
NEW YORK TIMES BESTSELLER
YAZ KAMPINA HOŞ GELDİNİZ
UMARIZ BİR CİNAYETE KURBAN GİTMEZSİNİZ!
Şeytanın
TAKENDİSİ
ORMANDAKİ KULÜBE
MAUREEN
JOHNSON
EPHESUS

"Şeytanın Ta Kendisi" serisi; Stevie Bell'in, Ellingham Akademi dışında çözeceği ilk cinayet vakası ile tüm hızıyla devam ediyor!

Ellingham Akademi'de yıllardır çözülememiş cinayetler silsilesinin ardındaki sır perdesini kaldırmayı başaran amatör dedektif Stevie Bell'in iyi bir cinayet vakasına ihtiyacı vardır.

Bir gün eskiden Wonder Şelalesi Kampı olarak bilinen Sunny Pines'ın sahibinden bir e-posta alır. Bu kamp, yıllardır çözülememiş meşhur Ormandaki Kulübe Cinayetleri'nin işlendiği yerdir. Kampın yeni sahibi Stevie'yi bu cinayetleri araştırması için kampa davet etmektedir. Stevie, Ellingham Akademi'den arkadaşlarını da yanında götürmesi şartıyla bu daveti kabul eder. Hem dedektiflik yapacak hem de en sevdiği arkadaşlarıyla vakit geçirecektir. Bundan daha iyisi olamaz!

Ancak Barlow Corners'a gelen Stevie kasabada bir şeylerin ters gittiğini kısa sürede fark eder. Yıllar önce rafa kaldırılmış bu cinayet dosyası umduğundan çok daha tüyler ürpertici ve karanlık bir hal almaya başlamıştır. Üstelik bu sefer sadece başkalarının hayatı için değil, kendi hayatı için de mücadele etmesi gerekecektir.

"Zeki ve becerikli Stevie'nin bilmecenin parçalarını bir araya getirişini izlemek her zaman büyük bir zevktir. Gizem hayranları Şeytanın Ta Kendisi evreninde geçen bu bağımsız romanı keyifle okuyacaklar."

— *SCHOOL LIBRARY JOURNAL*

"Ormandaki Kulübe, gerçek suça olan popüler hayranlık üzerine yazılmış sürükleyici ve karmaşık bir eserdir."

— *BOOKPAGE*

"Umarız son derece eğlenceli bu kitap, Stevie Bell'den okuyacağımız son kitap olmaz!"

— *HORN BOOK*

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

9 786256 090255

"Lise öğrencilerinin çoğunun hobileri vardır. Kimisi müzikle uğraşır, kimisi spor yapar. Bazıları da yazar, çizer ya da bir şeyler yaratır. Stevie Bell ise hobi olarak cinayet vakalarını çözüyor."

EPHESUS
www.ephesusyayınları.com

ORMANDAKİ KULÜBE ***(Şeytanın Ta Kendisi #4)***

Orijinal Adı: *The Box in the Woods (Truly Devious #4)*
Yazar: Maureen Johnson
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Görkem Kankavi
Çevirmen: Aydan Yalçın
Editör: Sevdanur Kul
Düzelti: Zehra Uzun
Kapak Uygulama: Beyzanur Şen
Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Ekim, 2024

ISBN: 978-625-6090-25-5

Duzenleme
Ny.ozlem

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2021 Maureen Johnson

Türkçe Yayım Hakkı: Akçalı Ajans aracılığıyla
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

BASKI
Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti. Maltepe Mah.
Fazılpaşa Cd. No. 8/4 Topkapı/İstanbul Tel: 0 (212) 577 79 77
Sertifika No: 34712

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

Şeytanın Takvimi 4

Ormandaki Kulübe

NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

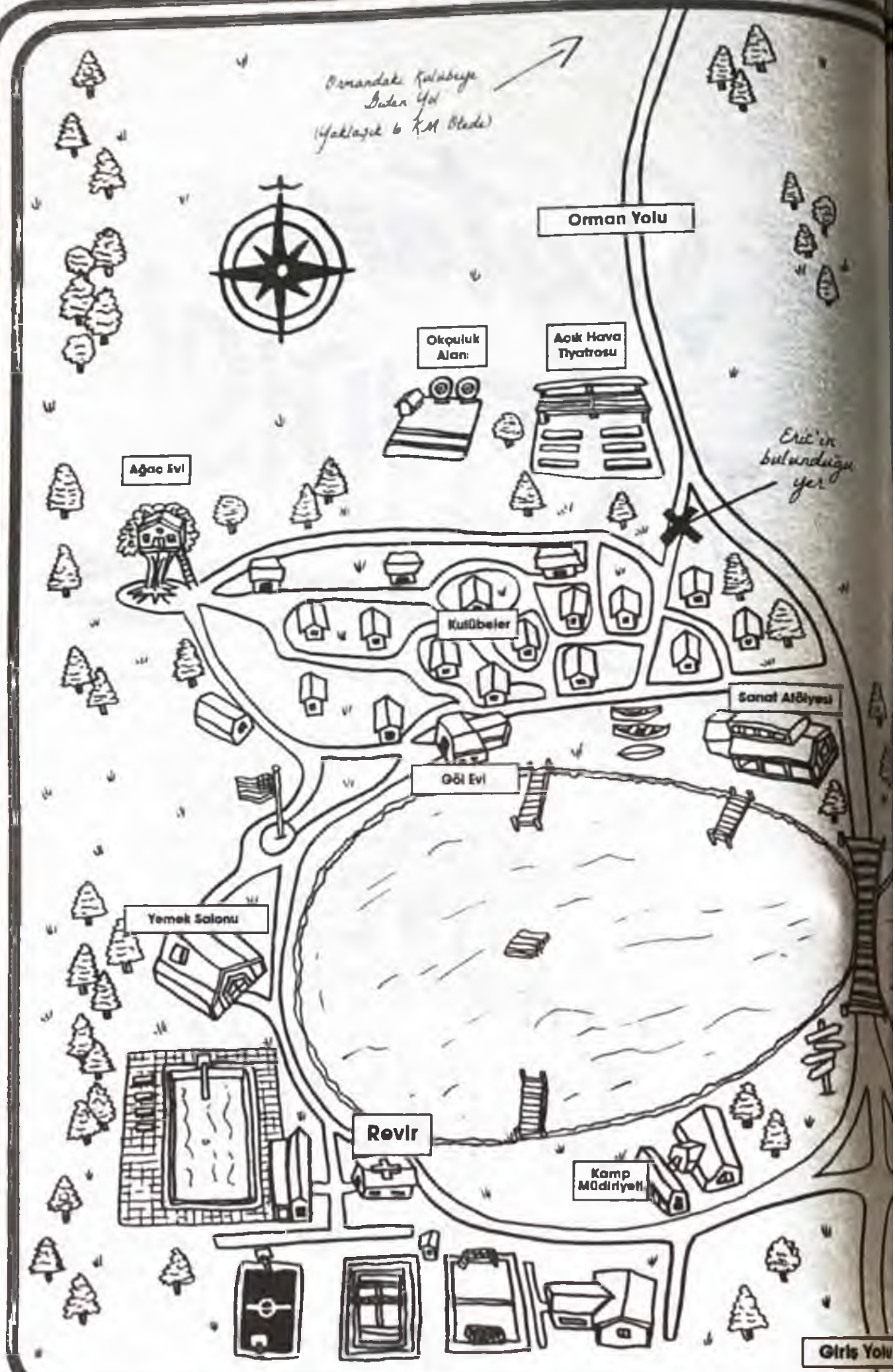
MAUREEN JOHNSON

Çeviri: Aydan Yalçın

EPHESUS

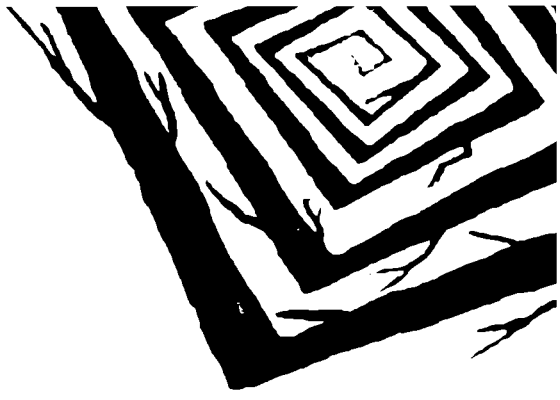
Ninova

Ormandaki Kulübeye Giden Yol
(Yaklaşık 6 KM Olacak)
Orman Yolu
Okçuluk Alanı
Açık Hava Tiyatrosu
Erik'in bulunduğu yer
Ağaç Evi
Kulübeler
Sanat Atölyesi
Göl Evi
Yemek Salonu
Revir
Kamp Müdürlüğü
Giriş Yolu

Wonder Selalesi Kampı

Ninova

6 Temmuz 1978

23:45

SABRINA ABBOTT *YASADIŞI* BİR ŞEYLER YAPIYORDU.

Fakat onun gibi birinin böyle bir şey yapması imkânsızdı.

Çünkü Sabrina asla yasadışı şeyler yapmazdı. O, Barlow Corners'ın gurur kaynağıydı. Okul birincisi, çocuklara kitaplar okuyan bir kütüphane gönüllüsüydü; okul kütüphanesinde araştırma yaparken kendini kaptırıp derse geç kaldığı için panik atak geçiren, küçük öğrencilerin velileri tarafından parmakla gösterilerek "Liseye geçtiğinde Sabrina gibi ol" denilen kişiydi.

Şimdi Sabrina'yı, Todd Cooper'ın meşhur kahverengi cipinde, ormanın içindeki toprak yolda lastikleri çukurlara ve tümseklere sürtündüğünden sarsıla sarsıla giderken görseler ne derlerdi? Dikiz aynasından sarkan yeşil pelüş zarlar, radyodan yankılanan Led Zeppelin şarkısına ahenkle eşlik ediyordu. Ağaçlarla gökyüzü arasındaki karanlığı aydınlatan tek şey cipin ayışığı gibi parlayan farlarıydı. Sabrina, futbol takım kaptanı ve belediye başkanının oğlu Todd'u seviyor ya da ona

güveniyor değildi. Todd pisliğin tekiydi. Ancak bu gece işine yaramıştı. Çünkü bir arabası vardı.

Şu anda iki kuralı ihlal ediyor, hem yurttan çıkış yasağını deliyor hem de ormana gidiyordu. Ancak bu ihlaller gittikleri yere vardıklarında yapacaklarıyla karşılaştırıldığında aslında hiçbir şeydi.

Sabrina başını yanındaki kişinin omzuna koydu. Eric Wilde onun... Erkek arkadaşı mıydı değil miydi henüz bunu konuşmamışlardı. Ama Eric'in erkek arkadaşı olmasını istediğinden hiç şüphesi yoktu. Gerçi üç yıllık erkek arkadaşından daha yeni kurtulmuştu, acele etmeyecekti. Artık yeni Sabrina olma zamanı gelmişti; yaşayan, bir şeyler yapan, endişelenmeyen bir Sabrina.

Bu uslu kızın bir molaya ihtiyacı vardı. Son birkaç hafta ona bunu öğretmişti.

"İyi misin?" diye sordu Eric müziği bastırarak.

"Evet," diye cevapladı Sabrina. Konuşurken ağzına böcek kaçtı, eliyle çıkardı.

İyi miydi? Endişe peşini bırakmıyor, her düşüncesine sızıyordu. Onları susturmaya çalıştı. Bu akşamın amacı da oydu. Korku zincirlerini kırmak.

"Emin misin?"

"Sadece üşüdüm."

Bu doğruydu. Cipin üstü açık olduğundan bu gece hava özellikle daha serindi. Sabrina'nın üzerinde sadece şort ve Wonder Şelalesi Kampı tişörtü vardı. Eski Sabrina olsa daha hazırlıklı olur, yanına bir kapüşonlu alırdı. Yeni Sabrina'ysa üşümeye mahkûmdu. Eric kolunu ona dolayıp kendine çekti. Sabrina omzuna yaslandığında çocuğun sarı bukleleri burnunu gıdıkladı.

Cip patikadan çıkıp küçük bir ağaçlıkla örtülü alanın yan tarafında durdu. Müzik kesildiğinde dört yolcu araçtan indi.

"Burası mı?" diye sordu Sabrina.

"Burası değil," dedi yolcu koltuğundaki kız. "Ama yaklaştık. Yürümemiz gerekiyor."

Kızın adı Diane McClure'du, Sabrina gibi Liberty Lisesi'nden yeni mezun olmuştu. Diane uzun boylu, her yeri çillerle kaplı bir kızıldı. O ve Sabrina okulda hiçbir zaman aynı ortamda bulunmamışlardı. Sabrina okul birinciliğine koşarken Diane zamanının çoğunu koridorlarda ya da sigara bölümünde takılarak geçirmişti. Diane, Sabrina'nın ebeveynlerinin uzak durmasını isteyeceği türden bir kızdı. Ama kötü biri değildi. Sabrina onunla vakit geçirmekten hoşlanmaya başlamıştı. Sadık, kendince çalışkan biriydi ama okul ona göre değildi. Diane Todd'un kız arkadaşıydı ve muhtemelen Todd'un tek iyi yanıydı.

Sabrina cipin arkasından çıkarken biraz zorlandı çünkü yanlarında getirdikleri çantalar dolusu eşya önünü kapatmıştı.

"Bu yönden," dedi Eric Sabrina'nın elini tutarak. "İzin ver sana rehberlik edeyim, canım. Hiç korkma. Hiç korkma. Ormana gidiyoruz!"

Diane ve Eric'in çok güçlü el fenerleri vardı. Ancak ışıkları ağaçların arasından karanlığı zar zor aydınlatıyordu. Sabrina hayatı boyunca Barlow Corners'ta yaşamış ve ormanda zaman geçirmiş olsa da bu kadar derinlerine hiç inmemişti. Özellikle de gece vakti. İnsanlar genelde böyle şeyler yapmazlardı. Orman karanlık ve derindi, yaratıklarla doluydu.

"Ne kadar uzakta?" diye sordu kısık sesle konuşmaya çalışarak.

"Neredeyse geldik. Güven bana. Ben her hafta geldiğim için yolu biliyorum," dedi Eric.

"Sana güveniyorum," dedi Sabrina.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu Eric.

"Eminim. Neden?"

"Çünkü elimi ezmeye çalışıyorsun."

"Ah!" Hemen tutuşunu gevşetti. "Özür dilerim."

"Sorun değil. İki tane elim var nasılsa. Aslına bakarsan üç tane var ama deneylerde sorun olmuş..."

Sabrina güldü. Eric'in en harika yanı da buydu. Endişelerinin yok olmasını sağlayabiliyordu. Eric hayatla ilgili bir şeyler biliyordu, Sabrina'nın da öğrenmek istediği şeyler.

"Kimseye söylemem," dedi.

"Oh, iyi bari. Laboratuvarımı kapatmalarına izin veremem, bu kadar yaklaşmışken olmaz. Yakında yarattığım şey *hayat* bulacak!"

Hayat kelimesini haykırarak söylemesi çalılıkların arasındaki bir şeyin ürküp havaya fırlamasına neden oldu.

"Eric, seni kaçık," diye güldü Diane.

"Bunu sanki kötü bir şeymiş gibi söyledin," diye cevapladı Eric. "Veeee... İşte geldik!"

El fenerinin ışığı küçük bir açıklığı aydınlattı. Taştan çember etrafına gelişigüzel yerleştirilen kesilmiş kütüklerle oturma alanı oluşturulmuştu.

"Pekâlâ," dedi Eric taşıdığı çantaları yere bırakarak, "çocuklar siz burayı ayarlayın, biz de süt almaya gidelim. Bu yönden canım. Yalnızca birkaç adım ötede."

Eric, bir kez daha karanlıkta Sabrina'ya rehberlik etmek için elini tuttu. Açıklığın karşı tarafındaki ormana yeniden daldılar.

"Peki, ödemeyi neyle yapıyorsun?" diye sordu Sabrina, ayaklarının altındaki köklerin arasında yolunu bularak. "Sistem nasıl işliyor?"

"Büyülü yolculuğumda bana eşlik etmeye devam edersen her şeyi öğrenirsin, küçük Bilbo."

"Bana Bilbo mu dedin sen?"

"Hobbit'ten."

"Nereden olduğunu biliyorum, seni dangalak," dedi gülerek.

Eric eğilerek, "Kütüphaneci bir kızı sorgulamak ne haddimize," dedi. "Affınızı dilerim."

Yakınlarda bir şey çatırdayınca Sabrina istemsizce çığlık attı.

"Bir şey yok," dedi Eric, feneri etrafa tutarak. "Burada çok ses olur. İlk başlarda insanı korkutur."

Sabrina aniden burada olmak istemediğini hissetti. Bütün bedeni endişeyle çalkalandı. Eric bunu anlamış olacak ki durdu.

"Bir şey yok."

"Orada bir şey var."

"Muhtemelen vardır. Rakun, sıçan ya da kokarcadır. Ama onlar açık alanlara ya da ateşe yaklaşmazlar."

"Emin misin?" diye sordu Sabrina.

"Buraya her hafta geliyorum. Daima sesler duyarım. Burası orman sonuçta. Ciddiyim, hayvanlar insanların yakınlarına gelmez, onlardan uzak dururlar."

"Biliyorum. Sadece sakinleşmem gerek. Sakinleşmeye çalışıyorum."

"Sorun şu ki... Sakinleşmeye çalışıyorsun. Bunu yapmak için kendini zorluyorsun hatta. Kendini çok fazla zorluyorsun."

"Biliyorum. *Biliyorum.*"

Sonra dünya yavaş yavaş eski haline döndü. Sabrina derin bir nefes alarak doğruldu.

"Devam edelim," dedi. "Ben iyiyim."

El feneri küçük bir yapıyı aydınlatana kadar elli adım ilerlediler. Bu, ormandaki bir kulübeydi, iki metre uzunluğunda bir metre genişliğindeydi.

"İşte geldik," dedi Eric kulübeye yaklaşarak.

"Ne bu?"

"Eski bir avcı siperliği," diye cevapladı Eric. Feneri Sabrina'ya verip iki eliyle siperliğin geniş kapısını açtı. "Avcılar geyik avlarken buraya saklanırlarmış. Yan tarafında dışarıyı görebilecekleri küçük bir pencere var."

"Ürkütücü," dedi. "Ama zaten avcılığın kendisi de ürkütücü. Hayvanları sinsice pusuya düşürüp öldürüyorlar."

"Doğru. Neyse, burası uzun zamandır kullanılmamış."

Orası belli oluyordu. Tam olarak çürümemişse bile çürümeye yüz tutmuştu. Tahtalar hava şartları nedeniyle aşınıp eğilmiş, bazıları sökülmüştü. Büyük ihtimalle örümceklere, yılanlara ve çeşitli sürüngenlere ev sahipliği yapıyordu. Eric

içeriye girip sağa sola dağılmış tahtaların arasında gezinmeye başladığında Sabrina ürperdi. Kampa döndüklerinde kene kontrolü yapmayı aklına not etti.

"Nerede bu, nerede... Ah, işte buldum!"

Eric doğruldu ve buruşuk bir McDonalds torbasını gururlu bir edayla havaya kaldırdı.

"Bu mu?" dedi Sabrina.

Eric kulübeden çıkıp kapısını kapattı.

"Feneri tut."

Torbayı yere koyup içini açtı, bir Big Mac kutusu, iki hamburger kâğıdı ve üzerinde hâlâ pipeti olan kullanılmış bir bardak çıkardı.

"Etkilenmediğini görebiliyorum," dedi. "Ama bekle..."

Big Mac kutusunu açtı. Kutunun içi taze, mis gibi kokan esrar tomurcuklarıyla doluydu. Hamburger kâğıtlarının ve içecek bardağının içi de öyle. Sabrina daha önce esrar görmüştü –daha az ve sarılı olarak– ama bu kadar çoğunu hiç görmemişti. Kesinlikle yasal olmayacak kadar çoktu. İnsanın eğitim hayatını bitirebilecek, tutuklanmasına neden olacak ve siciline işlenecek kadar çoktu.

"Kimse çöpün içine bakmaz," dedi Eric gülümseyerek. "Özellikle de ormanın ortasında, çöp gibi görünen bir yerin içindeki çöpe. Çok zekice, değil mi?"

"Sanırım öyle."

"Sanırım mı? Yine etkileyemedik iyi mi? Gel hadi, işe koyulma vakti."

Açıklığa döndüklerinde her şey daha davetkâr ve keyif verici görünmüştü. Ateş yakılmış, kütüklerden birinin üzerine kamp

lambası yerleştirilmişti. İki uyku tulumu fermuarları açık şekilde yere battaniye gibi yayılmıştı, yumuşak ekoseli pazen kısımları yukarıya dönüktü. Portatif kasetçalardan kadifemsi karanlığa Led Zeppelin melodisi yayılıyordu. (Diane'in en sevdiği gruptu. Sabrina hiç sevmiyordu ama Todd ve Diane'le takılanların buna alışması şarttı.) Todd ve Diane uyku tulumlarından birinin üzerine uzanmış, cips yiyerek gökyüzünü izliyordu.

"Bakın!" dedi Eric torbayı havaya kaldırarak. "Sütçünüz geldi!"

Diğer elini ağzına götürüp zafer borusununkine benzer bir ses çıkardı. O ve Sabrina, kendileri için açılmış olan diğer uyku tulumunun üzerine oturdu. Eric torbayı Diane'e verdi, Diane de onu çalıntı bir tepsinin üzerine koydu. Lambayı biraz daha yaklaştırdı ve Big Mac kutusunun içindekileri boşaltarak ustalıkla ayıklamaya başladı.

"Ve şimdi sarma zamanı," dedi Eric bir avuç esrarı eline alarak, "çünkü sarmak da hizmetin bir parçası. İlk sarılanlar her zaman bize kalır. Bu işte kimse Diane'in eline su dökemez. Makine gibi sarar."

Diane kusursuz hareketlerle tomurcukları ayıklıyordu. Birkaç dakika içinde ilk sigarasını sarıp Eric'e uzattı ve sarmaya devam etti. Hipnotize olmuş gibi hareket ediyordu. Eric sigarayı dudaklarının arasına koyup yaktı ve derin bir nefes çektikten sonra Todd'a uzattı. Todd da aynısını yapıp Diane'e pasladı. Diane işinden başını bile kaldırmadan sırasını savdı. Sigara ona geldiğinde Sabrina sigarayı alıp inceledi. Kâğıdın hafif cızırtısını duyabiliyordu.

"İçmek zorunda değilsin," dedi Eric. "Sana kalmış."

Buraya gelmeyi Sabrina istemişti. Yeni bir şeyler denemek istiyordu, Columbia Üniversitesi'ne gittiğinde bütün birinci

sınıfların arasında esrar içmemiş tek kişi olmak istemiyordu. Burası denemek için harika bir ortamdı. Etrafta kimse yoktu, sadece tanıdığı insanların arasındaydı. Sigarayı dudaklarının arasına koyup bir nefes çekti. Ani bir refleksle boğuluyormuşçasına öksürmeye başladı. Ona gülmelerini bekliyordu ama kimse gülmedi.

"İlk defa deneyen herkese olur," dedi Eric. "Tekrar dene. Yavaşça, içinde tutabildiğin kadar tut."

Bir fırt daha çekti. Dumanın kekremsi bir tadı vardı, biraz da geniz yakıyordu ama tekrar öksürmeden önce birkaç saniye içinde tutmayı başarabildi. Ancak bu kez öksürüğü önceki kadar şiddetli değildi. Bir süre sonra hafif bir değişiklik hissetti. Bir gevşeklik. Dikkati müziğe kilitlendi, aniden farklı bir şarkı çalmasını istedi.

"Kaseti değiştirebilir miyiz?"

"Olur," dedi Eric. "Ne dinlemek istersin?"

"Fleetwood Mac."

"Değiştirebilir miyiz?" diye sordu Eric. "*Rumours* albümünü çalalım."

Diğer çiftten hafif hoşnutsuz sızlanmalar yükseldi.

"Hadi ama," dedi Eric gülümseyerek. "Bu onun ilk seferi. İzin verin de müziği o seçsin."

Diane isteksizce sırt çantasını kurcalayarak bir kaset çıkardı. Çalan kaseti durdurup diğerini yerleştirdi. Gitarın akıllardan çıkmayan tınısı ve davulun ağır, yavaş ritimleri ağaçların arasında yankılanarak ateşin çıtırtısına karıştı. Sabrina kütüğüne yaslanarak kendini müziğe bıraktı. Bu onun en sevdiği albümdü. Muhtemelen binlerce kez dinlemişti. Sözlerini ezbere biliyordu ama bu gece sözler daha netti.

Gölgelerde koş, kahrolsun aşkın, kahrol*sun yalanların*

"Eric," dedi Sabrina.

Eric öne doğru eğilip ona baktı. Eric'in güzel, narin bir yüzü vardı. Sabrina'yı ay gibi aydınlatıyordu.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Eric.

"Kahrolası yalanların..."

"Aynen."

Ötelerinde, ateşin aydınlattığı menzilin dışında, ağaçların arasında hareket eden bir şey vardı. Neydi o? Baykuş mu? Rakun mu? Gecenin ortasında çan gibi ses çıkaran bir cadı mı, hayalet mi yoksa...

Hayır. Bir cips paketinin parçasıydı, uçarak ateşe düştü ve kül oldu.

"Müsaadenizle," dedi Todd, Diane'le yerden kalkıp uyku tulumlarını da yanlarına aldılar. Arkalarındaki ağaçlığa doğru gidip karanlıkta gözden kayboldular. Sabrina arkasına bakarak onların gidişini izledi ve sonra Eric'e döndü.

"Sorun değil," dedi Eric. "Böyle bir baskı hissetme. Burada takılıp cips yer ve biraz müzik dinleriz."

Sabrina rahatladı ve Eric'in kolunun altına sokularak başını omzuna yasladı.

"Boğazım kurudu," dedi.

Eric uzanıp kola çıkardı, açıp Sabrina'ya verdi. Sıcaktı ama boğazından aşağı hoş bir şekilde akıyordu. Şekerli, tatlı tadı dudaklarını çözüyordu. Çok güzeldi. Bir dikişte teneke kutuyu yarıladı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Eric.

Sabrina geğirerek cevap verdi ve sonra kahkahalara boğuldu.

"İşte bu," dedi Eric. "Duymaktan hoşlandığım şey bu. Görüyor musun? Her şey o kadar kötü değil."

O kadar da kötü değildi; sadece anlamsız şekilde komikti. Kaslarının gevşediğini hissetti ve kendini yeniden uyku tulumunun yumuşak yüzeyine bıraktı.

"Bu... Kafanın güzel olması böyle bir şey mi?"

"Evet," dedi Eric. "Rahatla, müziğe kulak ver. Bir dakikaya dönerim."

Yerden kalkıp ağaçlara yöneldi. Yürürken dramatik şekilde bir kütüğe takıldı, neredeyse düşüyordu. Ama belli ki Sabrina'yı eğlendirmek için numara yapmıştı, kız tekrar kahkahalara boğuldu. Sonra Eric ağaçların arasına daldı.

Sabrina arkasına yaslanıp başını kütüğe dayadı. Etrafı müzik, duman perdesi ve uzun gölgelerden oluşan sıcak bir kozayla sarılmıştı. Gözlerini kapatırsa her şeyin dönmeye başlayacağını ve dünyanın anlamını yitireceğini biliyordu. Şu anda bile güç bela anlamlı geliyordu zaten.

Şarkıdaki bas davul sesi kalp atışı gibiydi. *Güm. Güm. Güm.*

Sessizliği del, kahrolsun karanlık, kahrolsun ışık

Fleetwood Mac'in üyesi olmak kulağa çok ciddi bir şeymiş gibi geliyordu. Sabrina onları severdi. *Rumours* albümü bu yıl yaşadığı tüm korkunç şeylere rağmen ona teselli olmuştu. O şeyleri *düşünmeyeceksin*, diye hatırlattı kendine. Kamp ateşinin alevlerine odaklanmaya çalıştı. Arkasında bir yerlerde, Diane ve Todd yaptıkları şeye kendilerini fena kaptırmış halde yüksek sesler çıkarıyorlardı.

Güm, güm, güm.

Küçük yaprak ve tomurcuk parçalarıyla dolu tepsiye, cips paketine, ateşe ve aya baktı. Son zamanlarda onu rahatsız eden pek çok şey vardı. Neden kendini bu kadar strese sokmuştu? Barlow Corners yüzündendi. Ve de burada hiçbir şey olmaması yüzünden. Değil mi?

Şarkının değiştiğini fark etti. Bir dakika, *Gold Dust Woman*'dı bu. Albümün B tarafındaki dördüncü şarkıydı. Şarkıların ya da zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı bile. Ne kadar zaman geçmişti? On dakika mı? Ya da öyle bir şey? Neden hâlâ yalnızdı?

"Eric?" diye seslendi.

Cevap gelmedi.

"Eric!" Bu kez daha yüksek sesle seslendi.

Stevie Nicks'in kara dul, solgun gölgeler ve ejderhalar hakkında söylediği şarkının gittikçe artan şiddeti dışında başka ses yoktu. Sabrina'nın bedeni ağırlaşmış, gölgeler uzamıştı, hareket etmeye çalıştığında her şey yavaş ve ağır geliyordu. Emekleyerek kasetçalara doğru ilerledi ve sesi kıstı.

Çevresi tamamen sessizleşmişti.

"Diane! Todd? Eric?"

Kimse cevap vermedi.

İçinden bir ses her şey yolunda diyordu. Belki de Eric avcı kulübesine geri dönmüştür, Diane ve Todd da meşguldür. Ancak içindeki daha yüksek ses bu işte çok, çok ama çok büyük bir terslik var diyordu.

İçindeki ikinci sesi dinlemeye karar verdi.

Ayağa kalktı. Yer hem çok yakın hem de çok uzak görünüyordu, önce ateşe sonra karanlığa bakmaktan gördüklerini algılayamadı. Gözlerini kırpıştırarak odaklanmaya çalıştı ve

kamp lambasına uzandı. Şu anda Diane ve Todd'u rahatsız etmek pek hoş olmazdı ama yine de rahatsız edecekti. Lambayı havaya kaldırıp etrafa bakındı ve sonra ikisinin gittikleri yöne doğru birkaç temkinli adım attı. Karanlıkta beceriksizce ilerlerken köklere takılıp tökezlemesi uzun sürmedi. Sonra nihayet onları gördü, yerde birbirlerine sarılı haldeydiler.

"Hey," dedi ileriye doğru atılarak. "Hey, Eric yo..."

Konuştuğunda doğrulmadılar. Hatta hiç kıpırdamadılar. Uzanma şekillerinde doğal olmayan bir şey vardı. Kalbi çok kötü bir şey yaparak tüm şiddetiyle ciğerlerine baskı uyguluyor, boğazında düğümlenen korkuyu ve oksijeni yüzeye çıkmaya zorluyordu.

Arkasından adım sesleri geliyordu.

Döndü.

Eric değildi. Zaten içten içe o olmadığını biliyordu.

ELLINGHAM AKADEMİ'NİN GENÇ DEDEKTİFİ

Germaine Batt yazdı.

Lise öğrencilerinin çoğunun hobileri vardır. Kimisi müzikle uğraşır, kimisi spor yapar. Bazıları da yazar, çizer ya da bir şeyler yaratır.

Stephanie "Stevie" Bell ise suç davalarını çözüyor.

Stevie, Vermont, Burlington'ın taşrasındaki seçkin Ellingham Akademi'de bir öğrenci. Bu okul zengin iş adamı Albert Ellingham tarafından açılmış, yaratıcı ve eğlenceli eğitim amacı güden bir kurum. Ellingham'ın öğrenim ücreti ya da bir kabul politikası yok. Öğrenciler kendilerini tanıtarak, tutkuları, ilgi alanları

ve yetenekleri hakkında mülakattan geçerek kabul edilirler. Ellingham bir şeyler olmak ya da bir şeyler yapmak isteyen öğrencileri kabul eder ve hedeflerine giden yolda onlara rehberlik eder. 1935 yılında ilk açıldığımda okulun misyonu buydu. Fakat 1936'da Albert'ın eşi Iris Ellingham ve kızları Alice Ellingham kasaba yolunda kaçırıldığında, okul yirminci yüzyılın en ünlü suçlarından birinin olay yeri oldu. Okulun öğrencilerinden biri olan Dolores "Dottie" Epstein de okul arazisinde kayboldu. Iris ve Dottie'nin cesetleri sonraki haftalarda bulunsa da Alice Ellingham'ı bir daha gören olmadı. Dava, gerçek suç meraklılarının gözdesi olurken sayısız makale, kitap ve belgesele konu edildi.

Stevie Bell, bahsi geçen davayı çözmek için Ellingham'a başvurdu. Cesurca ve muhtemelen başarılamayacak bir hedefti ancak okul yine de Stevie'yi kabul ederek ona bir şans verdi. Stevie'nin okula gelmesinden haftalar sonra sınıf arkadaşı Hayes Major bir kazada öldü. Ellingham bir kez daha bir trajedinin olay yeri olmuştu.

Küçük dedektifimiz Stevie Bell, Hayes'in ölümünün kaza olmadığını düşünüyordu. İlerleyen haftalarda okulla bağlantısı olan iki kişi daha ölecekti.

Çok fazla kaza ve ölüm yaşanıyordu. Katilin gecenin bir yarısı odasının duvarına tehdit mesajı yansıtması bile Stevie'yi yıldıramadı. Bu makalenin yazarı da dahil arkadaşlarının yardımıyla araştırmasına devam etti ve cinayetlerin sorumlusunu buldu. Suçlu... [devamını okumak için giriş yapın...]

I

CİNAYET BİR SUÇTU ELBETTE. STEVIE'NİN GELECEĞİ bu gerçeğe bağlıydı. O, cinayetleri çözmek istiyordu, cinayet işlemek değil. Onları çözmek için neden işlendiklerini anlamak gerekirdi. Gerekçesi bilinmeliydi. Kilit nokta buydu. Her şey bu *gerekçe* üzerineydi. Eylemin arkasındaki gerekçeyi anlamaya dayalıydı. İnsanı bu geri döndürülemez duruma iten şey neydi? Güçlü bir dürtü olmalıydı.

"Eğer varsa... Yarım kilo... Düşük sodyumlu jambon... Alabilir miyim?"

Stevie, şarküteri reyonunun diğer tarafında duran kadına bakarak, "Tabii," dedi.

"Hangisi oluyor?"

"Üzerinde *düşük sodyumlu jambon* yazan."

"Nerede?"

Stevie üzerinde "düşük sodyumlu jambon" yazan, köşeleri yuvarlak, dikdörtgen şeklindeki jambonu işaret etti.

"Ah, tamam. Sanırım... Ondan... İki yüz elli gram kadar alacağım ve yarım kilo da... Eğer varsa az yağlı İsviçre peyniri alabilir miyim?"

"Evet, var."

"O nerede?"

Stevie aynı şekilde üzerinde ismi yazılı olan peyniri işaret etti.

"Ah." Az yağlı İsviçre peyniri nedense hayal kırıklığı yaratmıştı. Kadın üst dudağını ısırdı ve telefonuna baktı. "Tarifte az yağlı İsviçre peyniri diyor ama... Az yağlı *provolone* peyniri var mı?"

"Hayır," dedi Stevie.

"Ah, şey. Hımm."

Pensilvanya'daki cinayet yasaları neyi kapsıyordu acaba? Şarküteri tezgâhına gelip üzerinde açıkça yazılı olan şeyler hakkında sorular sorarak arkalarında on kişilik bir kuyruk oluşmasına neden olan insanlarla ilgili de bir şeyler olmalıydı. Cuma akşamıydı, bu da insanların hafta sonu için et ve şarküteri ihtiyaçlarını karşılayıp eve gitmek istediği anlamına geliyordu. Ama bu kadın, şarküteri reyonu denilen bu harikalar diyarında resmen kendini kaybetmişti.

"Şeyiniz var mı..." diye başladı kadın.

Şarküteri reyonunda pek çok cinayet silahı mevcuttu. Bir sürü bıçak olsa da en tehlikelisi et dilimleme makinesiydi, gerçi bunu cinayet silahına dönüştürmek zor olabilirdi. Çok ağırdı ve güvenlik koruyucusu vardı. Ama muhtemelen kullanılabilirdi. Yine de...

"Sanırım..." Kadın dolaba göz attı. "Sanırım İsviçre peynirini alacağım. Az yağlı olandan. İki yüz elli gram.

Hayır... Bekle. İki katı mı yapsak... Ama... Şey... Neyse, iki yüz elli gram yeterli. Ya da..."

Dilimleme makinesini kullanmak için birini besleyici ağzına kaldırmanız gerekirdi. Yani onu gerçekten oraya doğru tutmalıydınız. Parmaklarını kesip alabilirdiniz...

"Küçük hanım?"

Stevie birden silkindi. Dilimleme makinesine bakakalmıştı, hayalinde makinenin girişine parmaklar sokuşturuyordu.

"İki yüz elli gram az yağlı İsviçre peyniri," dedi kadın tekrar.

Saniyelerce bekletilmesinin hoş olmadığını belli edercesine imalı imalı konuşmuştu. Kendi öğle yemeği tarifi üzerine düşünerek geçirdiği onca zamanın farkında değildi. Stevie kadının sıradaki başka birine sanki, *Burada çalıştırdıkları insana bakar mısınız?* der gibi yan gözle baktığını gördü. Dişlerini sıkarak buzdolabından kalın bir peynir dilimi aldı.

"İnce olsun!" diye bağırdı kadın. "İnce!"

Stevie tekrar dilimleme makinesini düşündü. Şık bir silah değildi belki ama iş görürdü.

Şöhret geçici bir şeydir. Yakın zamana kadar gittiği seçkin yatılı okulda bir katil yakaladığı için internetten tebrik mesajları alan küçük bir dedektifti. İnsanlar onunla ilgili haberler yazıyordu. Fotoğrafları bazı gazetelerin manşetlerinde yer almıştı, kendi kestiği kısa sarı saçları darmadağınıktı, fotoğrafta tombul çıkan yüzü gerçek hayatta gayet normaldi, *vintage* kırmızı yağmurluğu hoş görünüyordu. Okul yılını ünlü biri olarak kapatmış, okulun açık ve güvende

kalmasını sağlamıştı. Dünyanın geri kalanı henüz bilmese de son yüzyılın en büyük davasını çözmüştü.

Ve sonra... Dünyanın ilgisi yeni şeylere kaymıştı. Adı hâlâ arada bir anılsa da eskisi kadar gündemde değildi, bir zaman sonraysa hiç anılmaz oldu. Dönem bitince Pittsburg'ün banliyösündeki evine dönmüştü. Ellingham'daki arkadaşları da ülkenin dört bir yanındaki evlerine dağılmışlardı. Alışveriş merkezindeki eski işini başkaları kapmıştı. Şanslıydı ki haftanın dört günü, dörtten on bire kadar süren bu market işini bulabilmişti.

Stevie işi pek dert etmiyordu. Akşamın ilk kısmı, yani dörtten sekize kadar süren şarküteri vardiyası en sinir bozucu olandı. Bir şeyleri düzene sokmayı, kapları doldurmayı, dilimleme ve paketleme yapmayı seviyordu. İşler insanlarla uğraşmak zorunda kaldığında bozuluyordu. Müşterilerle uğraşırken pek çok şey öğrenmişti. Onunla durmaksızın konuşacak olanlarla, jambonlarını hazırlıyor diye ruhunu da satın aldığını sananları birbirinden ayırabiliyordu. Müşterilerin strese girdiğini, zorlandığını ve bütçelerini kafalarında hesapladıklarını görüyordu. İnsanların Amerikan peynirini çok sevdiğini ve kendisinin Amerikan peynirinin ne olduğunu bile bilmediğini öğrenmişti.

Vardiyanın ikinci yarısı salata bölümünü düzenlemekle geçiyordu. Akşamın kesinlikle en güzel kısmı buydu. O andan itibaren genellikle müşterilerle konuşmasına gerek kalmıyordu. Markette müşteri varken teknik olarak kulaklık takması yasaktı ama kimse *o kadar* umursamıyordu, özellikle de böyle, insanlarla muhatap olunmayacak bir iş yaparken. Çelik küvetleri temizlerken, kalan sebze ve meyveleri konteynerlere doldururken ve endüstriyel boydaki salata sosu şişelerinin kenarlarındaki garip kirleri silerken dinleyebileceği tam tamına bir buçuk saatlik gerçek suç podcasti

vardı. Telefonu çaldığında bir tepsi pancar turşusunun kan rengindeki kalıntılarını dökmekle meşguldü.

"Selam," dedi sessizce.

"Prensesim nasıllar?" dedi David.

"Hâlâ çalışıyorum. Sen konuş."

"Eh, ben şeydeyim... Şehrin adını bilmiyorum. Cracker Barrel'da akşam yemeği yedik. Şimdi de yerel itfaiye merkezinde, bu bölgeden aday olanlar için düzenlenen bir kuraya yardım ediyorum. Burada kartlarını doğru oynarsan gelecekte bir sepet dolusu lavantalı banyo tuzun olabilir. Sende ne var ne yok?"

"Miadı dolmuş patates salatası sever misin?" diye sordu.

Şefinin meraklı gözlerle ona baktığını gördü.

"Kapatmam gerek," diye fısıldadı. "Sanırım telefonda olduğumu anladılar."

"Sonra konuşuruz. Bu arada, eğer şu anda baktığım bardak altlıkları doğru söylüyorsa bir yerlerde her an içki saatiymiş. Bunu bir düşün."

On birde vardiyası biten salata reyonu yok edicisi küçük dedektif Stevie Bell bunaltıcı geceye adımını attı. Annesinin bordo minibüsü orada, kaldırımın kenarında bekliyordu. Stevie'nin kendi arabası yoktu, Bell ailesinin maddi durumu buna asla yetmezdi. Her gece anne ya da babasından biri onu almaya gelirdi.

"Akşamın nasıldı?" diye sordu annesi, Stevie arabaya binince.

"Fena değildi. İstediğin peyniri aldım."

Amerikan peyniriydi tabii ki.

"Bu akşam David'le konuştun mu?" diye sordu annesi park yerinden çıkarlarken.

"Hı-hı."

"Nasılmış?"

"İyi," dedi Stevie.

"İyi çocuk."

Eskiden Stevie ailesiyle pek anlaşamazdı. Onların bir kız evlattan bekledikleri şeyleri karşılamıyordu. Kızlar genelde balo elbiselerini, saç yaptırmayı ve alışverişi severdi. Stevie bunların hepsinin iyi ve güzel olduğunu varsayıyordu ama bu tür şeyleri gerçek anlamda anlamıyordu, en azından herkesin anladığı şekilde anlamıyordu. Hayatında bir kez olsun giyinip süslenmek, kuaföre gitmek ve takı takmak gibi bir dürtü hissetmemişti. Instagram'da, gözüne tıpkı diğer makyaj paletleri gibi görünen yeni palet reklamlarına boş boş bakardı. Gerçekten hayran olduğu tek kıyafet, yetmişli yıllara ait kırmızı yağmurluğuydu. Çoğunlukla siyah giyerdi çünkü bu renk ona yakışıyor, her şeye uyum sağlıyordu. Bazen tüm bunları önemli kılan bir çipi ya da bir geni eksikmiş gibi hissetse de bu durum onu hiçbir zaman rahatsız etmemişti.

Ellingham'a gitmeden önce Stevie'nin zarafetten yoksun oluşu ailesi için bir sorundu. Ancak aylardır evde bir huzur vardı, cinayeti çözdüğünden falan değildi. Hayır. Nedeni bu değildi. Nedeni bir erkek arkadaşının olmasıydı, üstelik öyle sıradan bir erkek arkadaş da değildi. Stevie'nin erkek arkadaşı, senatör Edward King'in oğlu David Eastman'dı. Stevie'nin

ailesi Edward King'i severdi. King'in yakın zamanda büyük bir skandala konu olması ve başkanlık yarışından çekilmek zorunda kalması ona duydukları sevgiyi azaltmamıştı. Her gerçek inanan gibi onlar da hangi yanlışla suçlanırsa suçlansın Edward King'in haklı olduğunu, hatta hatanın başkasında olduğunu söylüyorlardı.

Ailesi, King'i suçüstü yakalatanın David olduğunu bilmiyordu. Edward King aleyhindeki suçlamaların kanıtını kendi gözleriyle gördüğünü hele hiç bilmiyorlardı.

Babası oğlunun yaptıklarını öğrendiğinde David okuldan alınmıştı. Okul yılını uzaktan bitirmiş, ardından da ülkeyi dolaşan seçmen kayıt kampanyasında çalışmak üzere evden ayrılmıştı. Bu akşam hangi şehirde olduğunu bilmemesinin de lavanta kokulu banyo tuzları ve bardak altlıklarıyla dolu sepetlerle Cracker Barrel'da bulunmasının da sebebi buydu.

Stevie'nin ebeveynleri bu ayrıntıların pek çoğunu bilmiyordu. Yalnızca David'in liseyi uzaktan bitirdiğini, bir yerlerde staj yaptığını ya da eğitim gibi bir şey aldığını biliyorlardı. Onlar için tek önemli şey Stevie'nin bir erkek arkadaşı olmasıydı. Onların gözünde David mükemmel bir erkek arkadaştı, bu da Stevie'nin görevini tamamladığı anlamına geliyordu.

Bu, şimdiye kadar onu en çok sinirlendiren şey olmuştu. Stevie'de sürekli çığlık atma isteği uyandırıyordu ama aynı zamanda da sonbaharda Ellingham'a geri dönebilmek için bu garip huzuru sürdürmek istiyordu. Sonra da üniversiteye gidecekti zaten.

Peki ya ondan sonra? Ellingham'a davayı çözmek için girmişti. Ve çözmüştü de. İmkânsızdı ama çözmüştü işte.

İnsanlar böyle bir olaydan sonra ne yapardı? Ne üzerine çalışacaktı? Ellingham'dan sonra ne yapacaktı?

Üstü başı hâlâ şarküteri reyonu gibi kokarken erkek arkadaş meselesi yüzünden annesine patlamamak için dilini ısırarak emniyet kemerini çözüp arabadan indiği her gece bu tuhaf boşluğu hissederdi.

Yatağına girdiğinde e-postalarına göz attı. Ellingham davası patlak verdikten hemen sonra bir sürü e-posta almıştı: Röportaj istekleri, tuhaf reklam teklifleri ("Paleo yemek takımlarımızı tanıtmak için çok uygun olduğunuzu düşünüyoruz"), sapıklar ve kayıp yakınlarının ya da köpeklerinin bulunmasını isteyen insanlar. Röportaj istekleri gayet güzeldi ama artık son bulmuş, uç reklam teklifleriyse bütünüyle gelmez olmuştu. Stevie yakınlarını ya da köpeklerini kaybeden insanları anlıyordu ama genelde bu tür konularda uzaktan hiçbir şey yapılamıyordu. Yani geriye sadece sapıklar kalmıştı. Onlar sadık olanlardı.

Bu gece bir tane kayıp bir kediyle ilgili, iki tane de yalnızca "selam" yazan e-posta vardı, bir de kucağında kalp tutan sıradan bir oyuncak ayı fotoğrafı. Ancak tam ortalarda bir yerde bir başlık dikkat çekiyordu: "Wonder Şelalesi Kampı."

Yalnızca bir tane Wonder Şelalesi Kampı vardı.

Muhtemelen yanlış biliyordu. Wonder Şelalesi Kampı adıyla anılan bir sürü yer olabilirdi. Ancak gerçek bir suçla bağlantılı olan tek bir Wonder Şelalesi Kampı vardı.

E-postayı açtı.

Stevie,

Ben Carson Buchwald, Box Box'ın (muhtemelen adını duymuşsundur) sahibi ve kurucusuyum. Geçenlerde Massachusetts'ta Sunny Pines isimli bir kamp satın aldım. Eskiden

buraya Wonder Şelalesi Kampı diyorlarmış. Evet, şu Wonder Şelalesi Kampı.

Ormandaki Kulübe cinayetleriyle ilgili bir gerçek suç belgeseli/podcasti hazırlıyorum. Ellingham Akademi'de yaptıklarını okudum. Ben kalıpların, dört duvarın dışına çıkmayı severim (Box Box gibi dört köşeli bir ismi olan markanın kurucusu olduğum düşünülürse bu oldukça ironik, farkındayım)...

Stevie kaşlarını çatarak ekrana baktı.

...ve hemen aklıma sen geldin. Buraya gelmeye ve yaz boyu burada çalışırken aynı zamanda benimle birlikte davaya göz atmaya ne dersin? Kampta danışman olabilirsin, ama daha çok davayla ilgili ne gerekiyorsa onu yaparsın. Ulaşım masraflarını ve emeğinin karşılığını ödeyeceğim. Eğer anlaşmamızı daha güzel bir hale getirecekse arkadaşlarını da getirebilirsin. Burası bir kamp, yeterince kalacak yerimiz var.

Teklifim ilgini çektiyse bana ulaş. Senden cevap bekliyorum.

Carson Buchwald

Box Box'ın CEO'su ve kurucusu

"Önemli olan içindekidir!"

Eh. Bu bir gelişmeydi.

7 Temmuz 1978

07:30

SABAH ANONSU AĞAÇLARIN ARASINDAN YÜKSELEREK KUŞLARI HAREKETLENDİRDİ.

"Günaydın, Wonder Şelalesi Kampı! Yepyeni güzel bir güne hoş geldiniz!"

Brandy Clark yüzünü yastığa gömüp anonsu, ışığı, kuşları ve on taneye yakın çocuğun gülüşerek uyanışını engelleme niyetiyle yastığı kulaklarına bastırdı. Daha çok erkendi. Çok erken.

Birazcık daha uyumak istiyordu. Lütfen.

Brandy, Claire Parsons yüzünden gece boyunca beş kez uyanmak zorunda kalmıştı. Claire sekiz yaşındaydı ve tuvalete yalnız gitmekten korkuyordu. Tuvaletler dışarıda, kulübenin on metre kadar ilerisindeydi ve Claire normal bir çocuktan daha fazla işiyordu. Her şeyi denemişti; Claire'in yemekten sonra meyve suyu içmesini yasaklamış, ışıklar sönmeden onu üç kez tuvalete götürmüş, en sonunda da çişini kulübede yapsın diye lazımlık gibi bir şey vermişti. Claire, tuvalete kendi başına gitmesini söylerseniz yatağınızın yanında durup

kalkana kadar sizi ıslak parmağıyla dürterdi. (Ayrıca neden hep ıslaktı? Nasıl ıslanıyordu?)

Brandy bu görevi genellikle danışman arkadaşı Diane McClure'la paylaşırdı ama Diane erkek arkadaşıyla gittiği gece yarısı randevusundan geri dönmemişti.

Diane önceki akşam, "Biraz bira ve esrar içeceğiz," demişti. "İkiye kadar dönmüş olurum. Söz veriyorum."

Ne demezsin.

"Bu sabah yemekhanede pankek var ve bugün softball günü, hadi millet, *kalkın ve yemeye başlayın!"*

"Kes sesini kes sesini kes sesini kes sesini..." diye mırıldandı Brandy yastığına doğru. "Kes sesini ve geber. Kes sesini ve geber."

"Ne?"

Brandy dönüp baktığında kendi kampçılardan biri olan Bridget Lorde'un hemen yanında durduğunu gördü. Kampçılar kulübenin ana bölümünde uyurken danışmanların kontrplaktan duvarla ayrılmış özel bir alanı vardı. Kampçıların bir şeye ihtiyaçları olmadıkça bu sınırı geçmemeleri gerekiyordu. Çoğu bu kurala uyarken Bridget uymamıştı. Başı beladan kurtulmayan ispiyoncunun tekiydi ve neler olduğunu öğrenmek için resmen ağzınızın içine girerdi.

"Diane nerede?" diye sordu Bridget.

"Bilmiyorum," dedi Brandy gözlerini ovuşturarak.

"Geceyi dışarıda mı geçirdi?"

Brandy şu anda Diane'e kızgın olsa da buranın bir kuralı vardı; bir başka danışmanı ispiyonlayamazdınız. Özel vakit geçirmek için ormana gitmek, gece teftişinden yırtmak ya da

birkaç kuralı ihlal edebilmek için birinin arkanızı kollaması gerekirdi.

"Hayır," diye cevapladı Brandy, yatağından kalkarak. "Muhtemelen erken kalkıp duşa girmiştir."

"Neden?"

"Daha fazla sıcak su kullanabilmek için. Nereden bileyim."

"Onun kalktığını duymadım," dedi Bridget.

"Ne olmuş yani? Her şeyi duyar mısın?"

"Aşağı yukarı. Bir keresinde kız kardeşimin tüttürdüğünü duymuştum. Garajda hem de. O sırada kendi odamdaydım."

Brandy buna inanırdı. Bridget ürkütücü biriydi.

"Eh, Diane'i duymamışsın demek ki. Eşyalarını al, hadi. Duş vakti."

Bridget gözlerini kıstı. Brandy'nin yalanını fark etmişti ama bu konuda elinden bir şey gelmiyordu çünkü daha sekiz yaşındaydı ve sekiz yaşında olmak berbat bir şeydi. Hiçbir şeye gücünüz yetmezdi. Bir gün intikamını alacaktı. Dünya onun gazabını tadacaktı.

Brandy fazladan beş on dakikalık uyku umudunu yitirmiş halde, parmak arası terliklerini giyme zahmetine bile girmeden kulübenin ana bölümüne girdi. Kampçılar yataklarından çıkıyordu. Banyo takımlarıyla havlularını yanlarına aldıklarından ve hepsinin duşlara ilerlediğinden emin oldu.

Herkes sıraya girerken Bridget Brandy'nin yanına gelerek yeniden, "Diane nerede?" diye sordu.

"Dedim ya, erken kalktı."

"Peki nereye gitti? Duşta değil. Eşyalarına baktım."

"Bridget, keser misin?"

Brandy, Diane ve Todd'u öldürecekti. O iki aptal herkesin keyfini kaçıracaktı.

Banyoya ilk giren küçük Claire oldu. Geceleri çişe kalkan biri olsa da şükür ki duşta hızlıydı. (Yıkanmış olmasının imkânı yoktu. Suyu sadece açıp kapamıştı. Brandy bunu biliyordu ama umursamadı. Küçük çocuklar pasaklı olurdu. Onları böyle kabullenip yolunuza devam etmeniz gerekirdi.) Küçük havlusunun içinde neşeyle dışarıya koşturdu. Claire gündüzleri kelebek ve gökkuşağı gibiydi. Kendi kendine şarkı söyleyerek seke seke orman hattına doğru gitti. Birkaç dakika sonra geri gelip Brandy'nin yanına koştu.

"Patikada uyuyan biri var."

Brandy için bir bu eksikti, arkadaşlarından biri toz toprağın içinde sızmış olmalıydı.

"Yapış yapış," diye ekledi Claire.

Harika. Gerçekten harika. Yalnız çalışmak mı? Oldu bil. Kendinden geçen birinin ayılmadan önce kusmuğunu temizlemek mi? Şahane.

"Nerede?" diye sordu Bridget, Claire'e doğru dönerek.

Claire patikayı işaret etti. Bridget kendine has bir edayla "*J'accuse!*"[1] diye bağırarak o yöne doğru koştu. Brandy peşinden gitti. Ne boktan bir sabahtı.

Kulübelerin ve duşların ötesinde ormanı ikiye bölen, okçuluk alanına ve "açık hava tiyatrosu" diye adlandırılan yapıya doğru kıvrılan dar bir toprak yol vardı. Yolun birkaç metre yukarısında, yerde yüzüstü yatmış, derin uykuda görünen bir figür gözlerine ilişti.

[1](Fr.) *Suçluyorum!* Emile Zola'nın *Suçluyorum* romanına gönderme yapıyor. (e.n.)

"Bu Diane değil," dedi Bridget hayal kırıklığıyla dolu bir sesle.

Bridget haklıydı. Yerdeki figür Diane değildi. Bir erkekti, sarı bukleli bir erkek. Üzerindeki kırmızı formayı gören Brandy onun Eric Wilde olduğunu anladı.

"Onun nesi var?" diye sordu Bridget.

"Gidip dişlerini fırçala, Bridget," dedi Brandy.

"Görmek istiyorum ama."

"*Bridget.*"

Bridget gözlerini kıssa da söylendiği gibi geri çekildi.

Brandy toprak yolda ilerlemeye devam etti. Claire'in neden yapış yapış dediğini şimdi anlayabiliyordu, etrafındaki toprağı kararan bir şey vardı. Vücut dışkısına benziyordu. Bu kötüye işaretti. Eric olması en azından daha az sorundu. Diane olsa onun arkasını kollamak, duş almasına yardım etmek zorunda kalırdı. Ranza arkadaşları böyle yapardı. Oysa Eric konusunda sorumlulukları daha azdı. Onu uyandırıp ayağa kalkmasına yardım etse yeterdi. Sonuçta Eric onun sorunu değildi.

"Eric, seni geri zekâlı," diye seslendi çıplak ayakla toprakta ilerleyerek. "Neyi var bunun?"

Eric hareket etmedi.

Daha yakından bakınca Brandy onun duruşunda bir gariplik olduğunu fark etti, yüzüstü düşmüş ve elleriyle kolları Süpermen gibi uzanmıştı. Garip bir düşme şekliydi. Kusmuğu –ya da her neyse– düştüğü yerin etrafına dağılmış ve çevresinde göl olmuştu. Teninin iç kısmında hafif morartılar vardı, saçları da bir garipti. Olması gerekenden daha koyuydu.

"Uyan," dedi Brandy, bilinçsiz yatan figürün yanında çömelerek. "Eric, hadi..."

Kıpırdamaması doğal değildi. Hiç ses çıkarmıyordu. Sadece sakin kuş cıvıltıları, ağaçların sesi ve kamptan gelen gevezelikler duyuluyordu.

"Eric?"

Onu ters çevirdi.

Biri çığlık atıyordu. Bu birinin kendisi olduğunu anlaması biraz zaman aldı.

II

ERTESİ SABAH STEVİE BİR KÂSE MISIR GEVREĞİ VE YAZ için yanına almasına izin verilen bir Ellingham Kütüphanesi kitabıyla mutfak masasına yerleşmişti. Bu kitap Ellingham'ın pek çok avantajından biriydi, kitabı onun için özel olarak sipariş eden okul kütüphanecisi Kyoko'yla iyi anlaşması da öyle.

Stevie'nin arkasından geçen annesi, "Ne okuyorsun?" diye sordu. Tam da Stevie'nin tahmin ettiği üzere durakladı ve eğilip kitaba baktı. "O bir oyuncak ev mi?"

"Sayılır," dedi Stevie sayfayı çevirerek.

Annesi, dümdüz olana kadar hafifçe ama ısrarla üzerine baskı uygulanan bir hamster gibi ses çıkardı.

Tasvir edilen sahne, minyatürü sevgiyle yapılmış bir mutfaktı. Duvarları çiçek ve neşeli geyik desenleriyle kaplanmıştı. Küçük ütü masasının üzerinde bir ütü, lavabonun içinde bir tencere, eviyede bir çocuğun serçe parmağının ucu kadar iki patates duruyordu. Perdelerden pencerenin dışındaki tele asılı sutyen ve çoraba, katlı çarşaf yığınına kadar bu sahneyle ilgili her detay büyük bir özenle yapılmıştı. Buna,

fırının dibinde yerde yatan kadın cesediyle elinin altındaki ufak buz kalıbı da dahildi.

"Kitabın adı *The Nutshell Studies of Unexplained Death*," dedi Stevie. "Otuzlu ve kırklı yıllarda özel dedektiflere suç mahalline nasıl bakmaları gerektiğini öğretme amacıyla yapılmış üç boyutlu modeller. Bunun adı Mutfak. Şu detayların muhteşemliğine baksana. Raflardaki minik konserve kavanozlarını görüyor musun? Etiketleri bile gerçeğinin kopyası. Kapının boşluklarına sıkıştırılan özenle basılmış mini gazeteyi fark ettin mi? Bütün kapıların gerçekten çalışan anahtarları var. Bu sahneyle ilgili her şey özenle yapılarak buraya incelenmesi için konulmuş. Bunların hepsinin bir amacı var. Kadın gazeteyi kapının kenarlarına gazla kendini öldürmek için mi sıkıştırdı? Gazdan öldüğünü kesinlikle söyleyebilirim. Ocağın düğmeleri açık ve karbon monoksit zehirlenmesinden oluşacak kızarıklar için kadının teni boyanmış. Ama bunu kendi kendine mi yaptı yoksa biri onu bayılttıktan sonra kapının boşluklarına gazeteyi sıkıştırıp onu içeride mi bıraktı? Görüyor musun, fırından bir şeyler çıkarmak üzereymiş..."

Annesi ciddi bir ifadeyle Stevie'ye baktı.

Stevie devam etti, "Bunları hazırlayan kadının adı Frances Glessner Lee. Eskiden biri öldüğünde cesedi ve olay yerini incelemek için belirli bir yöntem yokmuş. Resmi olarak işin eğitimini almamış her türden insan oraya gönderilerek ya bir şeyleri yerinden oynatır ya ne olduğunu anlamaya çalışır ya da olay yerini kirletirmiş. Bazen bir kaza sonucu insanlar cinayetle suçlanır, bazen de tam tersi olurmuş. Bu kadın..."

Stevie sayfayı çevirerek bir kafatasına sevgi dolu gözlerle bakan, eski moda gözlüklü, saçlarını topuz yapmış yaşlı bir kadının fotoğrafını açtı.

"...bir traktör fabrikatörünün vârisiymiş, hem de Boston'ın baş adli tabibiyle arkadaşmış. Tabip arkadaşı kadına cesetlere ve suç mahallilerine nasıl davranıldığıyla ilgili serzenişte bulunmuş ve olay yerinden ya da cesetten öğrenilebilecek şeylerin hepsini ona anlatmış. Aslında bu kadın, Amerika Birleşik Devletleri'nde adli tıbbı kuran kişiymiş. Sonra da her biri açıklanamayan bir ölümü detaylandıran bu minyatürleri yapmış. Hepsi birer gizem. Bunları hâlâ dedektif eğitiminde kullanıyorlarmış."

Annesi başını iki yana sallayarak tezgâha doğru yürüdü. Stevie çaktırmadan onu izledi.

"Keşke başka bir hobi edinseydin, ama..."

Cümleyi yarım bıraktı.

Stevie mutfak sahnesine geri döndü, birkaç dakika annesinin yeniden konuşmaya başlamasını bekledi.

"Bu öğleden sonra ne yapacaksın?"

"Kitap okuyacaktım," dedi Stevie.

"Harika bir gün, biraz güneşe çıkabilirsin."

Stevie *hımm* diyerek ölüm mutfağının fotoğrafına eğildi.

"Bir mesaj aldım," dedi havadan sudan konuşur gibi, "yaz kampı işleten bir adamdan. Benimle ilgili yazılanları, Ellingham'da yaptıklarımı okumuş. Kampında danışman olarak çalışmak isteyip istemediğimi soruyor. Sanırım ilginç bir katkı sağlayabileceğimi düşünüyor, bilirsin, kampçılar için özel biri."

"Yaz kampı mı?" dedi Stevie'nin annesi. "Hem de sen?"

"Biliyorum," dedi Stevie. "Hem de ben, değil mi?"

Stevie hiçbir zaman açık hava insanı olmamıştı. On iki yaşındayken bir kez ailecek kampa gitmişlerdi, sokağın sonunda oturan komşuları onları bir haftalığına milli parka gitmeye davet etmişti. Annesi, babası ve diğer aile buzlu çay ve bira içip televizyon programı izleyerek "Amerika'nın Sorunu" hakkında laflarken Stevie haftanın çoğunu karavanın tentesinin altında kitap okumaya çalışarak geçirmişti. Söylentilere göre içinde bir tür beyin yiyen bakteri olduğundan gölde kimse yüzemiyordu. Sırayla biri onu ormanda yürümeye ya da dağ bisikletini denemeye teşvik etmeye çalışmış ancak Stevie bu tekliflere ciddi bir şüpheyle yaklaşarak hepsini reddetmişti. Stevie hiçbir şey dinleyemiyor ya da kimseyle konuşamıyordu çünkü ebeveynleri onun biraz "çevrimdışı vakit" deneyimlemesi için telefonuna el koymuştu. El koymasalardı bile ıssızlığın ortasında ne sinyal ne de internet çektiğinden her türlü "çevrimdışı" olacaktı.

Kamp yapmak berbattı.

Stevie yavaşça kitabın başka bir bölümüne, daha detaylı bir görüntüye geçti.

"Bu, *Nutshell Studies*'in en ayrıntılı olanı," dedi. "Buna Üç Odalı Mesken deniyor. Üç oda, üç ceset. En önemli noktası kan damlaları..."

"Neredeymiş bu kamp?"

"Massachusetts'ta bir yerde," dedi Stevie. "Güzel bir yerdir eminim. Arkadaşlarımı da getirebileceğimi söyledi. Şu battaniyenin üzerindeki kana bak..."

"Adı neymiş?"

"Ne?" dedi Stevie.

"Kamp diyorum. Adı neymiş?"

"Ah. Şey, Sunny bir şey. Sunny... Oaks. Bir ağaç ismi işte. Bekle. Dün gece telefonumdan bakmıştım."

Dikkatli davranmalıydı. Ailesi Wonder Şelalesi Kampı cinayetlerini muhtemelen hiç duymamıştı ve Sunny Pines'ın internet sitesinde de bu konuyla alakalı hiçbir şey yoktu. Ancak burayı Google'lamaları riskini göze alamazdı. Her şeyi önceden hazırlamıştı.

Stevie minyatür mutfak zeminindeki kan damlalarını düşünürken annesi onun telefonuna bakıyordu.

"Güzel görünüyor," dedi annesi.

Güzeldi. Stevie siteyi detaylı olarak incelemişti. Ağaçların ve platformdan göle atlayan, enstrüman çalan, yaratıcı şeyler yapan, kamp ateşi yakan, yemek pişiren, marşmelov kızartan çocukların fotoğraflarıyla doluydu.

"Arkadaşlarını da getirebileceğini mi söylediler?" diye sordu annesi.

"Hı-hı."

Stevie kitabın bir başka bölümünü açtı, asılmış bir insanı gösteren tavan arası sahnesiydi.

"Bu gerçek bir teklif mi?" diye sordu annesi fotoğraflara bakarken. "Gerçekten sahibinden gelen bir teklif mi?"

"Evet."

"Bir bakayım."

Stevie, sanki annesinin bu isteği onu şaşırtmış gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Ah," dedi. "Tabii, olur."

Stevie telefonuna uzandı ve mesajı açarak telefonu annesine verdi.

Stevie,

Ben Carson Buchwald, Box Box'ın (muhtemelen adını duymuşsundur)sahibi ve kurucusuyum. Ve aynı zamanda Massachusetts'ın batısında bulunan Sunny Pines adındaki bir yaz kampının da sahibiyim.

Ellingham Akademi'de yaptıklarını yazan bir makale okudum ve bunun inanılmaz olduğunu düşündüm. Bu yaz buraya gelip çalışmak ister misin? Danışman olabilirsin. Senin gibi birinin ekibimizde olması harika olur bence! Kampımız çok güzel bir ormanın içinde yer alıyor. Yüzülebilir bir gölümüz, şelalemiz ve yakınlarda ülkenin en iyi dondurmasını satan küçük, muhteşem bir kasabamız var. Burası harika çocuklarla dolu muazzam bir yer.

Eğer anlaşmamızı daha güzel bir hale getirecekse arkadaşlarını da getirebilirsin.

Teklifim ilgini çektiyse bana ulaş. Senden cevap bekliyorum.

Carson Buchwald

Box Box'ın CEO'su ve kurucusu

"Önemli olan içindekidir!"

"Bu kulağa harika geliyor," dedi annesi. "Süpermarkette çalışıp cinayet temalı oyuncak evler hakkında kitaplar okumak yerine oraya gitmek istemez misin?"

"Fazla açık alan," dedi Stevie.

"Temiz hava iyidir. Biraz güneş sana iyi gelir."

"Cilt kanseri yapar," dedi Stevie. "Hem bu ay okumam gereken bir sürü şey var, bir de bir hafta içinde başlayacak adli patoloji konulu ücretsiz online kursum..."

"Stevie," dedi annesi. "Sosyalleşmek istemiyor musun? Arkadaşlarınla olmak istemiyor musun?"

Stevie bunu düşünüyormuş gibi rol yaptı.

"Sanırım istiyorum," dedi bir süre sonra. "Düşüneceğim."

Bu küçük mucize kolaylıkla elde edilmişti.

Son zamanlarda, birçok popüler ikna tekniğini kullanarak kendi cinayet kültünü oluşturan Charles Manson hakkında bir şeyler okuyordu. Popüler bir kişisel gelişim kitabından da bir tavsiye kapmıştı, "Karşındakine bu fikrin ona ait olduğunu düşündür." Charles Manson'ın şahsi felsefesi ilgisini çekmiyordu ama bu geçici bilgi oldukça faydalı ve görünüşe göre etkiliydi. ("Cinayet kampına gitmek istiyorum" demekten daha kötü olan tek şey muhtemelen "Charles Manson'ın ikna tekniklerini inceliyorum" olurdu. Bu yüzden bunu kendine sakladı.)

Carson'dan gelen yeni e-posta gerçekti. Önceki akşam adama hemen cevap yazmıştı.

Carson,

Çok isterim. Ama ailem bunun bir cinayet araştırması olduğunu öğrenirse gitmeme asla izin vermez. Tamamen kampla ve açık havada yapılan sağlıklı şeylerle ilgili başka bir mail daha yazabilir misin?

Stevie

Adamın bunu yapıp yapmayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama yapmıştı. Şaşırtıcı bir hızda tertemiz yeni bir e-posta gelmişti. Stevie'nin tek yapması gereken oyuncak ev kitabıyla hazırlanıp beklemekti. Öğleden sonra mesele hallolmuştu. Stevie Bell, Amerika'nın en kötü şöhretli kampında danışman olacaktı.

Daha da önemlisi, bir dava üzerinde çalışmaya geri dönmüştü.

7 Temmuz 1978

07:30

SUSAN MARKS PANOLARDAN OLUŞAN DUVARIYLA GURUR DUYUYORDU.

Beş yıl önce kampı yönetmeye başladığında duvara vidalanan kancalara kendi elleriyle toplamda yirmi altı tane pano asmıştı. Yönetim merkezinde kaostan düzen yaratmış, yüzlerce çocuğu, onlarca ergeni nizama sokmuştu. Her şey için bir bölüm vardı. Ranzaların, kampçıların, danışmanların, acil iletişim bilgilerinin, bilinen alerjilerin listelendiği panolar. Kampta her hafta yapılacak aktiviteleri sıralayan bir başka pano dizisi vardı ki bu da bizi günlük aktivitelerin sıralandığı ayrı bir pano dizisine yönlendiriyordu.

Yılın büyük kısmında Susan Marks Liberty Lisesi'nde beden eğitimi ve sağlık bölümünün başındaydı. Yazınsa kampta yöneticilik yapıyordu, bu iş onun için biçilmiş kaftandı. Kamp daha uykudayken erkenden kalkıp on kilometrelik bir koşuya çıktı. Kampın ucundan başlayarak gölün etrafından dolandı, sonra Wonder Şelalesi Kampı'nı karşı taraftaki halka açık kamptan ayıran toprak yoldan geçti. Yolların daha engebeli ve kayalık, yokuşun daha dik olduğu gölün çevresindeki yoldan devam etti. Uyuyan turistlerle dolu

çadırların yanından sessizce geçti, küçük kayıklarını suya indiren balıkçılara el salladı. Gölün uzak ucundaki tepeye tırmanırken kendini güçlükle yukarıya çıkardı. Burada patika göl kıyısından ayrılarak ağaçların arasından dolanıyordu. Yukarı çıkarak en tepeye ulaştığında Arrowhead Burnu'nda nefeslenebilirdi. Gölden yirmi metre yüksekte olan bu yer, okun ucunu andıran siyah bir çıkıntıya benziyordu, adını da bundan alıyordu.

İnsanın görmeyi umabileceği en iyi manzaraydı. Aşağıda günün ilk ışıklarını yansıtan Wonder Gölü uzanıyordu. Şafağın söküşünü buradan izlemek gibisi yoktu. Bu tefekkür anından sonra hızlı (soğuk) bir duş almak üzere Wonder Şelalesi Kampı'ndaki kulübesine doğru yokuş aşağıya inmesi daha kolay oldu. Tam olarak yedi otuzda günün aktivitelerinin sıralandığı panoyu eline aldı ve megafonun düğmesine bastı.

"Günaydın Wonder Şelalesi Kampı!" dedi. "Yepyeni güzel bir güne hoş geldiniz!"

Bunu çok içten söylemişti. Koşunun verdiği adrenalin bir süre daha devam edecekti.

"Bu sabah yemekhanede" –hızlıca *menüler* yazan panoya göz attı– "pankek var ve bugün *softball* günü, hadi millet, kalkın ve yemeye başlayın!"

Megafonu kapatıp günlük yapılacaklar listesindeki "duyuru" maddesinin yanına işaret koydu. İnsan günlük rutinlerini avcunun içi gibi bilse bile yapılacaklar listesi daima önemliydi.

Günün geri kalanında yapılacaklara göz attı. Kasabadan at eğitmeni gelecek ve binicilik dersleri için beş at getirecekti. Su güvenliği testi yapılacaktı. 12 Numaralı kulübenin çatısı akıyordu. Biri geceleri kanoyla göle iniyordu, kim olduğunu

bulmalıydı. Bir de şakacı biri gençlerin havuzundaki kız soyunma odalarına yılan koymuştu. İşe at eğitmenini arayarak başlayacaktı ve...

Sonra bir çığlık duydu. Kesintisiz tek bir çığlık.

Kampta çığlık duymak alışılagelmiş bir durumdu. Kampçılar yüzerken, oynarken ve bazen de sırf çığlık atmış olmak için çığlık atardı. Ancak bunun yüksek, net bir tınısı vardı ve neredeyse on saniye kadar sürmüştü. Suyun üzerinde yankılandıktan sonra bu sefer daha yüksek, daha ısrarlı bir şekilde tekrar duyuldu. Penny Mattis'in gölde neredeyse boğulduğu ve birkaç yıl önce danışmanlardan birinin ağaçtan düştüğü günden bu yana böylesi bir çığlığı hiç duymamıştı.

Susan şarj yuvasından telsizini aldığı gibi kulübenin verandasına çıkarak kampı inceledi. Çığlığın tam olarak nereden geldiğini anlamak imkânsızdı ama gölün diğer yakasındaki kulübelerin oradan geldiği kesindi.

Telsizi cızırdadı.

"Susan, bunu duydun mu?"

Kampın hemşiresi Magda McMurphy'ydi.

"Evet. Ama nereden geldiğinden emin değilim." Susan hızla köprüye doğru ilerledi. "Orman sınırından geldi sanırım, okçuluk alanından."

Çığlık bir kez daha duyulunca tüm kamp telaşa kapıldı.

"Bu sesten hoşlanmadım," dedi Magda. "Çantamı alıp geliyorum, seninle orada buluşuruz."

Susan'ın çığlığın kaynağını bulması çok zaman almadı. Kampçıların tamamı o yöne bakıyordu, birçoğu da oraya doğru ilerliyordu. İnsanları işlerine geri dönmeye ikna ederek yoluna devam etti. Ormanın sınırına ulaştığında, kulübenin

önünde minik bornozunun içinde dikilen küçük kampçı Claire Parsons'ı buldu. Kız Susan'a baktı ve ormanın içine ilerleyen patikayı işaret etti.

"Oraya gitti," dedi Claire.

"Kim?"

"Brandy."

Susan aceleyle giderken, "İçeriye gir ve giyin, Claire," dedi.

"Adam uyuyordu."

Susan'ın bunun ne anlama geldiğini çözmeye çalışacak vakti yoktu. Hızlandı. Arkasından bir bisiklet sesi geliyordu. Magda kayarak durdu ve inip bisikleti çimlerin üzerine yatırdı. Önlerindeki patika hafifçe sola dönüyor, ormanın derinliklerine, kamp tiyatrosuna ve okçuluk alanına doğru ilerliyordu. Garip gelecek kadar sakin bir manzarayla karşılaştılar. Susan'ın en güvenilir danışmanlarından biri olan Brandy Clark dizlerinin üzerine çökmüş, dümdüz karşıya bakıyordu. Kızın altı metre kadar önünde, patikanın ortasında bir figür vardı. Susan kıvırcık saçları gördüğü anda tanıdı. Eric Wilde.

"Orada..." dedi Brandy, sesi uykulu ve soğuk geliyordu. "Onu yerine geri koydum."

Söyledikleri anlamlı gelmiyordu. Sorgu sual edecek zaman yoktu. Susan ve Magda ilerlemeye devam ettiler.

Eric sanki şekerleme yapıyor gibi yerde yüzüstü yatıyordu. Tişörtü lekeli ve yırtık pırtıktı. Saçında bir tuhaflık vardı; aslında sarışındı ama şu anda saçı yer yer koyuydu.

Ama en belirgin şey neydi biliyor musunuz? Sinekler. Vızıldayarak üzerine üşüşen bütün o sinekler.

Magda lastik tıslaması gibi tuhaf bir ses çıkarıp koşmaya başladı. Eric'in yanına yere çöktü, parmaklarını bileğine bastırdı.

"Soğuk," dedi Magda.

"Ambulans çağıracağım..."

"Gerek yok. Ölmüş." Magda saatine baktı. "Ölüm saatine yedi kırk altı diyorum. Seninki kaç gösteriyor?"

Susan gözlerini kırpıştırdı ve sonra kendi saatine baktı. "Yedi kırk dört."

"O zaman yedi kırk beş diyebiliriz."

Magda, Eric'i vücudunun alt kısmı görünecek şekilde çevirdiğinde şoka girdi.

"Susan, buraya gelmelisin."

Susan çoktan "ceset" olarak düşünmeye başladığı şeye doğru birkaç adım ilerledi. Gördükleri ömür boyu aklından çıkmayacaktı.

"Bunlar bıçak yaraları," dedi Magda kısık sesle. "Ve başı... Tanrım, Susan."

Susan telsizini kurumuş ağzına götürdü.

"Göl evi," dedi. "Cevap ver."

"Göl evi," dedi uykulu bir ses.

Bu Shawn Greenvale'di, güvenilir bir çocuktu. Göl evi ise kendi telefon hattı olan diğer kulübelerden biriydi.

"Polisi aramanı istiyorum. Onlara hemen kampa, tiyatroya giden patikaya gelmelerini söyle. Ciddi bir kaza olduğunu anlat. Ambulansa gerek yok."

"Ne oldu?"

"Sadece dediğimi yap, Shawn."

Arkalarında kampçılar toplanmaya başlamıştı. Gürültü çıkarıyor, konuşuyor, ağlıyor ve işaret ediyorlardı. Neler olup bittiğini tam olarak bilmiyorlardı ama korkunç bir şey olduğuna en az Susan kadar eminlerdi.

"Millet," dedi Susan, "sakinleşin ve geri çekilin."

Kimse sakinleşmedi. Artık nizamı sağlaması gerekiyordu. Kendine en normal gelen şeyi yaptı ve boynunda asılı duran düdüğü çaldı. Bu herkesi korkutarak susmalarını sağladı.

"Doğru yemekhaneye," dedi. "Hemen."

Brandy'nin yanına gidip ayağa kalmasına yardım etti.

"Hadi," dedi. "Hadi. Gitme zamanı."

Brandy onu yönlendirmesine izin verdi, neredeyse kendinden geçmiş gibiydi, şok içinde tökezleyerek ilerledi. Ev hapsi aldığından birkaç geceyi hemşirenin kulübesinde geçiren Patty Horne, olay yerinden isteksizce ayrılan kampçılardan oluşan kalabalığı yarıp koşarak yanlarına geldi.

"O Eric mi?"

"Patty, git ve kendi kampçılarını toplayıp yemekhaneye götür."

"Peki ya diğerleri?" diye sordu Patty. "Onlar iyi mi?"

Susan donup kaldı.

"Diğerleri mi?"

III

TRENLER SAYISIZ CİNAYET ROMANINA KONU EDİLMİŞTİR. O romanlarda insanlar trenlerden itilir ya da bir vagondan diğerine geçerken ortadan kaybolurlar. Tren tünelden geçerken en az bir yolcu karanlıkta yüzüne balta yer. Trende uyur halde görünen insanlar genelde ölüdür, çaylarına karıştırılan garip bir zehrin kurbanıdırlar. Öldürülmediyseniz o zaman kesin bir cinayete tanık olacaksınız demektir. Hızla ilerleyen trenin camından bakarken dışarıda bir şeyler olduğunu fark edersiniz; ya silahlı bir adamın bir eve sinsice girdiğini görür ya da evin penceresinden içerideki birinin boğuluşunu izlersiniz. Trenin olay yerinden geçtiği saat önemlidir. Jasper 07:14 Londra trenine binmiş olamaz çünkü pazar günleri tren çalışmaz!

Stevie aslında daha önce hiçbir yere trenle gitmemişti. Trenlerin hafif Avrupai ve şüpheli bir havası olduğu için ailesi sadece arabayla yolculuk yapardı. Bu yolculukla birlikte trenlerin, çoğunlukla diğer insanların telefon konuşmalarını duyduğunuz ya da sandviç kokularını aldığınız, oldukça sessiz ve sıkıcı bir ulaşım aracı olduğu sonucuna vardı.

Çok yoğun birkaç gün geçirmişti. Sunny Pines'a gitmek için ailesinden izin aldıktan sonra Carson birtakım düzenlemeler yapıp her birinin yeteneğine uygun iş ayarlarken Stevie arkadaşlarını toparlamak zorunda kalmıştı.

Ellingham'da, iki katında da üçer öğrencinin kaldığı Minerva adlı yurtta yaşıyordu. Okul yılının sonuna geldiklerinde çeşitli talihsizlikler sonucu sayıları dörde düşmüştü. Stevie o dört kişiden biriydi, David de öyle. Diğerleri yan odada kalan komşusu Janelle Franklin'le üst katta kalan Nate Fisher'dı.

İşe Nate'le başladı.

Nate Fisher on dört yaşındayken bir kitap yazmıştı; bu fantastik roman internette o kadar popüler olmuştu ki bir yayınevi kitabın haklarını almıştı. İnsanlardan uzaklaşmak için yarattığı eser yanlışlıkla onu tüm dünyanın gözü önüne sermişti. Yayıncısı onun turneye çıkmasını, videolar çekmesini, gülümsemesini, romanını tanıtmasını ve –en önemlisi de– ikinci kitabını yazmasını istiyordu.

Nate daima kitabı üzerinde "çalışıyordu", yani bu da kitabı üzerinde asla çalışmadığı anlamına geliyordu. Kitabını yazmamak için ta Ellingham'a kadar gitmişti, gerekirse Mars'a bile gidebilirdi. Neden yazmak istemediğini Stevie bir türlü anlamıyordu; ilk kitabını yazabildiğine göre yazmaktan keyif alıyor olmalıydı. Bazen bunu ona açıklatmaya çalışırdı ama bu konuşma daima Nate'in kollarını iki yana açarak, "O işler öyle olmuyor" minvalinde bir şeyler söylemesi ve odasına kapanmasıyla sonlanırdı. Stevie bunun yaratma kaygısından kaynaklandığını düşünür ve anlayışla karşılardı. Ya da belki diğer insanların ondan istediği bir şeyi yapmak istemiyordu ki bunu da anlayışla karşılardı.

Grupta kamp yapma fikrinden ondan daha çok nefret edecek tek kişi Nate'ti ama arkadaşlarıyla tekrar bir araya gelme ve yazmaktan uzaklaşma şansı sunulursa onun bu fırsatı kaçırmak istemeyeceğinden emindi. Haklı da çıktı.

Carson onun için mükemmel bir iş bulmuştu. Kampta pek kullanılmayan bir ağaç ev kütüphanesi vardı. Nate kampın kütüphanecisi olabilirdi ama aslında gerçekte böyle bir görevlendirme yoktu. Hatta Carson, Nate orada istediği kadar kalabilsin diye hemen kontrplaktan bir yatak alanı bile yaptırmıştı.

Stevie ona anlattığında, "Kendi başıma bir ağaçta yaşayıp kimseye hizmet etmediğim uyduruk bir işte mi çalışacağım?" dedi Nate. "Bu benim hayalim, Stevie. Benim *hayalim.*"

Yani Nate tamamdı.

Sırada Janelle vardı. Janelle, Stevie'nin en yakın arkadaşı olarak gördüğü kişiydi. Gecenin bir yarısı panik atak geçirdiğinde kapısına koştuğu kişiydi. Duygularını kabul etmesi için onu zorlayan kişiydi. Sevgilisi Vi'yle okulun ilk günü tanışmışlardı, o zamandan beri de beraberlerdi. Janelle çiçeği burnunda bir mühendis, bir zanaatkârdı. Bir elinde tel, diğerinde silikon tabancası oldu mu ondan mutlusu yoktu. İster minyatür dron ister elbise olsun, hangisine ihtiyacınız varsa sizin için onu halledecek kadın olurdu.

Nate ve Stevie'nin aksine Janelle kamp fikrine sıcak baktı ama sorumluluk yüklenmemiş anlamsız bir işle yetinmeyecekti. Carson bazı ayarlamalar yapıp mükemmel bir teklifle geldi; Janelle sanat ve tasarım bölümünün sorumlusu olabilirdi.

"*Bir sürü* tasarım işi olacaktır," diye açıkladı Stevie ona. "Ve organize edilecek çok fazla malzeme."

Bu da Stevie'nin sahte işinin doğuşuna neden oldu. Janelle'in asistanlığını yapabilirdi. İkisi, kıdemli personele ait sanat salonunun arkasındaki ranzaları paylaşabilirdi.

Kampa herkes gelemiyordu. Janelle'in sevgilisi Vi yaz tatilinde ailesini ziyaret etmek için Vietnam'a gitmişti. Stevie'nin Janelle'in kampa gelmeyi kabul edeceğini düşünme nedenlerinden biri de buydu zaten; Vi ve arkadaşları olmadan çok yalnızlık çekiyordu.

Geriye David kalmıştı. Konuşma pek de Stevie'nin beklediği gibi gitmemişti. Önce onun kabul edeceğini düşünmüştü. Kampanya işinde gönüllü çalışmasa da çok düşük ücret alıyordu. Sizin ona değil onun size ihtiyaç duyduğu bir iş denilebilirdi buna. Stevie'yle birbirlerini ne kadar özledikleri de ortadaydı.

"İsterim..."

Stevie ne söyleyeceğini beklerken nefesini tuttuğunu hissetti fakat cümlenin sonu havada kalmıştı.

"Ama?"

"Ama... Şu anki işim benim için önemli. Henüz üniversite başvurusu yapmadım. Kendimi bu işe adadım ve ben..."

Stevie'nin üzerine garip bir duygu yoğunluğu çöktü. Önce bir hüzün seli gibi başladı, ardından da panikten daha hafif ani bir hisse dönüştü. Sonrasında ise öfkeye. Öfke tekrar hüzne dönüştüğünde boğazında bir yumru hissetti. Tüm bunların hepsi beş saniye içinde gerçekleşmişti.

"Orada mısın?" diye sordu David.

Stevie hafifçe öksürdü.

"Evet, evet. Tamam, anlıyorum."

"Gerçekten," dedi. "Oraya gelip seninle olmayı çok isterim. Sadece... Şu anki işimi yaparak ailemin yol açtığı zararı telafi etmeye çalışıyormuşum gibi hissediyorum. Hayır demekten gerçekten nefret ediyorum. Hayır demek berbat bir şey."

Cevabı hâlâ darbe gibi gelse de sesi duygu yüklüydü. Samimi olduğunu biliyordu. Tişörtündeki minik delikle oynadı.

"Tabii," dedi. "Bunu yapman gerek."

Sesi biraz duygusuz çıkmıştı çünkü duygusal konuşmalar yapmayı gerçekten beceremiyordu.

"Sesinden üzüntü akıyor," dedi David alayla.

"Hayır, ben... Ben üzgünüm. Ama seni de anlıyorum."

Bir an sessizlik oldu.

"Ama..." dedi David. "Kısa süreliğine izin alıp seni görmeye gelebilirim. Orada olacağım. Kamp yapacağım. Hem de ne kamp."

Böylece Stevie kendini Massachusetts'ın Berkshire Dağları'na doğru giden bir trende bulmuştu. Wonder Şelalesi –veya Sunny Pines– Kampı, Springfield'dan yaklaşık bir saat uzaklıkta, Amherst'e yakın, göllerle bezeli yemyeşil engebeli bir araziydi.

Kamptan ona getirilecek eşyaların tam listesini vermişlerdi: İki tane tek kişilik çarşaf, bir yastık, bir battaniye, üç havlu – hepsinin üzerinde adınız yazmalıydı. Parmak arası terlik, spor ayakkabısı, en az bilekte bitecek sağlam çoraplar, tek parça mayo ya da deniz şortuyla yüzmeye uygun bir üst, sinek kovucu sprey, sinek ısırıkları için krem, yüksek güçte bir el feneri, en az bir tane eşofman ya da ona benzer bir spor kıyafeti, uzun kollu üst ve şapka...

Ellingham da okula getirileceklerin bir listesini hazırlamıştı, ancak o liste buradaki gibi detaylı sıralanmamıştı. En az bilekte bitecek çorap demek ileride bir dağ yürüyüşü olacağı anlamına geliyordu. Eşofman altı ve uzun kollu üst Stevie'ye, korunmaya gerek duyacağınız vahşi yerlere yapılan

gece faaliyetlerini ya da geceleri rakun kovalama yürüyüşlerini çağrıştırmıştı.

Rakun kovalaması gerekmediğini kendine hatırlattı. Teknik olarak bir kamp çalışanı olsa da Carson ona özel bir görevi olduğuna dair söz vermişti. Kamp şartlarını yerine getirmeden kamp deneyimi yaşayabilirdi.

Yolculuk koşturmacası esnasında Ormandaki Kulübe vakası hakkında bir şeyler öğrenmek için çok az zaman bulabilmişti. Elbette davayı kabataslak biliyordu –bütün gerçek suç meraklıları bilirdi– ama Ellingham Vakası kadar iyi bilmiyordu. Ellingham'a gelmeden önce davayı araştırmak için bir yıldan fazla zaman harcamıştı. Hakkındaki her şeyi izleyip okumuş, her foruma girip her podcasti dinlemişti. Yani olay yerine gittiğinde harita bile olmadan yolunu bulabilir, kitapların yarısını ezbere anlatabilir haldeydi.

Ama bu kez öyle değildi. Eşyalarını toparlarken podcastleri dinlemiş, geceleri de okuyabildiği kadar okumuştu. Eski dostu anksiyete, partilemeye hazır halde içinde kaynamaya başlamıştı. Bu kez çok daha yoğun, çok daha erken gelmişti. Bu vakayı çözmeyi başaramayacak, ne kadar yetersiz olduğunu herkese gösterecekti. Bir daha asla hiçbir olayı çözemeyecekti. Asla dedektif olamayacaktı. Hayatı hiçbir yere varamayacaktı.

Nate'in mesajı tam vaktinde geldi.

Stevie.

STEVIE

BURADA BİR TRAPEZ VAR

Bu, içindeki sesleri susturacak kadar aklını karıştırmıştı.

Springfield'a vardığında (iki durak önce durağını kaçıracak diye paranoya yapmış ve trenin metalik kapısının önünde pusuya yatmıştı) tekerlekli, ağır valizini terminale sürükledi.

Bir mesaj daha geldi, bu kez onu almaya gelen Carson'dandı.

Dışarıdayım.

Dışarıya çıktığında kendinden çok da uzun olmayan bir adamın duvara yaslanmış, öfkeyle telefonuna bir şeyler yazdığını gördü. Kaslı kollarına, siyah dar tişörtünün ortaya çıkardığı baklavalarına bakılırsa sık sık spor yapıyordu. Altına mor-yeşil mandala desenli, dökümlü bir pantolon giymişti. Kafası tamamen keldi. Sol kolunda büyük harflerle "KARBON", sağ kolundaysa "TEMELLİ" yazan dövmeleri vardı.

"Hey!" dedi ve sanki eski dostlarmış gibi ona el salladı. "Stevie! Stevie!"

Yaklaştıkça adamın adaçayı tütsüsü gibi koktuğunu fark etti. Yoga stüdyosundaki kadar yoğun değildi ama bir adaçayı tarlasının anız ateşinde bulunmuş kadar vardı.

"Arabam bu tarafta."

Adamın peşinden kilidini açtığı Tesla'ya doğru valizini sürükleyerek gitti. Arabanın içi "latte", "kızarmış Hindistan-cevizi" veya bunlara benzer bir adı olan kremsi, soluk kahve-rengi deriyle kaplıydı. Dikiz aynasından ahşap bir meditasyon tespihi sarkıyordu, bardaklıkta da pembe bir kristal vardı. Adaçayı kokusu arabanın içinde daha güçlüydü, Stevie temiz havaya ihtiyaç duydu.

"Barlow Corners bir saat uzaklıkta," dedi Carson, ürkütücü derecede sessiz arabayı park yerinden çıkarırken. "Arkadaş-ların çoktan geldi."

"Orada bir... Trapez olduğunu söylediler?"

"Ah, evet. Zıplama Evi'ndeler."

Oraya neden Zıplama Evi dediklerini sormaya cesaret edemedi, zaten önemli de değildi. Çünkü adamın anlatacağını zaten biliyordu.

"Oraya Zıplama Evi diyorum çünkü tüm tasarımcıları orada ağırlarım, o esnada da fikirler oradan oraya sıçrar. Bu buluşmalara Fikir Sektirmece diyoruz."

Stevie arabanın kapısını açıp atlamamak için kendini zor tuttu.

"Bu gece hepiniz oradaki misafir odalarında konaklayacaksınız," diye devam etti Carson. "Yarın sizi kasabadan alıp kampa götürebilirim. Bir geceliğine klima ve sıcak suyun tadını çıkarabilirsin, değil mi? Ve tabii yılansız bir yerin."

Anksiyete duruma uyum sağlayan bir şeydi. Dakikalar önce Stevie'nin anksiyetesi tamamen başarısızlıkla ilgiliyken şimdi klimasız, sıcak susuz, Zıplama Evi denen yerlerle ilgili bir endişeye evrilmişti. Üstelik partiye yılanları da dahil etmeye hazırdı. Anksiyete her türlü soruna kucak açan büyük bir çadırdı.

"Yılan mı?"

"Yani gölün çevresinde bazen görülüyorlar ama kampta değil."

"Kamp gölün etrafında."

"Evet, ama demek istediğim... gölün diğer tarafındalar. Kampta yılan yok."

Kampta kesin yılan vardı. Hatta tamamen yılan doluydu. Bu sürüngenler neden daha önce aklına gelmemişti?

"Bu akşam bir toplantı yaparız diye düşünmüştüm," dedi Carson, "davanın detayları hakkında. Yarın içinse çok özel bir şey planladım."

Yılanlar bir anda Stevie'nin düşüncelerini terk etti.

"Ne?"

"Box Box'ın sponsorluğunda büyük bir gece. Kasaba kütüphanesine çocuklara özel bir okuma salonu bağışladım, onun açılışı için açık büfe yiyeceklerin ve eğlencenin dahil olduğu büyük bir piknik düzenliyorum. 1978'de burada olan birkaç kişi de dahil bir sürü insan gelecek. Bazı tanıklar ve şüphelilerle tanışma şansın olacak. Ardından hemen işe koyulacağız. Ormandaki Kulübe davası nihayet çözülmüş olacak!"

"Tabii çözülebilirse," dedi Stevie.

"Elbette çözülebilir. Her şey elinin altındayken neden çözülemesin? Birinin biraz üzerine gitmesi, işleri ilerletmesi ve onca yıldır göz ardı edilen her şeyi araştırması gerekiyor."

"Ama insanlar bunu zaten yapıyordu."

"Kampın sahibi hariç," dedi gülümseyerek.

Kabul etmeliydi ki adam haklıydı.

Uzakta hafif engebeli yeşil tepelerin sırtları belirdi. Binalar gitgide azalırken arazi yazılmayı bekleyen boş bir sayfa gibi önlerinde açıldı. Carson iki geniş tarlanın arasındaki köşeden döndü. Her bir yol küçülerek ağaçların derinliklerine uzanıyordu. Burası ona biraz Ellingham Akademi'ye giden yolu hatırlatmıştı, ancak oraya giden yol çok çok daha dikti. Buradaki yolculuk daha sakin, arazi çok daha az gösterişliydi. Her şeyde Amerikanvari izler vardı – bayraklar, çiftlikler, açık verandalar. Gövdesi kalın ağaçlar yol boyunca köpeklerini gezdirenlere, bisiklete binenlere ve kulaklıkları kulaklarında kısık gözlerle görünmez bir bitiş çizgisine doğru gayretle koşanlara gölge oluyordu.

Carson Diyarı'na girdiklerinin ilk işareti mandala desenli posta kutusunun yanındaki taştan Buda'ydı. Kısa bir araba

yolculuğuyla bir trambolin, bir havuz ve üç keçi bulunan alanın yanından geçmişlerdi. Stevie, ağaçların arasından kıvrılarak akan derenin çevrelediği huzurlu bir yere adımını atmıştı. Sığ suyun içinde birbirinin üzerinde hassas bir şekilde dengelenmiş taş yığınları vardı.

"Burası Zıplama Evi," dedi Carson, Stevie'nin valizini ambara ya da bir zamanlar ambar olan yere doğru çekerken. Elektrik mavisi duvar boyasından hardal sarısı pervazları olan devasa pencerelere kadar her şey çok ferah ve yeni görünüyordu.

"Oradaki de benim evim," dedi Carson, ağaçların arasındaki ön cephesiyle çatısının birleştiği yerde bir göz resmi olan büyük, mor evi işaret etti. Göz uykulu uykulu Stevie'ye bakıyordu.

Ambarın kapısı açıldı. Tiz bir ses duyuldu ve sonra Janelle Franklin âdeta havada süzülerek gelip Stevie'yi kucakladı.

"Limonlarını giymişsin," dedi Stevie.

"Elbette! Hepimiz buradayız! Yani neredeyse hepimiz!"

Janelle limona bayılırdı, limon desenli elbisesini giydiğinde bu onun mutlu olduğunu gösterirdi. Saçlarını kıyafetine uyan sarı bir eşarpla örmüş ve görünüşünü, siyahi teninde göze çarpan güneş sarısı göz farıyla tamamlamıştı. Janelle böyleydi işte, daima kendini kıyafetleriyle ifade ederdi. Bir şeylerin uyumlu olup olmayacağını, nasıl makyaj yapılacağını, nasıl mükemmel bir ahenk yakalanacağını bilir ve bunu çok kolay bir şeymiş gibi yapardı. Muhtemelen onun için kolaydı da. Sonuçta Janelle sırf eğlence olsun diye kafasından matematik problemi çözen biriydi.

Arkasında, dudakları imalı bir gülümsemeyle kıvrılmış olan Nate vardı. Gülümserken bile teknesinin bir deniz yılanı

tarafından yutuluşunu izleyen üzgün bir eski zaman balıkçısına benziyordu. Saçları daima biraz dağınık olurdu, kıyafetleri de biraz fazla büyük. Okuldayken genellikle eski püskü keten ya da kadife pantolonlar giyerdi, yaz geldiğindeyse bunların yerini eski püskü keten şortlar alırdı. Okulda giydiği tişörtlerden birini giymişti, üzerinde "TERCİHEN KARİDES" yazıyordu.

"Bırakayım da hasret giderin," dedi Carson. "Akşam meditasyonumu yapmam lazım, bir saate dönerim. Vegan pizza herkese uyar mı?"

Bir duraksama oldu.

"Peynirli pizza da alabilirim. Birazdan görüşürüz. Kendini evindeymiş gibi hisset, Stevie."

"Ah," dedi Nate kısık sesle, ambarın geniş kapısını açtı, "sen önce bir evi gör de."

Stevie'nin gözüne ilk duvarların turunculuğu ilişti, bu canlı renk gözbebeklerinin kafasının içine kaçmasına neden oldu.

"Dinlendirici, değil mi?" dedi Nate.

Sandalye ya da masa yoktu. Gözün alabildiği her yerde insana havada uçuyormuş hissi veren ve her pozisyonda üzerindeki kişiyi destekleyen NASA kalitesinde süngerlerden yapılmış havalı armut koltuklardan vardı. Tırmanmak ya da sallanmak için tavandan düğümlü halatlar sarkıyordu. Yoga topları, normal şişme toplar ve bir köşede kısmen sönmüş bir zorb topu vardı.

"Kutular sayesinde var olan mekâna hoş geldin," dedi Janelle.

Mesajda yazdığı gibi, gerçekten de yüksekteki kirişlerden sallanan tek bir trapez vardı.

"Burada nasıl trapez yapabiliyorlar ki?" dedi Stevie. "Sallanmak için yer yok, en azından uzağa sallanacak kadar yok. Hem ya düşerlerse?"

"Biz de son birkaç saattir bunu merak ediyorduk. Trapezi çatıya çekmek için bir kanca kullandıklarını düşünüyoruz, sonra nazikçe atlamaları ve orada asılı kalmaları gerekiyor. Muhtemelen aşağıya inmek için de bunu kullanıyorlar," dedi Janelle büyük bir rulo halinde duvara yaslı duran brandayı kastederek.

"Yani çatıdan atlayıp brandanın üzerine mi düşüyorlar?" diye sordu Stevie.

"Evet. Aslında tam olarak bir trapez değil, daha çok... Salıncak?"

"Carson onlara Düşünme Seansları diyor," dedi Nate, armut koltuğa iyice gömülerek. "Sana bundan bahsetti mi? *Düşünme Seansları.*"

"Bence o kadar da kötü bir fikir değil," dedi Janelle. "Ve bu fikri kötü bulmamam *kendimden* nefret etmeme neden oluyor."

Salonun bir yanında yüzlerce minik kare kumaş parçası vardı, bu kumaşlar bir uçlarından ızgara şekli verilerek duvara bantlanmışlardı. Sanat böyle bir şey değildi, Stevie bundan kesinlikle emindi.

"Bunların ne olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok," dedi Janelle. "Belki de kırkyama yapıyordur."

Stevie devasa armut koltuklardan birine çöktüğünde içindeki dolgu elyaf, sünger ya da her neyse onu içine aldı.

Arkadaşlarınızla aynı yerde olduğunuzda dünyanın böylesine değişmesi çok garipti. Hava enerji dolu, ışıksa daha sıcaktı. İki haftalık ayrılıkları uçup gitmişti sanki. Son

görüşmelerinin üzerinden dakikalar geçmiş gibi hemen sohbete başlamışlardı.

"Buna acayip hazırım," dedi Nate. "Yaz kampında geçen korku filmlerine bayılırım, önceki hafta hazırlık olsun diye birkaçını yeniden izledim. İçlerinden birinin konusunu anlatayım mı?"

"Nate..." diye başladı Janelle.

"Bunu geri çeviremezsin," dedi Nate. "Bir *kampta* işlenen *cinayet hikâyesi*. Ben de *öyle ölmek istiyorum*. Filmlerden en sevdiğim *Sleepaway Kampı*. En mantıksızı o. Öncelikle filmdeki kampçılar on sekiz yaşlarındalar. Danışmanlar değil, kampçılar. Filmdeki herkes berbat. Neredeyse tüm zamanlarını seks yaparak geçiriyorlar. Ama katile göre belli ki Jason Voorhees[2] hâlâ içlerinden en iyisi. Gölde yaşıyor, uzayda cinayetler işliyor."

"Bitti mi?" diye sordu Janelle.

"*Sen* de gölde mi yaşıyorsun?"

"Pekâlâ," dedi Janelle, ayağa kalkıp elbisesini düzeltti. "Vi'yi aramam gerek. Uzun sürmez. Saat farkı yüzünden planlama yaptık."

"Vi nasıl?" diye sordu Stevie.

"İyi. Da Nang'ı sever ama bir sürü aile meselesiyle uğraşıyor. Vietnamcasını geliştiriyor, ayrıca Mandarin dilini öğreniyor. Orası... Bilirsin işte. Gerçekten uzak. Hemen dönerim, tamam mı? Hemen!"

Janelle gittiğinde, "Senin de romantik telefon görüşmesi yapman gerekiyor mu?" dedi Nate.

[2] *13. Cuma* isimli korku filmleri serisinin ana karakteri. (ç.n.)

"Hayır," diye cevapladı Stevie. "Bizim bir arama planımız yok."

"David nasıl?"

Stevie, "İyi," diye cevapladı omuz silkerek.

Nate ve Stevie'nin bu kadar iyi arkadaş olmasının nedenlerinden biri ikisinin de duygusal konularda konuşmaktan nefret etmesiydi. Ama bir şekilde derin bir bağ kurabilmişlerdi, sanki duygularıyla derinlere dalarak yan yana yüzüyor ve kayaların altından çıkacak herhangi bir şey tarafından sokulma merakıyla doğanın harikalarını izliyorlardı.

"Demek yeniden sağ kurtulacağımız bir Cinayet Kasabası'ndayız," dedi Nate.

İkisi de tavanda asılı duran trapeze baktı. Yeterince masum bir nesneydi, eğlenceli olması gerekiyordu ama o anda Stevie'ye böyle bir aletin resimlendiği Attic isimli *Nutshell Studies*'i anımsatmıştı.

"Ne düşünüyorsun," diye sordu Nate.

Ne kastettiğini açıklamasına gerek yoktu. Stevie onun ne demek istediğini anlamıştı. Nate bir sürü şeyi ima etmişti: Yeniden bir dava ele almak nasıl bir şeydi? Bu davayla ilgili ne düşünüyordu?

"Henüz bilmiyorum," diye cevapladı Stevie.

"Bence harika olacak," dedi Nate. "Cinayet kampı, ağaçta yaşam, insanlardan uzak kalmak. Bu yaz tam benlik. Burası parlayacağım yer. Zirveye ulaşacağım. Burada tüneller yok, o yüzden yer altına sıkışıp kalma ihtimali de yok. Bu konuyla ilgili iyi şeyler hissediyorum. Sanırım yani?"

Nate'in pozitif hisler içinde olması tehlike çanlarını çaldırmalıydı ama insanlar çok nadir böyle işaretleri fark ederlerdi.

7 Temmuz 1978

08:05

ŞERIF ELLIOT REYNOLDS VE YARDIMCISI DON MCGURK, Wonder Şelalesi Kampı'na giden yola döndü. Don dalgın bir şekilde yolcu koltuğunun camına vurdu.

"Sence ne oldu?" diye sordu. "Biri mi boğuldu?"

"Umarım öyle bir şey olmamıştır," diye cevapladı Şerif.

"Biri ölmüş olamaz. Sabahın sekizinde kampta kim ölebilir?"

Bu, Şerif Reynolds'a da mantıklı gelmiyordu. Telsizden gelen şok edici habere bakılırsa orada çok kötü bir şey olmuştu. Ambulansa gerek duyulmayan ciddi bir kaza. Ama Don'un da söylediği gibi hafta ortasının güneşli bir sabahında kampta birinin ölmüş olması hiç olası görünmüyordu.

Şerif Reynolds, Michael Penhale'den bu yana Barlow Corners'ta bir şeyler döndüğünü seziyordu. Elbette kaza her yerde olurdu ama o vaka, bazı şeylere leke sürüp itibarını zedelemişti. Bir zamanlar el değmemiş olan Amerika'nın bu ücra köşesini, zar zor fark edilen kaçınılmaz bir çürüme kokusu sarmıştı.

Lanet olasıca vaka. Lanet. O olayla ilgili her şey korkunçtu. Bir insanın hayatını o şekilde mahvetmenin anlamı neydi? Öyle bir şeyin kime ne yararı dokunurdu?

Kimseye. Şerif, Barlow Corners'ta bir başka çocuğun daha ölmesini hiç istemiyordu.

Susan Marks, yanında ağlayan Patty Horne'la beraber kampın girişinde onları bekliyordu. Yüzündeki ifade kötü bir şeyler yaşandığını onaylıyordu. Arabayı durdurduğunda Susan sabırsızlıkla arka kapıyı açıp Patty'yi içeriye doğru itekledi, arkasından da kendi bindi.

"Neler oluyor, Sue?" diye sordu Şerif.

"Danışmanlardan biri öldü. Eric Wilde. Cinayete kurban gitmiş."

"Ciddi olamazsın," dedi Don.

"Burayı zar zor kontrol altına alabildim. Eric ormana giden yolda. Devam et, bu yol diğeriyle birleşecek. Hadi çabuk."

Şerif Reynolds hiç ikiletmedi. Asi bir kampçıya çarpma riskine girmeden olabildiğince hızlı yola çıktı.

"Dahası da var," dedi Susan. "Üç kişi kayıp. Görünen o ki dün gece ormana gitmişler."

"Kimler kayıp?" diye sordu Şerif, aracın dikiz aynasından Susan'a bakarak.

"Diane McClure, Todd Cooper ve Sabrina Abbott."

"Sabrina Abbott mı? Ve Todd Cooper?"

"Siktir," dedi Don sessizce.

Şerif ona kötü bir bakış attı.

"Patty," dedi Susan. "Bana söylediklerini onlara da anlat."

Patty hıçkırıklara boğuldu.

"Hadi, Patty," dedi Susan, ses tonu sertti ama kaba değildi. "Kaybedecek zamanımız yok. Anlat onlara."

Patty derin bir nefes alarak konuşabilecek kadar sakinleşti. "On bir gibi gittiler... Dışarıya çıktılar... Eric şeyi almak için..."

Şerif direksiyonu toprak yola doğru hafifçe kırarken, "Neyi almak için?" diye üsteledi.

"Ben... Ben söyleyemem..."

"Söyleyebilirsin," dedi. "Ne olduğu umurumda bile değil, anlat bana."

"Eric... Otu almaya gitti. Ormana. Otu almak için ormana gittiler."

"Siktir," dedi Don tekrar ama bu kez ağzının içinde söylemeyi becerebilmişti.

"Burada dur," dedi Susan. Don telsiz koordinasyonunu sağlamak ve Patty'ye göz kulak olmak için arabada kaldı. Susan ve Şerif aceleyle patikadan aşağıya indiler. Havada ürkütücü bir sessizlik vardı, kampçıların hepsi yemekhanede toplanmıştı. Ilık ve güzel bir sabahtı, havada kuş cıvıltıları duyuluyordu. Bu manzara Eric'in solgun, cansız bedeninin görüntüsüne daha grotesk bir hava katıyordu. Kampın hemşiresi Magda McMurphy Eric'in yanındaydı, ancak sinekleri kovmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

"Öleli epey olmuş," dedi Magda. "En az birkaç saat."

Şerif cesedin yanına çömeldi.

"Onu çevirelim," dedi Magda'ya.

Dikkatlice cesedi çevirdiklerinde katliam bütünüyle gözler önüne serildi.

Şerif kısık sesle, "Yüce Tanrım, burada ne olmuş böyle?" dedi.

"Altı bıçak yarası saydım," dedi Magda. "Daha fazlası da olabilir. Anlamak zor. Kafasında da çok büyük bir yara var."

Şerif Reynolds derin, sakinleştirici bir nefes aldı ve ayağa kalkarak şöyle bir baktı.

"Hadi," dedi Susan'a ve arabaya doğru koştu. Susan ona kolayca yetişti. Patty Horne'un dizlerini karnına çekerek oturduğu arabanın arka kapısını hışımla açtı. Kızın uzun saçları sanki onu bu vahşetten uzaklaştırmaya çalışıyormuş gibi yüzünün iki yanından sarkıyordu.

"Patty," dedi Şerif doğrudan konuya girerek. "Otu almak için nereye gittiler."

"Ormana. Yolun yukarısına."

"Oraya hiç gittin mi?"

"Bir kere," diyerek başıyla onayladı. "Nerede olduğunu bilmiyorum, sadece... Ormanda bir yerdeydi."

"Yürüdünüz mü yoksa arabayla mı gittiniz?"

"Todd arabayla götürdü. Onun cipini aldık."

"Mesafe ne kadar uzaktı? Yolculuk ne kadar sürdü?"

"Bilmiyorum," dedi ağlayarak ama kendini kontrol altına almıştı. "Beş dakika?"

"Susan'la beraber burada kal."

Patty arabadan indi, korkmuş görünüyordu.

Şerif, "Çocukları bir arada tut," dedi Susan'a. "Tek başlarına tuvalete bile gitmelerini istemiyorum, anlaşıldı mı?"

Susan başıyla onayladı. Şerif onun bu görev için fazlasıyla hazır olduğunu biliyordu. Arabaya geri döndüğünde Don ona şaşkın şaşkın baktı.

"Ne oluyor?"

"Göğsünde yarım düzine bıçak yarası olan ölü bir genç var."

"Siktir," dedi Don. "Todd olaya karıştıysa belediye başkanını aramalı mıyız?"

"Hayır," dedi Şerif gaza basarak. "Onu bir daha işimize bulaştırmayacağız. Hatta onu bu işten olabildiğince uzak tutacağız. Eyalet polisini arayıp hemen yola çıkacağız, bakalım diğerlerini bulabilecek miyiz? Onları hemen ara."

Ormanın içinden geçen engebeli yolda hızla ilerlediler. Todd'un cipini bulmaları uzun sürmedi. Patty'nin tahminleri doğruydu, beş dakikalık mesafede, bir girintiye çapraz park edilmişti. Şerif, polis arabasını hemen arkasına park edip kilitli torpido gözünden silahını ve kılıfını aldı. Barlow Corners'ta genelde silaha ihtiyaç duyulmazdı, buradaki kariyeri boyunca sadece bir kez, şüpheli bir soygun sırasında silah çekmişti, onda da hırsızın duvardaki bir rakun olduğu ortaya çıkmıştı.

"Bagajdan tüfeği al," dedi Don'a.

Silahları kuşandıktan sonra çevreyi aramaya koyuldular. Etrafta randevu noktası olabilecek hiçbir yer yoktu.

"Todd!" diye seslendi Şerif. "Diane! Sabrina!"

Cevap gelmedi.

"Ayak izleri bu yönde," dedi Don, toprağı inceleyerek. "Bu yöne gitmişler sanırım."

Kayıp gençlerin isimlerini seslenerek dalları ite çeke ormanın derinliklerine doğru ilerlediler. Kuşlar kaçıştı ama hiç cevap gelmedi. Küçük bir açıklığa çıktılar, yerde bir battaniye ve artık sadece bir yığın sönmüş kütük arasında minik bir parıltı halinde görünen ateş vardı. Ateşin yanındaki kütüğün üzerinde bir kasetçalar duruyordu. Battaniye, fermuarı açılarak serilmiş bir uyku tulumuydu. Kütüklerden diğerinin üzerinde bir kutu kola vardı. Biraz ötede, açılmamış üç bira ve kafeterya tepsisi yerde duruyordu, tepsinin üzerinde McDonald's torbası, küçük kâğıtlar ve yeşil bir madde vardı.

"Esrar," dedi Şerif maddeyi inceledikten sonra. "Buradalarmış. Başları belada olmasa bunları burada bırakmazlardı."

Çevrelerindeki ağaçları taradı. İnsan böyle bir açıklıkta savunmasız kalırdı. Gizlenecek çok yer vardı, biri herhangi bir yerden onlara saldırabilirdi. Karanlıkta burada bir grup ergene saldırmak çok kolay olurdu.

Silahını kılıfından çıkardı.

"Todd Cooper iri bir çocuk," dedi Don, sanki o da aynı şeyleri düşünüyormuş gibi. "Karşı koymuştur. Diane de aynı şekilde."

Ancak bir boğuşma yaşandığına dair hiçbir iz yoktu. Alan temizdi. Sanki ateşi, kasetçaları ve tepsiye yayılmış otu bırakarak öylece kamptan ayrılmışlardı.

Şerif ve Don, ağaçların arasındaki boşluklara bakıp zemini inceleyerek bölgede yavaşça tur attılar.

"Burada," dedi Şerif. "Burada bir şey yerde sürüklenmiş."

Ağaçların arasında ilerlediler. Don bir dala takılmış koyu yeşil kumaş parçasıyla beyaz elyaf parçası buldu.

"Uyku tulumundan kopmuş sanırım," dedi.

Yollarına devam edip yaklaşık bir dakika sonra yıkık dökük bir avcı kulübesine ulaştılar. Kulübenin yanında düzgünce katlanmış, yan tarafı yırtık bir uyku tulumu vardı. Kulübeye yaklaştıklarında orman kadifemsi bir sessizlik içindeydi. Şerif yavaşça kulübenin kapısını açtı. Önündeki iğrenç yapbozu beyni algılamadan önce kokuyu almıştı.

"Aman Tanrım," dedi Don. "Lanet olsun... Bu ne..."

Kapının iç kısmına beyaz boyayla gelişigüzel yazılmış tek kelimelik bir mesaj vardı: SÜRPRİZ.

Duzenleme
Ny.ozlem

IV

CARSON MÜMKÜN OLAN HER ÇEŞİT PEYNİRLİ VE ETLİ pizzayla döndüğünde ambardaki atmosfer tahmin ettiği gibiydi. Görünen o ki yolculuk, kavuşmanın neşesi ve tatlı orman havası hepsinin karnını acıktırmıştı. Pizza dilimleri hemen kapışılıp mideye indirildi. Carson kendine sadece büyük bardakta koyu mavi bir içecek almıştı, karşısındaki pizza katliamını belgesel izler gibi seyrediyordu.

Beşinci dilime uzanan Nate, "Yani kutu satışı yapıyorsunuz, öyle değil mi?" diye sordu masum bir edayla. "Hani şu her aya bir kutu şeyinden?"

"Box Box," dedi Carson.

Nate bunu zaten biliyordu, yani öğrenme amaçlı değil eğlence olsun diye sormuştu.

"Ama dediğim gibi bir şey mi?"

"Her ay çeşitli kutular hazırlanıyor," diye cevapladı Carson.

"Kutularda ne oluyor?"

"Kutu. Kutuyla dolu bir kutu. Temalarımız oluyor. Mesela banyo kutusu, gardırop kutusu ya da hediye kutusu, mutfak

kutusu, bahçe kutusu gibi. Herkesin kutulara ihtiyacı var. Birkaç ay içinde yeni bir şey başlatacağız. Adı ya Bag Box ya da Bag Bag olacak. Tekrar kullanılabilir çantalardan oluşacak. Oradaki kumaş örneklerini gördünüz mü? Onlar çantalar için. Onlarla Düşünme Seansı yapıyordum."

"Neden?" dedi Nate.

"Ne neden?"

"İnsan neden bir çanta dolusu çanta ister? Ya da kutu dolusu kutu?"

"Çevre dostu oldukları için," diye yanıtladı Carson.

"Nasıl?"

"Çünkü kutun olunca onları satın almak zorunda kalmıyorsun. Bu, çantalar için de geçerli."

"İnsanlara ihtiyaç duymadıkları bir sürü kutu gönderip sonra onların bir kısmından kurtulmalarına neden olmak daha kötü değil mi? Üstelik bunun paketlemesi, nakliyesi ve diğer şeyleri de var?"

"Bu aynı zamanda hayatı kolaylaştırıyor," dedi Carson.

"Bir yığın kutu ve çanta sahibi olmak hayatın nesini kolaylaştırıyor?"

"İnsanlar bunu seviyor," dedi Carson, bu kez daha sessizdi. "Dört binden fazla abonemiz var. Her neyse... İşe koyulmalıyız."

Carson onlara ambarın ortasındaki armut koltukları ve kanepeleri işaret ederken Nate mutlulukla yarım dilim pizzayı tek lokmada ağzına attı. Yanına pizza kutusunu da alıp Stevie ve Janelle'le beraber gösterilen yere geçti. Carson eline bir uzaktan kumanda aldı. Işıklar hafifçe kısılırken tavandan dev bir ekran indi.

Ekranda bir yazı belirdi.

ORMANDAKİ KULÜBE CİNAYETLERİ
6-7 TEMMUZ 1978

"Kasabaya ve kampa bugünün tarihiyle bakmak önemli çünkü bu cinayetler çok eskiden yaşandı..."

Stevie, Carson'ın bu sözleri önceden hazırladığını ve bununla gurur duyduğunu görebiliyordu. Podcast metnine çalıştığı belliydi.

"Yetmişler farklı bir dönemdi. Mesela bilgi ve iletişim daha sınırlıydı..."

"Eh, doğru," dedi Nate. "Bu yüzden o dönemin katliam filmleri hep tutmuş ya. Kimse hiçbir şey bilmiyor, kimse yardım çağıramıyor."

"Aynen," dedi Carson. "İletişim eksikliği güvenliği etkiliyordu. Her şeyin serbest olduğu bir dönemdi. Giriş çıkışların kontrol kaydı tutulamıyordu. Her şey kimin ne bildiğine ve ağızdan çıkan sözlere bağlıydı. Dünya daha küçüktü. Kamp lisenin ve kasabanın bir uzantısıydı – kapalı bir döngü gibi. Herkes herkesi tanırdı. Ki bu da bizi..."

BARLOW CORNERS

Bu slaytta Stevie'nin daha önce birkaç kez gördüğü bir fotoğraf vardı; davayla ilgili hemen hemen her kitap, makale ve belgeselin içeriğinde yer alıyordu. Sepya tonlu renkli bir fotoğraftı, renkleri solgun ama parlaktı. Bir grup insan kırmızı, beyaz ve mavi flamalarla süslenmiş atlı bir heykelin önünde

durmuştu. Gruptakilerin çoğunluğu orta yaşlıydı. Erkekler kemerli Bermuda şortlar giymişti. Kadınların üzerindeyse elbise ya da o dönemde "şalvar" denilebilecek pantolonlar vardı.

"Bu," dedi Carson, "cinayetlerden iki sene önce 1976'da 200. Bağımsızlık Yıl Dönümü kutlamalarından bir fotoğraf. Kasabalılar, Bağımsızlık Savaşı kahramanı ve aynı zamanda kasabanın kurucusu olan John Barlow'a adadıkları bir anıt inşa etmişti. Yerel bir fotoğrafçı bu ânı fotoğraflayıp *Life* dergisine yollamış, *Life* da özel bir hatıra baskısında bu fotoğrafa yer vermişti. Kasabayı çok iyi yansıtıyordu; küçük bir yerdi, nüfusu tamamen Amerikalılardan oluşuyordu ve herkes herkesi tanıyordu. Ve hemen hemen herkes birbiriyle bir şekilde bağlantılıydı..."

KURBANLAR

"Temel bilgilerle başlıyoruz," dedi Carson. "Dört kurban vardı. Dördü de Liberty Lisesi'nden yeni mezundu, Barlow Corners sakiniydi ve kampta çalışıyordu. Bu Eric Wilde..."

Açık renkli kıvırcık saçları ve şapşal gülümsemesi olan bir çocuğun fotoğrafını gösterdi.

"On sekiz yaşındaydı. Kasaba kütüphanecisinin ve Liberty'den bir öğretmenin oğluydu. Genelde çok sevilirdi ama başını belaya da sokardı. Diane McClure..."

Ekranda kızıl saçlı bir kızın hafifçe gülümseyen, çilli ama sert görünümlü yüzü belirdi.

"Kasabadaki Dairy Duchess isimli lokantanın sahibinin kızıydı. Akademik açıdan çok başarılı değildi. Rock müziği

ve eğlenmeyi severdi. Klasik yetmişler genciydi. Todd Cooper denilen bu çocuğun kız arkadaşıydı."

Moda gelip geçse de çene hatları sonsuza kadar kalırdı. Todd Cooper'ın da keskin bir çene hattı vardı. Yüzü neredeyse kareydi. Saçları hafif uzundu, yetmişler tarzında katlı kesilmişti. Dudaklarında hafif, imalı bir gülümseme vardı. Yüzünden özgüven akıyordu, hatta belki de bu kendini beğenmişlikti.

"Belediye başkanının oğlu, futbol takımının kaptanıydı. Çok sorunluydu. Ona sonra tekrar döneceğiz. Grubun asıl aykırı ismi..."

Bir kızın fotoğrafı belirdi. Onu diğerlerinden farklı kılan şeyin ne olduğunu anlamak güçtü. Fotoğraf diğerleriyle aynı kalitedeydi, kapkara saçları yetmişler tarzında ortadan ikiye ayrılmıştı. İri gözleri kahverengi, gülümseyişi samimiydi. Ama onda bir şey vardı, fotoğraf makinesine bakışındaki bir şey. Parlak bir kıvılcım ve Stevie'yle duygusal olarak bağlantılı bir şey.

"...Sabrina Abbott'tı. Kasabanın uslu çocuğu, diş hekiminin kızıydı. Liberty Lisesi'nin en başarılı öğrencisiydi. Her hafta kütüphanede gönüllü çalışarak çocuklara kitap okurdu. Bu davayla ilgili en mühim gizemlerden biri de buydu; neden kasabanın uslu çocuğu, uyuşturucu satın almak için üç sorunlu kişiyle ormana gitti? Konuyu açalım..."

CİNAYETLER

"İşte size tartışmasız gerçekler. 6 Temmuz gecesi Sabrina, Eric, Todd ve Diane, saat on bir civarı Todd'un cipiyle kamptan ayrıldı. Haftalık esrar teslimatını almak için ormana

gittiler. Kampın uyuşturucu satıcısı Eric Wilde'dı. Todd ve Diane sevgiliydi, Sabrina Abbott da, hangi sebepten bilinmez, onlarla gitti. Ertesi sabah kampçılardan biri Eric Wilde'ı, ormanın içinden geçerek tiyatro ve okçuluk alanına giden toprak yolda yüzüstü yatarken buldu. Kafasına darbe almış, altı yerinden bıçaklanmıştı. Yaralarının beşi ölümcüldü."

Uzaktan fotoğraflanmış, siyah beyaz bir olay yeri görüntüsünü gösterdi. Yerde yatan cesedin üzeri çarşafla örtülüydü, çevresine bir grup polis memuru dikilmiş konuşuyordu.

"Kamptakiler diğer üç kişinin kayıp olduğunu çabucak fark etmişti, hemen onları aramaya başladılar. Cip yol kenarına park edilmişti. Kamp yaptıkları yeri buldular..."

Kamp yerinin bir fotoğrafını gösterdi. Sönmeye yüz tutmuş ateş, battaniye, kamp feneri, üzerine yayılmış bir şeyler olan plastik tepsi, birkaç içecek ve sırt çantası vardı.

"Boğuşma izleri yoktu," dedi Carson. "Sanki öylece kamp alanından ayrılmış gibiydiler. Polis etrafı aradığında eski bir avcı kulübesi buldu. Açtıklarında... Orası ormandaki kulübeydi. Cesetlerin fotoğrafları halka gösterilmedi, sadece detaylardan bahsedildi. İşte şeması..."

Yara ve bağlantıları nokta ve çizgilerle işaretlenmiş, bir dikdörtgen içindeki üç belli belirsiz, ürkütücü ceset çizimiydi bu. Stevie bu tarz çizimleri daha önce de görmüştü ama her seferinde onu ürkütüyorlardı.

"Cesetler kulübeye düzgün bir şekilde yerleştirilmişti. Diane ve Sabrina'nın bedeni bir yöne bakarken Todd diğer tarafa çevrilmişti, başı kızların ayaklarının arasındaydı. Todd ve Diane'in başlarında, tıpkı Eric'te olduğu gibi ciddi yara izleri vardı. İkisi de defalarca bıçaklanmıştı. Todd'da on altı, Diane'de dokuz bıçak yarası vardı. Başında yarası olmayan tek kişi Sabrina'ydı. O, yirmi bir yerinden bıçaklanmıştı ve

ellerinde boğuşma izleri vardı. Yani muhtemelen katiliyle karşı karşıya kalmıştı. Kanıtlar kamp yerinde öldürüldüklerini ve ardından kulübeye taşındıklarını işaret ediyordu. Katil, kurbanların ayaklarını ve bileklerini kırmızı naylon iple bağlamıştı. Kulübe kapısının iç tarafına, beyaz boyayla tek bir kelime yazılmıştı..."

Davanın en meşhur fotoğraflarından birini gösterdi. Halka gösterilen tek olay yeri fotoğrafı buydu, kaba, kalın harflerle SÜRPRİZ yazılmıştı. Öyle saçmaydı ki gerçek olamazmış gibi geliyordu.

"Kimin yaptığına dair üç önemli teori var," dedi Carson. "İlk önce olasılığı en düşük olanla başlayalım..."

UYUŞTURUCU SATIŞI

"Polis başta bunun bir uyuşturucu davası olabileceğinden şüphelenmişti. Eric Wilde kampın esrar satıcısıydı ve dördü haftalık esrar tedariki için o gece ormana gitmişti. Bu yüzden insanlar, ormandaki yasadışı faaliyetlerin cinayederle bağlantısı olduğunu düşündü. Ayrıca Eric diğerlerinden farklı bir yerde bulunmuştu. Sabrina, Todd ve Diane kulübedeydi, Eric ise kamp yakınlarında."

"Ama bu çok saçma," dedi Stevie. "Esrarın hepsini olay yerinde bulmuşlar, yani satış gerçekleşmiş. Almaya tenezzül bile edilemeyecek kadar az miktarda esrar için kimse kimseyi öldürmez."

"Katılıyorum," dedi Carson. "Aslında kimse uyuşturucu faaliyetlerinin gerçekten de cinayetlerle ilgisi olduğunu düşünmüyordu ama o şartlarda en kolay açıklama buydu. Birden fazla cinayetle sonuçlanan ormandaki esrar satışı. Yani evet,

neden olmasın. Şimdi, daha zorlayıcı ve uzun süre popülerliğini koruyan teoriye geçelim..."

ODUNCU

"1970'ler, seri katiller için bir nevi altın çağdı. Çok fazla vaka çıkıyordu. O sıralar Oduncu adında, bölgede faaliyet gösterdiği bilinen bir katil vardı. İlk cinayetini 1973 yılında New Hampshire'da işlemişti. Sonra da biri 1974, diğeri 1976'da olmak üzere Massachusetts'ta iki, 1975'te de New York'ta iki cinayet işledi. 1979 ve 1980'de iki vaka daha oldu, ikisi de New Hampshire'daydı. Oduncu, kurbanlarını bıçakladıktan sonra ellerini ve ayaklarını kırmızı iple bağlayıp üstlerine çalı çırpı örterek ormanda bırakmıştı. Bütün vakalarda, olay yerine yakın bir yerde, genellikle ağaçlarda *sürpriz* kelimesi yazılı oluyordu. Yani cinayetleri Oduncu işlemiş gibi görünüyor, değil mi? Ama şöyle bir şey var... Oduncu'nun cinayetleri haberlere taşınmıştı. 1976 yılında yerel gazetede bile yer bulmuştu."

Carson "Oduncu, Hawley Yakınlarında Yeniden Hortladı" başlıklı eski bir gazete haberinin fotokopisini gösterdi.

"Bu cinayet buradan arabayla kırk beş dakikalık bir mesafede işlenmişti, yani yerel sayılır. Tam da yetmişleri anlatan bir olay. Becky O'Keefe isimli, on dokuz yaşındaki özgür ruhlu kız yaz tatilinde Berkshire'da kamp yapıyordu. Arkadaşları onu en son bir erkekle buluşmak üzere başka bir kamp alanına geçmek için otostop çekmeye giderken görmüşlerdi. İki gün sonra bulundu. Gazete haberinde elleri ve ayaklarının kırmızı iple bağlı olduğu ve bir ağaçta *sürpriz* yazdığı söyleniyordu. Kulübedeki cesetler de aşağı yukarı aynı şekilde bulunmuştu. Ancak polis bazı detayları basından

saklamıştı: Oduncu cinayetlerindeki bütün cesetler kırmızı, ipeksi bir kumaş parçasıyla bağlanmış ve mesaj tebeşirle yazılmıştı. Yani daha en başından birinin gazetedeki detayları kopyaladığı belliydi. Bu katil beyaz boya ve kırmızı naylon ip kullanmıştı."

"Yani bir taklitçiydi," dedi Stevie. "Boya ve iple ilgili bir şey bulunmuş mu?"

"Beyaz boya, Amerika Birleşik Devletleri'nin kuzeydoğusundaki hemen hemen her hırdavatçıdan satın alınabilecek yaygın bir türdü. İp konusu biraz daha ilginç..."

Ekrana beyaz arka plan üzerinde kırmızı bir ip parçasının yakın çekim fotoğrafı geldi. İpin altında, parçanın on beş santim olduğunu gösteren bir cetvel vardı.

"Spor malzemeleri mağazalarında satılan ve bu bölgede su sporlarında yaygın olarak kullanılan bir ip. Balıkçılar teknelerini ve malzemelerini güvende tutmak için bunu kullanır. Kampta bunu kanoları bağlamak için kullanıyorlardı. Polis son zamanlarda satın alınan bütün ipleri incelemeye aldı ama büyük olasılıkla biri bu ipi tekneden ya da depodan aşırmıştı. Herhangi bir yerden edinmek kolaydı."

"DNA testi yapamazlar mı?" diye sordu Janelle.

"Bu davadaki saçma şeylerden biri de bu, polis kurbanların giydiği kıyafetlerin çoğunu yok etti."

"Ne?" dedi Nate.

"İnanılmaz ama gerçek. Eric'in tişörtü hâlâ duruyor ama diğerleri? Biri onları ortadan kaldırdı. Tişörtü teste gönderdiler ve bir sonuca ulaştılar ancak bu sonuç Oduncu'nun örnekleriyle uyuşmadı. Katilin de olabilirdi başka birinin de. İp konusundaysa elle tutulur bir veri elde edilemedi."

"Kasabayı test etmediler mi?" diye sordu Nate. "Herkesten örnek toplayarak böyle bir şey yapamazlar mıydı?"

"Ellerindeki şey herkesin örneğiyle karşılaştırmaya değecek kadar sağlam bir veri değildi. Ve sıra üçüncü teoriye geldi..."

İNTİKAM

"İntikam," diye okudu Nate alçak sesle. "İntikaaaaam."

Carson gülümseyen genç bir oğlanın fotoğrafını açtı.

"Bu vakadan önceki aralık ayında," dedi, "1977 yılında, on bir yaşındaki Michael Penhale isimli bir oğlan araba çarpması sonucu öldü. Hiç kimse tutuklanmadı ya da suçlanmadı. Kayıtlara vur-kaç olarak işlendi. Ancak kasabadaki herkes Michael'a Todd Cooper'ın çarptığını biliyor gibi görünüyordu. Michael'ın abisi Paul kamp kurbanlarıyla arkadaştı ve onlarla aynı yerde çalışıyordu. Komşular Penhale ailesinin cinayetlerin işlendiği gece evde olduklarını söylemiş ve Paul'ün o gece kampta olduğuna dair tanığı varmış. O tanık Shawn Greenvale'di, yani Sabrina Abbott'ın eski erkek arkadaşıydı. Sabrina ondan birkaç hafta önce ayrılmıştı. Bazıları Todd veya Sabrina'yı Paul ya da Shawn'ın öldürmek istemiş olabileceğini düşünüyordu. Ancak o gece kampın müdürü Susan Marks ikisini de kampta görmüştü. Ayrıca Todd'un Michael Penhale'e çarpma ihtimali ve Sabrina'nın Shawn'dan ayrılmış olması dışında onların davayla hiçbir bağlantısı yoktu. Hepsi aşağı yukarı bu kadar. Dava daha en başından çözülemez gözüyle bakılarak kötü yönetilmişti."

Carson tekrar kumandaya dokundu, ekran tavana doğru kalkarak yeniden uykuya daldı. Işıklar açıldığında odaya sanki gün doğdu.

"Bu yaz hedefimiz," dedi Carson, "on yıllardır olduğu yerde duran davayı biraz ilerletmek. Zor görünebilir ama elimizde çok fazla şey var. Kampın sahibi benim, yani istersek buranın altını üstüne getirebiliriz. İnternetimiz ve bir de Stevie'miz var. Yarın erkenden başlıyoruz. Sizi yedide almaya gelirim, olur mu?"

Carson gittiğinde üç arkadaş bir süre armut koltuklarda sessizce oturmaya devam etti.

Sonunda Nate, "Cinayet kampı mevzusu artık daha az eğlenceli geliyor," dedi.

V

STEVIE HENÜZ AÇTIĞI GÖZLERİNİ TAVANDA ASILI ŞEYE ODAKLAMAYA ÇALIŞTI. O NEYDİ ÖYLE?

Ah, evet. Trapez.

Geceyi ambarın ortasındaki armut koltuklarda geçirmişti. Zıplama Evi'nde birkaç misafir odası vardı ama Nate'le sohbet ederken uyuyakalmış ve sonra geceyi orada geçirmeye karar vermişti. Sünger ve elyafların üzerinde süzülerek, uykuya bir dalıp bir çıkarak bir süre orada kalmak istiyordu ama Janelle uyanıp hareketlenmişti, Nate de duştaymış gibi görünüyordu. Stevie yerinden kalkıp yeni güne hazırlanmaya başladı.

Carson birkaç dakika erken gelerek kapıyı çalma zahmetine girmeden ambara girdi.

"Bugün yapacak çok iş var," dedi. "Öncelikle kasabada şöyle bir tur atıp size çevreyi göstereceğim. Sonra kampa gidip sizi yerleştireceğiz ve kamp turu yapacağız."

Carson'ın yerleşkesinden kasabaya yapılan yolculuk sakin geçti. Her evin önünde veranda vardı, bu verandalar genellikle camla çevrelenmişti. Nereye baksanız bayrak, çiçek saksıları, yeşil çimenler ve gölgeli yerler görüyordunuz. Burası herkesin

lastikten bir salıncağı varmış gibi görünen türden bir kasabaydı. Karşılarına ağaçların arasına doğru kıvrılan inanılmaz keskin bir viraj çıktı, daha sonra bu yoldan ilerleyerek LIBERTY LİSESİ, KUTSAL BAYKUŞLARIN YUVASI yazan mavi bir tabelanın yanından geçtiler.

"Ne utanç verici bir tabela," dedi Nate. "Neden baykuşlarla övünüyorlar?"

Tabela gülünç derecede büyüktü, neredeyse çevresindeki ağaçlar kadar yüksekti ve yolda çok eğreti görünüyordu. Bahsi geçen lise, mütevazı büyüklükte, yaşadığımız yüzyılın ortasından kalma kırmızı tuğlalı bir binaydı. Stevie'nin yol boyunca gördüğü diğer yerlerle kıyaslandığında oldukça çirkindi. Okul ve tabelasından sonra bir trafik ışığına varana dek orman ve dere boyunca bir kilometre kadar ilerlediler.

"Burası Barlow Corners," dedi Carson ve hafif işlek bir caddeye döndü. "Nüfusu iki bin. Kasabanın her şeyidir, tüm işletmeler burada yer alır."

Küçük kasabalarda görebileceğiniz türden mekânlardı. Yöresel el işi, eşarp ve hediyelik eşya dolu bir butik. Banka. Al-götür takocu. Yoga merkezi. Ve Diane'in ailesine ait olan Dairy Duchess lokantası.

Carson, Sunshine Pastanesi isimli neşeli bir kafeyi gösterdi.

"Şurası ilk gideceğimiz yer," dedi. "Patty Horne işletiyor. Kurbanların en az üçüyle arkadaştı."

Sunshine Pastanesi, soluk tereyağı tonundan limona, hatta adını aldığı günışığını yansıtan turuncuya yakın bir sarıya kadar yarım düzine farklı sarı tonuna boyanmış, fazlasıyla sevimli bir küçük kasaba işletmesiydi. Birkaç cam dolapta şaşırtıcı güzellikte pastalar sergileniyordu. Şekillendirilmiş,

detaylı gerçek birer sanat eseriydiler. Janelle, bir güvenin alevlere dalması gibi pastalara doğru çekildi.

Tezgâhın arkasında koyu sarı saçlarını dağınık topuz yapmış bir kadın vardı. Bol kesin eskitilmiş kot pantolonla mavi önlük giymişti. Ellili yaşlarında görünüyordu. Kendini elindeki listeyi incelemeye kaptırmıştı.

"Günaydın!" dedi kadın, biraz şaşırmış görünüyordu. "Kamp açıldı mı? Danışmanların yarın geleceğini sanıyordum?"

Kimse cevaplamadan önce Carson, "Bu çocuklar çok özel," dedi. "Bu Stevie Bell. Geçen sonbaharda Ellingham Akademi'deki cinayetleri çözen kişi."

"Ah," dedi Patty Horne. Stevie kadının bu hikâyeyi bilmediğini ama kabalık etmek istemediği için detayları hatırlamaya çalışıyormuş gibi davrandığını anlamıştı. "Vay be. Etkileyici. Peki siz... Danışman mı olacaksınız?"

Carson hemen, "Evet!" dedi. "Buraya kahve almaya ve..."

Vitrindeki hamur işlerine, sanki kavanozlara hapsedilmiş bir örümcek koleksiyonuna bakar gibi baktı.

"*Muffin*e ne dersiniz? Ya da ne isterseniz o olsun. Ben kahve ve şeker tüketmiyorum."

Stevie pastanenin duvarlarını süsleyen Barlow Corners'ın çerçevelenmiş tarihi fotoğraflarına ve onların yanında yer alan yaşlı bir adamın portrelerine baktı. Janelle içinde üç küçük pasta olan vitrini yakından inceliyordu. Biri bebek mavisiydi ve Wedgwood çinilerini andıran beyaz kenarlı zarif bir desenle süslenmişti. Bir tanesi kelebeklerle kaplanmış, diğeri de patlayan bir volkan şeklinde yapılmıştı.

"Pastalarınız çok güzel," dedi Janelle. "Detaylar inanılmaz."

"Teşekkürler," dedi Patty. "Onlar bu hafta bir düğün için yaptığım örnek pastalar. Ortaya güzel bir şey çıkınca vitrine yerleştireyim dedim."

"O kelebekleri nasıl yaptınız?"

"Şeker hamurundan," dedi Patty. "Pasta süslemeyle ilgili misin? Dur sana yakından göstereyim."

Pastaları vitrinden çıkarıp tezgâha koydu.

"Bu," dedi mavi pastayı göstererek, "gelinin büyükannesinin kendi düğününde aldığı Wedgwood tabağının deseninde hazırlandı."

"Bu detayı nasıl yaptın?"

"Onun için tabağın silikon kalıbını çıkardım."

Silikon kalıp kelimelerini duyan Janelle'in gözleri âdeta parladı.

"Ah hayır," dedi Nate sessizce. "Yeni bir el sanatı öğreniyor."

Yalan değildi. Janelle Franklin'in sevmeyeceği bir el sanatı yoktu.

"Kelebekleriyse ayrı ayrı yaptım," diye devam etti Patty, "şuradaki sarmaşığı görüyor musun? Aslında bunu yaparken biraz bozdum ve hatalarımı kapatmak için de orayı yapraklarla doldurmak zorunda kaldım. Kremayla bir sürü şeyin üstünü kapatabilirsin. Çoğu insan pasta süslerken ortadan dışa doğru çalışır, ana malzemeyi ortaya koyarsın sonra da kenarlara ve yanlara doğru gidersin. Bunun, pastayı süslerken yanlışlıkla kenarlara değmemek adına işe yaradığı bir gerçek. Ama ben her zaman dıştan içe çalışmayı tercih etmişimdir."

"Tıpkı bir suç mahalli gibi," dedi Stevie. Bunu yüksek sesle söylemek istemese de kelimeler kendiliğinden dökülüvermişti.

Patty pastanın üzerinden ona baktı.

"Suç mahalli mi?"

"Stevie'nin işi bu," diye açıkladı Nate.

Stevie bunun açıklanırsa kulağa tuhaf gelecek, açıklanmazsa daha da tuhaf gelecek durumlardan biri olduğunu fark etti.

"Demek istediğim, suç mahallileri de dışarıdan içeriye doğru incelenir," dedi Stevie. "Önce geniş çevre hesaplaması yapılır, ayak izleri, eşyalar, lastik izleri gibi şeylerin incelendiğinden emin olmak için tüm alan kapatılır. Yavaş yavaş cesede doğru ilerlenir..."

Patty, tıpkı rasgele bir ergenin çıkıp da pasta süslemenin suç mahalli incelemesine benzediğini söylemesi durumunda yapacağı gibi pastayı amaçsızca çevirmeye başladı.

"Stevie'nin işi bu," diye tekrarladı Nate.

"Pastalarıma bir daha aynı gözle bakabileceğimden emin değilim," dedi Patty.

Kahve ve kekleriyle dışarıya çıktıklarında, "Sanırım seni hiç unutmayacak," dedi Nate. "Amacına ulaştın."

"Ağzımdan kaçtı," dedi Stevie.

"Pastalar gerçekten etkileyiciydi," dedi Janelle, aklı hâlâ pastanedeydi. "Silikon kalıplar yapmak hoşuma giderdi. Belki bunu sanat atölyesinde yapabiliriz? Hatta belki kapkek süsleme saati bile yapabiliriz? Çocuklar buna bayılır, değil mi?"

Telefonunu çıkarıp notlar almaya başladı.

"Çok saf," dedi Nate, Janelle'e bakıp tekrar gülümsedi.

"Mutlu bir Nate'ten hoşlandığımdan emin değilim," diye cevapladı Stevie.

"Alışsan iyi edersin. Ya da alışma. Çünkü kovuğuma girdiğimde beni bir daha kimse görmeyecek."

Kasaba meydanında, Carson bir kamyonun arkasından uzun sırıklar indiren ekiple konuşuyordu. Ellingham'da yaşadıkları zaman Janelle ulusal bir yarışma için Rube Goldberg makinesi yapmıştı.

Stevie'nin Janelle'le ilgili, sırıklarını atölyede oradan oraya sürükleyerek kaynak yaptığı, inşa ettiği ve bunları yaparken son derece havalı birine dönüştüğü pek çok anısı vardı. Makinenin sonu kötü bitmişti ama bu Janelle'in hatası değildi.

"Önümüzdeki yıl yeniden katılacak mısın?" diye sordu Stevie, sırıkları göstererek.

Janelle hemen anlayarak, "Muhtemelen katılmayacağım," dedi. "Yeni proje arayışındayım. Şimdilik robotik bir şeyler düşünüyorum ama karar vermek için daha birkaç haftam var."

Carson onları gördü ve yanına gelmeleri için el etti.

Yanına gittiklerinde, "Bu akşamki etkinliği ayarlıyorum," dedi. "Sabrina Abbott Çocuk Okuma Salonu'nun açılışı için. Hazır buradayken gelin size göstereyim."

Onları meydanın yanındaki kütüphaneye yönlendirdi. Girişteki kemerin iki sütunla desteklendiği, beyaza boyalı klasik bir binaydı. Küçük ve biraz eski olsa da içeride birkaç kişi vardı, raflar özenle dizilmiş gibi görünüyordu. Carson binanın içinden geçerek arka taraftaki daha modern yapıya

doğru yürüdü. İçeride mavi envelop elbiseli bir kadın çocuk kitabı raflarını düzenliyordu.

Bu kişi Allison Abbott olmalıydı. Sabrina'yla benzerliği göz ardı edilebilir gibi değildi. Aynı iri kahverengi gözleri ve kararlı bakışları vardı. Ellilerinin ortalarında görünüyordu. Kısa, koyu renk saçları şakaklarına doğru ağarmıştı. Kadın üçünün elindeki kahve ve keklere bakıp konuşmak için ağzını açtı.

"Kusura bakmayın," dedi Stevie.

"Ah, sorun değil," diye araya girdi Carson. "Burada bir şeyler içebilirsiniz."

Allison alt dudağını ısırdı ama hiçbir şey söylemedi.

"Bu Stevie Bell, Ellingham Akademi'den," dedi Carson, Stevie bundan sonra bütün kasabaya hep bu şekilde tanıtılacağını fark etti. Janelle ve Nate hiç tanıtılmadı.

Duvarlar mutlu bir gök mavisine boyanmıştı. Tavandan pofuduk bulutlar şeklinde lambalar sarkıyordu. Carson yarattığı eseri gururla gösterdi; parlak bir ışık, pembe bulutlar, yağmurlu hava görüntüsü. Armut koltukların olduğu bekleme alanı (bu adam armut koltukları dünyadaki her şeyden daha çok seviyordu), yapay bir ağaca kurulu küçük ağaç ev, oyunlar için uzun masalar ve raflar dolusunca kitap.

"Burası çok güzel bir salon," dedi Allison. "Çocuklar buraya bayılacak. Şimdiden bir sürü etkinlik planladık; masal saati, öğleden sonra oyun saati, yazı dersleri."

Carson dalgın dalgın başıyla onaylayıp tavandaki bulutların kumandalarıyla oynamaya devam etti.

"Kız kardeşim," dedi Allison diğer üçüne dönerek, "burada, bu kütüphanede çalışırdı. Kendisini kaybettik."

"Buraya Sabrina'nın duvar resmini yaptıracağız," dedi Carson. "Ama–"

"Zor olur," diye araya girdi Allison. "Bence bu salon onu anmak için yeterli, özellikle de bu."

Köşede, içinde çocukların oturması için koltuk ve küçük bir masa bulunan dev kaplumbağayı gösterdi.

Allison, "Sabrina kaplumbağaları severdi," dedi. "Çocukların dev bir kaplumbağanın içinde kitap okumasına eminim bayılırdı."

"Bu akşamki etkinliğe hazırız gibi görünüyor," dedi Carson. "Çok kişi geliyor mu?"

"Bence epey kalabalık olacaktır."

"Güzel! Güzel." Başıyla onayladı. "Şey, bizim kampa gitmemiz gerek. Akşam piknikte görüşürüz!"

Stevie yere bir damla bile kahve dökmemek için adımlarını dikkatli attı.

"Evet, işte burası," dedi Carson Tesla'ya döndüklerinde, "Barlow Corners. Allison hayatta kalan aile üyelerinden en aktif olanı. Polisle iletişimi koparmayarak bu davayı resmen canlı tutuyor."

"Bu yaptığın gerçekten çok hoş bir şey," dedi Janelle. "Kız kardeşinin anısına bir okuma salonu yapmak."

"Evet," dedi Carson, yola çıkarak. "Şov için kasabayı yanıma çekmeme yardımcı oluyor. Birkaç yüz bin dolar harcadım ama doğru yoldayım çünkü bu şov milyonlar kazandırabilir."

Janelle Stevie'ye yandan bir bakış attı.

"Hayırseverlik iki yönlü işler, değil mi?" dedi Nate arka koltuktan.

VI

SUNNY PINES KAMPI KASABA MERKEZİNDEN BİRKAÇ dakikalık mesafede, kenarından derin ve yavaş bir derenin aktığı yolun üzerindeydi. Tabelası kahverengi bir odundan yapılmıştı ve kampın adı yakılarak yazılıp beyaza boyanmıştı. Yol bir an ağaçların arasından ilerledi, sonra geniş bir açıklığa ve alçak yapılara ulaştı. Carson arabayı park ettiğinde üçü eşyalarını almak için bagaja yöneldi. Valiz ve çantalarını park yerinin beton zemini üzerinde sürükleyerek Carson'ın peşinden geniş yemekhaneye doğru gittiler. Stevie'nin dandik valizinin daha da dandik tekerlekleri, arasına taş sıkışınca kırıldı. Yolun kalanında valizini yemekhanenin beton zemininde yere sürtüp çimen ve sürüklenme izleri bırakarak çekmek zorunda kaldı. Yemekhanede bir kadın, bir yandan telefonla konuşurken diğer yandan karşılama paketleri hazırlayan küçük bir grubu yönetiyordu.

"Bu Nicole," dedi Carson kısık sesle. "Dediği her şeye olur deyin. Sonra hallederiz."

Bu meşum bir açıklamaydı.

Nicole başını kaldırıp onları bir baş hareketiyle selamladı ama gülümsemedi. Septik tanklarıyla ilgili konuşmasını sürdürürken yanlarına geldi. Uzun boylu bir kadındı. Neredeyse bir seksen boyundaydı ve kahverengi saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Uzun yüzme şortuyla gövdesini saran bir üst giymişti, boynunda bir düdük asılıydı. Stevie Nicole'e baktığında birçok şeyi bir arada görebiliyordu. Siz ne zaman uyanıyorsanız Nicole sizden daha erken, gün daha doğmadan uyanıyordu. Protein, meyve ve belki de sebzenin olduğu bir kahvaltı yapıyordu. Bir gece öncesinden listelediği şeyleri bir bir yerine getiriyordu. Temiz havada esneme hareketleri yapıyor, patika boyunca koşuyordu. Geleceğe güçlü bir yumruk çakıyor, kim olduğunu, nereye ulaşmak istediğini ve neden herkesten iyi olduğunu biliyordu. Ama ola ki ona ne kadar yorulduğunuzdan bahsedin, sizi dinler fakat gözleriyle de ezerdi. Size öyle bir baskı uygulardı ki onunla karşılaşmanızdan küçülmüş olarak çıkardınız.

Ya da buna benzer bir şey olurdu. Ne de olsa düdüğü bile vardı.

İlk genel tanıtım turundan sonra Nicole derin bir nefes alarak piknik masalarının karşısında toplanan insanlara baktı.

"Şunu açıklayayım..." diye başladı. "Burası bir kamp ve çocukların yazın eğlenmesi amacıyla açıldı. Ama aynı zamanda toplumun da bir parçası. Sunny Pines'ın 1978'de yaşananlarla bir alakası yok. O olay geçmişte kaldı. Dünyanın pek çok yerinde korkunç şeyler oluyor. Ama insanlar bunları aşıyor. Burası artık *gizemli cinayetlerin* işlendiği yer değil."

Uzun bir süre Stevie'ye baktı. Stevie nazikçe, bunun cinayetle ve gizemle ilgisi olan bir tür gizemli cinayet meselesi olduğunu söylemek istedi. Ama söylemedi çünkü yüzüne yüzüne düdük çalınsın istemiyordu.

"Yani bu kamptayken, kamp için çalışıyor olacaksınız," dedi Nicole. "Yani işinizi yapıp kampçılara göz kulak olacaksınız. Asıl oryantasyonda birkaç genel kuraldan bahsedilecek ama madem birkaç gün erken geldiniz şimdi duysanız iyi olur. Cankurtaran olmadan kıyıda yüzmek yasak. Gece yüzmek yasak. Kayalardan atlamak kesinlikle yasak. Sigara içmek yasak. Alkol ve esrar benzeri maddeler yasak. Bu kuralların ihlali, burada Carson'ın davetlisi olarak bulunsanız bile işten atılmanızla sonuçlanır."

Carson göldeki dalgalara bakarak meditasyon tespihini çekiyordu.

Bu konuşmadan sonra formlar imzalandı ve kurallar okundu. Hepsine içinde kitapçıklar, haritalar ve telefonlarına kaydetmeleri için acil durum numaraları olan hoş geldiniz paketleri verildi.

"Onları gezdireyim," dedi Carson. "Sen meşgulsün, biliyorum."

Nicole ona uzun bir bakış atıp yapmakta olduğu şeye geri döndü. Diğerleri valizlerini yemekhanede bırakarak çevreyi kaplayan çimlere doğru Carson'ın peşinden gittiler.

"Demek komite başkanı o, ha?" diye sordu Nate.

"Onu sevdim," dedi Janelle. "Güçlü bir kadın."

"Ben herkesten korkarım," diye hatırlattı ona Nate. Janelle anlayışla başını aşağı yukarı salladı.

"Senin ağaç evin var," dedi Janelle.

Nate'in yüzüne bir kez daha mutluluk dolu bir gülümseme yayıldı.

Sunny Pines Kampı, bir gölün etrafında, büyük yapıların arasına serpiştirilmiş kahverengi ahşap kulübelerden

oluşuyordu. Hepsinin ortasında Wonder Gölü Şelalesi bulunuyordu ki Stevie şu an ona baktığında bu ismin çok garip olduğunu fark etti. Çünkü ortada bir şelale görünmüyordu, ortada harika[3] olan bir şey de yoktu. Hoş, sıradan bir göl gibi görünüyordu, suyu kahverengimsiydi ama yukarıdaki gökyüzünü ve bulutları yansıtmaya yetecek kadar da berraktı. Etrafı küçük havuzlarla çevrelenmişti, hatta ortasında yüzücüler ve dalgıçlar için bir yüzer havuz bile vardı.

"Göl bir kum saati şeklinde," dedi Carson. "Buradaki aşağı kısmı, daha dar, daha düz ve daha sığ. Sonra daha da daralıyor, öyle ki yol o kısmın üzerinden geçiyor. Diğer yakası halka açık. Orası büyük kayalarla çevrili ve daha yüksek, suyu da çok daha derin. Sanki arasından bir kanal geçen iki farklı göl gibi. Burası çocuklara uygun olan taraf."

Kampın bu yakasında göl yaklaşık otuz metre genişliğinde, etrafı bataklık ve sazlıklarla (yılanların yuvası) kaplı dar bir kumsalla çevriliydi. Yüzme havuzu, tenis kortu, spor sahaları ve ortasında bir ateş çukuru olan büyük bir toplanma alanı vardı. Carson onlara bütün çevreyi gezdirdi, dizili kanoları, sıralanmış ortak bisikletleri, yoga ve dans salonunu gösterdi. Ormana doğru uzanan küçük ahşap kulübelere yöneldiler. Gölün taşmasıyla oluşabilecek bir selden korumak için yüksek beton platformlar üzerine inşa edilmişlerdi. Stevie pencerelerin hepsinde panjurun yanı sıra metal güvenlik telleri olduğunu fark etti. Bunun cinayetlerden sonra, dışarıdan birinin girmesini engellemek için yapıldığını tahmin etti.

"Burası," Carson kapısında PUMALAR yazan bir kulübeyi işaret etti, "cesetlerin bulunduğu sabah Brandy Clark'ın olduğu kulübe. Gördüğünüz gibi orman hattına yakın. İlk ceset şu tarafta bulundu."

[3]Wonder kelimesine gönderme yapıyor. Wonder, İngilizcede *doğa harikası* anlamına gelir. (ç.n.)

Onları ağaçların arasındaki çimenli geniş açıklığa yönlendirdi, burası sedir ağaçlarının döküntüleriyle kaplı, yaklaşık yirmi metrelik bir patikaya doğru daralıyordu.

"Eric Wilde tam buralarda bulundu," dedi Carson, çantasından tabletini çıkarıp onlara dün gece gösterdiği siyah beyaz fotoğrafı açtı. "Şuradaki çift gövdeli ağaçla aşağı yukarı aynı hizada olduğunu görebilirsiniz."

Stevie tableti aldı ve fotoğrafla yeri karşılaştırdı. Eric, başı kamp yönünde yüzüstü yatarken bulunmuştu.

"Kampa dönüyormuş gibi görünüyor," dedi Stevie.

"O zamanlar toprak bir patikaydı, bu yüzden en azından bir kısmında ayak izleri vardı. Ama anlaşılan kamp yaptıkları alanda saldırıya uğramış, yaralı halde kaçarak ormana koşmuştu. Saldırganından kaçabilmek için çoğunlukla patikadan uzak durmuştu. Tam kampa dönmek üzereyken katil onu yakalamıştı. Neredeyse kampa varmak üzereydi."

Manzara ve patika neredeyse eskisi gibi görünüyordu. Stevie durduğu yerden yolun tiyatro salonunun etrafından dolandığını görebiliyordu, yani kamp net olarak görüş alanında değildi. Eric çok yaklaşmıştı ama yeterince yakında değildi.

"Şimdi," dedi Carson, "asıl olayın yaşandığı yere gitmeye hazır mısınız? Bunun için araba lazım."

Nate ağzını oynatarak sessizce *asıl olay*ın dedi.

Arabaya binip gölün daralan tarafındaki minik köprünün üzerinden geçtiler. Bu yol kamp binalarını arkalarında bırakarak ormana doğru devam etti. Bakımlı yollar ve binalar yerini aşırı büyümüş ormanlık alana bıraktı. Ağaçların gölgesi o kadar yoğundu ki gün ortası olmasına rağmen orman karanlıktı. Yol hafifçe sola doğru kıvrılıp daha önce karşılarına çıkan toprak yolla birleşti. Dar ve engebeli bir patikaydı,

toprak zeminden daha fazla çukurla doluydu. Tesla bunun altından kalkabildi ama düz yollara daha alışkın olduğu açıkça görülüyordu. Arabadakiler patlayan mısır gibi koltuklarında hoplayıp duruyorlardı. Carson birkaç dakika sonra arabayı yol kenarında durdurdu.

"İşte," dedi. "Gözünüzü kırptığınız an kaçırabileceğiniz bir yer."

Ormana adım attılar. Havada yoğun bir yaprak ve bitki kokusu vardı, güneş ışığı ara ara örtünün arasından ince bir çizgi halinde sızıyordu ama bu, çoğunlukla soluk ve hafif bir ışıktı. Ayaklarının altındaki toprak ve yumuşak çam iğnelerine sessiz adımlarla bastılar.

"Burası bir meditasyon uygulamasına girmek gibi," dedi Nate etrafına bakarak.

Carson, yolun kenarındaki üzerine siyah kurdele bağlanmış küçük kazığı işaret etti.

"İnsanlar buraya gelerek arabayı durdurmanız gereken yeri işaretlemiş. Orman müdürlüğü kazığı sürekli çıkarsa da biri yeniden koyuyor."

Neşeyle ağaçların arasına doğru yürüdü. Stevie onun peşinden gitmek üzereydi ki Janelle elini havaya kaldırdı. Elinde bir şişe vardı.

"Kene spreyi," dedi. "Burada bir sürü kene vardır, Lyme illetinin şakası yok."

Keneler. Yılanlar. Kamp bu yüzden kötüydü işte. Bu ve diğer bütün nedenler yüzünden.

Spreylendikten sonra Carson'ın peşinden, ağaçların arasında rasgele kıvrılarak giysi ve saçlarına uzanan dallarla, budaklarla dolu belli belirsiz bir patikada ilerlediler. Kısa bir süre sonra küçük bir açıklığa vardılar. Burada herhangi bir şey

yaşanmış olabileceğini gösteren tek şey, bir zamanlar içinde ateş yanmış olan taşlardan oluşan bir çember ve çimlerin üzerinde duran erimiş birkaç mumdu.

"İşte burası," dedi Carson. "Gördüğünüz üzere buraya insanlar geliyor. Büyük bir cinayet turizmi ve gotiklerin takılma yeri."

Stevie'nin ilk fark ettiği şey bu yerin o kadar da... Dikkat çekmediğiydi. Olayın ormandaki bir açıklıkta meydana geldiğini okuduğunda daha geniş bir alan hayal etmişti. Burası birtakım ağaçların diğerlerinden biraz daha büyük olduğu bir yerdi ama özel değildi.

"Fotoğrafları inceleye inceleye çevreyi çözdüm," dedi Carson. "Ağaçların çoğu hâlâ ayakta. Ateş çukuru da doğru yerde. İnsanlar bu işaretli alana o kadar uzun zamandır geliyorlar ki kamp yerini âdeta kalıcı hale getirmişler."

Taş çemberin solunda durdu.

"Sağda solda oturma kütükleri varmış. Burada, kamp alanındaki hiçbir şey yerinden oynamamış. Boğuşma ya da ona benzer bir şeyin izi yokmuş. Şurada bir battaniye ve esrar dolu tepsi varmış. Kulübe işte şu yönde..."

Geri dönerek ormana doğru devam etti.

Nate, Stevie'ye, "Bu adam senden de ürkütücü," diye fısıldadı. "Nasıl bir hismiş?"

"Dürüst olmak gerekirse oldukça iyi bir his," diye cevapladı Stevie.

Patikanın bu kısmında ağaçlar daha sık olduğundan yürümesi zordu. Stevie her adımda dalları önünden çekiyordu. Burası gerçek anlamda vahşi şeylerin yaşadığı yerdi. Carson tekrar durduğunda ağaçların arasında daracık, belli belirsiz bir açıklık vardı.

"Tam buradaydı," dedi Carson, kalın bir meşe ağacına yaslanarak. "Meşhur kulübe. Oysa aslında yalnızca bir avcı siperliğiydi."

"Avcı siperliği tam olarak nedir?" diye sordu Janelle.

"Saklanma yeri," diye cevapladı Carson. "Kutu şeklinde olur. Yan tarafında dışarıyı gözleyebilecek kadar açıklığı vardır. Avcılar bu siperliğin içine girip hayvanların gelmesini bekler."

"Mantıklı görünüyor," dedi Nate.

"Ve gerçek," diye ekledi Stevie. "Bu davada yani. Ona ne olduğunu biliyor muyuz?"

"Kapısına polisler el koydu," dedi Carson. "Kalanını da yıllar önce hatıra avcıları götürdü."

"Yani suç mahalli artık yok," dedi Stevie.

Açıklığa geri döndüler. Stevie meşhur cinayetlerin işlendiği yerde dururken garip bir duyguya kapıldı. Bu, meşhur cinayetlerin işlendiği bir yerde dururken kapılacağınız türden garip bir duyguydu. Tepede güneş parlıyor, ağaçların arasından yumuşak bir yaz meltemi esiyordu. Her şey çok ferah ve yumuşaktı. Bu yer...

Hoştu. Hoş, güzel bir yerdi. Piknik yapmak ya da arkadaşlarınızla yıldızların altında takılmak için uygun bir yerdi. Herkesten uzak oluşu neredeyse güven hissi yaratıyordu. Ormanla kaplı bir kuytu gibi. Küçük bir vaha. Sabrina, Eric, Todd ve Diane buraya gelmiş, battaniyelerini serip müzik dinlemiş ve atıştırmalıklarını çıkarmışlardı, müzikle coşmaya, sohbete ve eğlenmeye hazırlardı. Biri beklemişti, belki de bu ağaçlardan birinin arkasına saklanarak doğru ânı beklemişti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Carson.

Ne düşünüyordu? Nasıl bir histi bu? Bu küçük his, bir parmağın omurgasından yukarı gezinişine benzeyen bu his, nasıl bir şeydi?

"Ormanda olduğunu biliyordum," dedi Stevie, "ama kampa daha yakın olduğunu sanıyordum. Burası çok ücra. Ve çok... Rasgele gidebileceğin bir yer değil. Buraya gelmek için nereye gittiğini bilmen gerekir. Dört kişiydiler. Dört genç. Biri futbol takımı kaptanıydı ama anlatılanlara göre hepsi fiziksel olarak formdaydı. Yani tek bir katil ya da iki katil bile olsa yine de sayıca onlardan üstünlerdi. Böylesi ücra bir yerde, mekânı senden daha iyi bilen dört genci nasıl etkisiz hale getirebilirsin ki?"

"Silah zoruyla," dedi Carson. "Bu da bir seçenek."

"Ama hepsi bıçaklanmıştı. Eğer onlara doğrultacak bir silahın varsa onları vurursun, bıçaklamazsın."

"Kanlarında uyuşturucu varmış ama uyuşturulma gibi bir şey olmamış," dedi Carson.

"Yani belki de kafaları güzel ya da sarhoştular ama bilinçleri yerindeydi; o kadar yerindeydi ki Eric karanlıkta kilometrelerce koşabildi. Yani silah zoru yoktu. Ya onları ayırdı ya da onlar kendi kendilerine ayrıldılar. Çifter çifter. Pek çok katil, insanları çiftler halinde öldürür."

"Zodiac gibi," dedi Carson biraz fazla hevesle. "Birini diğerine bağlayarak."

"*Korkunç adam, korkunç adam*," diye şarkı söyledi Nate mırıltıyla. "*Bu adam korkunç bir adam, korkunç adam.*"

"Bir şey daha," dedi Stevie. "Başka lastik izi yokmuş, değil mi?"

"Yokmuş."

"Yani bu kişi ya da kişiler yayan gelmiş olmalılar. Gece ormanda yürümek için çok uzun bir mesafe. Her kimse yanında eşyalarla gelmiş olmalı. Biri dört kamp danışmanını öldürmek için çok fazla zahmete girmiş. Kim böyle bir şeyi yapar?"

"Jason Voorhees dışında," dedi Nate.

"Ben de bunu merak ediyorum," dedi Carson. "Barlow Corners'ta yolunda gitmeyen bir şey var, kimsenin dibini göremediği bir şey. Birileri bir şeyler biliyor olmalı. Bakacak olursak cevap burada. Ben ortalığı karıştıran biriyim. Bir şeyleri kurcalarım. Bu konuyu kurcalayıp çözeceğiz."

"Aman Tanrım," dedi Nate alçak sesle. "Benim hemen ağaç evime kavuşmam gerek."

11 Temmuz 1978

18:00

BARLOW CORNERS'TA HİÇBİR ŞEY OLMAZDI.

Ya da Barlow Corners'ta hiçbir şey olmaması gerekirdi. Orası her şeyin daima yolunda olduğu yerlerden biriydi; mükemmel ya da heyecan verici değil ama normal bir yerdi. Gençlerin nefret ettiği, yetişkinlerinse bayıldığı türden hafif bir can sıkıntısı havası vardı.

İstediğiniz her şeye Beechut Caddesi'yle Maple Bulvarı boyunca uzanan çarşıdan ulaşabiliyordunuz. Tüm ihtiyaçlarınız için Unity Hırdavatçısı ve bir milyoncu Ben Franklin vardı. McClure ailesinin Dairy Duchess isimli yerel lokantası hızlıca bir şeyler atıştırmak ya da aile yemekleri yemek için uygun bir yerdi. Anderson Bakkalı ve Şarküterisi günlük gıda ihtiyacını karşılıyordu. Haftalık büyük alışverişler içinse yolun iki kilometre kadar aşağısında A&P market vardı. Hatta gençlerin tişört, poster ve lav lambası aldıkları Zork isimli butik benzeri bir yer bile bulunuyordu.

Bugünkü gibi güzel bir yaz gecesinde, kasabanın çoğunluğu ellerinde dondurma ya da meybuzla yürüyüş yaparken çocuklar bisiklete biner, çimenlerde oyunlar oynarlardı. Ama bugün normal bir yaz gecesi değildi. Bu büyüklükte bir trajediyle karşı karşıya kaldığında Barlow Corners sakinleri akıllarına

gelen tek şeyi yaptı; yemeklerin ortaklaşa hazırlandığı büyük bir piknik düzenlediler.

Cinayetlerin ardından dört gün boyunca kasabadaki her işletme öğleden sonra üçte kapandı. İtfaiye binasından, kilisenin bodrumundan ve lisenin malzeme odalarından katlanır sandalyeler getirildi. Bunlar, kütüphanenin yanındaki kasaba meydanına kuruldu. Barlow Corners sakinleri, katlanır bahçe sandalyeleri, piknik örtüleri ve soğutucularıyla yaz akşamının mavi alacakaranlığının uzun yeşil gölgeleri altında bir araya geldi.

Herkes piknik masalarını donatmak için bir şeyler getirmişti. Hatta insanlar birden fazla çeşit yemek getirerek kendilerini aşmaya çalışıyor gibiydiler. Masaların üzeri patates salataları, lahana salataları ve içi yiyecek dolu her boydan kaplarla doldu. Birkaç aile yanlarında mangallarını da getirmişti, sosisli ve hamburger dağıtımı için kalabalık bir sıra oluşturuldu. Garnitürler, dürümler ve salataların ayarlanması sırasında büyük bir yaygara koptu. Birinde bu elektrikli yemek kabını takabilecekleri bir uzatma kablosu var mıydı? Arıları yiyeceklerden uzak tutmanın bir yolu var mıydı? Tatlı masasında iki büyük yığın vardı; şeftalili, yabanmersinli ve çilekli turtalar, limonlu lokumlar, jöleler, muzlu puding ve vanilyalı kurabiyeler, meyve salataları, sünger kekler, çikolatalı pastalar. Yemeklerini masalara yerleştiren yüzlerde sunulan bütün nimetlere ve hayatta kaldıklarına dair şükrettiklerini gösteren bir bakış. Ölüm meleği Barlow Corners'ı tekrar ziyaret etmiş ve bir kez daha kapılarının önünden geçip gitmişti.

İki yıl önce Barlow Corners'a adını veren John Barlow'un anıtının açılışında düzenlenen Amerika'nın 200. Bağımsızlık Yıl Dönümü şenliğinden bu yana kasaba bu ölçekte bir şey yaşamamıştı. John Barlow bir Bağımsızlık Savaşı kahramanıydı, bir İngiliz generalin atını çalarak savaşta yavaşlamasını

sağlamıştı. Kasaba, onun çiftliğinin ve büyük arazisinin üzerinde yer alıyordu, bu yüzden kurulduğunda onun ismi verildi. İki yıl önceki o gecenin ruh hali daha coşkuluydu. Tüm Amerika havai fişekler patlatıyordu ve her şey kırmızı, beyaz ve mavi renklere bürünmüştü. Barlow Corners, kendi Bağımsızlık Savaşı kahramanının anıtını diken, mükemmel bir küçük Amerikan kasabasıydı.

Bu gece ise ne havai fişek, ne kıvılcımlar, ne flamalar ne de kırmızı, beyaz ve mavi renklerde balonlar vardı. İnsanlar sessizlik içinde kâğıt tabaklarını doldurmak, yemek kapları karışmasın diye üzerine etiketler yapıştırmakla meşguldü. Küçük çocuklar durumun ağırlığından habersiz, etkilenmemiş halde ateş böceklerinin akşam turuna çıktığı çimenlerin etrafında birbirlerini kovalıyorlardı. Birkaç bisikletli meydanı çevreleyen kaldırımda tur atıyordu.

Herkes birbirini izliyordu.

Çimenliğin kenarında yabancılar durakladı. Görüş alanının dışına park edilmiş, New York'tan gelen birkaç haber minibüsü vardı. Başka yabancılar da vardı elbette. Bunların bazıları yerel, bazıları eyalet polisiydi, muhtemelen birkaçı da FBI'dandı. Ve bir de bön bön izlemeye gelen insanlar vardı. Herkes birbirinin birbirini izleyişini izliyor, bisikletler de çevrelerinde turlayıp duruyordu.

Piknik başladıktan bir saat kadar sonra Todd'un babası Belediye Başkanı Cooper, arabasını kütüphanenin önüne park edip yavaşça meydana doğru yürüdü. Arkadaşları Arnold Horne ve Dr. Ralph Clark'a yaklaşırken insanlar ona başlarını sallayarak ciddiyetle selam verdi. Yerel bankanın müdürü Arnold ve başhekim Dr. Clark kasabanın temel taşlarıydılar. Her iki adamın da olaylardan etkilenen ve hatta cesetlerden birini gören kızları vardı. Normalde onlara kasabanın dişçisi

Dr. James Abbott da eşlik ederdi ama Abbottlar kızlarını kaybetmenin büyük üzüntüsüyle o gece gelememişti. Todd'un babası Belediye Başkanı Cooper gelmişti çünkü belediye başkanı olarak orada bulunması gerekiyordu.

Başkan Cooper, Dr. Clark'ın ikram ettiği birayı kabul etti ve ardından erkekler kibarca hoşbeş ettiler.

"Majorie nasıl?" diye sordu Arnold Horne.

"O... Birkaç gündür yataktan çıkmıyor."

İki adam anlayışla başını salladı.

"Ona bir reçete yazabilirim," dedi Dr. Clark. "Rahatlaması için."

"Çok iyi olur."

"Jim'e eczaneyi açtırırım. Onunla ilacı alır senin eve bırakırız."

"Çok sağ ol," dedi Başkan Cooper.

Birkaç dakika sessizce sohbet edip biralarını yudumladılar ve komşularının onları izlemiyormuş gibi yapmalarını seyrettiler. Çocuklar tekrar tekrar tatlı masasına koşarak kek ve limonlu lokum yediler.

Başkan Cooper hafifçe boğazını temizledi.

"İnsanlar," dedi tatlı masasına odaklanarak. "Aralık ayında olanlarla ilgili konuşacaklar."

Arkadaşları sessizdi.

"Onun bununla hiçbir alakası yok elbette," diye devam etti Başkan Cooper. "En azından Todd'un o olayla bir alakası yoktu."

"Tabii ki yoktu," dedi Arnold Horne.

Belki de farkında bile olmadan üç adam dönüp kendi piknik örtülerinin üzerinde oturan Penhale ailesine baktı. Kasabadaki birçok kişi Michael Penhale'e Todd Cooper'ın çarptığını düşünüyordu. Todd'un sorumsuz bir şoför olduğu aşikârdı. Gençlerin çoğu öyleydi, özellikle de birkaç bira içtiklerinde. Hangi genç zaman zaman bira içmezdi ki? Böyle şeyler olurdu. Hem ayrıca bunun kesin bir gerçek olduğunu bilen kimse yoktu ve hiçbir zaman da bilinemeyecekti.

"Elbette," diye ekledi Dr. Clark.

Meydanın bir başka köşesinde Brandy Clark ablası Megan'la beraber oturuyordu. Brandy, Eric'in cesedini bulduğundan beri doğru düzgün gece uykusu uyuyamamıştı. Gece dönüp durmuş, evde volta atmıştı. Kulaklıklarını takıp pikabının yanında yere oturmuş ve albümlerinin arasında dolanmıştı. Kediyi taramış, çalışma masasındaki figürleri yeniden dizmiş, ağlamış ve biraz daha volta atmıştı. Şimdiyse herkes gibi pikniğe gelmişti, yalnız kalmak istemiyordu.

"Bir şeyler yemelisin," dedi Megan.

"Aç değilim."

"Limonlu lokuma ne dersin?"

"Aç değilim," diye tekrarladı Brandy.

Megan iç çekti ve kütüphaneyi çevreleyen ortancalara baktı. Gün ışığı altında dikkat çekecek kadar çarpıcı görünüyorlardı; yoğun bir ahududu ve çivit mavisi. Tepelerinde ise John Barlow'un at sırtındaki heykeli, dünyadaki hiçbir makarna salatasının iyileştiremeyeceği kanayan bir yarası olan kasabaya bekçilik yapıyordu.

Fakat Megan şansını denemeliydi.

Ayağa kalktı ve soğutucuların yanına gitti. Bir bir kapaklarını açtı, erimiş buzun içindekilere baktı. Elini suya daldırıp bir kök birası ve portakallı gazoz çıkardı. Belki Brandy'yi birkaç yudum içmeye ikna edebilirdi. Şimdilik kız kardeşi için yapabileceği tek şey buydu: Ona içecek bir şey vermek. Sandalyelerin olduğu yere geri döndü ve elindeki teneke kutuları kardeşine uzattı.

"Al birini."

Brandy tek kelime etmeden portakallı gazoza uzandı ve kutuyu açtı. Bir süre öylece oturup içeceklerini içtiler, sonra nihayet Brandy konuşmaya başladı.

"Kim böyle bir şey yapar?"

"Bilmiyorum," dedi Megan sakince. "Şeytani biri."

"Belki geri dönerler."

Sesi rüzgârla taşınınca birkaç kişi onlardan tarafa döndü.

"Hayır," dedi Megan. "Çoktan gittiler."

"Nereden biliyorsun?"

"Böyle bir şey yaptıktan sonra burada kalmazlar."

"Burada yaşıyorlarsa kalırlar. Ya da bir kere daha yapmayı planlıyorlarsa. Buradalarmış ve bizi izliyorlarmış gibi hissediyorum."

"Hadi gel." Megan ayağa kalkıp kardeşinin elini tuttu. "Gazoz yetmez. Bir şeyler yiyeceksin."

Brandy isteksizce ayağa kalktı ve ablasının peşinden yiyecek yığınlarının altında gıcırdayan katlanır masalara doğru gitti. Ablasının kendisi için peynirli meyve salatası, karpuz ve kekten oluşan bir tabak yapmasına izin verdi.

Kendine huzurlu hissetme fırsatı verdi.

Ama sorun şu ki Brandy haklıydı.

VII

GÜN BATIP DA GÖLGELER UZARKEN YEŞİL TESLA yemyeşil arka yollardan Barlow Corners'ın merkezine indi. Nate telefonda okuduğu bir şeye dalmıştı, Janelle'se Vi'ye mesaj atmakla meşguldü. Arabadaki herkesin aklı başka yerde gibiydi. Stevie arabanın camından dışarıya bakarken bu yerin günün farklı saatlerinde ne kadar değişken göründüğünü fark etti. Sabah ağaçlar gün ışığının haleleriyle parlıyor, her şeyde inkâr edilemeyecek bir tazelik ve canlılık oluyordu. Öğlen sıcağında, güneş aralarından sızmaya devam etse de ağaçlar ondan korunmak için bir şemsiye görevi görüyordu. Gün batmaya başladığındaysa her şey garip bir farklılık geçiriyordu. Ağaçların arasındaki ve etrafındaki boşluklar, aydınlık yerlere oranla keskin bir tezatlık oluşturuyordu. Burada, bu sakin kasabada, bir şeylerin kaybolup sonra ortaya çıkabileceği yerler ve oyuklar vardı. Ve tabii kapılar da.

Bu düşüncelerden uzaklaşmak için burnunu kırıştırdı. Kaygısının bir kısmından bu şekilde kurtulmayı öğrenmişti, insanın aklına düşünceler gelebilirdi ama Stevie o düşüncelerin kendisini yönlendirmesine izin vermek zorunda değildi.

Kütüphanenin yanındaki kaldırıma yanaştılar. Daha önce meydanda gördükleri sırık ve diğer malzemelerin yerini şimdi bölüm bölüm birbirine bağlanan birkaç panayır çadırı almıştı. Meydanın çevresine sıralı ışıklar dizilmişti. İnsanlar şimdiden toplanmış, masalarda oturuyorlardı. Ses sistemi kurulmuştu ve bir DJ, her kalabalığın tahammül edebileceği standart düğün şarkılarından oluşan bir şarkı listesi çalıyordu.

"Birkaç şeyi kontrol etmem gerek," dedi Carson. "Gidip yiyecek bir şeyler alın, sonra burada buluşalım. Gözlerini dört aç."

Stevie gözlerini tam olarak ne için dört açması gerektiğini anlayamamıştı. Bu ona hem büyük bir kafa karışıklığı hem de kişisel bir başarısızlık gibi geldi. Artık bu dava üzerinde çalıştığına göre her şeye dikkat etmesi gerekiyordu. Ancak çalışırken dünyanın büyüklüğü ve sayısız çıkmazları karşısında dikkati dağılmadan neye odaklanması gerektiğini bilmeliydi.

Carson yemeklerde cimriliğe kaçmamıştı. Sokağa bir düzine yemek kamyonu park edilmiş, tako, yengeç dürümleri, sebze tabakları, mısırlı sosisler ve dondurma servis ediyorlardı.

Çevredeki çadırlara ve yemek kamyonlarına bakan Nate, "Bu kutu işinden ne kadar para kazanılıyor?" dedi.

"Yeterince," dedi Janelle. "Sanırım insanlar kutuları seviyor."

"Ama çok garip, değil mi?" diye devam etti Nate. "Sırf onları podcastinizde konuşturmak için kasabanın gözüne girmek adına bir kütüphaneye ek bina yaptırmak, bir parti düzenlemek falan?"

Janelle, *Nate iyi bir noktaya parmak bastı* dercesine omuz silkti.

"Birçok şey bu şekilde işler," dedi Stevie. "Albert Ellingham, Burlington halkı okuluna destek versin diye büyük etkinlikler düzenlerdi. Şirketler bunu sürekli yapar; *Çevreyi nasıl yok ettiğimizi unutun gitsin, buyurun size bir eşantiyon*, gibi şeyler."

Janelle, bir kez daha *bu da doğru noktaya parmak bastı* hareketi yaptı.

"Yine de gidip bir sürü tako yiyeceğim," dedi Nate. "Ama bunu Carson'ı yargılayarak yapacağım."

Kamyonların arasında dolanıp taşıyabileceklerinden daha fazla yiyecek aldılar. Bir masaya doğru ilerlediklerinde Carson bazı video ekipmanının boşaltılmasına ve kameraların istediği yere yerleştirilmesine önayak oluyordu. Sonra yanlarına gelip gruba katıldı.

Alçak bir sesle, "Cinayetlerle bağlantısı olan ve hâlâ kasabada ya da kasaba yakınlarında yaşayan hemen hemen herkes gelmiş," dedi. "Az ilerideki mavi tişörtlü adamla yanındaki yeşil şortlu adam Paul Penhale ve kocası. Kasabanın veterineri. Cinayetlerden birkaç ay önce Todd tarafından arabayla ezilen Michael onun kardeşiydi."

Paul ve kocası, pastanedeki Patty Horne'la konuşuyordu.

"Patty'yle daha önce tanışmıştınız," dedi. "Allison'la da. Oradaki beyaz tişörtlü, beyaz beysbol şapkalı olansa Sabrina'nın eski erkek arkadaşı Shawn Greenvale. Su sporları işi yapıyor, kayık ve kano falan satıyor. Birkaç kiralama işine sponsor olduğum için gelmek zorundaydı. Ağaçların oradaki grupla beraber oturan, çizgili üst giymiş, kısa saçlı yaşlı kadını görüyor musunuz? O Susan Marks, 1978'de kampın müdürüydü. Ve şu da..."

Carson, şort ve yazlık elbise giymiş insanların arasında gri keten takımıyla tezat görünen kadına el salladı.

"Bekleyin," dedi. "Sizi önemli biriyle tanıştıracağım."

Ayağa kalktı ve kütüphaneden çıkan Allison'a el etti. Allison masaya geldi.

"Allison!" dedi Carson. "Etkinlik çok güzel gidiyor, değil mi?"

"Öyle," dedi Allison şenliğe bakarak. "Bu çok... Kız kardeşim bunu çok severdi. Şimdiden okuma salonunda oyunlar oynayan, kendilerine kitap seçen bir dolu çocuk var."

Keten takımlı kadın masaya geldi.

"Ah, bu Çavuş Graves," dedi Carson. "Tanışıyorsunuz, değil mi?"

Allison başını iki yana salladı.

"Sizi tanıyorum," dedi kadın. "Yani isminizi biliyorum. Ben çözülememiş cinayetler dedektifiyim ve şey davasında..."

Yarım kalan cümle onun Ormandaki Kulübe davasına atandığını ima ediyordu.

Allison resmi bir şekilde kadının elini sıkarak, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. "Biliyorsunuzdur her yıl ya da her iki yılda bir yeni biri atanıyor. Asla bir sonuca ulaşılmıyor."

"Bunun farkındayım. Sizin için çok zor olmalı. Ama istediğiniz zaman beni arayabilirsiniz. İşte." Çantasına uzanıp bir kart çıkardı. "Ne zaman olursa. Konuşmaktan, sorularınızı cevaplamaktan mutluluk duyarım, ne olursa arayabilirsiniz. Beni bir kaynak olarak görün."

Allison kartı alıp uzun bir süre ona baktı.

"Böyle söylemeniz büyük bir incelik," diye yanıtladı. "Pek umudum yok ama benim için yapabileceğiniz bir şey var."

"Söyleyin."

"Kız kardeşimin bir günlüğü vardı," dedi Allison. "Bu onun için çok önemliydi. Kampta yanındaydı, ama kulübesindeki eşyaları eve gönderildiğinde günlüğü yoktu. O geceye ait eşyalarının hâlâ kanıt olarak tutulduğunu biliyorum. Daha önce günlüğü o eşyaların arasında mı diye sorduk, belki olay sırasında çantasındaydı. Ama her defasında bize o eşyaların arasında günlük falan olmadığı söylendi. Oysa bir yerlerde olmalı. Dosyalara ve kutulara tekrar bakabilir misiniz? Belki yanlış yere konulmuştur?"

"Dosyalarda günlüğe dair bir şey görmedim," diye cevapladı Çavuş Graves. "Ama geçmişte davanın düzgün idare edildiğini söyleyemem. Her şeyi inceleyip günlüğü arayacağım. Yarın işe başlıyorum."

"Çok müteşekkir olurum," dedi Allison. "Onun eşyalarından gerçekten ama gerçekten en çok istediğim şey buydu."

"Sorun değil. Sizinle tanışmak güzeldi. Müsaade ederseniz içecek bir şeyler alacağım."

Kadın gittiğinde Allison, "Günlüğü sürekli sorarım," dedi. "Ne zaman sorsam çenemi kapatmam için bana araştıracaklarını söylerler. Belki de kötü niyetli değiller. Bilemiyorum."

Carson, "Eğer sen hazırsan," dedi Allison'a. "Sanırım görevimizi yapma zamanı geldi."

Allison başıyla onaylayınca Carson ayağa kalktı ve mikrofonun arkasındaki yerini aldı. DJ müziğin sesini kısarken Carson kalabalığa toplanması için seslendi.

"Bu akşam geldiğiniz için teşekkürler!" dedi. "Ben, Box Box'ın kurucusu Carson Buchwald. Sabrina Abbott Çocuk Okuma Salonu'nun açılışı için buradayız. Açılışı yapmak üzere Allison Abbott'ı buraya davet ediyorum..."

Allison mikrofonu aldı ve kız kardeşi hakkında, samimi alkışlara neden olan birkaç şey söyledi. Stevie çadırı gözden geçirdi. Buradaki birçok insan cinayetler işlendiğinde henüz doğmamıştı, doğmuş olsa bile muhtemelen henüz çocuklardı. Davayla ilişkisi olan insanları tek bir yere toplamak için böyle bir şeyi fırsat olarak kullanmak biraz tiksindirici görünüyordu ama gerçek şu ki aynı zamanda yararlıydı da.

Allison mikrofonu geri verdiğinde Stevie, Carson'ın konuşmayı bitireceğini sanmıştı ama öyle olmadı.

"Şimdi," dedi Carson, "size üzerinde çalıştığım özel bir şeyden bahsedeceğim. İzin verin sizinle tanıştırmak istediğim birini davet edeyim. Stevie? Buraya gelebilir misin?"

"Ne?" diye fısıldadı Stevie. "Ne yapıyor bu?"

"Stevie!" dedi Carson yeniden.

Stevie takosunu tabağına bıraktı, gerginlikle ellerini şortuna sildi ve onun yanına gitti.

"Bu Stephanie 'Stevie' Bell. Yakın zamanda Vermont'taki Ellingham Akademi cinayet vakasıyla ilgili bir şeyler okuduysanız adını duymuşsunuzdur."

Sosisli sandviç isteyen biri tarafından bölünmeden önce sessizlik devam etti, bu ya olayı bilmediklerini ya da umursamadıklarını gösteriyordu.

"Ellingham Akademi davası Stevie oraya gidene kadar unutulmuştu ve Stevie kısmen bu davanın çözülmesine yardımcı oldu..."

(Aslında tamamen çözmüştü ancak bu halka duyurulmadı. Stevie dişlerini sıktı.)

"...İşte o zaman onun yeni girişimimde beraber çalışmam gereken kişi olduğunu anladım. Herkesin bildiği gibi sizin de

burada, Barlow Corners'ta çözülmemiş bir davanız var. Eh, bilmenizi isterim ki biz bu davanın çözüldüğünden emin olmak için çalışacağız. Stevie ve ben bir ekip olup..."

Stevie, Nate'in yaşananlara şahit olmamak için eliyle yüzünü ovuşturduğunu görünce karnının kasıldığını hissetti.

"...Bir araştırma podcasti yapmak, burada olanlara taze bir bakış açısıyla bakmak için Barlow Corners'taki herkesin olaya dahil olmasını istiyoruz..."

Ortama âdeta ölüm sessizliği çöktü. Ateşböcekleri bile gerilimi hissederek çadırdan uçup gitti.

"...Ve birlikte Wonder Şelalesi Kampı'nda yaşananların derinlerine ineceğiz."

Carson durakladı ve alkış beklediğini belirtircesine etrafına bakındı.

Ama alkışlanmadı.

"Yani," diye devam etti, "biz burada çalışacağız. Herhangi biriniz bizimle iletişime geçmek isterseniz bana Twitter, Instagram ya da Signal üzerinden mesaj atabilirsiniz. Söyleyeceğiniz şeyler kesinlikle gizli tutulacak. Teşekkürler, lütfen gecenin tadını çıkarın!"

Stevie, bir öpücük göndererek mikrofonu bırakıp gidecek mi diye merak etti. Ama Carson bunun yerine, bu tepetaklak giden geceye *Single Ladies*'in uygun bir şarkı olacağını düşünen DJ'e işaret verdi.

Carson, "Pekâlâ," dedi Stevie'ye gülümseyerek. "Sanırım harika geçti!"

Stevie bir an için dehşet içinde yerinde sallandı, sonra masasına dönmeye yeltendi ama Allison Abbott öne çıkıp yanlışlıkla yolunu kapadı.

"Ne bu?" diye sordu Allison.

"Podcast," dedi Carson hevesle. "Belki de bir mini belgesel dizisi. Birkaç yapımcıyla görüşüyorum–"

"Bu!" dedi Allison çevresini göstererek.

Carson şaşkınlıkla çadırın etrafına baktı. "Piknik?"

"Bu bir pazarlama mıydı?"

"Hayır, yani öyle–"

"Dahil olmamız için bizi satın alıyorsun," dedi Allison.

"Hayır. Hayır! Bak, ben yardım etmek istiyorum. Ben–"

"Sen yardım etmek istemiyorsun," dedi, sesi kör bir bıçak gibiydi. "İnsanlar buraya sürekli kitap yazmak, dizi yapmak ya da podcast hazırlamak için gelirler. Ama sen... Sen kütüphanede bize çocuklar için bir okuma salonu verdin. Tamamen yağcılık yapmak için miydi bu?"

Allison bu sözleri Carson'a söylüyordu ancak Stevie de oradaydı ve tüm Barlow Corners dönüp Allison'ın Carson'ı haşlayışını izlerken o içine çekilmişti. Utanç duymak gösterilecek ifadelerin en hayırlısıydı; çoğunluğun ifadesi soğuk ve tiksinmiş görünüyordu. Stevie bayılacak gibi hissetti. Dizlerinin üzerine çöküp piknik masasının altına emeklemeyi, sonra çadırdan çıkıp meydanı geçerek bir daha dönmemek üzere ormana gitmeyi düşündü. Nate ve Janelle birkaç metre ileriden çaresizce olanları izliyordu. Onlar da timsahlarla dolu bir hisar hendeğinin karşı tarafında kalmış gibiydiler.

"Sana ne yapacağını söyleyeyim," dedi Allison. "Pikniği de yemek kamyonlarını da podcastini de alıp bir yerine sokabilirsin."

"Bu konuşmayı yapmak istemiyorum..."

Allison, yakınındaki piknik masasının muşamba masa örtüsünü tuttuğunda Patty Horne ona doğru koştu.

"Hadi gidelim," dedi Allison'a. "Hadi buradan gidelim."

"Ben iyiyim," dedi Allison, sesi duygusuzdu.

Allison'ın bakışları Carson'dan uzaklaşıp Stevie'ye kaydı ve uzunca bir süre orada kaldı. Stevie kadının ifadesini anlayamamıştı, ama her ne anlama geliyorsa bu Stevie'nin gerilemesine, Carson'dan uzaklaşıp çadırın diğer ucundan çıkmasına neden oldu. Arkasına bile bakmadan hızlıca meydanın karşısına geçti. Peşinden gelen adım seslerini duyabiliyordu, Nate ve Janelle ona yetişmişti.

"Offf," dedi Nate. "Vay be. *Vay be.* Vay be."

"İyi misin?" diye sordu Janelle.

"İyiyim. Sadece..."

"Evet, gördük. Herkes gördü."

John Barlow anıtına vardıklarında durdular. Anıtın tabanı üçünün oturabileceği kadar genişti. Arkasına saklanabilirlerdi. Yakından bakınca Stevie heykelin o kadar da iyi olmadığını gördü. Biraz biçimsiz, sıradan bir insan figürü ve sıkılmış görünen bir at tasvirinden ibaretti.

"Çirkin, değil mi?" dedi arkalarından bir ses.

Patty Horne çadırdan ayrılıp yanlarına gelmişti. Elleri kot pantolonunun cebinde onlara doğru ilerledi.

"Anıtın açılışını hatırlıyorum," dedi. "Bezi çektiklerinde herkes bir an sessizliğe gömülmüştü. Arkadaşlarımla bense kahkahayı patlatmıştık. Şey... Allison konusunda endişelenme. Öyle demek istemedi."

"Bence kesinlikle öyle demek istedi," diye cevapladı Nate.

"Şey, muhtemelen öyle demek istemiştir ama Carson'a karşı, sana değil. Biz... *Yorulduk* doğru kelime değil ama biz, insanlar buraya gelip davayla ilgili bir şeyler yapmaya çalıştığında öfkeleniyoruz sanırım. Kabuk bağlayan yaranın kabuğunu yolup durmak gibi. Bu benim için de çok zordu ama Allison kız kardeşini kaybetti. 1978'de yaşanmış olmasının, üzerinden yıllar geçmiş olmasının bir önemi yok."

"Ben buraya sizi öfkelendirmek ya da onun gibi bir şey yapmak için gelmedim," dedi Stevie.

"Bunu biliyorum. Sen daha çocuksun." Stevie bu küçümsemenin kasıtsız olduğunu bildiği için alınmadı. "Bazen bu olay hâlâ gerçekdışı geliyor. Sanki başka birinin hikâyesiymiş gibi. Bazen de, bu akşamki gibi anlarda, sanki dün yaşanmış gibi geliyor. O günle ilgili çok şey hatırlıyorum. Nasıl hissettirdiğini de. Bu geceki gibi sıcak bir akşamdı. Burada meydanda oturur ya da Dairy Duchess'a gider dondurma alırdık. Bazen hâlâ oraya gidiyorum ve Diane'i garsonluk yaparken görmeyi bekliyorum."

John Barlow'un garip metal başına bakarken bir an için düşüncelere dalmış gibi göründü ama sonra kendine gelerek bu âna geri döndü.

"Benimle pastaneye gelmek ister misiniz?" diye sordu. "Gelip biraz pasta yiyin, sular durulana kadar biraz rahatlayın."

Sözünü ikiletmediler.

VIII

İÇERİYE GİRDİKLERİNDE SUNSHINE PASTANESİ'NIN kapısındaki küçük zil çaldı. Sadece uzaktaki sokak lambalarının ışığıyla ve alacakaranlığın morumsu renkleriyle aydınlatılmış pastaneye hafif karanlık bir atmosfer hâkimdi. Pastalar cam vitrinin içinde karanlık gölgeler gibi görünüyordu.

Patty'nin tepe ışıklarından birini açmasıyla bu gölgeler uzadı. Hoş bir ürkütücülüktü. Pastaneye işlemiş pasta kokusu bambaşkaydı, hatta belki fırındaki kekin kendisinden bile güzeldi. Birileri bundan hemen kokulu mum yapmalıydı.

"İstediğinizi seçin," dedi Patty, tezgâhın kanadını kaldırıp arkasına geçti. "Biraz kırmızı kadife, vanilyalı altın ve çikolatalı pastam var."

"Zahmet olmazsa ben kırmızı kadife pasta alabilirim," dedi Janelle. Tekrar tezgâha yanaşmış, Patty'nin pastalarını inceliyordu.

"Bir gün uğramalısın," dedi Patty. "Silikon kalıpları nasıl yaptığımı gösteririm. İlgini çekmiş gibi görünüyor."

Bunu duyan Janelle'in başı aniden kalktı.

"Janelle Hulk gibidir," diye açıkladı Nate. "Ama sinirlendiğinde değil, el sanatı gördüğünde şekil değiştirir. Büyük yeşil bir şeye dönüşmez, sadece el işleri yapar. Yani tam olarak Hulk gibi denilemez."

Patty gözlerini kırpıştırdı.

"Benimki çikolatalı olsun, lütfen," diye ekledi Nate.

Stevie pastanede gezinip duvardaki fotoğraflara baktı.

"Bu sizin babanız, değil mi?" dedi fotoğraflardan birini göstererek.

Patty, Nate için dikkatle büyük bir dilim pasta çıkarırken, "Evet, babam," diye cevapladı. "Güzel tespit. Nereden anladın?"

"Anıtın açılışındaki grup fotoğrafında da vardı."

"Ah, evet! Babam da o fotoğraftaydı. Belediye Başkanı, Şerif, Bayan Wilde ve... Başka kimler vardı unuttum. Birileri yerel bir gazete için çekmişti o fotoğrafı ama sonra *Life*'a gönderdiler ve kabul edildi. Büyük bir olaydı. Babam fotoğraf çektirmekten *nefret* ederdi. Bir o fotoğraf, bir de şu anda baktığın açılış gününden olan fotoğraf, bendeki en iyi iki fotoğrafi bunlar. Özeline düşkün bir adamdı, çok çalışkandı. Neslinin en iyilerinden biriydi. Sen neyli istersin?"

"Ah... Çikolatalı?"

Patty pastadan büyük bir dilim daha kesti.

"Allison günlük konusunda çok umutlu görünüyordu," dedi Stevie. "Ama sonra herkesin onunla dalga geçtiğini söyledi?"

"Her yeni dedektife günlüğü soruyor," dedi Patty, pastayı Stevie'ye uzatarak. "Şimdiye kadar bulmamışlarsa bu saatten sonra bulup ona vereceklerini sanmam ama en azından ona

tutunacak bir şey veriyorlar. Umutlanması mı yoksa unutması mı onun için daha iyi bilemiyorum. Karmaşık bir durum. Kırmızı kadife demiştin, değil mi?"

Janelle başıyla onayladı. O pastadan da yine büyük bir dilim kesildi.

Patty kendine bir fincan çay yaptı ve masaya yanlarına oturdu. Atkuyruğunu çözünce koyu sarı saçları omuzlarına döküldü.

"Yani bu olay podcastle ilgili, ha?" dedi. "Bizim hikâyemizi mi bilmek istiyorsunuz? İsterseniz size kendiminkini anlatabilirim."

"Konuyla ilgili konuşmak sizin için zor mu?" diye sordu Stevie. "Şu anda yani?"

Patty başını iki yana salladı. "Daha önce anlatmadığım bir şey değil. Size bu hikâyeyi anlatabildiğim için şanslıyım. O gece ben de orada olabilirdim. Todd, Eric ve Diane benim arkadaşlarımdı, biz bir gruptuk. O gece orada olmamamın tek nedeni başımın belada olmasıydı. Bu yüzden vicdan azabı çekiyorum ve konuşmak benin görevimmiş gibi geliyor."

Konuşmaya gönüllü olduğunu söyledikten sonra Patty bir an sessizliğe gömüldü. Stevie, Janelle ve Nate birbirlerine bakıp Patty kendine gelene kadar pastalarını yediler.

"Neyi bilmek istiyorsun? Normal şeyleri mi? Kim, nerede, ne zaman gibi?"

Böyle söylediğinde bu pis ve ayıp bir şeymiş gibi gelmişti. Stevie içine içine küçüldüğünü hissetti. Kurtulan kişilerle yapılan gerçek konuşmalar böyle mi hissettiriyordu? Bu durum, rahat olmasa da alışması gereken bir şeydi.

"Arkadaşların nasıl kişilerdi?" diye sordu Stevie. Asıl konuya girmenin en iyi yolu buymuş gibi görünüyordu.

"Eğlenceli," dedi Patty tereddüt etmeden. "Çok eğlenceli. Çoğu öyleydi. Çok yaşlıymışım gibi konuşacağım ama o zamanlar gerçekten farklı bir dönemdi. Her şey serbest ve özgürdü. Çok fazla sorumsuzca şey yapılıyordu ama iyi vakit geçiriyorduk. O zamanlar geleceği düşünmezdim. Lisedeydim, ben... Dikkatim dağınıktı. Dürüst olmak gerekirse şımarık biriydim. Berbat bir insandım." Gülümsedi ve özür dilercesine omuz silkti. "Annem ben on bir yaşındayken kanserden öldü. Korkunç zamanlardı. Benimle babam ilgilendi ama pek konuşkan biri değildi. Aslında bir savaş gazisiydi. İstihbaratçıydı. Almanya'da, savaşta düşman hattının ötesinde önemli işler yaptı. İnsanların kitaplarda anlattığı türden ciddi şeylerdi. Bu onu ağzı sıkı ve sert birine dönüştürdü. İyi kazanıyordu, maaşıyla ve annemin hayat sigortasından gelen küçük bir miktar parayla rahat yaşıyorduk. Bana, istediğim her şeyi vererek sahip çıktı. Son modaya uygun kıyafetlerim vardı, istediğim tüm plakları alabiliyordum. Atlarım bile vardı. On altı yaşıma bastığımda bir arabam oldu, üstü açık küçük bir arabaydı, çok hoştu. Büyük havuzlu bir evimiz vardı. Yaşıtlarım eğitim ve iş sahibi olmayı düşünürken ben bir sonraki partiyi, bir sonraki dramayı, bir sonraki modayı düşünen bir çocuktum. Üniversite başvurusu yapmadım. İşte o zaman babamla tartışmalarımız başladı. Lisenin son yılında büyük bir kavga ettik. O, hayatıma dair plan yapmamı ve serserilerle takılmaya son vermemi istiyordu. Arkadaşlarıma böyle diyordu."

Çayından bir yudum aldı.

"Nasıl insanlar olduklarını sormuştun," dedi tekrar konuya dönerek. "Eric tatlı biriydi. Komikti ve gerçekten iyi biriydi. Zekiydi de. Birçok insan onun esrar satıyor olmasını büyüttü ama şunu anlamalısınız ki... Bu durum düşük kademeden gelmesi, lisede olması, yetmişlerin sonunda yaşamış olmasıyla

ilgili şeylerdi. Kendini toparlayabilseydi çok daha iyi şeyler yapabilirdi ki yapardı da. Hepsini çok özlüyorum ama bazı nedenlerden dolayı Eric'i sık sık hatırlıyorum. Diane benim en yakın arkadaşlarımdan biriydi ama onu çok da iyi tanıdığımı söyleyemem. Ailesi, caddenin aşağısındaki Dairy Duchess lokantasının sahibi. Sert bir kızdı, rock müziği çok severdi. Özellikle de Led Zeppelin'i. Konsere gitmeye bayılırdı. Ben de severdim ama Diane tam bir müzik âşığıydı. Todd'un kız arkadaşıydı, Todd da..."

Stevie Patty'nin düşünceleriyle mücadele ettiğini görebiliyordu.

"Bunu anlamlandırmakta zorlanıyorum," dedi. "Todd iyi biri değildi, bunu biliyordum ama yine de onu seviyordum. O, lisedeki iri yarı çocuktu; belediye başkanının oğlu, futbol takımının kaptanıydı. Önemli biri olduğu düşünülüyordu ki bu elbette saçmaydı. Ama o zamanlar bu mühim görünüyordu. Gençken bir şeylere kapılmak çok kolay oluyordu. Michael Penhale öldüğünde onunla takılmayı bırakmalıydım ama yapmadım."

"Michael Penhale'in ölümüyle bir bağlantısı olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Stevie.

"Ah, o yaptı," dedi Patty. "Bundan eminim. Sürekli onun cipindeydim, arabayı nasıl kullandığını biliyorum. Sarhoş ya da kafası güzelken hız yapardı. Biri o gece onu *görmüştü* ama polis soruşturma yapma zahmetine bile girmedi ve ben Michael Penhale'in ölümünden sonra ondaki değişimi fark etmiştim. Todd daima ukala biri olmuştu ama o olaydan sonra çekilmez hale geldi. O çevrenin içinde olduğum için ona katlanabilmiştim. Kendi kendime, karanlık bir yolda gerçekleşen korkunç bir kazaydı dedim. Todd bilerek yapmamıştır. Kasıtlı yapmadığını düşünerek kafamda bir yargıya varmıştım ama

bu... Doğru değildi. Ancak üzerine düşülmesi gereken bir şey de değildi? Tüm bunlardan gurur duymuyorum elbette, sadece işlerin nasıl olduğunu anlatıyorum."

Janelle pastasını yemeyi bırakmıştı. Bir olayı ağzı doluyken dinleyen insanlardan değildi. Nate ikisini birden yapabilirdi. Stevie şu an trans halindeydi, aklında gerçekleri gözden geçiriyordu.

"Sabrina nasıl dahil oldu?" diye sordu Stevie.

"Neden bizimle takılmaya başladığından asla emin olamadım," diye cevapladı Patty. "Son yılımızın sonlarına doğru öğle yemeklerinde bizimle oturmaya başladı. Sanırım onu Diane davet etmişti ama nedenini hiç öğrenemedim. Sabrina bir nevi Liberty Lisesi'nin kraliçe arısıydı."

"Onu sever miydin?"

"Sanırım severdim," dedi Patty. "Söylemek zor. Ondan nefret etmiyordum. Onun mükemmel ve kusursuz oluşuyla biraz dalga geçmiş olabiliriz. Ama hoş bir kızdı. İçinde kötülük varmış gibi görünmüyordu. Onunla yakın değildik ama orman gezisini istemeden kaçırmama sebep olan kişi Sabrina'ydı." Patty derin bir nefes aldı ve parmaklarıyla masada ritim tuttu. "O zamanlar hayatım erkek arkadaşım Greg'in çevresinde şekilleniyordu. Lise ikide çıkmaya başlamıştık. Ona bütünüyle kapılmıştım. Neredeyse başka hiçbir şey düşünemez haldeydim. Çok yakışıklıydı ve dürüst olmak gerekirse tek özelliği de buydu. Gözümde onu cesur, ilgi çekici bir özgür ruh olarak büyütmüştüm. Gerçekteyse, Eric devralıp daha iyi bir iş çıkarana kadar, kasabanın uyuşturucu satıcısıydı. Greg bunu bile beceremişti. Diğer kızlarla kırıştırıyordu. Bundan haberim vardı. Bu konuda sürekli tartışıyorduk ama ondan ayrılmıyordum. Bir gün gidip Sabrina'yı öpmüş. Sabrina gelip bana anlattı ki bu güzel bir davranıştı. Bu olay

cinayetlerden birkaç gün önce olmuştu. O kadar sinirliydim ki kamptan ayrıldım, bir günlüğüne eve gidip ağlayıp zırladım. Ama dürüst olmak gerekirse herkes kamptayken evde olmak çok sıkıcıydı. Bu yüzden ertesi gün kampa geri döndüm. Greg özür diledi ve ben de her zamanki gibi onu affettim. Bu ergenliğin getirdiği bir şeydi, kavga eder, sonra öpüşüp barışırdınız. 4 Temmuz akşamıydı, gizlice ormana gidip... Barıştık. Daha fazla bir şey söylememe gerek yok. Kampın müdür yardımcısı bizi yakaladı ve ev hapsi verdi. Gündüz çocuklara göz kulak olarak çalışıyor, saat sekiz olduğundaysa hemşirenin kulübesine gidip yardımcı olunacak bir şeyler varsa yapıyor ve orada uyuyordum. O zamanlar dünyanın sonu gelmiş gibi hissediyordum..."

Başını iki yana salladı.

"Yani olayın olduğu gece oradaydım," dedi. "Bu yüzden onlarla ormana gidemedim. Revirde sıkıntıdan ölmüştüm. Gizlice bile çıkamamıştım çünkü hemşire uykusuzluk çekiyordu. Bütün gece sallanan sandalyesinde oturup nakış işlemişti. Tek hatırladığım ertesi sabah gölün karşı tarafından gelen bir çığlık sesiyle uyandığımdı. Sonra hemşire aletlerini alıp koşmaya başladı. Ben de peşinden koştum çünkü neler olduğunu görmek istemiştim. İşte o zaman onu gördüm. Eric'i. Çok... Açıklayamıyorum bile. Böyle bir şeyi görmek istemezsiniz."

Stevie bunu kişisel deneyimlerinden biliyordu. Ellingham'da iki ceset görmüştü. Aynı şekilde ölmemişlerdi ama yine de insanın aklından çıkacak şeyler değillerdi. Bazen, özellikle de uyumaya çalıştığında, aklına o anlar geliyordu; gördüğü bir çift ayak, yerdeki ceset, hareketsizlik...

İçine kıvrıldığını, kaygı sarmalının başladığını hissetti. Bunu fark eden Janelle Stevie'nin pastasını ona doğru itti ve

bir lokma almasını ima edercesine başını salladı. Bazen bu bile yetiyordu. Bir anlığına düşüncelerden kurtulmak, döngüyü kaygı treninden inmeye yetecek kadar kırmak.

"Tek hatırladığım insanların bana sorular soruşuydu," dedi Patty. "Polise diğerlerinin de ormanda olduğunu söyledim. Sonra babam gelip beni aldı. Hepimiz eve gönderildik. Her şey durmuştu. Kamp da. Hayat da. Bundan sonra yaşanan tek şey büyük kasaba pikniğiydi. Bir kısmımız okulun futbol sahasında buluştuk. Ben Greg'le gitmiştim. O, her zamanki gibi sarhoş ve uçmuştu. Her zamanki gibi kavga ettik, motosikletine atlayarak –kask falan takmadan tabii ki– çekip gitti. Okul yolunda keskin bir viraj vardı; gerçekten kötü bir virajdı. Orada sürekli kaza olurdu."

Stevie sabahki yolculuktan o virajı hatırlıyordu. Açısı neredeyse doksan dereceydi, bir yanı büyük kayalarla çevriliydi.

"Dönüş yapmayı çok iyi becerirdi," diye devam etti Patty, "ancak o hafta her şey allak bullak olmuştu. Ya çok sarhoştu ya kafası iyiydi ya da aklı karışıktı... Bilmiyorum. Kaza yaptı. Hastaneye götürülürken yolda öldü. Arkadaşlarımın hepsi yok olmuştu."

Patty ellerini masaya yayıp onlara baktı.

"O zamanlar terapi yaygın bir şey olsaydı babam kesin beni terapiye gönderirdi," dedi. "Ama tabii ki onun tek anladığı şey çalışmak ve işti. Yapmayı sevdiğim tek şey olduğu için pastacılığı ciddi olarak düşünmem konusunda beni ikna etti. Beni zorla aşçılık okuluna gönderdi ve oraya gitmem işe yaradı. Kendimi tamamen buna adadım. Fırında ve mutfakta uzun saatler çalışıyorsunuz. Ter akıtıyorsunuz. Doğrayarak, karıştırarak, ocak ve fırının önünde dikilerek zihnen iyileştim. Değiştim. Babam bu yeri açmam için bana maddi destek oldu. Ölmeden önce iş kurduğumu gördüğü için mutluyum.

Bu yüzden fotoğrafını oraya astım. O benim yatırımcı meleğimdi. Bana inanmıştı. Tüm bu dehşetten iyi bir şey çıkarmaya çalışmıştım."

Söylediklerinin ciddiyetinin yatışması için kısa bir duraklama ânı yaşandı ve sonra Stevie sorgulamasına başladı. "Sence orada ne yaşandı?" diye sordu.

"Oduncu'yla ilgili soru işaretleri olduğunu biliyorum ve bana mantıklı gelen tek şey oydu. O adam ya da onu kopyalayan kişi. Gerçek suç hikâyelerini ne kadar izliyorsun bilmiyorum ama o zamanlar çok fazla seri katil vardı..."

Nate birden kahkaha attı. Yaptığı şeye verilecek en doğru isim buydu. Gülmesi Patty'yi bir anlığına şaşırtsa da pek aldırmadı.

"Bence psikopatın biri ormana gidip arkadaşlarımı öldürdü ve biz o geceyi tekrar tekrar yaşıyoruz. Burası sonsuza dek cinayetlerin işlendiği kasaba olarak kalacak. Bu asla bitmeyecek. Sizden sonra başkaları gelecek. Ama bu bizim hikâyemiz, bununla yaşamak zorunda olan bizleriz. Burada insanların keyif alabileceği güzel şeyler yapmaya çalışıyorum. Buraya Sunshine Pastanesi dedim çünkü öyle bir etki yaratmasını istiyorum. Gerçek şu ki burası hoş bir mekân, kamp da yaz için harika bir yerdir. Orada çok güzel anılarım oldu, yani şeyden önce... Sizin de olacaktır."

Vücut dilinden Patty'nin konuşmayı bitirdiği gayet net anlaşılıyordu. Giderlerken onlara bir torba dolusu kek ve browni vermek için ısrar etti. Bunaltıcı geceye tekrar çıktıklarında pikniğin dağıldığını gördüler. Yiyecek kamyonları gitmiş, meydanın büyük bölümü boşaltılmıştı. Stevie çadırın altındaki bir masada tek başına oturan Carson'ı gördü, telefonunda bir şeye bakıyordu. İçini huzursuz bir his kapladı; Allison'ın öfkesinin yarattığı yakıcı utanç.

Bir şekilde bu durumu, bu davayı, Carson'ı ve yüzeye çok yakın olan duyguları idare etmesi gerekiyordu. Allison ve Patty'nin acıları çok tazeydi. Geçmiş onlar için tam olarak geçmişte kalmamıştı. Duygular hâlâ canlı ve yoğundu, havada hâlâ soru işaretleri asılıydı.

Stevie caddenin aşağısına, Barlow Corners'ın huzurlu mağaza vitrinlerine baktı. Burası, sokak lambalarının direklerinden sarkan çiçek sepetleriyle her şeyin düzenli ve hoş göründüğü, gerçekten mükemmel bir kasabaydı. Tekrar içinin titrediğini hissetti ancak bu seferki kaygı değildi. Korkuyla kuşatılmış heyecan gibi bir şeydi. Barlow Corners'a musallat olan hayalet, dava çözülmediği sürece yerinden kıpırdamadan birinin onu ortadan kaldırmasını bekleyecekti. Carson'la bağlantılı olduğu için aptal gibi hissetse de belki de bu davayı çözecek kişi Stevie olabilirdi.

Carson şimdi ayağa kalkmıştı, boş çadırda kendi kendine yoga yapıyordu.

Stevie'nin özgüveni geldiği hızla geri gitti. Sırtını dayadığı bir şirket patronuyla, hakkında çok az şey bildiği bir davayı çözmeye çalışan bir gençti o.

IX

"EE," DEDİ NATE. "BU AKŞAMDAN NE DERS ÇIKARDINIZ?"

Kampa dönüp hafifçe sallanan iskelede oturmuş, ayışığının sudaki yansımasını izliyorlardı. Kek ve *brownie*lerle ikinci bir yemek yemişlerdi. Janelle'in çabalarına ve böcek spreylerine rağmen milyonlarca sinek üzerlerine üşüşmüştü.

"Şey," dedi Stevie kolundaki bir sineği uzaklaştırarak, "kasabaya gelerek kütüphaneye bağış yapmak istediğini söyleyen birinin aslında yerel bir trajediyle ilgili podcast yapmak istediğini öğrendiklerinde insanlar bundan hoşlanmıyormuş."

"Aferin. Peki *sen* ne öğrendin, Janelle?"

Janelle başını telefonundan kaldırıp baktı. Vi'yle mesajlaşıyordu. Stevie mesajları görmeden bile bunu anlayabiliyordu çünkü Janelle Vi'yle mesajlaştığında yüzünde belirli bir ifade oluşurdu; dikkatli ama aynı zamanda yumuşak. Omuzları düştü.

"İnsanların diğer insanlara sahip olan insanların anıtlarını dikmeyi sevdiklerini," dedi. "Bu John Barlow denilen adam

var ya? Onu araştırdım. Arazisinde sekiz kölesi varmış. Sekiz. Ve bir anıtı var."

Ah. Demek Vi'yle mesajlaşmıyordu. Stevie tahmininde yanılmıştı.

"Ee, şimdi ne olacak?" diye sordu Nate. "Sence planlar yine de gerçekleşecek mi? Bay Düşünme Seansı eleştirildiği ve toplum tarafından hor görüldüğü için geri çekilmeyecektir ama bu durum yaptığı podcasti ya da her neyse onu nasıl etkileyecek bilmiyorum."

"Bence insanlar kızacaklar," dedi Stevie. "Ama yine de gerçekleşecek. Hem Michael Penhale'i de Todd Cooper öldürmüş gibi görünüyor. Bu bile onun ölmesini istemek için oldukça iyi bir gerekçe. Ama masum bir çocuğu öldürdüğü için onu cezalandırmak adına üç masum insanı daha öldürmek bana mantıklı gelmiyor."

"Mantıklı gelmesi gerekiyor mu?" diye sordu Janelle. "Cinayette mantık önemli midir?"

"Her zaman değil," dedi Stevie. "Ama böyle dikkatlice planlanmış bir cinayette önemlidir sanırım. Biri Oduncu'yu araştırdı, malzemeleri getirdi, ormanda Eric Wilde'ı kilometrelerce kovaladı. Sadece Todd Cooper'ı öldürmek istesen neden bunca şey yapasın?"

Bu sorunun bir cevabı yoktu.

Nate bir süre sonra, "Patty'nin ne olduğunu anladınız değil mi?" dedi. "Şu anda aklıma geldi. O *sona kalan kız*dı, korku filmlerinde sağ kurtulan kişiye böyle denir. Geride mutlaka bir kız kalır ve..."

"Nate," dedi Janelle.

"Hayır, dinle beni. Bu olay fazlasıyla korku filmlerini andırıyor. Yatılı bir kampta cinayet. Bir seri katil. Kurtulan bir kız. Bir gencin sorumsuzluğu yüzünden ölen bir çocuk."

"Ama bu gerçek hayat," dedi Janelle.

"Öyle değil demiyorum zaten," diye cevapladı Nate. "Sana sadece benzer klişelerden bahsediyorum."

"Bu senin cinayeti kimin işlediğini bildiğin anlamına mı geliyor?" diye sordu Stevie.

"Jason Voorhees. Daha önce de demiştim, gölde yaşıyor. Uzaya bile gitmiş."

Bu engin bilginin ay ile suyun yüzeyi arasındaki boşlukta asılı kalmasına izin verdiler. Hafif bir çisenti başladığında uzakta gök gürültüsü duyuldu.

"Yağmur başlamadan içeri geçsek iyi olur," dedi Janelle.

Üçü iskeleden inip kamp alanına geri döndü. Stevie ve Janelle, Nate'i ağaç evine kadar geçirdikten sonra sanat atölyesinin arkasındaki kulübelerine doğru devam ettiler. Stevie Ellingham Akademi'deki ormanın karanlığına alışmıştı, Vermont Dağları'nda kış geceleri çok uzun ve karanlık olurdu. Ama Ellingham'da pencerelerde daima ışık, odalarda ateş olurdu ve binanın tuğla ve taş duvarları bir şeyleri dışarıda tutmak üzere inşa edilmişti. Burada, kampta ise dışarısı ve içerisi arasında ince bir duvar ve havada her şeyi birbirine yapıştıran yoğun bir nem vardı.

Ve tabii bir de cinayet ormanları.

Stevie bu düşüncelerden silkinip Janelle'in peşinden kulübeye girdi. İçeride, aydınlatmaktan çok gölge düşüren bir tepe lambası ve her birinin başucunda bir okuma lambası vardı. Çok fazla aydınlatmıyordu. Valizlerini açıp kulübeye yerleşmeye başladılar. Janelle çantaların birinden bir yığın

citronella mumu çıkardı ve onları ritüel yapar gibi odanın etrafına yerleştirdi. Öyle bir yerdeydiler ki delikli panjur da dahil sineklerin her yerden kulübeye girmesi çok olasıydı. Stevie ilaçlarını çalışma masasının üzerine yerleştirdi. Ellingham deneyiminden öğrendiği üzere bazen yeni bir yerdeyken ya da işler stresli bir hal aldığında dinlenmesine yardım edecek bir şeylere ihtiyacı oluyordu. Bir hap aldı ve teneke kutuda kalan ılık içecekle yuttu. Valizini yatağının üzerine döküp eşyaları ayırarak onları çekmecelere yerleştirdi. Janelle şifoniyerinin çekmecelerini bir bir açıp sağlamlıklarını test ederek içlerini kokladı.

"Biraz havalandırılması lazım," dedi. "Bu gece açık kalsın. Yarın birkaç tane kokulu çekmece örtüsü yapacağım."

"Kokulu çekmece örtüsü yapabiliyor musun?" diye sordu Stevie.

Janelle Stevie'ye sanki adını hecelemeyi biliyor musun diye sormuş gibi baktı.

"Tüm aletlerimi ve dikiş makinemi yanımda getiremedim ama sanat atölyesi elimizin altındayken bir şeyler uydururum, yani sorun değil."

Janelle yatağının kenarına oturdu.

"Yorgunum," dedi. "Bugün çok garip geçti."

Stevie başıyla onayladı.

Pijamalarını giyip dinlenmek için uzandılar. Janelle bilgisayarını açtı, Stevie de tabletini çıkardı.

Dışarıda ağustosböceklerinin cırıltısı ve ara ara baykuş ötüşü duyuluyordu. Tavan vantilatörünü son ayarda çalıştırdılar ama havadaki ağır nem yüzünden pek etki etmiyordu. Yağmur şiddetle yağmaya başladı; toprağı hareketlendiren, kulübenin çatısını tıkırdatan ferah bir yaz yağmuruydu. Gök

hafifçe gürlüyordu. Havada ozon ve toprağın tatlı kokusu vardı.

Carson Stevie'ye kendi dava dosyalarının tamamını göndermişti. ŞÜPHELER, OLAY YERİ, MAKALELER başlıkları altında düzenlenmiş sekiz yüzden fazla belge vardı. Bunların arasında gezinip SABRINA diye adlandırılan dosyadaki bir makaleyi açtı.

O gecenin dört kurbanından biri olan Sabrina Abbott'ın ormanda ne işi olduğunu açıklamak zor.

Kasabanın diş hekimi Dr. James Abbott ve eşi Cindy'nin kızları olan Sabrina Abbott 1960 yılında dünyaya geldi. Cindy Abbott kendini ev hanımı olarak tanımlıyordu. Abbottların evi temizliğiyle bilinirdi. Fırında daima turta ya da güveç pişen o evlerden biriydi. Dr. Abbott hastalarıyla ilgilenirken Bayan Abbott evin temizliği ve alışverişiyle uğraşıyordu. Sabrina ve kız kardeşi Allison, geniş arka bahçelerinde oyunlar oynarlardı. On sekiz yaşındaki ablası liseden mezun olduğunda Allison on ikisindeydi. İki kardeş sokakta ve kasabanın pistinde paten kayardı.

"Her ne kadar ben ondan küçük olsam da yanında olmamdan asla şikâyet etmezdi," dedi Allison. "Sabrina beni severdi. Ne zaman istesem odasına girmeme izin verirdi. Ev ödevlerime yardım ederdi. O mükemmel bir ablaydı ve ben ona tapıyordum. Gerçekten tapıyordum."

Mükemmel Sabrina için sık sık kullanılan bir kelimeydi.

Sabrina, 1978'de Liberty Lisesi'nin mezunları arasında en başarılı öğrenciydi ve birincilikle mezun oldu. Ortalaması asla 4.0'ün altına düşmedi. Çok iyi bir piyanistti, okul gazetesi Trumpet'in baş editörüydü. Sınav kâğıtlarını ofise bırakma ya

da bir süreliğine sınıfa göz kulak olma gibi durumlarda öğretmenlerin güvenebileceği öğrencilerdendi. Kimse hakkında kötü konuştuğu duyulmamıştı. O bir iyilik meleğiydi ve görünüşe göre herkes tarafından bir hayli seviliyordu.

Lisenin büyük bölümünde beraber olduğu erkek arkadaşı Shawn Greenvale, Sabrina kadar olmasa da başarılı bir öğrenciydi. Sabrina Liberty Lisesi'nde her konudaki yeteneğiyle ve genel olarak herkese karşı iyi oluşuyla bilinirdi.

Stevie tabletini bırakıp bir süre tavanı izledi.

"İyi misin?" diye sordu Janelle.

"Evet," dedi Stevie. "Ben sadece... Ellingham davası gerçekten geçmişte kalmış gibi hissettim. Gerçekten *çok* geçmişte. Geriye kimse kalmamıştı..."

Stevie düşüncelerini tam olarak dile getiremedi, bu yüzden Janelle araya girdi.

"Acı çekecek kimse kalmamış mı demek istiyorsun?"

"Evet. Allison'ın acısı hâlâ çok taze. Yaşadığı acı asla son bulmamış. Bense bu kampa gelmiş davayı çözmeye çalışıyorum. Böyle bir şey yapmaya hakkım var mı?"

Yağmur çatıda tıkırdamaya devam ederken Janelle bunu bir süre düşündü.

"Böyle düşünmen iyi bir şey bence," dedi sonunda. "Önceliklerinin ne olduğunu bildiğin anlamına gelir. Çünkü sen aynı zamanda 1936 yılında Ellingham Akademi'de yaşanan cinayet vakasını da çözmüş birisin."

"Öyle miyim?"

"Evet, kesinlikle öylesin."

"O zaman neden kendimi üçkâğıtçı gibi hissediyorum?"

"Çünkü çoğu insan üçkâğıtçı olduğunu hisseder," diye cevapladı Janelle. "Sahtekârlık sendromu. Bu bir hastalık."

"Sen hiç böyle hissettin mi?"

Janelle bunu düşündü.

"Hayır," dedi. "Ama benim yaptığım şey farklı. Ben bir şeyler yaratıyorum. İşe yarıyorlarsa bunu gözümle görebiliyorum. Yaramazlarsa da yarayana kadar söküp takıyorum. Bilim benim yanımda. Sen gözle göremeyeceğin şeyler yapıyorsun."

İnsanın zeki arkadaşlarının olması güzeldi.

"Böyle hissettiğim tek an sanırım Vi'yi düşündüğüm an," dedi Janelle. "Yani... Bizimle ilgili değil. Ama artık çok uzakta olduğu için... Bazen başka şeyler düşünemiyorum. Sadece onu düşünüyorum. Bir sonraki mesajı, bir sonraki sohbeti, bir sonraki fotoğrafı düşünüyorum. Daha ciddi olmalıyım, önümüzdeki yılın projesine ya da üniversite başvurularına hazırlanmalıyım ama ben... Bunları yapmak yerine kalkıp bana mesaj atmış mı diye telefonumu kontrol ediyorum."

"Ama bu normal bir şey değil mi?" dedi Stevie.

"Sanırım öyle. Ama ben normal olmak istemiyorum."

"Vi'yi seviyorsun," dedi Stevie.

"Evet, seviyorum."

"O da seni seviyor."

"Evet," dedi Janelle hafifçe iç çekerek. "Seviyor."

"O zaman sanırım oluruna bırakmalısın."

"Ben... Ben Vi'nin burada olmasını istiyorum. Vietnam çok uzak. Eylüle daha çok var."

Üzerlerine bir sessizlik çöktü, sadece yağmur sesi duyuluyordu.

Stevie sonunda, "Nate'in bu konuşmadan ne kadar nefret edeceğini düşünebiliyor musun?" dedi.

Janelle'in kahkahası zil gibi çınladı.

"Kulaklıklarımı takıp müzik dinleyerek uyuyacağım."

Işığını kapattı, bir süre sonra Stevie de kendininkini kapattı.

Aylar sonra ilk kez tamamlanmış gibi hissediyordu. Bir dava üzerinde çalışıyordu. Arkadaşları yanındaydı ve Janelle uykusunda hafifçe nefes alıyordu. Vantilatör kalp atışı gibi belirli bir ritimde dönmeye devam ediyordu.

Birkaç dakika boyunca zihninde Ormandaki Kulübe kurbanlarının yüzleri belirdi: Sabrina, Eric, Todd ve Diane. Kuzguni saçlı kız. Sarı bukleli çocuk. Açık kahverengi kısa saçları olan oğlan. Uzun, düz kızıl saçlı, yüzü çillerle dolu kız. Hepsi onca yıl önce buradaydılar. Burada uyumuşlardı. Onlara her ne olduysa cevabı buralarda bir yerdeydi. Onu bulmalıydı. Onu bulacaktı. Onu...

Yağmurun sesine karışan görüntüler zihninde kaymaya devam ederken uykuya daldı. Burnuna girmeye çalışan bir sineği kovmak için kıpırdandı. Sonrasında ilk fark ettiği şey Janelle'in onun ismini haykırdığıydı. Stevie gözlerini kırpıştırarak açtı. Nemli, neredeyse terli bir gün doğumuydu. Perdenin kenarından hafif bir ışık vuruyordu. Janelle yatağının yanında durmuş, dehşet içinde Stevie'nin tarafına bakıyordu. Stevie arkadaşına bakabilmek için yatağında doğruldu, kalbi deli gibi çarpıyordu.

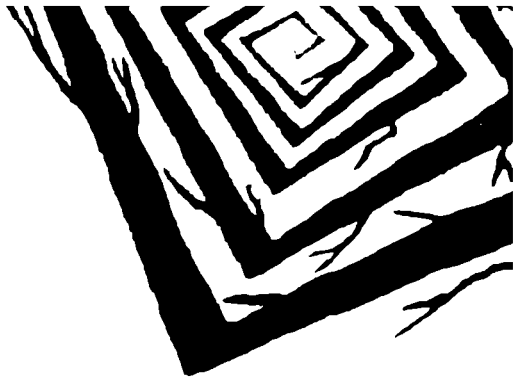
"Ne? İyi misin? Ne oldu?"

Janelle, Stevie'nin yatağının üzerindeki duvarı işaret etti. Stevie dönüp baktığında Janelle'in işaret ettiği şeyi gördüğü anda yerinden sıçradı.

Stevie'nin yatağının yaklaşık bir metre kadar yukarısında SÜRPRİZ yazıyordu.

Şeytanın Tâ KENDİSİ 4

Ninova

11 Temmuz 1978

21:30

KASABA MERKEZİNDEKİ PİKNİK DAĞILDIĞINDA yetişkinler ve çocuklar evlerine, televizyonlarına ve yatak odalarına döndüler. Yani güvenli ortamlarına ve normal hayatlarına. Ancak kasabanın merkezinde, katilden kıl payı kurtulan gençler hâlâ uyanıklardı.

Onların da jöleli tatlılarla, hamburgerlerle, kibar sohbetlerle beslenmeyen kendi toplantılarına ihtiyacı vardı. Barlow Corners'ın ebeveynleri onlara toplanmaları için izin vermişti. Ama gruplar halinde olacaklardı ve futbol sahasından ayrılmayacaklardı. Çünkü onlara izin vermeselerdi gençler toplanmanın başka bir yolunu bulup ormana kaçarak orada sohbet edeceklerdi. İyisi mi grup halinde, kimsenin onlara pusu kurmayacağı açık bir alanda toplanmalarına izin vermekti.

Otoparka çekilen düzinelerce arabayla toplandılar. Bazıları tek tek, diğerleri gruplar halinde gelmişti. Birileri okula girip dışarının ışıklarını açtı ama bu, sahayı aydınlatmaya yetmedi. Her yeri saran karanlık orman bir perde gibi onları içine alıyordu. Herkes ne olduğunu bilse de kimse esasen ne olduğunu bilmiyordu. Sızan bilgiler bile gerçekleri altüst etmeye yetmişti. Günler geçtikçe hikâye geniş bir çember içinde dönüp dururken her defasında yeni ve farklı bir yön

kazanıyordu. Kulaktan kulağa yayılan bütün hikâyeleri duyabiliyordunuz:

"Bütün parmaklarının kesildiğini duydum."

"Bir ağaca kanla mesaj yazılmış."

"Sabrina'nın başını McDonald's torbasında bulmuşlar diye duydum."

Patty Horne üç kızla beraber gelmişti. Arkadaşları Candice'in babası onları bırakmıştı. Adam arabasının kaputuna yaslanıp onları izlemişti. Patty kurbanlarla yakın arkadaş olduğundan bu garip toplantının onur konuğuydu. Sessizce konuşan ve ona saygıyla bakan bir kalabalığın kraliçesi gibi öylece oturmuştu.

Patty birinin, "Ya Shawn'sa?" dediğini duydu. "Sabrina'ya çok öfkeliydi. İddiaya varım o yapmıştır. Artık burada da değil..."

Bu hep böyle mi devam edecekti? İnsanlar kesik baş ve parmaklar hakkında konuşup kimin yapmış olacağıyla ilgili tahminler de mi bulunacaklardı?

Öyle olacak gibi görünüyordu.

Candice ona sigara uzatınca Patty kabul etti. Püsküllü çantasına uzanarak çakmak aradı. Her şey ne kadar normaldi; parmak arası terlikleri, sarı halter yaka üstü ve beyaz şortuyla orada oturuyor, poposuna çim lekeleri bulaştırıp kollarını sineklere ısırtıyordu. Karanlıkta sigara içiyor, Liberty Lisesi'ndekilerle sohbet ediyordu. Bunlar gerçek miydi?

Sonra gelmesini beklediği birinin yaklaştığını gördü. Erkek arkadaşı Greg Dempsey. Koyu renk dalgalı saçları dağılmıştı, bu motosikletiyle geldiği anlamına geliyordu. Kot pantolondan bozma şortla eski bir Led Zeppelin tişörtü giymişti.

Bunu, Led Zeppelin'i tüm kalbi ve ruhuyla seven Diane'i anmak için giymiş gibi görünüyordu.

Gruptakiler tek kelime etmeden yana kayarak ona Patty'nin yanında yer açtı. Greg beraberinde getirdiği poşeti açıp içinden altılı Miller çıkardı. Kendine bir tane açıp kalanları Patty'ye açık bir davet olarak çimin üzerine bıraktı.

"Baban burada mı?" diye sordu Greg.

"Hayır. O hâlâ polislerle beraber çalışıyor."

"Ne yapıyor?"

"Devriye falan."

Patty'nin babası arkadaşlarının babalarına oranla biraz daha yaşlıydı. Kasabanın ünlü savaş gazilerinden biriydi. Dile getirilmese de herkes Bay Horne'un casus gibi bir şey olduğunu bilirdi. Polis değildi ama bir katil aranırken yardım edebilecek türden ağırlığı olan bir adamdı. Kasabanın sokaklarda devriye gezen, ormanın kıyılarında karanlığı gözleyen bir birliği vardı artık.

"Buradan gitmek ister misin?" diye sordu Greg sessizce.

"İzin yok," dedi Candice'in babasını işaret ederek. "Bizi izliyor, on birde bizi eve götürecek."

"Kimin umurunda? Hadi gidelim."

"Ciddiyiz," dedi Patty.

Greg başını iki yana salladı. Artık neredeyse on dokuz yaşındaydı ve liseden mezun olmuştu. Daha önce ebeveynlerinin sözünü dinlememişti, bu saatten sonra dinlemeye de hiç niyeti yoktu. Başını iki yana sallayıp cebine uzandı ve bir avuç sarılı esrar çıkardı.

"Sonuncular," dedi. "Diane'in esrarlarından sona kalanlar."

Greg bir tanesini yakarken Candice ona baktı.

"Bizi izliyorlar," dedi, sahanın kenarında sessiz gölgeler halinde bekleyen ebeveynleri ve arabaları işaret ederek.

"Ee? Göremezler. Sigara gibi görünüyor."

"Ya kokusunu alırlarsa?"

Greg derin bir nefes çekip Patty'ye uzattı. Patty geri çevirdiğinde Greg sert bir nefes verdi.

"Yani artık böyle mi olacak?" dedi. "Ne gördükleri kimin umurunda?"

"Eğer babam beni elimde esrarla görürse üniversite masraflarımı karşılamaz," dedi Candice.

Greg bir cevap beklercesine Patty'ye baktı.

"Sen üniversiteye gitmiyorsun," dedi. "Senin bahanen ne?"

"Pardon? Ben babamla yaşıyorum."

"Şimdilik. Sonsuza kadar babanla yaşayıp onun her dediğini yapacak mısın?"

"Kendi evime çıkana kadar."

Greg kısa bir kahkaha attı. "Peki ne zaman *kendi* evine çıkacaksın?"

Patty önüne baktı. Aslında bir planı yoktu. Yani evet, sonsuza kadar babasıyla yaşayıp onun dediklerini yapması mümkündü. Bu yazdan sonra hayatına nasıl yön vereceğini pek düşünmemişti ve yaz henüz bitmemiş olsa da her şeyi sonsuza dek değiştirmişti. Hayat bundan sonra çok farklı olacaktı.

Esrar grup içinde elden ele gezdirilirken huzursuz bir sessizlik çöktü. Greg biranın kalanına uzanıp ikinciyi açtı.

En sonunda Candice, "Bunun uyuşturucuyla alakası olabileceğini düşünüyorlar," dedi. "Biraz önce bundan bahsediyorduk. Eric uyuşturucuyu kimden alıyorsa o yapmış olmalı."

Greg hiçbir şey söylemedi.

"Eric'ten önce sen satıyordun," dedi Candice.

"Evet?"

"Kimden alıyordun?"

"Bu önemli değil," dedi Greg.

Patty bir parça çim koparıp parmaklarının arasında ezdi.

"Ama bunu onun yapmış olabileceğini düşünüyorlar," dedi erkek arkadaşına.

"O yapmadı."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü biliyorum," diye kükredi Greg.

"Bunu nasıl *bilebilirsin*?"

Grubun geri kalanı fal taşı gibi açılmış gözlerle sessizliğe gömüldü.

"Bu saçmalık," dedi Greg. Esrarın kalanını bira kutusunun içine attı ve kalkıp gitti. Patty de hemen ayağa kalkıp otoparka doğru peşinden gitti. Greg motosikletini en uca, ebeveynlerden uzağa park etmişti. Bir süre yürümeleri gerekti.

"Hey," dedi Patty. "Hey."

Greg durup döndü.

"Ben bunu yapmayacağım," dedi. Pek ayık olmadığı zamanlardaki gibi sesinde belirli, yüksek bir ton vardı.

"Arkadaşlarım öldü," diye bağırdı Patty, "ve sen bir pislik gibi davranıyorsun..."

"Arkadaşlarımız," diye bağırarak karşılık verdi Greg. "Tanrım, sen hep böylesin."

"Nasılım? Sabrina'yla kırıştıran sendin. Beni aldatan sendin."

Greg ağzının içinde bir şeyler geveleyip motoruna atladı.

"Greg!" diye bağırdı Patty. Kendini kaybediyordu. Her şey üst üste gelmişti. Gözyaşları gözlerini yakıyordu. "Greg, yapma. Sarhoşsun..."

Kızın bağırtısını bastırmak için motoru çalıştırdı ve park yerinden çıkmaya yeltendi. Ama Patty motosikletin önüne geçti. Greg geri geri giderek otoparktan çıktı. Patty giden motorun arkasından koşup Greg'in ismini seslendi. Ağlayarak ve el fenerini sallayarak otoparkın yolla buluştuğu yere kadar peşinden gitti. Etraftaki herkes bakarken o, Greg'in motorunun karanlığın içinde gözden kayboluşunu izledi.

Greg bir kilometre kadar gitmişti ki yoldan çıkıp doğruca ağaçların arasına ve kayalardan oluşan duvara daldı.

X

"NE OLUYOR BE?" DEDİ JANELLE. "NE OLUYOR?"

Güzel soruydu.

Stevie'nin ilk yaptığı şey kapalı kapıya dönmek oldu. Kapıya gidip açmaya çalıştı. Hâlâ içeriden kilitliydi. Pencereye gitti, bir sandalyenin üzerine çıkıp kontrol etti. Panjur ve güvenlik telleri yerindeydi. Birinin saklanabileceği hiçbir yer yoktu ama yine de yatakların altlarına baktılar. Janelle, panjurların vidalarını kontrol ettiğinde hiçbiri gevşek değildi, vidaları dışarıdan çıkarmak ya da tekrar yerine takmak imkânsız görünüyordu. Kulübe beton bir zemin üzerine kurulu olduğu için yerden gelmiş olması da imkânsızdı. Hafifçe açık olan tek şey panjurdaki minik delikti, birkaç santimlik, sineklerin içeri girmesine yetecek bir açıklıktı ama bir insanın geçebileceği kadar büyük değildi.

Uzun lafın kısası birileri imkânsızı başarmıştı.

İkisi soğuk beton zemin üzerine oturup birbirlerine baktılar.

"Eh," dedi Stevie, "birileri beni araştırmış."

Stevie, Ellingham Akademi'ye gelip uzun süredir çözülemeyen Ellingham cinayet vakası üzerine çalışacağını duyurduktan kısa süre sonra birileri bir gece yarısı odasının duvarına bir görüntü yansıtmıştı; Şeytanın Ta Kendisi'nin mektubunun ürkütücü bir kopyasına benzeyen bu mektup, Stevie'ye atıfta bulunarak yeniden yazılmıştı. Stevie bunu uzun süre herkesten saklamıştı, çoğu detayı sadece Janelle ve Daniel biliyordu. Ancak dava kapandıktan sonra basında yer almış, Ellingham'ın gazeteci öğrencisi Germaine Batt'le bu konu hakkında konuşmuştu. Germaine davayı çözmesi için ona yardımcı olduğundan Stevie ona özel bir bilgi vermeyi borç bilmişti.

Yani birileri Stevie'nin yatak odasının duvarına yansıtılan mesajı biliyordu.

"Ama o yansıtmaydı," dedi Janelle. "Bu boya. Biz uyurken biri içeri girmenin imkânsız olduğu bir yere girip duvarımıza *boyayla* yazmış."

"Ee, bu ne anlama geliyor?" diye sordu Stevie. "Bu, olayın *bu şekilde olmadığı* anlamına geliyor."

"Bu şekilde oldu."

"Hayır," dedi Stevie. "Bu, şu anda duvarımızda bir mesaj olduğu anlamına gelir. Dün gece biz gelmeden önce orada olmalı çünkü birinin buraya girmesi imkânsız."

"Orada değildi," dedi Janelle. "Olsa görürdük."

"Böyle bir şey nasıl birdenbire ortaya çıkar?"

Janelle bir süre sessizleşip düşüncelere daldı, sonra kalkıp duvara gitti. Stevie'nin yatağına çıkıp kelimeyi yakından inceledi, tırnağıyla kazıdı ve kazıntıyı parmağının ucuyla test etti.

"Gerçekten de kuru," dedi. "Hiç ıslaklık yok. Hızlı kuruyan boya çeşitleri var. Ama... Diyelim ki biri biz piknikteyken gelip bunu buraya yazdı. Birincisi kokusunu alırdık. Boya pis kokar. İkincisi de biz bir süre uyanık kaldık, boya hızlı kurur ama *bu kadar* da hızlı kurumaz."

Stevie ayağa kalkıp duvara baktı.

Korkmuyor değildi. Pek çok şeyden korkuyor ve kaygı sorunları yaşıyordu. Hatta bunların hayatına hükmettiği zamanlar da oluyordu. Birileri bir oyun oynuyordu. Birileri ona kilitli odayla ilgili bir bilmece sunmuştu. Bu, korkutucu değil daha çok şaşırtıcıydı. Üzerinde çalışması gereken bir zihin bulmacasıyla karşılaştığında korkuları kenara çekiliyordu.

Sorunla yüzleşti. Dikkatle baktı. Ne *görüyordu*?

Mesaj göz hizasına değil duvarın en üst kısmına kalın, büyük harflerle gelişigüzel yazılmıştı. Boya, ürkütücü bir yazı fontu gibi biraz akmıştı. Yatağa çıkıp Janelle'in yanında durdu ve fırça izlerine yakından baktı. Boyanın duvardan akışında garip bir şey vardı.

Stevie işaret ederek, "Damlaların nasıl aynı hizada kesildiğine bak," dedi. "Düz bir çizgi gibi."

Janelle bakmak için eğildi. "Biri boyayı silmiş," dedi. "Çok fazla damlamasını önlemek için sildikleri yerin izleri belli oluyor. Ne düşünceli bir hareket."

Stevie derin bir nefes verip yere indi. "Hadi yatağın altını kontrol edelim."

Kamp yataklarını duvardan çektiler. Stevie yere çöktü ve telefonunun feneriyle incelemeye başlayarak her bir köşe bucağa baktı. İki ölü sinek buldu, sonra bir parça kullanılmış bantla bir yaprak, örümcek ağı ve...

"İşte," dedi Stevie, küçük bir damla beyaz boyayı gösterdi. "Bak."

Janelle yanında yere çöktü.

"Yani boyayla duvara yazıldığında yataklar yerlerinde değildi," dedi Janelle.

"Tam olarak. Bu dün gece yazılmadı, şayet birinin yatağımı duvardan uzaklaştırdıktan sonra bir basamak oluşturarak mesajı duvara yazıp sonra yatağı yerine çekişini duyamayacak kadar derin uyuyorsak o başka."

"Bu, durumu biraz olsun hafifleştiriyor," dedi Janelle başını sallayarak. "En azından biz uyurken biri buraya girmedi. Peki şimdi ne yapacağız?"

"Şey..." Stevie gıcırdayan kamp yatağının kenarına oturdu. "Nicole'e söyleyemeyiz. Zaten bizi burada istemiyor, bunu duymaktan hiç hoşlanmayacaktır. Özellikle de diğer danışmanların geldiği bu günde. Carson'a buradan gitmemiz gerektiğini söyleyebilir."

"Ama bence burayı güvenli hale getirmeliyiz. Carson bize tak-çalıştır kameralar bulamaz mı?"

Stevie, Carson'a mesaj atmak için telefonunu çıkardı.

"Bunu duyduğuna sevinecek," dedi tatsızca. Duvardaki mesajın birkaç fotoğrafını çekti ve Carson'a gönderdi. Bir dakika sonra cevap geldi.

En kısa zamanda kameralarla birlikte orada olacağım. Sana göstereceğim bir şey var.

"Kameralar geliyor," dedi Stevie. "Sen duş al, ben beklerim. Sonra da ben girerim."

Janelle hızlıca duş malzemelerinin olduğu sepeti, havluyu ve kıyafetlerini alıp hazırlanmaya gitti. Stevie dışarıya çıkıp

kulübenin küçük, beton verandasında parmakları toprağa değecek şekilde ayaklarını sarkıtarak oturdu. Çok erken saatlerdi ama bir telefon görüşmesi yapmalıydı.

Şaşırtıcı şekilde David hemen cevapladı.

"Uyanık mıydın?" dedi Stevie.

"Bugün yol uzun," dedi. "Altıda ayrıldık. Kampta prensesime iyi davranıyorlar mı?"

"Daha iyi olabilirdi," dedi. "Biri dün gece yatağımın üzerindeki duvara SÜRPRİZ yazmış."

"Bu... Bir cinsel şaka falan mı?"

"Hayır. Biri duvarımıza bir mesaj yazmış. 1978'deki suç mahallinde yazan bir şey."

"Peki," dedi David, ama sesinden pek iyi olmadığı anlaşılıyordu. "Öncelikle sen iyi misin?"

"İyiyim," dedi Stevie, gözlerini parlak sabah ışığından korumaya çalışarak. "Sadece bir eşek şakası."

"Sikik bir eşek şakası. Ne oldu? Sen dışarıdayken mi kulübene girmişler, yoksa?.."

"Bundan daha karışık bir durum aslında," dedi Stevie. "Ne zaman yaptıklarını bilmiyoruz ama biz uyurken yapmadıkları kesin. Bir şekilde bunu daha önce yapmışlar, ama biz sabah uyandığımızda gördük."

"Ne?"

Stevie başını iki yana salladı. Bu, orada durup yazıya bakarken bile yeterince karışıkken şimdi telefonda açıklamak imkânsız görünüyordu.

"Birileri bir oyun oynuyor," diye devam etti. "Belki birileri Ellingham'da duvarıma mesaj bırakıldığını biliyordur."

"En son yaşanan şeyleri hatırlatmak istemem ama o olayda ortada bir katil vardı."

"Bu kez farklı olduğunu hissediyorum."

"Ah, iyi."

"Güvenlik kameraları takılacak. Ne olduğunu bilmiyorum ama öğreneceğim."

"Evet, ben de bundan nefret ediyorum işte," dedi. "Böyle şeyler nasıl sürekli senin baş... Ya da unut bunu. Bunların neden sürekli senin başına geldiğini biliyorum."

Stevie kendine karşı tamamen dürüst olacaksa eğer –ki öyle olmamayı tercih ederdi– David'in onun için endişelenmesi iyi hissettirmişti. Onun için gerçekten endişeleniyordu, hatta muhtemelen Stevie'nin kendisinden bile çok endişeleniyordu. Ona değer veriyordu. Bu içini sıcak bir zevkle doldurdu.

Derken bu romantik mutluluk hissini bir ses böldü.

"*Hoş geldiniz, danışmanlar!*" Nicole'ün sesi hoparlörden yükseldi. "*Lütfen eşyalarınızı yemekhaneye getirin.*"

"Hazırlanıp gitmem gerek," dedi Stevie.

"Tamam ama bana mesaj at. Hatta ara. Neler olduğundan haberdar et, tamam mı?"

"Söz," dedi Stevie.

Bunu söylerken gülümsemesine engel olamamıştı.

Janelle uçuşan mavi yazlık elbiseyle döndüğünde Stevie eşyalarını aldı. Banyo sadece birkaç metre ilerideydi. Tuvalet ve lavabolarsa beton ve ahşap karışımı (kapısız, sineklerin rahatça girip çıkabileceği) bir yapının içindeydi. Duşlar, bu ana yapının dışında, tavansız ahşap kulübelerden oluşuyordu. Drenajı sağlamak için yerden hafifçe yükseltilmiş açık bir

kutunun içindeki süslü bir boru gibiydi. Stevie duşun zeminle bir olmasını tercih ederdi çünkü duşun altındaki derin, karanlık yer yılan sürüsü için idealmiş gibi görünüyordu. Oranın altında bir şeyler yaşıyor olmalıydı.

Bunu düşünmemeye çalıştı.

Kimse içeriyi göremese de soyunup duşun altına girerken tepesindeki gökyüzünü ve ağaçları görmek garip bir açıkta kalmışlık hissi veriyordu. Su soğuk değildi ama sıcak da değildi. Zaten hava o kadar sıcaktı ki pek bir fark yaratmıyordu. Hızlıca yıkandı, saçındaki şampuanı tam olarak durulamaya zar zor zaman buldu. Kendi kendinize kısacık kestiğiniz saçlar kesinlikle avantajlı oluyordu. Tek yapması gereken birkaç kez eliyle karıştırarak kurutması ve şekil vermesiydi. Tişört ve siyah şort giydi. Ayaklarına parmak arası terlik geçirdi ve hayali yılanların ayaklarını ısırmadığından emin olmak için duş kabininden hızla çıktı.

Kulübeye döndüğünde Nate oradaydı. Janelle'in yanında beton basamakta oturuyordu.

"Duydum," dedi tatsızca. "Biri sana tehdit mesajı yazmadan parti başlamıyor, değil mi?"

"Senin ağaç evin var," diye vurguladı Stevie.

"Sen bunu söylemeden önce bu fikri daha çok seviyordum ama evet, var."

"Gitmeliyiz," dedi Janelle. "Keşke kapıyı kilitlemekten başka bir şey daha yapabilseydik."

Stevie buna karşılık uzanıp bir çimen yaprağı kopardı. Götürüp kapıyla çerçevesi arasına nazikçe sıkıştırdı, böylece kapı açıldığında yaprak yere düşecekti.

"İnsanlar gerçekten de böyle şeyler yapıyorlar mı?" dedi Nate.

"İşe yarıyor," dedi Stevie. "Kameralar gelene kadar işimizi görür."

Sunny Pines Kampı hayat buluyordu. Otopark arabalarla dolmuştu, yeni gelen danışmanlar valizlerini indiriyor, büyük kucaklaşmalarla birbirlerini karşılıyor, sevinç çığlıkları atıp fotoğraflar çekiyorlardı. Bu, Stevie'ye yeni bir öğrenci olarak kimseyi tanımadığı Ellingham'a ilk gittiğinde ikinci sınıfların birbirleriyle kucaklaşmasını izleyişini hatırlattı. Artık bir yanında Nate, diğer yanında Janelle vardı. Onlar ve David varken her şeyle başa çıkabilirdi. Hatta birinin gizlice kulübelerine girip sihirli bir şekilde ortaya çıkan mesajı nasıl yazdığını bile çözebilirdi.

Nicole ve asistanı, danışmanları ve çalışanları selamlayıp girişlerini yaptı. Onlara ters bir baş selamı verip her birine, içinde yeniden kullanılabilir su şişesi, güneş kremi, mini bir ilk yardım çantası ve kendisinin asla giymeyeceği bembeyaz bir kamp tişörtü bulunan çantalardan verdi. Stevie kahvaltı servisinin başlamasına sevinmişti, hemen tabağını pankek, pastırma ve sosisle doldurdu. Nate ve Janelle de aynı şeyleri aldılar ancak Janelle üstüne bir tabak da meyve aldı çünkü dengeli beslenmeyi severdi.

Nicole yanlarına geldiğinde piknik masasına yeni oturmuşlardı.

"Fisher," dedi Nicole.

Nate başını sosisinden kaldırıp baktı.

"Küçük bir plan değişikliği oldu. Danışmanlardan biri hastalanmış. Bir iki gün gecikecekmiş. O gelene kadar yerini doldurman gerek."

"Ne?" dedi Nate gözlerini kırpıştırarak.

"Çakallar. Kulübe 12'de. Çocuklar dokuz yaşındalar. Dylan'la beraber çalışacak ve diğer danışman gelene kadar kulübede kalacaksın. Yemeğini bitirdiğinde şu masada ona katılabilir misin? Bu öğleden sonra grup oryantasyonunda sana ihtiyaç olacak."

İki masa ötedeki son moda sörf kıyafetlerine benzeyen parlak sarı ve mavi renkli bir şey giymiş çocuktan bahsediyordu. Bir grup kızla *selfie*ler çekiyor, güneş gözlüğünü her biri için ayrı ayrı indirip kaldırıyordu.

"Siz ikiniz," dedi Janelle ve Stevie'ye, "sanat atölyesinin kurulumuna başlayabilirsiniz. Öğleden sonraki oryantasyona gitmenize gerek yok. O, yatakhanede çalışacak danışmanlar için. Bu akşamki kamp ateşine gidebilirsiniz."

Geride şaşkınlık içinde kalmış bir Nate bırakarak uzaklaştı.

"Ah, hayır," diye fısıldadı Nate tatsızca. "Hayır. Her şey nasıl birden bu hale geldi?"

"Bir iki günlük bir şey gibi görünüyor," diye onu teselli etti Janelle.

"Bir iki günde pek çok şey olabilir," diye cevapladı Nate.

Sabah olanları düşününce Stevie ona hak verdi.

Düzenleme
Ny.ozlem

XI

STEVIE SABAHINI KURALLARA VE KAMP ÇEVRESİNDEKİ güvenlik tatbikatına dikkat etmeden geçirdi. Kamp ateşi sırasında yangın çıkması durumunda acil olarak ne yapılması gerektiğini öğrenemedi. Göl çevresindeki cankurtaran istasyonlarının nerelerde olduğunu öğrenemedi. İlk yardım kutularının nerelerde bulunduğuna dikkat edemedi. Yürürken aklında kulübeyi evirip çevirdi, mesajın nasıl oraya yazıldığını ve nasıl görünemediğini çözmeye çalıştı. Öğlen yemeği için yemekhanenin yolunu tuttuklarında bu sabah yola çıktığından daha az şey bilerek oradan dönmeyi başarmıştı.

"Söylenenlerin hiçbirini dinlemedin, değil mi?" diye sordu Janelle yemeğe giderlerken.

Stevie başını iki yana salladı.

"Ben de dinlemedim. Çözebildin mi? Ben çözemedim."

Stevie başını tekrar iki yana salladı.

Yemekhaneye girdiklerinde Carson mesaj attı, bu yüzden Stevie üzerini değiştirip onunla otoparkta buluşmaya gitti. Carson Tesla'nın yanında durmuş, ağırlığını bir ayağından diğerine vererek huzursuzca kıpırdanıyordu.

"Mesaj alan tek kişi sen değilsin," dedi. "Şuna bak."

Bagajın düğmesine basmasıyla kapak yavaşça açıldı. Bagajdan, üzerinde geçmeyen kalemle AÇ BENİ CARSON yazan ayakkabı kutusu büyüklüğünde bir karton kutu çıktı. Carson kapağını kaldırınca üç oyuncak bebek göründü; kuzguni saçlı bir kız, bir oğlan ve bir tane de kızıl saçlı kız. Kırmızı iple birbirlerine bağlanmışlardı ve üzerlerine kırmızı boya sıçratılmıştı. Tıpkı Sabrina, Todd ve Diane'in bulundukları şekilde yerleştirilmişlerdi. Bebeklere onların o gün giydikleri kıyafetlere benzer şeyler giydirilmişti. Kutunun kapağının içineyse SÜRPRİZ yazıyordu.

"Bunu sabah koşuya çıktığım sırada buldum," dedi Carson ellerini gerginlikle ovuşturarak. "Patikanın ortasındaydı. Benim arazimdeydi ama kameraların görüş alanının dışındaydı."

"Birileri ödevine çalışmış," dedi Stevie. "Ben de duvarımda bir mesaj buldum, tıpkı Ellingham'da olduğu gibi. Birileri senin nerede koştuğunu ve kameraların nerede olduğunu biliyordu."

"Evet. Ben Ormandaki Kulübe cinayetlerinin işlendiği kampın sahibi ve Box Box'ın CEO'suyum ve bana bir kutu gönderdiler."

Stevie sırt çantasına uzanıp bir çift nitril eldiven çıkardı. Yanında bunlardan birkaç tane taşımayı alışkanlık edinmişti. Ellingham davasında birkaç kez işine yaramasa bu muhtemelen bir alay konusu olabilirdi. Aslında onları kampta iğrenç bir şeye dokunmak zorunda kalırsa diye getirmişti. Bir tekini eline takıp Sabrina'nın bebeğini kutudan aldı. Tişörtünde Wonder Şelalesi Kampı'nın logosu vardı ve saçları da tıpkı Sabrina'nın omuz hizasındaki saçlarına benzer şekilde

kesilmişti. Çok mükemmel değildi ama benzemesi için uğraşılmıştı.

"Birileri bizi bu işi yapmaktan alıkoymaya çalışıyor," dedi Carson.

"Ya da biri şerefsizlik yapıyor," diye cevapladı Stevie. "Yine."

"Bununla polise gidebileceğimizi sanmıyorum," dedi Carson. "Bu tür şeylerin suç olup olmadığını ya da suçsa bile ciddi bir şey olup olmadığını bilmiyorum. Korkutmak için şaka ya da onun gibi bir şey yapmış olabilirler. Bunun gibi bir şey şaka sayılır mı? Kulağa sayılabilirmiş gibi geliyor. Neyse, bu öyle bir şey ki kimse pek ciddiye almaz. Sanırım dün gece birinin tepesinin tasını attırdım. Al."

Stevie'ye oldukça gerçekçi bir balık pulu deseninde, yeniden kullanılabilir bir çanta verdi. Çantanın içinde kapı zili boyutlarında yarım düzine kadar kamera vardı.

"Onları Nicole'ün göremeyeceği yerlere yerleştir," dedi. "Yoksa soru sormaya başlar."

"Bu bende kalabilir mi?" dedi Stevie, bebeklerle dolu kutuyu işaret ederek. "Janelle'in de görmesini istiyorum. O el işlerinde uzmandır."

"Olur," dedi Carson. "Ama dikkatli ol... Ne diyorum ben? Polis bundan parmak izi alacak değil ya."

"Muhtemelen almaz," dedi Stevie. "Yani birimiz ölmediği sürece."

Carson'ın gözleri kocaman açıldı.

"Şaka yapıyorum," dedi Stevie.

Carson arabasının arka koltuğuna geçip bir düzine farklı desen ve renkte, küçük birer cebin içine sıkıştırılmış çantalarla dolu bir kutu çıkardı.

"Taşımak için bunlardan birini al," dedi. "Ya da istediğin kadarını. Bir sürü çantam var."

Stevie yemekhaneye döndüğünde Janelle sosyalleşmişti, masalardan birinde bir grup insanla sohbet ediyordu. Stevie yanına gitti.

"Yemeğini al, gidelim," dedi Janelle'e. "Kameraları kurmamız ve sana bir şey göstermem gerek."

Stevie yemek sırasına girdi ve sosisli sandviçle kola aldı. Ellingham'ın sürekli değişen organik, genellikle sebze ağırlıklı, sınırsız maden suyundan ve akçaağaç şurubunun her şeklinden oluşan bir menüsü vardı. Sunny Pines'ta ise o kadar zarif çeşitler yoktu. Menü haşlanmış sosis, haşlanmış vegan sosis, hamburger, vegan burger, tavuk *nugget* ve tek bir salata çeşidinden oluşuyordu. Marketteki salata bölümünün eski sorumlusu olan Stevie buna çok üzülmüştü. Buradaki salata marul, rendelenmiş havuç, salata sosu ve mayonezden ibaretti. Yemeklerin yanında içmek içinse süt, su, kola ve şekerli enerji içeceği vardı. Aslında bu Stevie için iyiydi. Bütün yaz seve seve sosisli sandviç yiyebilir, ağzındaki tüm dişler düşene kadar şekerli enerji içeceği ve kola içebilirdi. Yanından geçerken Nate'in fena halde endişeli göründüğünü fark etti. Öteki danışman Dylan'la ve bir grup yeni insanla oturuyordu. Stevie selam vermek için elini kaldırdı ve kulübeye döneceklerini işaret etti.

Kulübeye vardıklarında Stevie çantayı Janelle'e uzatarak, "Kamera çantası," dedi. "Bunları kaç dakikada kurabiliriz?"

Janelle paketleri inceledi.

"Yirmi dakika yeter."

"Dahası da var," dedi Stevie, diğer çantayı Janelle'e gösterdi. "Carson bunu bu sabah koşuya çıktığında bulmuş."

"Ah, Tanrım," dedi Janelle. "*Nasıl?* Stevie... Bu çok pis bir durum."

"Yaratıcı ama. Bunlarda fark ettiğin bir şey var mı?"

Janelle yüzünü buruşturdu, kutunun içine baktıktan sonra Sabrina'nın bebeğini alıp kıyafetlerini inceledi.

"Şey," dedi, kumaşı tutup dikişlerine baktı, "çok iyi dikilmiş bebek kıyafetleri gibi görünüyor."

Sırasıyla bebekleri inceledi, manşetlerini ve dikişlerini kontrol ederek içine dışına baktı.

"Marka etiketi yok," dedi. "Sanırım özel dikilmiş."

"Yani dikiş dikmeyi bilen birileri yapmış."

"Bunları alabilirsin de," dedi Janelle. "Etsy ya da diğer yerlerden. İnsanlar oyuncak bebek kıyafetleri satıyor. Birkaç kıyafet siparişi vermek kolay olmuştur. Logo tişörtün üzerine kumaş boyasıyla yapılmış gibi görünüyor ama çok iyi yapılmamış. Bu tür malzemeleri kolaylıkla bulabilirsin. Ama bunu neden bize ve Carson'a yapsın? Podcast yüzünden olmalı."

Sesinde artık bir tık öfke vardı.

"Kızgın görünüyorsun," dedi Stevie.

"Kızgınım! Bunu yapan manyağı bulmamız gerek."

"Kameralar," dedi Stevie, bebeklerin olduğu kutuyu alıp kapağını kapattı. "Onları elinden geldiği kadar iyi yerlere saklamalısın, Nicole görmemeli."

Janelle çantayı aldı ve işe koyuldu. Stevie sosislisini yiyip kolasının yarısını içene kadar Janelle çift taraflı bant çıkarıp

ilk kamerayı kapının yanındaki lambanın altına yerleştirmişti bile. Bir tane de panjurunda delik olan pencerenin iç tarafına, korkulukların arasına yerleştirdi. Şifonyerin üzerine çıkıp tavana yakın bir yüksekliğe, kapıya bakacak şekilde üçüncü kamerayı taktı. On beş dakika içinde kameraların uygulamasını indirmiş ve çoğunun yerleşimini bitirmişti. Ellerini silkeleyip uygulamayı inceledi, konumlardan memnun olana kadar kameraların önünde ileri geri yürüdü.

"Bütün açıları kapsamalı," dedi Janelle. "Akıllı algılaması var, yani biri gelirse bileceğiz. Danışmanların çoğu oryantasyon yaparken biz özel olduğumuz için sanat malzemelerini açıp kurulumunu yapacağız. Malzemeler yeni gelmiş."

Sanat atölyesine vardıklarında Janelle aniden durdu.

"Aman Tanrım," dedi yığınlar halindeki kolilere bakarak. "Çok fazla açılacak ve dizilecek şey var."

Sesindeki neşeyi gizleyemedi.

"Bir dakika yalnız kalmak ister misin?" diye sordu Stevie.

"*Belki?*"

Janelle hayallerinin işine başlarken Stevie olayı çözmeye koyuldu.

Kutudaki bebekleri çıkarıp önündeki küçük masanın üzerine yerleştirdi. Sabrina. Diane. Todd. Hepsinin üzerine kırmızı boya sıçratılmıştı. Kolay ve yeterince açıktı. Ama kulübelerinin duvarındaki mesaj farklıydı, zekiceydi.

Mesajın nasıl yazıldığını bilmediği için nedenini sorgulamaya geçti. Neden mesaj bırakılsın? Neden bir kutu dolusu oyuncak bebek Carson'ın koşu yaptığı yola bırakılsın? Bunların ne amacı olabilir?

Eh, amaç korkutmak olabilirdi. Bu en açık cevap gibi görünüyordu.

Bebekleri bulmak, kıyafetlerini yaptırmak, kulübedeki şey her neyse onu yapmak vakit alan işlerdi. Bunların hepsi Carson'ın dün geceki açıklamasıyla kampa dönüşleri arasındaki kısacık zamanda bir araya getirilmiş olamazdı. Birisi bunu en azından günler öncesinden planlamıştı.

Yani birisi *Stevie'nin* buraya geleceğini biliyordu ve bu arada onu araştırmıştı.

Öyle görünüyor ki Carson'ın planları o açıklamadan önce kasabadaki bazı insanların kulağına çalınmıştı. Bunun podcasti durduracağını mı düşünmüşlerdi? Duvardaki yazının ve kutunun herhangi bir yerine *podcastinizi yapmayı durdurun* diyen bir mesaj iliştirilmemişti.

Belki de neden yerine nasıl diye sormalıydı. Ancak nasıl sorusundan hâlâ kaçınıyordu. Nasıl bir duvara boyayla mesaj yazıp bu yazının görünmez olmasını sağlardınız? Sonraki bir saati boyaları ve görünmez mürekkepleri araştırarak geçirdi ama böyle bir şeyin nasıl yapılabileceğini açıklayan hiçbir şey yoktu.

O sırada şönilleri renklerine ve boylarını göre sıralamakla meşgul olan Janelle'e arkasından yaklaşıp, "Boyayla ilgili bir şey olmalı, değil mi?" deyince Janelle korktu. Kulaklığını çıkardığında müzik sanat atölyesine sızdı.

"Boya," dedi Stevie, Janelle'in karşısına, beton zemine oturdu. "Boyayla ilgili bir şey olmalı. Ama internette bizimkine benzer bir şeyi gerçekleştirebilecek bir boya bulamıyorum. Sanırım bunun amacı beni korkutmaktı."

"Ve beni de," diye ekledi Janelle.

"Yani bizi. Ama demek istediğim, bu aynı zamanda benim için bir armağanmış gibi geliyor? İmkânsız bir bulmaca. Takıntı haline getirebileceğim bir şey."

"Belki de bir hayranın vardır," dedi Janelle.

Bununla bir ilgisi olmalıydı. Bir hayran? Genç dedektifle uğraşmak isteyen bir gerçek suç manyağı. Bu, Carson ve kutusunu açıklamıyordu ama kulübeyle ilgili durumda oldukça mantıklı geliyordu.

"Bir hayran," diye tekrarladı Stevie. "Birileri oyun oynamak mı istiyor? O zaman biz de oynarız."

"Ah, Tanrım, hayır."

Stevie telefonu titrediğinde mesajı kontrol etti. Nicole'den gelmişti.

YEMEKHANEYE GEL diyordu.

"Çağrılıyorum," dedi Stevie. "Eğer geri dönmezsem kanımı yerde bırakma."

Belli belirsiz bir korku hissiyle yemekhaneye doğru yürüdü. Nicole en uçtaki piknik masasında oturmuş, dizüstü bilgisayarında çalışıyordu.

"Seninle konuşmak isteyen biri var," dedi. "Orada."

Allison Abbott uzaktaki piknik masalarından birinde düşünceli bir edayla çenesini avcuna dayamış, tek başına oturuyordu. Stevie yaklaştığında başını kaldırıp doğruldu. Stevie kendini hazırlamıştı. Kurbanın akrabası buraya onu azarlamaya gelmişti. Kendini kötü hissetse de yanına gidip oturdu.

"Merhaba," dedi.

"Stevie," diye cevapladı Allison. "Dün gece için özür dilemek istedim."

Stevie bu beklenmedik durum karşısında şaşkınlığını gizleyemedi.

Allison, "İnsanlar bu olaydan sürekli ürkütücü bir korku filmiymiş gibi söz ediyor," diye devam etti. "Ben ablamı kaybettim. Piçin biri ablamı benden aldı. Carson onun adını kullanıp bize bir okuma salonu vererek gönlümüzü kazanmaya çalışmış gibi hissediyorum. Cehenneme kadar yolu var. Ama ona öfkemi kusarken arada kalmanı istemezdim."

Hafifçe geriye doğru yaslanıp Stevie'yi inceledi. Stevie bu açıklamadan sonra ne yapması ya da söylemesi gerektiğinden emin değildi. Haşlanan sosislilerin kokusuyla dolan uzun bir sessizlik yaşandı.

"Buraya neden geldin?" diye sordu Allison.

"Çünkü bir mesaj aldım–"

"Hayır, buraya, yani Barlow Corners'a, bu kampa. Carson seni buraya özellikle getirdi, bu yüzden dün geceki etkinlikteydin, bu yüzden seni herkese proje ortağı ve Ellingham Akademi'deki kız diye tanıştırıp durdu. Onun ne istediğini biliyorum. Sen neden buraya geldin diye soruyorum."

Stevie söyleyeceklerini dikkatle düşündü.

"Çünkü... Ben... Çünkü insanların cevaplara ihtiyacı var. Çünkü biri bir şeyler yapmalı."

Allison başını hafifçe yana eğdi. Bir an için hiçbir şey söylemedi. Stevie içindeki gerginliğin yükseldiğini hissetti.

"Biliyor musun," dedi Allison, "Sabrina'yla ilgili çok fazla şey hatırlıyorum. Çok fazla küçük detay. O yaz dışarıda oturup vişneli meybuz yediğimizi hatırlıyorum. Kasabanın çevresinde

onunla bisiklet sürerdim. Beni arabayla kaykay parkına götürürdü, orada beraber paten kayardık. Ev ödevlerime yardım ederdi. O yaza dair hatırladığım son şey, Sabrina kampa gitmeden hemen önceydi... Bir öğleden sonra o, odasında Fleetwood Mac albümlerini çalarken yanında oturmuştum. Kalkıp uzun bir eşarp aldı ve onu omuzlarına dolayarak Stevie Nicks gibi dans etmeye başladı. Stevie Nicks'e bayılırdı. Senin ismini çok severdi eminim."

"Adım Stephanie," diye cevapladı Stevie. "Ama bana hep Stevie derler. Neden bilmiyorum. Ama böylesini tercih ediyorum."

"Eh," dedi Allison, "Sabrina bunu severdi. Yaşasaydı yapacağı şeyde müthiş başarılı biri olurdu. Her şeyi denerdi. O, hayat dolu dediğimiz insanlardan biriydi. Güçlü bir karakteri vardı."

Parmaklarıyla muşamba masa örtüsünün üzerine vurdu.

"Aslında okul kütüphaneciniz Kyoko'yu tanıyorum. Bir kütüphaneciler konferansında tanışmıştık. Dün gece onu aradım, bana senden bahsetti. Ellingham'da yaptıklarını anlattı. Dün gece ve bu sabah oradaki olayları okudum. Sen de tıpkı Sabrina gibi çalışkansın. Sürekli Sabrina'yla konuşuyorum. Şey, yani onunla konuştuğumu hayal ediyorum. Bana yapmam gerekenleri söylerken hayal ediyorum. Bana sana bir şans vermemi söylerdi. Kütüphaneye dönmem gerek. Hafta boyunca işten sonra meşgulüm ama yarın sabah bana gelmeye ne dersin? Sana göstermek istediğim şeyler var."

"Tabii," dedi Stevie. "Elbette gelirim."

"Gölün diğer yakasında oturuyorum. Patikadan gelebilirsin ama biraz uzak. Bir bisiklete falan binersen on beş dakika sürer. İşte..."

Peçetelikten aldığı bir peçeteye adresini yazdı.

"Altı buçukta gel," dedi. "Kahvaltı yaparız. Yedi buçukta koşuya çıkıyorum. Benimle koşuya da gelebilirsin."

Stevie buluşmanın sabah altı buçukta olmasını beklemiyordu ama sanki güne hep bu saatlerde başlıyormuş gibi kendinden emin bir tavırla başını aşağı yukarı salladı. Allison Stevie'ye adresini verip gitti. Nicole bunu yemekhanenin diğer ucundan izliyordu.

Stevie yanından geçerken, "Her şey yolunda mı?" diye sordu. Ses tonu yolunda olmayan şeyler olduğunu bildiğini gösteriyordu.

"Aslında gayet yolunda," dedi Stevie, kendini de şaşırtarak.

Nicole biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu.

Stevie sanat atölyesine döndüğünde Janelle'in boya kavanozlarını raflara dizdiğini gördü. Saçları başına ve terli yüzüne yapışmış, üzerinde çimen lekeli şortuyla bitik bir Nate ona eşlik ediyordu. Pürüzsüz beton zemine uzanmış tavana bakıyordu.

"Ne oldu?" dedi Janelle.

"Allison Abbott özür dilemeye geldi. Bana göstereceği şeyler varmış, sabah evine gitmemi istiyor. Yaşıyor musun?"

"Hayır," dedi Nate. "Ama senin ürkütücü mesaj olayının artık ürkütücü bir bebek olayına dönüştüğünü duydum. Çözebildin mi?"

"Henüz değil," diye cevapladı Stevie. "Ama çözeceğim. Çözüm ayağıma gelecek."

Ama gelmedi. Ne o öğleden sonra ne de kamp ateşi çevresinde hamburger yerken. Sosyalleşmek yerine kameraların görüntülerini izleyip aklındaki soruyu düşündü ve sonunda erkenden kulübeye dönmeye karar verdi. Kulübeye dikkatle yaklaşırken gölgelerden rahatsız olduğunu fark etti. İçeride olabilecek herhangi birini şaşırtmak için hızla kapıyı açtı ama tıpkı kameraların da gösterdiği gibi içeride kimse yoktu. Zeminin orta yerine oturdu ve duvarın üst kısmına doğru, boya damlaları özenle silinen yazılı mesaja baktı. Gözleri bulanık görene kadar bakmaya devam etti ve sonra yüksek sesle oflayıp David'i aradı.

David hemen cevap verdi.

"Aramanı bekliyordum," dedi. "Her şey yolunda mı?"

"Aslında," diye yanıtladı Stevie karnının üzerine yuvarlanarak. "Mesajı kimin yazdığına dair hâlâ bir fikrim yok ama her kimse Carson'ın evinin önüne bir kutu ürkütücü oyuncak bebek bırakmış. Ama kim olduğunu bulacağım."

David bir an için sessiz kaldı.

"Orada mısın?" diye sordu Stevie.

"Evet," dedi David. "Böyle şeylerin hep senin başına geldiğini biliyorum ama bundan hoşlanmadım. İyi misin?"

"Sinirliyim," dedi Stevie. "Nasıl yazıldığını çözemiyorum. Mümkün değil."

"Tatilimi bekliyordum," dedi David, "ama şu durumda nasıl bekleyebilirim? Bir hafta izin alıp oraya geleceğim. Birkaç güne orada olurum. Halka açık kamp bölümü varmış. Ben orada kamp yapacağım. Biraz yüzer, doğayla iç içe yaşarım."

Stevie topuklarından başlayarak omurgasından yukarı yükselip başının üzerinde havaya karışan hafif bir titreşim hissetti. David geliyordu. David burada olacaktı.

"Ciddi misin?"

"Evet, ciddiyim."

"Ne zaman burada olursun?"

"Birkaç güne," dedi. "Bir kadın arkadaşım arabasını ödünç verecek."

"Arkadaş mı? Kim arabasını ödünç verir?"

"Kıskandın mı? Kıskanmalısın. Seksi biri. Ama aynı zamanda altmış üç yaşında ve iki torun sahibi. Her gün yoga yapar. Beni ikiye böler."

Stevie'nin vücudunu güneş ışığı gibi sıcak bir his kapladı.

Elinde çözülemeyen bir cinayet davası ve bir kilitli oda gizemi vardı, arkadaşları yanındaydı ve yakında David de yanında olacaktı.

O anda, daha önce bu kadar mutlu olmadığını hissetti.

XII

STEVİE'NİN BİSİKLETLERLE TUHAF BİR İLİŞKİSİ VARDI. Sürmeyi biliyordu. Çocukluğunun bir döneminde bir bisikleti bile olmuştu ama hiç sürmediği için lastikleri inmişti. Bu yüzden ailesi onu garaj satışında satmıştı. Ancak şu anda bisiklet onun için ana ulaşım aracıydı.

Allison Abbott bu yolu bisikletle on beş dakikada geçmiş olabilirdi ama bisiklet sürmek için mükemmel olduğu söylenen fakat aslında çukurlarla dolu ve aniden beliren kayalarla daralan bu toprak yol Stevie için kan ter içinde geçen kırk beş dakikalık bir yolculuk olmuştu. Ayrıca Allison'ın yaşadığı yer dik bir tepenin en ucundaydı. Stevie oraya vardığında saat neredeyse sabahın yedisi olmuştu. Yine de bu ona bir zafer gibi gelmişti. Kapıyı açan Allison'ın ifadesine bakılırsa o böyle hissetmiyordu.

Stevie'nin girmesi için kapıyı açarken, "Biraz daha erken gelirsin diye düşünmüştüm," dedi.

"Biraz... Zaman aldı."

"İçecek bir şey alır mısın?"

Stevie yavaşça başını evet anlamında salladı, yüzünden terler akıyordu. Allison ona büyük bir bardak su getirdi. Stevie suyu yudumlarken çevresini inceledi. Temiz bir mutfaktı. Temizden de öte, kusursuz bir mutfaktı. Raftaki kupaların kulpları aynı yöne bakıyordu. Paslanmaz çelik buzdolabının dışında hiç iz yoktu, içiyse Stevie'nin bir anlık gördüğü kadarıyla fabrikadan çıkmış gibi kusursuzdu. Tezgâhın üzerinde fazladan hiçbir şey yoktu, ne garip bir eşya yığını ne de sıradan bir kâğıt parçası ya da not vardı. Bulaşık süngeri bir asker gibi dimdik, en uygun şekilde kurumaya bırakılmıştı. Açık kilerde tahıl ve tahıl benzeri şeylerin bulunduğu cam kavanozlar vardı. Bu yer, her zaman her şeyin mükemmel boyutta ve doğru yerde olması gerektiğini düşünen Hercule Poirot'ın izlerini taşıyordu.

"Senden buraya gelmeni istedim çünkü sana göstermek istediğim bir şey var," dedi Allison. "Bu taraftan."

Stevie Allison'ın peşinden özenle çerçevelenmiş düzinelerce aile ve arkadaş fotoğrafının olduğu koridora doğru gitti. Fotoğrafların bir düzine kadarı Sabrina'ya aitti. Bir tanesi bile eğri değildi ve hepsi eşit aralıklarla dizilmişti. Stevie, daha fazla fotoğrafın yanından geçerek halıyla kaplı merdivene ilerledi. Bu ev bir fotoğraf galerisi gibiydi. Allison ve Sabrina'nın aralarında siyah-beyaz bir köpekle yan yana basamakta oturduğu bir fotoğraf vardı. Sabrina ve dişleri dökülmüş olan Allison Noel ağacının altında hediyelerini açıyorlardı. Sabrina ve Allison kumsalda güneşten gözlerini kısmışlardı. Sabrina ve Allison göldeydi. Kuzguni saçları, iri kahverengi gözleri ve geniş gülümsemesiyle bir duvar dolusu Sabrina Abbott vardı. Sabrina, hiç şüphesiz güzel bir kızdı. Dünyayı sepya renklere gömen yetmişlerin yetersiz fotoğraf kalitesine rağmen on yıllar öncesinden bugüne yansıyan bir ışıltısı, bir kararlılığı vardı.

Kapısı açık, pek kişiliği olmayan ama tertemiz bir yatak odasının önünden geçip koridorun sonundaki kapalı kapının önünde durdular. Allison kapıyı açtığında Stevie peşinden karanlık, önceki odadan daha küçük bir odaya girdi. Misafir odası gibi görünüyordu ama yatak yoktu. Duvarlarda, yan yana ağzına kadar kitapla dolu kitaplıklar sıralanmıştı. Şifonyer ve sallanan sandalye vardı ama yatacak hiçbir şey yoktu.

Allison perdeleri açtı, oda aniden daha havadar ve aydınlık oldu.

"Işık bazı şeylere zarar verebiliyor," dedi Allison. "Bu yüzden burayı karanlık tutuyorum."

Güneş ışığı içeriye dolduğunda Stevie etrafını daha iyi görebildi. Oda tertemiz olsa da burada hiçbir şey düzenli ya da karakterden uzak değildi. Her yer eski kitaplarla, ders kitaplarıyla, almanaklarla, not defterleriyle ve eski albümlerle kaplıydı. Bir rafın tamamı plaklarla doluydu ve yanlarında küçük bir taşınabilir pikap vardı. Beyaz arşiv kutuları, renkli ve şeffaf kutular, hasır kutular... Her şey titizlikle etiketlendirilmişti: MAKYAJ MALZEMELERİ, SAÇ TOKALARI, TAKILAR, OKUL MALZEMELERİ, TUVALET MASASINDAKİLER... Düzinelerce böyle kutu. Tüm bunların çevresinde bir pelüş Snoopy oyuncağı, pembe bir çevirmeli telefon, küçük bir maymun figürü, eğri büğrü el yapımı bir seramik vazo vardı. Ve her yerde kaplumbağalar vardı; bir tane büyük pelüş, bir tane yastık, bir baskı, en az pelüş bir hayvan kadar büyük seramik bir figür.

"Ailem Sabrina'nın eşyalarını kutularda sakladı," dedi. "Onları tavan arasına kaldırmışlardı. Bulup çıkardım ve kendilerine ait bir yer verdim. Bu şeyleri saklamak garip olabilir, biliyorum ama beni rahatlatıyorlar. Bazen buraya geliyorum

ve oturup kitap okuyorum. Buradayken kendimi Sabrina'ya yakın hissediyorum."

Bu oda, saç fırçasından silgisine kadar Sabrina Abbott'a aitti. Stevie kitapların sırtlarına baktı. Sabrina kesinlikle iyi bir okurdu; iki raf klasik romanlarla, psikoloji ve tarih konulu ders kitaplarıyla doluydu. Aralarına birkaç tane de romantik roman serpiştirilmişti.

"Bir yanım hep bunları renkleri ve boylarına göre düzenlemek istedi," dedi Allison. "Ama ben bir kütüphaneciyim. Böyle bir şeyi yapamam. Bak..."

Kitaplıklardan birinin yarım düzine kadar not defteriyle dolu olan en üst rafını işaret etti. O not defterlerinden birini dikkatle eline adlı. Kapağında Snoopy ve Woodstock fotoğraflarının yanı sıra büyük, şekilli bir 1977 tarihi vardı.

"Son günlüğü," dedi Allison, dikkatle içini açarken. "Yani bendeki son günlüğü. Şuna bak."

Eliyle asıl yazıyı kapattıysa da sayfanın altındaki bir listeyi açıkta bıraktı:

Piyano: 1 saat 15 dakika

Matematik: 50 dakika

Almanca: 45 dakika

Fizik: 30 dakika

Tarih: 45 dakika

"Bunu her gece yazardı," dedi Allison. "O gün ne kadar ödev yaptığını not alırdı. Bu günlükleri birçok kez okudum. Hepsini ezberledim."

Günlüğü kapatıp raftaki yerine geri koydu.

"Polise onun son günlüğünü sormuştun," dedi Stevie.

"Onu bulmak benim kutsal amacım. Onu elde etmek için her şeyi yaparım. Son aylarına dair bir fotoğraf gibi olacak. Tekrar onunla konuşuyormuşum gibi hissedeceğim."

"Eşyalarının arasında değil miydi?"

"Odasındaki her şeyi teslim ettiler ama o yoktu. Polisle değil, yani demek istediğim bir dönem onlardaydı ve sonra kaybettiler. Soruşturma, buna öyle diyebilirsek tabii, saçma sapan bir şeye dönüştü. Ama eğer polisle değilse o zaman tahminimce Sabrina onu bir yere sakladı ve sonra günlük kayıplara karıştı. Kulübesindekilerin iyi çocuklar olduğunu söylemişti ama eşyalarını kurcalayıp makyaj malzemeleriyle oynuyorlarmış. Günlüğü çocukların ulaşamayacağı bir yere saklamış olabilir."

Stevie'nin zihni küçük ama parlak bir ışıkla aydınlandı. Buna daha sonra dönebilirdi. Bu odada özümsemesi gereken daha çok şey vardı.

"Bir şey daha var," dedi Allison raftan mavi bir plastik kutu alarak. Stevie'nin Sabrina'nın eşyalarına samimi bir ilgi göstermesi hoşuna gitmiş gibi görünüyordu.

"Bunlar kütüphanelerin ödünç verme fişleri. Kütüphanedeki eski bir dosya dolabının altında buldum. İstediği kitaplara bak. Bir insanın okuduklarına bakarak onunla ilgili çok fazla şey söyleyebilirsin. Mezun olduktan sonra bile kitap istemeye devam etmiş ve güz dönemine hazırlanmış. Haziranda istediği iki kitap varmış: *A Woman in Berlin* ve *The Rise and Fall of the Third Reich*. Ablamın kampta çalışırken yazlık okuma kitapları bunlardı. Almanca çalışıyordu ve oldukça da iyiydi. İnsanların davranışlarının ardındaki nedenleri merak ederdi, bu yüzden psikoloji ya da tarih okumak istiyordu. Adalet için çalışmak istiyordu.

"Sabrina'ya ait her şeyi saklıyorum. Bazen liseden arkadaşları ona ait bir şey getiriyorlar; bir ders notu, fotoğraf, her ne olursa. Onları topladığımı biliyorlar. Bu sanki bir yapbozun parçalarını bir araya getirmek gibi ama burada sonsuz parça söz konusu."

Fişleri kutuya geri koydu.

"Ben aynı zamanda arşivciyim," diye ekledi. "Bu kendiliğinden oluverdi. Ama ne demek istediğimi anlayabiliyor musun? Sabrina çabaladı. Öğrendi. Gönüllü oldu. Bense Sabrina kitapları sevdiği için, beni oraya götürdüğü ve orası daima evimmiş gibi hissettiğim için kütüphaneci oldum."

Akıllı saatine göz attı.

"Neredeyse yedi buçuk oluyor," dedi. "Sohbete devam etmek istersen benimle koşman gerek."

Stevie kesinlikle koşabilen biri değildi ama sormak istediği çok fazla soru vardı. Yani öyle görünüyor ki bugün koşmaya başlayacaktı. Siyah şort ve tişört giymişti, koşuya gayet uygun görünüyorlardı. Allison'ın giydiği gibi teri emen, sporcu kıyafetleri gibi değillerdi ama iş görürlerdi.

"Harika," dedi Stevie. "Birkaç fotoğraf çeksem sorun olur mu? Kendim için, Carson için değil. Söz veriyorum."

Allison bir an için düşündü ve sonra başıyla onayladı. Stevie odayı farklı açılardan fotoğrafladı ve rafların çeşitli açılardan fotoğraflarını çekti. İşi bittiğinde, odadan çıkmadan önce Allison perdeleri kapatıp Sabrina'nın eşyalarını yeniden koruyucu karanlığa hapsetti.

"Bu durumla başa çıkmak için koştuğum söylenebilir," diye açıklayıp dışarıdaki basamaklara doğru esneme hareketleri yapmaya başladı. "Koşmaya ergenlik yıllarımda başladım ve bir daha asla durmadım. Hislerimi netleştiriyor ve kontrollü

olmamı sağlıyor. Her sabah gölün çevresinde koşuyorum. Çok güzel bir manzarası var."

Allison hızlı adımlarla yürümeye başladı ve Stevie de onun peşinden gitti. Nefesinin kesilmesi ve vücudunun bütün nemini kaybedeceğini düşündürecek kadar ter içinde kalması sadece iki dakikasını aldı ama yine de Allison'a ayak uydurmaya devam etti.

"O... Gece hakkında... Hatırladığın... Herhangi... Bir şey var mı?" diye sordu.

Allison rahat, dengeli bir nefes verdi.

"Her şeyi hatırlıyorum," dedi. "Ama işe yarar şeyler değil. O gece evdeydim. On iki yaşındaydım. Bir telefon geldi. Ondan sonra da bitmek bilmeyen bir kâbus başladı."

"Ama... Asla kasabadan... Ayrılmadın?"

"Korkunç bir şey yaşadığında insan adalet yerini bulana kadar kalması gerektiğini hissediyor. Ama adalet asla yerini bulmuyor."

Stevie, gölün çevresinde dolanmaya başladıklarında bir an için daha fazla soru sormakta zorlandı. Kendisi için adımlarını yavaşlatan Allison'a ayak uydurmaya çalıştı. On dakika falan bu şekilde devam ettiler, sonra Stevie Allison'ın yanında tökezlediğinde kadın ağaçların arasında bir mola vermek için durakladı. İlerleyip yukarı doğru yükselen siyah bir kaya çıkıntısına yaklaştı.

"Burası Arrowhead Burnu," dedi. "Gölün en iyi manzarası. Her sabah burada durup tadını çıkarıyorum, şey, yani hava şartları el verdiğinde. Kışın dikkat etmek gerekiyor."

Kayanın ucuna çıktı. Stevie arkasında tereddüt etti. Bu yer, üç metrelik çıkıntısıyla dayanıklı gibi görünse de o kadar geniş değildi ve uca doğru daralıp aşağıya doğru hafifçe eğiliyordu.

Stevie kayaya doğru dikkatli birkaç adım attı. Oraya çıktığında Allison'ın neden burada durduğunu anlayabilmişti. Büyüleyici bir yerdi, altlarındaki göl güneş ışığıyla parıldıyordu. Ağaçlar tarafından kucaklanmıştı. Aşağıda uzanan Barlow Corners ve kamp ağaçların arasından kısmen görünüyordu.

"Duyduğum şeylere göre," dedi Stevie, "Sabrina'nın o gece orada olması çok garipmiş."

"Herkes öyle diyor," diye cevapladı, kayanın üzerine oturup bacaklarını uzatarak. "Standart bir tepki. *İyi kızın orada ne işi vardı?* Ama işin bu kısmı beni hiç şaşırtmadı. Eğleniyordu, hepsi bu. Bunu hak etmişti. İnanılmaz sıkı çalışan biriydi ama aynı zamanda 1970'lerde yaşayan on sekiz yaşında bir çocuktu, gerçekten özgür zamanlardı."

"Erkek arkadaşından yakın bir zamanda ayrılmıştı, değil mi?" diye sordu Stevie.

"Evet," dedi Allison. "Shawn."

"Neden ayrıldılar? Biliyor musun?"

"Sıradan bir ergen ayrılığıydı," diye cevapladı Allison. "Shawn üniversite okumak için başka bir yere gidecek biriydi ama sonra kasabaya döndü, evlendi ve tam olarak ebeveynlerinin yaptığı şeyi yaptı. Sabrina sonbaharda Columbia Üniversitesi'ne gitmek için New York'a taşınacaktı. Yeni hayatıyla ilgili çok heyecanlıydı. Geriye dönüp baktığımda ne olduğunu görebiliyorum. Shawn daima etraftaydı. Daima nazikti ve yanımızdaydı... Daima. Abim gibiydi. Ayrıldıklarında çok üzülmüştüm."

"Hiç düşündün–"

"Shawn yapmadı," diye araya girdi Allison. "Shawn'ın ondan asla vazgeçmediği doğru. Sanırım Sabrina'nın bir dönemden geçtiğine ve geri döneceğine ikna olmuştu. Aslında

Shawn o yaz kampta çalışmayacaktı. Ailesi açık hava spor malzemeleri işinde; kano, kayık ve onun gibi şeyleri kiraya veriyorlar. Orada çalışması bekleniyordu ama Sabrina ondan ayrılınca kendine kampta iş buldu. Bu gerçekten çok garipti. Herkes kampta çalışıyordu. Arkadaşlarının yanında olmak istediyse olması gereken yer orasıydı. Bu durum Sabrina için hoş bir sürpriz olmamıştı ama Shawn onu hiç rahatsız etmedi. Shawn ablama sırılsıklam âşıktı ama iyi biriydi. Onun kılına bile zarar vermezdi. Hem zaten o gece boyunca Paul Penhale'le beraberdi."

"Sence Michael Penhale'e Todd Cooper mı çarptı?"

"Kesinlikle," dedi bir an bile duraksamadan.

"Ablan öyle bir şey yapmış biriyle neden takılıyordu?"

Allison derin bir iç çekti.

"Sanırım onun yapmadığını düşünüyordu. Sabrina gerçekten prensipleri olan, çok zeki biriydi. Belki de tanıdığı birinin bu kadar kötü bir şey yaptığına inanmak ona çok korkunç gelmişti. Zekiydi ama... Aynı zamanda da gençti ve insanların hep iyi yanlarını görürdü."

"Michael Penhale'e olanların cinayetlerle herhangi bir bağlantısı olduğunu düşünüyor musun?"

"İşte onu bilmiyorum."

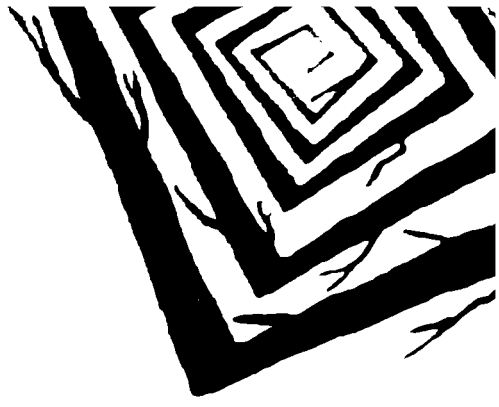
Allison bir kez daha gerinerek ayak parmaklarına uzandı ve sonra ayağa kalktı.

"Ben koşumu tamamlayacağım," dedi. "Senden emin değilim..."

"Evine kadar yürüyebilirim," dedi Stevie olabildiğince geldiğince rahat bir tavırla. "Bisikletimi almak için. Sonra kampa dönerim."

Allison gülümseyip başıyla onayladıktan sonra yoluna devam ederek koşu temposuna ulaşmaya çalıştı. Stevie, Allison'la geçirdiği bu sabahtan ne anlam çıkaracağından emin değildi ama en azından burada geçireceği zaman süresince neye odaklanması gerektiğine dair bir fikri vardı artık.

Bir planı vardı.

XIII

ARABALAR HIZLA YANINDAN GEÇERKEN YOLUN kenarından sürdüğü, sıcak ve son derece terli geçen bir bisiklet yolculuğundan sonra Sunny Pines'a giden yola döndü. Bisikleti park yerine bırakıp tişörtünün ucuyla terini sildi (bunu yaparken diğer danışmanlara muhtemelen çıplak tenini de gösterdi) ve kahvaltı için hızla yemekhaneye gitti. Tişörtlerinin çoğunun siyah olması iyi bir şeydi; göğsündeki büyük ter lekelerini gizliyordu. Vermont Dağları'nda bulunan ve okul sezonu en soğuk aylara denk gelen Ellingham'ın aksine kamptaki her şey sıcak ve nemliydi. Vücudu nemliydi. Kıyafetleri nemliydi. Ayakkabıları bile neredeyse yere yapışıyordu. Havlusu daima ıslaktı. Saçları hiç ama hiç kuru kalmıyordu. Daima yapış yapış olması böceklere bedenine konmak için bahane sunuyordu.

İlk fark ettiği şey kampın bomboşmuş gibi görünmesiydi. Çim biçme makinesini kullanan bir adam sahayı hazırlıyordu ve yemekhanede birkaç kişi yemek pişiriyordu. Onlar dışında kimse yoktu. Bu onun şu andaki amacı için iyiydi, yani kimse onu görmeden, daha da önemlisi kokusunu almadan kulübesine gidip duş almak istiyordu. Kulübe hâlâ güvenlik

altındaydı. Yaklaştığında kamera uygulaması alarm verdi ki bu da çalıştığı anlamına geliyordu. Büyük SÜRPRİZ yazısı sabah güneşi altında onu selamlamak için bekliyordu.

"Sürpriz," diye karşılık verdi Stevie.

İğrenç kıyafetlerini çıkarıp kirli çamaşır sepeti görevi verdiği boş valizinin içine fırlattı. (Janelle bunun için katlanabilen bir çamaşır sepeti getirmişti ama o Janelle'di ve Janelle her işini önceden planlardı.) Duş kabininin altında bir şeyler hareket etse de hiçbir duş o sabah açık havada aldığı kadar ferahlatıcı gelmemişti. Temiz ve tazelenmiş olarak duştan çıktığında kamp kuş sesleri ve uzaktan gelen çim makinesi sesi dışında hâlâ sessizdi. Janelle'in bir sandalye üzerinde kirişe dönence astığı sanat atölyesine doğru yürüdü.

"Herkes nerede?" diye sordu.

"Gölün etrafında yürüyüşe çıktılar. Ben de gitmeyi düşündüm ama bunu yapmam gerekiyordu."

Stevie sanat atölyesine şöyle bir göz attı. Üç tarafı duvarla kaplı, dik çatılı, masaları, sandalyeleri, pufları ve sanat malzemeleriyle dolu raflarıyla kubbe şeklinde betonarme bir yapıydı. Tek özel alan, eski eşyaların güvenliğini sağlamak için kullanılan arka odaydı. Janelle şimdiden burayı daha önceki boş, kaba yerden neşeli, Instagram fantezilerine uygun bir sanat atölyesine dönüştürmüştü. Renkli kumlarla dolu kavanozlar, fırın eldivenleri, örme bileklikler, renkli boncuklarla yapılan duvar süsleri gibi pek çok el işi türünden örnekler hazırlamıştı ve bunların etrafına süslü bir mağaza vitrini gibi gerekli malzemeleri dizmişti.

"Karatahta boyası vardı," dedi Janelle sandalyeden yere inerken. "Arka kapıyı boyayarak onu ilan panosu olarak kullanmak için izin aldım. Bu öğleden sonra onu yapacağım. Bu sabah arka ofisi düzenledim. Bir sürü çöp vardı."

"Bunu yapmana gerek yoktu," dedi Stevie. "Bunun takıntı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"İstediğim zaman bırakabilirim. Görüşmen nasıl geçti?"

"Garipti," dedi Stevie, çocuk sandalyelerinden birine oturarak. "Bilgilendirici ama garip. Allison, ablasının eşyalarından oluşan müze gibi bir şey yapmış. Sabrina'nın her şeyini saklamış. Her şeyini. Saç fırçalarından minik kâğıt parçalarına kadar. Artık o günlüğü neden bu kadar istediğini anlıyorum. Bu yüzden günlüğü bulmaya odaklanmaya karar verdim. Bu davayı herhangi bir yere ulaştırır mı emin değilim ama uzun bir yolum var. Sanırım günlükleri bulmak artık benim işim falan oldu."

Bu doğruydu. Ellingham'da duvardaki boşluğa gizlenmiş, 1930'lardan kalma bir öğrenci günlüğü bulmuştu.

Stevie'nin söylediği bir şey Janelle'in çenesini ilgiyle kaldırmasına sebep oldu. Dönüp arkadaki odaya gitti. Stevie onun beton zeminde kutuları hareket ettirişini duyabiliyordu. Bir dakika sonra elinde bir kutuyla geldi ve onu masaya bıraktı.

"Bunun içinde bir sürü eski belge var," dedi kapağını kaldırıp bir avuç dolusu dağınık, yıpranmış, farklı renk ve durumda olan kâğıt çıkardı. "Sadece sipariş irsaliyeleri ve onun gibi şeyler, ama sanki bir şey görmüşüm gibi geldi..."

Janelle aradığı şeyi bulana kadar kutunun içini karıştırdı ve sonra bulduğu şeyi Stevie'ye uzattı. Eski, pembe bir kâğıt parçasıydı.

"İsim yüzünden gözüme ilişmişti," dedi. "Ama önemsiz olduğu için kutunun içine geri attım."

Stevie kâğıdı alıp inceledi.

SABRINA ABBOTT TARAFINDAN İSTENEN EKSTRA MALZEME SİPARİŞİ

20 HAZİRAN 1978

Boya: Sulu boya ve akrilik boya (60$)

Kalem ve fırça: (50$)

Seramikler: Yüzük kutuları, küpe stantları, kediler, köpekler, kurabiye kavanozları; çöp kovası, kaplumbağa, ayıcık, paten (28$)

Bağ: Deriden ve kumaştan (18$)

Toplam: 156$

"Bir sürü malzeme ne kadar az tutmuş," dedi Janelle efkârlı bir sesle. "Yani enflasyona göre ayarlandığında çok da az değil ama bir an için böyle ucuz olduklarını hayal etmek istedim."

Stevie elindeki kâğıt parçasını inceledi. Çok özel bir şey değildi, bir kutu dolusu işe yaramaz evrak arasından çıkmış eski, solmuş bir malzeme listesiydi.

"İnsanlar daktiloyla nasıl bir şeyler yazabiliyordu?" diye devam etti Janelle. "Bir hata yaptıklarında *sanırım böyle devam etmemiz gerek* falan diyorlardı herhalde. Bir şeyler yapabilmek sonsuza dek sürüyor olmalıydı. Her neyse, sence Allison bunu ister mi?"

"Evet," dedi Stevie. "Bence ister."

"Peki, bizim sorunumuzla ilgili bir şey var mı?" dedi Janelle. "Onunla ilgili aklına bir şey geldi mi?"

"Hayır." Stevie başını iki yana salladı. "Ama her kimse artık kulübemizi rahat bıraktı ki bu da iyi bir şey."

Kulübemizi rahat bıraktı...

Kulübeleri şu anda boştu. Herkes dışarıdaydı. Stevie telefonunu çıkarıp Carson'ın ona gönderdiği dijital dosyaları açtı.

"Kampın 1978 yılındaki haritası," dedi. "Buralarda bir yerde olmalı."

Aradığı şeyi bulana kadar dosyaları ve belgeleri hızla taradı.

"Carson, seni manyak herif," dedi. "Her şeyi taratmışsın. Kamp haritası nerede, nerede, nerede..."

Bir gün önce verilen karşılama paketlerinde haritanın birer kopyası da verilmişti. Stevie kendininkini katlayıp çantasına koymuştu. Onu çıkardı ve iki haritayı karşılaştırdı.

"Sabrina Serçe kulübesindeydi," dedi Stevie haritalara göz atarken. "Serçe kulübesi... On dördüncü. Şimdiki adı ne? İşte... Panda."

Bir yatakhaneye bakmak için iyi bir an varsa muhtemelen şu andı. Tüm danışmanların nerede olduğunu ve çevrede hiç çocuk olmadığını biliyordu. Her şey sessizdi.

"Öğle yemeğinde görüşürüz," dedi Janelle'e.

Kulübelerin hepsi birbirinin aynısıydı ve yirmiden fazla vardı. Bu yüzden harita olmasına rağmen işler biraz kafasını karıştırmaya başladı. Ama kısa süre sonra kendini Panda kulübesinde buldu. Kapıya giden dört beton basamağı hızla çıktı. Ahşap kapı açıktı, cam kapıysa kilitli değildi. İçeride ve çevrede kimsenin olmadığını görebiliyordu. Janelle'le kaldığı yere göre çok daha büyük olan serin kulübeye girdi. Renkli puflar ve kampçıların eşyalarını asabilecekleri askıların yanı sıra sekiz kamp yatağı yan yana dizilmiş olarak hazırdı. Tepedeki vantilatör pek coşkulu olmasa da öğleden sonra sıcağını bertaraf ediyordu. Ama bu kulübe ağaçların altında olduğu için vantilatör olmadan da yeterince serindi. Kendi kulübesinde olduğu gibi buradaki panjurlu pencereler de yüksek ve aynı şekilde içeriden metal parmaklıklıydı. Odanın arka tarafında kontrplaktan bir duvar ve duvarın ortasında da mahremiyet

amacıyla takılmış yeşil bir perde vardı. Stevie o karanlık ve dar alana girdi. Burada kalacak danışman kırmızı valiz ve büyük spor çantanın yanı sıra birkaç alışveriş torbası dolusu eşya bırakmıştı. Stevie onlara dokunmadan dikkatle etraflarından dolandı. Elini dış duvarlarda ve pufların üzerinde gezdirdi. Ama hiçbir şey yoktu.

Birkaç fotoğraf çekerek kulübeyi her açıdan ele aldı.

Zemin biraz daha ilginçti. Bu kulübenin zemini ahşaptı. Stevie'ye, kalaslarla sert beton zemin arasında hiçbir şey yokmuş gibi geldi. Ama yine de yere çöküp tahtaya vurarak hepsinin sağlam olduğundan emin oldu. Emekleyerek ilerledi ve tıklatıp kontrol etmeye, parmaklarıyla tahtaları oynatmaya çalıştı. Ama hiçbiri yerinden oynamadı.

"Ne yapıyorsun?" dedi bir ses.

Stevie hızla başını çevirdiğinde bölme duvarın kapısında dikilen kızıl saçlı bir kız gördü. Kulağına kenetlenmiş bir telefon vardı, yüzü dehşete düşmüş gibi görünüyordu.

Stevie telefonun diğer ucundaki kişinin, "Ne? Ne oldu?" dediğini duydu.

"Kulübemde yerde emekleyen biri var," dedi kız telefona. "Bekle."

"Ah, selam," dedi Stevie. "Özür dilerim, ben... Bir şey arıyordum."

Bu doğruydu çünkü o anda uyduracak bir bahane bulamamıştı.

"Benim kulübemde mi? Hem de yerde? Kimsin sen?"

"Ben Stevie, şey... Buraya dün geldim ve... Kulübeye yanlışlıkla geldim ve şeyimi düşürdüm... Şey, anahtarımı?"

"Bekle," dedi kız telefona doğru. "Bir dakika. Yani buraya geldin ve anahtarını mı kaybettin?"

Stevie mahcup halde başıyla onayladı.

Kız açıkça ona inanmamıştı ama Stevie'nin neden yalan söylemiş olabileceğini de çözememişti. Kız hiç dokunulmamış eşyalarına baktı.

Stevie, "Burada değil," dedi ayağa kalkıp dizlerini temizleyerek. "Özür dilerim, ben... Daha önce de kulübeleri karıştırmıştım ve... Sanırım anahtarımı başka yerde düşürdüm. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sonra görüşürüz."

Normal davranmaya çalışarak mümkün olduğunca hızlı oradan ayrıldı ama aslında hiç normal davranmıyordu. Kızın bakışlarını sırtında hissetti. Elinden gelen en iyi şekilde yalan söylemişti. Başka ne söyleyebilirdi ki? *Beni boş ver. Sen yokken kulübene gizlice girerek yatağının yanında yerde sürünen bir manyağım. Bunu neden mi yapıyorum? Şey, cinayetler yüzünden.*

Karnı aç olsa da öğle yemeğini atlamaya karar verdi. Kızıl saçlı kızla yeniden karşılaşmak istemiyordu. Janelle'e mesaj atıp ondan, kapısını kapatıp bir süreliğine orada saklanacağı kulübeye bir sosisli ve kola getirmesini istedi.

Kızıl saçlı kız Stevie'ye belgelenen son kurban olan Diane McClure'u anımsatmıştı. Diane, Todd kadar kötü, Sabrina kadar iyi ya da öldürülmekten neredeyse kurtulacak olan iyi niyetli uyuşturucu satıcısı gibi değildi. O sadece oradaydı. Kız arkadaş. Dördüncü kurban. Stevie yatağına atladı ve tabletini alıp Diane hakkındaki kısacık makaleyi bulana kadar klasörlere göz attı.

Diane hakkında anlatacak şeyleri olan çok az insan vardı. Okuldaki sicili onun orta halli bir öğrenci olduğunu, derslerin

çoğundan zar zor geçtiğini ama tam olarak da başarısız bir öğrenci olmadığını gösteriyor. Okuldaki hiçbir kulübe üye değildi. Siyah beyaz yıllık fotoğrafında ne mutlu ne de samimi görünen, garip bir gülümsemesi olan, yüzü çillerle dolu bir kız görüyoruz. Kızıl saçları uzun ve dümdüz, ancak fotoğraf kızıl rengin gerçek hayattaki canlılığını yakalayamıyor.

Diane, doğma büyüme Barlow Corners olan Douglas ve Ellen McClure'un kızıydı. Annesiyle babası 1950'lerde Liberty Lisesi'nde tanıştı ve 1959 yılında evlendi. Abisi Daniel 1958 yılında, Diane ise 1960 yılında doğdu. 1965 yılında yerel bir lokanta olan Dairy Duchess'ı devren satın aldılar. 1990 yılına kadar işletmeye devam ettiler. Diane akşamları ve hafta sonları orada çalışırdı.

"Diane eğlenmeyi severdi," diyor arkadaşı Patty Horne. "Led Zeppelin'i, Kiss'i ve konsere gitmeyi severdi. Neredeyse her gün üzerinde bir grubun tişörtü olurdu. Onunla ilgili en net hatırladığım şeyler kızıl saçları ve konser tişörtleriydi. İyi albümlerin kokusunu alırdı. Tutkulu biriydi. Tanrım, Led Zeppelin'e bayılırdı."

Liselerde sigara içme alanlarının olduğu yıllardı. Diane de zamanının çoğunu Liberty Lisesi'nin sigara içme alanında geçirirdi. 1978 yıllığında ona ait fotoğraflardan birinde elinde bir sigarayla pencereye yaslanmış görünüyordu.

Diane lise üçün başından son sınıfa kadar Todd Cooper'la çıktı. Liberty Lisesi'nde öncülük eden bir çift olarak görülürlerdi. Ama balo kral ve kraliçesi olacak karakterde insanlar değillerdi.

"Diane bu işler için biraz serseri kalıyordu," diyor bir başka arkadaşı. "O gece ne olduğunu düşününce aklıma daima tek bir şey geliyor... Diane kesin direnmiştir. Her ne olduysa sonuna kadar savaşmıştır."

Stevie birkaç dakika kadar tavana baktı. Diane sonuna kadar savaşmış mıydı? İçlerinden biri bunu yapmış mıydı? Yaraların ayrıntılarını açıklayan dosyayı inceledi. (Carson'ın bazı talihsiz gariplikleri olsa da çok sağlam bir dava dosyası hazırlamıştı.) Detaylı notlarla beraber cesetlerin olay yeri çizimine ulaştı. Todd, Diane ve Eric'in başında yara vardı. Todd on altı kez bıçaklanmıştı. Diane ise dokuz. Yalnızca Sabrina'nın başında yara yoktu ve yine yalnızca Sabrina'nın ellerinde mücadele izleri olduğu not edilmişti.

Bu Stevie için şu anlama geliyordu; Diane, Todd ve Eric muhtemelen etkisiz hale getirilmek için başlarına darbe almışlardı. Ama Eric'e yeterince sert vurulmadığından kaçmayı başarabilmişti. Sabrina yine aralarında farklı olandı. Belki de en az tehditkâr olan o olduğu ve kafasına vurulmaya gerek duyulmadığı içindi.

Durum her neydiyse biri diğerlerinden daima farklıydı. Kasabanın mükemmel kızı, özeli Sabrina Abbott, cinayet silahıyla mücadele etmişti...

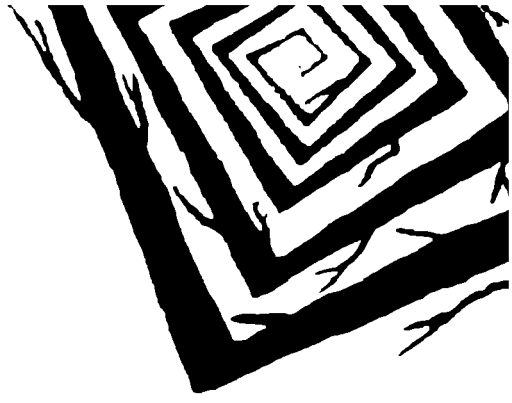
Kulübenin kapısı açılınca Stevie yerinden sıçradı.

"Bak kimi buldum," dedi Janelle, tişörtü terden sırılsıklam olmuş Nate'le içeri girerek. Stevie'ye sosislisiyle kolasını verdi.

"Kampın popüler kızı olmayacağım," dedi Stevie. "Sakın neden diye sormayın."

Arkadaşlarından hiçbiri şaşırmış görünmüyordu.

Duzenleme
Ny.ozlem

XIV

ÖĞLEDEN SONRANIN KALANI BOŞTU, NATE'İN söylediğine göre danışmanların çoğu kampın halka açık olan kısmına gidip orada yüzecek ve mangal partisi yapacaklardı. Nate ve Stevie bundan uzak durmaya çalıştıysa da Janelle onları yazı birlikte geçirecekleri insanların gözüne girmek için çaba sarf etmeleri gerektiğine ikna etmeyi başardı.

Sunny Pines Kampı'nın danışmanları gelişigüzel bir geçit alayıyla yola çıktılar. İnsanlar rasgele gruplar halinde kampı halka açık ormanlık alandan ayıran yola doğru yürüyorlardı. O yolu geçtiğinizde kalın bir ağaç duvarıyla ve yoğun gölgelikle karşılaşıyordunuz. Zeminde kökler boğum boğumdu, bu yüzden yol alçalıp yükselerek yer yer tahtaların döşeli olduğu yollara ve küçük köprülere çıkıyor, bazı noktalardaysa yürümekten aşınmış patikalara ayrılıyordu. Janelle, Nate ve Stevie uyarı işareti olan ve suyun kıyısına doğru inen patikada grubu takip etti. Stevie yürüyüşten dolayı biraz keyfinin kaçtığını ve yavaş ancak emin adımlarla yürüdüklerini fark etti. Suyun kıyısına ulaşmak için keskin bir yokuştan indiler. Ağaçlar seyrekleşti ve uzakta, arabalarla dolu büyük bir park alanı belirdi. Etrafa karavanlar ve çadırlar serpiştirilmişti.

Kayalar ve sazlıklarla çevrelenmiş, kum ve toprak kaplı küçük plaja vardıklarında yolculukları son buldu.

Sunny Pines tarafında kamp için zemin temizlenmişti. Buradaysa her şey hâlâ çoraktı. Ağaçlar ve sazlıklar gölün çevresini bir hale gibi sarmıştı, burada göl daha genişti. Stevie sonunda buraya adını veren şelaleyi görebildi. Hâlâ bir doğa harikası sayılamazdı ama yeterince etkileyiciydi. Asıl olay gölün bu yakasıydı; aşağıdaki küçük göl bunun yanında çocuk havuzu gibi kalıyordu. Bu tarafta yeşil-mavi yusufçuklar dalgalara ve akıntıya hükmediyor, suyun yüzeyinde dronlar gibi vınlıyorlardı. Stevie yusufçukların ısırıp ısırmadığından emin değildi ama yakınlarına gelip kanatlarını çırpmaya başladıklarında onlardan kaçarak uzaklaştı.

Burası kesinlikle yılanların kol gezdiği bir yerdi.

Gölün karşı yakasında, suyun çok çok yukarısında büyük, öfkeli görünen dişler gibi sivri bir kaya vardı. Jurassic Park'tan fırlamış bir şeye ya da insanların egzotik tatillerde aşağıdaki berrak sulara daldığı o kayalıklardan birine benziyordu. Ancak buradan atlayanlar Wonder Gölü'nün acı sularına ya da belki suyun altındaki küçük kayalara doğru tepe üstü dalardı.

Sıcaklık o kadar yoğun, hava o kadar nemliydi ki nilüfer yapraklarına, yusufçuklara ve Stevie'nin etrafta dolandıklarına emin olduğu binlerce yılana rağmen göl davetkâr görünüyordu. Danışmanların çoğu yanlarında suyun üzerinde yüzmek için kullanacakları, pompayla şişirilen şişme yataklar getirmişti. Kalanlar kısa iskeleden atlamayı tercih etti. Sadece birkaç kişi Stevie ve Nate gibi kıyıda kalmıştı. Janelle tam bir sosyal kelebek gibi büyük şişme bir tek boynuzlu at getiren iki kızla hemen sohbete koyuldu. Sonra üstündekileri çıkarıp onlarla birlikte suya girdi. Parlak sarı mayosu hemen göze çarpıyordu.

Nate'in yardımcı danışmanı Dylan iskeleden sırtüstü suya atlarken birilerine fotoğrafını çektiriyordu.

"*Influencer* olmaya çalışıyor," dedi Nate tatsızca.

"Ortak bir noktanızın olması ne güzel," diye cevapladı Stevie.

Nate ona yandan uzun bir bakış attı.

"Sadece birkaç gün sürecek," dedi Stevie.

"Senin için söylemesi kolay."

Stevie iç çekip etrafına bakarak yüzmeyi deneyip denememeye karar vermeye çalıştı. Yüzmeyle arası neredeyse bisiklete binmek gibiydi; en son yıllar önce yüzmüştü. Yüzmeyi asla tam olarak öğrenememişti. Sağlam kulaç atamıyordu ve uzun süre yüzemiyordu. Hareketleri korkuyla çırpınan bir köpeğin yüzüşü gibiydi ama onu suyun üzerinde tutabiliyordu.

Yine de hava o kadar sıcaktı ki en azından deneyebilirdi. Ayağa kalktı ve tişörtünü çıkarınca yaklaşık bir yıl önce Target'tan aldığı eski mayosu göründü. Ona bir beden küçüktü ve poposundan aşağıya uyluklarına kadar ulaşıyordu. İlk başta su hoştu, ayaklarının altındaki zemin de kumluydu. Diz derinliğine kadar suya girdiğinde ilk ürperti dalgasını hissetti. Cesaretini toplayarak biraz daha ilerledi çünkü dizine kadar gelen bir gölden kaçmak hiç hoş görünmezdi. Göl derinleşerek ayaklarının altında balçık yığınına dönüştü. Sıcaklık bir anda düştü ve Stevie kendini beline kadar gelen soğuk balçığın içerinde buldu. Biraz yalpaladığında ayakları yalnızca kaygan taşlara değdi. Aklı su altı yılanları ve garip yaratıklarının görüntüleriyle doldu. Bileğine bir şeyin dokunduğunu hissettiğinde buna son vermesi gerektiğini anladı. Sadece üç metre ötedeki plaja doğru sendeleyerek ilerledi. Bu,

geri dönüş mücadelesinin pek kahramanca görünmemesine neden oldu.

Yanına çöktüğünde Nate, "Eğlenceli görünüyordu," dedi.

"Yüzmeyi sevmiyor musun?"

"Hayır, severim," diye cevapladı başını telefonundan kaldırmadan. "Hatta iyi yüzerim. Ortaokulda takım kaptanıydım. Lise birinci sınıfta da en iyiler arasındaydım."

"Hadi canım," dedi Stevie şaşkınlıkla.

"Öyle. Çok iyi yüzüyordum ama yarışmaktan hoşlanmadığım için bıraktım. Ama bu..." Başıyla önlerinden uzanan gölün genişliğini işaret etti. "Soğuk ve iğrenç görünüyor. Ben havuz seviyorum. Orası daha güvenli."

"Neden daha önce bundan hiç söz etmedin?"

"Hiç konusu açılmadı," dedi Nate.

"Ellingham'da bir keresinde geceyi havuz evinde geçirmiştik."

"Ama yüzmemiştik," dedi Nate.

Sporcu Nate kavramı o kadar şaşırtıcıydı ki Stevie söyleyecek söz bulamadı. İnsanlar şaşırtıcı olabiliyorlardı ve bu Stevie'yi hayal kırıklığına uğratıyordu. Derinleri görebildiğine, ipuçlarını fark edebildiğine inanmak istiyordu. Ancak Nate'in gizli bir şampiyon olduğundan asla şüphelenmemişti. Bu işte başarısız olmuştu.

Dylan ve diğerleri sudan çıkıp onlara yakın bir yere oturdular. Bu tavırları tamamen normal ve arkadaşçaydı; sadece sosyalleşmeye çalışıyorlardı. Stevie bunu biliyor, hatta biraz da takdir ediyordu.

Ama öte yandan, kendi doğası gereği bu tür yaklaşımlardan hep uzak dururdu. Nedeninden asla emin değildi. Belki de ebeveynleri onu bunu yapmaya zorladığı, ona arkadaş edinmesini söylediği içindi. Sanki arkadaşlarınızın sayısı sizin değerinizi belirliyormuş gibi. Stevie'nin zaten arkadaşları vardı; Nate ve Janelle. Hatta şu anda onlardan biri yanındaydı.

Bu yüzden yeni yüzlere bakmak yerine gölün karşı kıyısındaki heybetli kayaya baktı.

Stevie'nin bakışlarını takip eden Dylan, "Orası 23. Nokta," dedi. "Yirmi üç kişi oradan atlayarak öldüğü için böyle diyorlar."

"Yirmi üç kişi değildi," dedi bir kız. "Evet, insanlar öldü ama o kadar çok değil."

"Yirmi üç kişiydi," diye diretti Dylan. "Öyle olmasa neden bu ismi versinler? Geçen yaz ben de oradan atladım. Muhteşemdi."

"Sen bir aptalsın, Dylan," diye cevapladı kız. "Oradan atlarken yakalansaydın kamptan giderdin." Dramatik bir şekilde parmağını şaklattı. "Yani, tahtalı köye."

"İsa gibi göğe yükselerek mi?" dedi Nate kısık bir sesle.

Kız burnunu kırıştırarak şakasının bile hoş olmadığını ima etti. Muhabbeti Stevie'nin ilgi alanına yönlendirmenin zamanı gelmişti.

"İnsanlar hiç cinayetler hakkında konuşuyor mu?" diye sordu Stevie.

Kız alt dudağını sarkıtarak düşünceli bir tavırla ısırdı. Siyah mayo giymiş, siyah saçlarıyla uyumlu ojeleri olan başka bir kız onlara doğru eğildi.

"Ah, evet," dedi. "Ormandaki Kulübe olayı. Yetmişlerde yaşayan, Oduncu dedikleri bir seri katil yapmıştı."

Stevie onu düzeltme dürtüsüyle mücadele etti.

"Adamı yakaladılar," diye devam etti kız yanılarak. "Ormana gidip cinayetlerin işlendiği yeri görebilirsin ama orada pek bir şey yok. Burada çalışmaya başladığım ilk yıl oraya gitmiştim. Gerçekten garip bir yer. Öldürüldüklerinde orada olan eşyalar hâlâ duruyor."

Yine yanılıyordu. Stevie içten içe kıvranıyordu.

"İstediğini biliyorsun," diye fısıldadı Nate.

Stevie onu dirseğiyle dürttü.

Belki de Nate ve Stevie'nin çok konuşkan insanlar olmadıklarını sezdiklerinden grup kendi arasında konuşmaya devam etti. Halka açık bir mangal vardı ve birkaç danışman yanlarında sosis getirmişti. Dylan ve grubu gidip birkaç tane aldı ve yemek için yere oturdular.

"Kameramı tut," dedi Dylan kızlardan birine.

Kız denileni yaparken Dylan sosislilerden birini alıp tamamını zorla ağzına tıktı ve öğürmeye başladı. Nate ona bön bön baktı, söyleyecek söz bulamamıştı.

Öte yandan Stevie dalıp gitmişti.

"Orospu çocuğu."

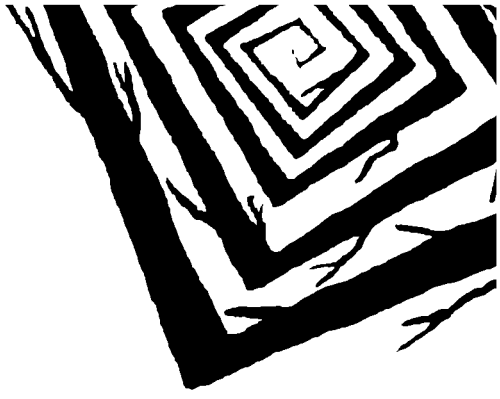
Bu istediğinden daha yüksek sesle çıkmıştı. Dylan da dahil bütün grup dikkatini ona çevirdi.

"*Orospu* çocuğu," dedi Stevie yeniden, birden ayağa kalktı telefonunu kurcalamaya başladı.

Arkasından Janelle'in, "Sana demedi," dediğini duydu. "O... Şey..."

Stevie çoktan daha iyi sinyal alabilmek için otoparka doğru hızla yürümeye başlamıştı bile. Hattın diğer ucundaki kişinin cevaplamasını bekliyordu. Nihayet cevapladı.

"Konuşmamız gerek," dedi Stevie. "Hemen."

XV

STEVİE TOPLANTI YERİ OLARAK NATE'İN BU YAZ kalacağı kullanılmayan ağaç evini seçti. Yatağı, ince bir ahşap duvarın arkasında Nate'i bekliyordu.

Stevie burayı gördükten sonra ağaç evin fazla abartıldığını düşündü. Ahşap bir merdivenle ulaşılan yüksekte bir yapıydı. Altına fazla spor malzemelerinin depolanması için açık bir alan bırakışmıştı. Pencerenin altındaki boş raflarıyla ve bir zamanlar üzerinde minderi olan oturaklarıyla pencereli bir kutu gibiydi. Bir ağacın hemen yanındaydı, muhtemelen ismini de buradan alıyordu. Yetersiz bir tepe lambasının aydınlattığı, örümcek ağı gibi karmaşık ve sıcak bir yerdi.

Janelle, "Görüyor musun?" dedi Nate'e, içeriye girdiklerinde. "Kaçırdığın pek bir şey yok."

Bu Nate'i biraz bile keyiflendirmedi.

Stevie örümcek ağıyla kaplı pencere pervazına oturdu, altındaki zemini izleyerek misafirinin gelmesini bekledi. Carson giydiği çiçekli şalvar pantolonu ve Box Box tişörtüyle nihayet belirdi, basamakları ikişer ikişer çıkarak yanlarına ulaştı.

"Neler oluyor?" diye sordu. "Önemli bir şey gibi geldi."

"Duvara mesajı kimin yazdığını biliyorum," dedi Stevie. "Ve koşu yoluna kutuyu kimin bıraktığını da."

"Ah! Ah, bu harika!" diyerek başını sallasa da bakışları hafiften çevresine kaydı ve ellerini bol şalvarının cebine soktu.

"Sen yaptın," dedi Stevie.

Bunu, şu anda Carson'a etkilenmemiş bir ifadeyle bakan Nate ve Janelle'e çoktan açıklamıştı.

"Ben mi? Ben..."

"Söylemeye hazırlandığın şeyi söylemeni tavsiye etmem," dedi Janelle, pencere pervazında oturan Stevie'nin yanma giderek.

"Ben ederim." Nate yere çökmüş, kıymıkları topluyordu. "Stevie çıldırdığında hoşuma gidiyor."

Bu sözler üzerine Carson daha fazla konuşmadı. Yere çöküp yogi bağdaşı kurdu.

"Artık bize nedenini anlatacak mısın?" dedi Janelle. "Detayını bilmek istediğim şey bu."

"Tabii." Stevie biraz esneyince boynu yüksek sesle çıtladı. "En başından beri mesajın duvara bizden önce yazıldığını biliyorduk. Çünkü boya kurumuştu ve yatağımın altında boya damlacıkları vardı. Ayrıca tüm kulübeyi ve birinin oraya nasıl girebileceğini araştırdık. Pencerelerde parmaklıklar vardı, kapı içeriden kilitliydi ve zemin betondan yapılmıştı. Birinin içeriye girmiş olması imkânsızdı, değil mi? Ama tek bir yol vardı; pencere panjurundaki delik. Sadece birkaç santim büyüklüğündeydi. Ama bu akşam Dylan'ın koca sosisliyi tek

seferde ağzına tıktığını görünce birinin o deliği kullanarak kulübemize nasıl sızabileceğini fark ettim."

"Duymayı beklediğim şey değildi," dedi Nate, "ama peki."

"Yumuşaksa eğer büyük bir şeyi küçük bir delikten içeriye sokabilirsin," diye devam etti Stevie. "Sosisli yumuşaktı ve Dylan onu ağzına sokabildi. Peki panjurdaki küçük delikten ne geçebilirdi? Belki bunun gibi bir şey."

Stevie, Carson'ın ona verdiği yeniden kullanılabilir çantayı havaya kaldırdı. Sağ elinin başparmağı ve işaret parmağıyla bir halka yapıp sol eliyle çantayı o halkanın içine çekti.

"Kumaş," dedi. "Kimin özel, gerçekçi desenlerde bir sürü kumaşı var?"

"Ah, hayır," dedi Janelle başını iki yana sallayarak. "Ah... Dalga geçiyor olmalısın."

"Zıplama Evi'nde bunlardan bir duvar dolusu var," dedi Stevie. "Tek ihtiyacın ahşap görünümlü kumaş yapmak. Bu muhtemelen oradaki duvardaydı. Mesajı duvara boyayla yazdın; yükseğe yazdın ki pencere hizasında olup gölgede kalsın. Boyanın damlamasına izin verdin ama çok fazla değil çünkü üstünü örtmek için kullanacağın kumaş parçasının altından görünmediğinden emin olmak istedin. Görünmemesi için fazla damlaları sildin. Kuruyunca üzerini ahşap desenli kumaşla kapatarak onu bir parça bantla oraya sabitledin."

Yatağının altında bulduğu bant parçasını gösterdi. Buluşmadan önce gidip bandı kulübeden almıştı.

"Sonra yapman gereken tek şey o kumaşa bir ip ya da misina bağlayıp diğer ucunu pencerenin dışına çıkarmaktı. Gece bir ara ipi çekerek kumaşı pencereden çıkardın. Sanırım kumaş düştüğü zaman yüzüme falan değmiş olmalı. Yüzümde

sineklerin dolaştığını hissettim sanmıştım. Ve işte bu kadar. Gizemli bir şekilde duvarda bir mesaj belirdi. Sonra, elbette ki bir kutu dolusu bebek hazırladın ve onu koşuya çıktığında bulduğunu iddia ettin."

"Evet!" dedi kocaman gülümseyerek. "Evet! Sen" –Stevie'yi işaret etti– "bu işi biliyorsun. Bu çılgıncaydı! Çok iyiydi! Doğru karar verdiğimi biliyordum."

"Bu bir çeşit test falan mıydı?" diye sordu Nate.

"Sanmıyorum," dedi Stevie. "Bu gösteri içindi, değil mi?"

"Bazen bir şeyin büyümesi için ona yatırım yapman gerekir," dedi Carson. "İşleri yoluna sokmak için küçük bir dram yaratmak gibi."

"Senin planın da birinin kulübemize girip bize bir tehdit mesajı bıraktığını düşünmemizi sağlayarak korkutmak mıydı?" dedi Janelle.

"Asla tehlikede değilsiniz!" dedi Carson.

"Bunu nasıl bilebilirsin?"

"Ama değilsiniz," dedi biraz daha az hevesle.

"Yani planın sahte bir mesaj bırakmaktı, peki ya sonra?" dedi Stevie. "Bunun davayla ne alakası var? Birileri podcasti yapmana engel oluyormuş gibi göstermeye mi çalıştın?"

"Eh, evet."

"Peki insanların sinirlenebileceğini düşünmedin mi?" diye sordu Nate. "Yani podcasti dinleyecek kişiler, kendilerine karşı nasıl da sahte tehdit gösterileri hazırladığını öğrendiklerinde?"

"Şey, aslında bunu kimsenin öğrenmemesi gerekiyordu..."

"Bize ne zaman söyleyecektin?" dedi Stevie.

Postacı çantasının içine uzanıp ahşap desenli dertop olmuş bir çanta çıkardı.

"Al birini. Bu kulübendeki ahşap desenli kumaştan yapılmış çanta. Yakında sana söyleyecektim çünkü alarma geçtiğini biliyordum. Bak, bu çantaları bile yanıma almıştım."

Birini Stevie'ye fırlattı ama o, yere düşmesine izin verdi.

"Ben geri dönüyorum," dedi Janelle başını iki yana sallayarak. "Vi'yle konuşmam gerek."

Nate'e baktı.

"Ah, ben kalıyorum," dedi Nate iyice yerleşerek. "Bu kesinlikle benim Düşünme Seansım."

Stevie, ürkütücü mesajlar bıraktığı ortaya çıkmış biri için fazla neşeli görünen Carson'la yüz yüze geldi. Tüm hisleri sonuna kadar hissettiğine, evrenle bir olduğuna tüm benliğiyle inanan bir adamın rahatlığı vardı onda.

"Öyleyse açık olalım," dedi Stevie, "Hâlâ bu dava üzerinde çalışıyorum ama bunu kendi yöntemimle yapacağım, yani sahte olaylar yaratmak yok."

"Hayır, anladım, ben–"

Stevie elini kaldırdı.

"Bunu kendi yöntemimle yapacağım," diye devam etti. "İnsanlarla konuşacağım."

"Sonra da biz–"

Hiç susmuyordu.

"*Ben*," dedi Stevie, "bir şey bulursam sana haber vereceğim. Bu insanlar gerçek, Janelle ve ben de gerçek insanlarız. Biliyorum, paran var ve bu yer sana ait ama bu kasaba ve acıları

sana ait değil. Bizim bu insanlara yardımcı olmamız gerek. Ama sen yardımcı olmuyorsun."

Carson, kendi kampında on yedi yaşında bir kızdan azar yediği için utandıysa da bunu hiç belli etmedi.

"Seni anlıyorum."

Nate uyarırcasına başını iki yana salladı.

"Şimdi birkaç soruyu cevaplayacaksın," diye devam etti Stevie. "Kulübelerin zemini her zaman beton muydu?"

Bu soru Carson'ı şaşırtmıştı.

"Evet," dedi. "Su baskınına önlem amaçlı. Bazen göl taşıyor."

"Yeniden elden geçtiler mi yoksa bunlar ilk halleri mi?"

"Yeniden elden geçtiler... Sanırım altmışlarda falan?"

"1978'de de bu şekilde miydi?"

"Evet," dedi. "Neden? Betonda bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır."

"O zaman neden–"

"Hayır," dedi Stevie tekrar.

Carson çenesini kapatıp yerden kalktı.

"Seni seçerek doğru karar vermişim," dedi. "Aklını karıştırmaya çalışıyordum ama söz veriyorum bir daha böyle bir şey yapmaya çalışmayacağım."

Carson gittikten sonra Nate, "Vay be," dedi. "Vay be. Eğer bir dedektif olmazsan yöneticilikte geleceğin parlak. Adam resmen *küçül*üp ufacık oldu."

Doğrusunu söylemek gerekirse Stevie de bundan keyif almıştı. İçini kaplayan sıcak zevkle parıldıyordu.

"Beton mevzusu neydi?"

"Sabrina'nın günlüğü," dedi Stevie. "Zemine gizlenmiş olma ihtimalinin olup olmadığını merak ettim ama sanırım öyle bir ihtimal yok."

"Günlüğün hâlâ buralarda olma ihtimali olmayabilir, biliyorsun değil mi? Her yere bakıldığı halde 1978'den beri onu gören olmadıysa?"

"Bundan emin değilim işte," dedi Stevie. "Ormana esrar almaya giden biri *günlüğünü* yanında götürmez. Orada, karanlıkta oturup günlüğüne *Sevgili günlük, işte buradayım ve ilk kez esrar satın alıyorum*, yazacak değil ya."

"Evet," dedi Nate. "Sanırım yazmazdı. Ya bir ağacın içindeyse? İnsanlar kitaplarda hep böyle şeyler yaparlar; eşyalarını bir ağaç kovuğuna saklarlar."

"Mümkün," diye cevapladı Stevie. "Ama riskli. Hava şartları onu mahvederdi ya da biri bulurdu. Güvende tutmak istersen onu kuru ve sadece kendinin bilebileceği yere saklarsın."

"Pekâlâ, bu davayı takıntı haline getirmiş birine ne dersin? Hatıra koleksiyoncusu. Eğer biri o günlüğü bulduysa bu onun için büyük bir olay olmalı."

"Gerçek suç düşkünleri seri katil değildir, gizli ganimetlerin peşine düşmezler. Eğer biri günlüğü ele geçirseydi bunu herkese söylerdi. Asıl *olay* bu."

Nate bunun doğruluğunu kabul ederek başıyla onayladı.

"Yani günlük şu an senin ana odağın. Davanın çözülemez olduğunu hissettiğin için mi böyle yapıyorsun?"

"Davanın çözülüp çözülemeyeceğini bilmiyorum," diye cevapladı Stevie. "Çözülebilse bile bunu yapabilecek kişi ben miyim onu da bilmiyorum. İş muhtemelen DNA'ya falan kalacak. Ama günlüğü arayarak hâlâ hayatta olan birine yardımcı olabilirim."

"Bunu Carson'a söylemedin."

"Carson'ın bilmesine gerek yok," dedi Stevie. "Siktir et Carson'ı."

"Katılıyorum. Ayrıca kötü bir planmış gibi yansıtmak istemedim çünkü bence bu iyi bir plan. Ama aynı zamanda zor gibi görünüyor. Tabii 1978'den kalma bir seri katilin izini sürmekten daha zor olamaz."

Sessizliğe gömülüp cırcırböceklerinin ya da ağustosböceklerinin veyahut yazın tüm gece cırlayan şeyler neyse onların seslerini dinlediler. Cırlayan bir şeydi işte.

"Geçmişte insanların yapacak ne kadar az şeyi vardı," dedi Nate düşünceli bir edayla. "İnternet yokken günlük falan tutuluyordu sanırım. Yoksa neler yaşandığını nasıl hatırlayabilirdin ki?"

Stevie *hımm* diye bir ses çıkardı.

"Yarın çocuklar gelecek," dedi Nate. "Çocuklar. O küçük çocuk parmaklarıyla çocuklar."

"Çocuk parmakları mı?"

"Artık hiç güvende olamayacağız diyorum. Şu danışman çabucak iyileşse iyi olur."

Stevie ilerleyen saatlerde kulübesine girdiğinde Janelle'in Vi'yle konuşmasını bitirmek üzere olduğunu gördü. Vi'nin kısa gümüş saçlarını ve pembe çerçeveli yuvarlak gözlüğünü görebiliyordu. Çifte kumrular her ne konuşuyorlardıysa o içeriye girince hemen sustular. Stevie selam verip yatağına yığıldı. Çok sağlam bir yatak değildi, yayları bedeninin altında itiraz edercesine gıcırdadı. Havada keskin bir kimyasal kokusu vardı, duvardaki mesajsa yok olmuştu.

Janelle konuşmasını bitirdiğinde Stevie ona, "Yazıyı duvardan çıkarmışsın," dedi.

"Evet, biraz metil alkol kullanarak yumuşattım, sonra da kazıyarak çıkardım."

"Metil alkol mü?"

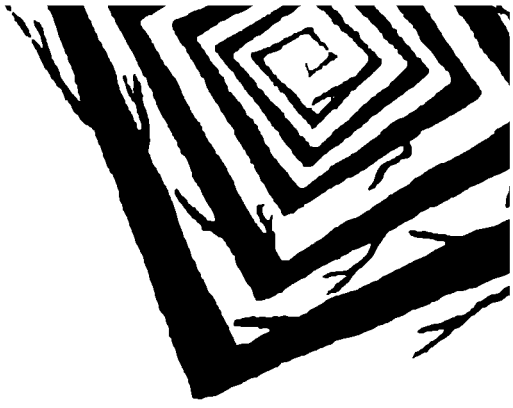
"Kamp ocaklarında kullanıyorlar, yani etrafta bulunabiliyor. Koku yakında geçer."

"Geçsin istiyor muyum bilmiyorum," diye cevapladı Stevie. "Sanırım bu, yaz boyunca çözdüğüm tek şey olarak kalacak."

Janelle'in araya girip, *Hayır, kalmayacak*, demesini bekledi ama o tabii ki demedi. Janelle insanı daima cesaretlendiren biriydi ancak aynı zamanda da gerçekçiydi. Sessizliği Stevie'nin endişelerini doğruladı.

Ama ruh halini hemen değiştiren bir şey oldu. Telefonuna David'den bir mesaj geldi:

İşten bir gün erken ayrıldım. Yarın görüşürüz.

XVI

STEVIE O SABAH, BARLOW CORNERS'A YARAŞIR enerjik ve güzel bir ruh haliyle uyandı. Bugün David burada olacaktı. Bugün Ormandaki Kulübe kurbanlarından birinin aile ferdine vereceği bir şeyi vardı. Bugün çocuklar geliyordu ve bu bile onda muhteşem hisler uyandırıyordu.

Stevie o sabah bir kez daha bisiklete atladı. Kasabaya inmek oldukça kolay olmuştu, sadece iki dönüş yapması gerekmişti. Yine de kasabanın pek çok yerinde bisiklet yolu ya da kaldırım yoktu – sokaklarda kenardan sürdüğünüzde size araba çarpmayacağına güvenmeniz bekleniyordu. Zaman zaman yalpalayıp endişeyle frene bastığı olmuştu, yolun kenarından mı gitmeli yoksa trafiğe mi karışmalı asla emin olamıyordu. Ama insanlar bu konuda hiç sorun yaşamıyor gibi görünüyordu. Yola tamamen hâkim bir şekilde yanından yarış yaparcasına vınlayarak geçiyorlardı.

Bir buçuk saat kadar sonra kasaba meydanına vardığında eski halinden eser yoktu, artık kendini aşmıştı. Yolculuğun son birkaç yüz metresinde bisikletini kaldırımda sürükledi ve kütüphanenin önüne zincirledi.

Kütüphanenin havası terden sırılsıklam olmuş bir ten için şok etkisi yaratacak kadar serindi. Allison yeni okuma salonunda bazı kitapları düzenliyordu. Üzerinde enerji veren sarı bir gömlek elbise ve onunla uyumlu iri sarı boncuklardan yapılmış bir kolye vardı. Janelle olsa bu limon rengini ve duyarlılığını takdir ederdi.

"Selam," dedi Stevie usulca.

Allison arkasına döndü.

"Sana bir şey getirdim," dedi Stevie, sırt çantasına uzanıp sanat malzemelerinin yazılı olduğu kâğıdı çıkardı. "Sanat atölyesini düzenlerken bulduk. Bir yığın çöpün içindeydi, ama... Senin Sabrina'nın yazdığı ya da yaptığı her şeyi ne kadar sevdiğini biliyorum, bu yüzden..."

Allison kâğıda bakakaldı, sonra başını kaldırıp yüzünde garip bir ifadeyle Stevie'ye baktı.

"Sanat atölyesi mi?"

"Evet. Orayı temizliyorduk. Şey, yani Janelle temizliyordu ve bunu buldu, ben de senin..."

Allison bakışlarını tekrar kâğıda çevirdi. Stevie kadının ne düşündüğünü anlayamıyordu ancak gözlerinin ardında çok fazla şey yaşanıyordu. Yoğun duygular konusunda çok iyi değildi, bu yüzden adımlarının çıkışa doğru seğirdiğini hissetti.

"Gitsem iyi olur."

"Olur..." dedi Allison dalgın bir sesle. "Olur."

Stevie kapıya varmak üzereydi ki Allison aceleyle yanına gelip hafifçe kolunu tuttu.

"Teşekkürler," dedi. "Bu... Bu çok nazik bir davranış. Çok teşekkürler."

"Önemli değil," dedi Stevie. Çünkü gerçekten de değildi.

"Sabrina yazma konusunda kötüydü," dedi Allison. "Ailemizde dalga konusuydu. O her şeyi yapabilirdi ama öldürseler..."

Allison cümlesini bitirmeyi düşündü fakat sonra gözlerini kırpıştırarak sohbeti yeniden başlattı.

"Araştırman nasıl gidiyor?"

"Pek iyi değil," dedi Stevie. "Carson yüzünden pek çok insan muhtemelen bizimle konuşmayacak."

"Ben rica edersem konuşurlar," dedi Allison parlayan gözlerle. "Kiminle konuşmak istiyorsun?"

"Benimle konuşmak isteyecek herkesle," diye cevapladı Stevie. "Orada olanlarla. Shawn Greenvale, Susan Marks, Paul Penhale..."

"Hemen dönmen gerekiyor mu?"

"Aslında gerekmiyor."

"Gel benimle," dedi Allison. "Paul'ün kliniği birkaç dükkân ötede."

Barlow Corners Hayvan Hastanesi tam olarak dört dükkân aşağıda, pilates ve jimnastik salonunun hemen yanındaydı. Oldukça parlak renkli, fazlasıyla neşeli bir ofisti, her tarafı çocukların pastel boyalarla kendi hayvanlarını çizerek onlara iyi baktığı için Dr. Penhale'e teşekkürlerini ilettiği mesajlarla doluydu. Bir kahve makinesi, yanında da taze pişmiş kurabiyeler vardı. Özenle kesilmiş ak saçları ve köpek çizimleriyle

kaplı önlüğü olan bir adam masada oturuyordu. Stevie onu piknikten belli belirsiz hatırlıyordu.

"Selam, Joe," dedi Allision. "Paul hasta mı bakıyor?"

"Evet, ama bir dakikaya işi biter."

Bunu dediği anda kapı açıldı ve kollarının arasında kıvırcık tüylü minik bir köpek taşıyan, kestane rengi önlüklü bir adam dışarı çıktı. Köpek biraz sersemlemiş görünüyordu, kulağında da bandaj vardı.

Köpeği bekleme salonundaki kadına vererek, "Akşam yatmadan önce bandajı çıkarabilirsin," dedi. "Ama dikişleri iyileşene kadar bir hafta boyunca koni takması gerekecek. Bir süre köpek parkına gitmek de yok."

Hasta ve sahibi danışmada hesabı öderken Paul selam vermek üzere onlara doğru geldi.

Allison ve Stevie'ye şaşkınlıkla bakarak, "Selam, Allison," dedi. "Ne oldu?"

"Bu Stevie, önceki akşamki davetten," dedi Allison. "Hatırlarsın."

Paul, "Unutmak ne mümkün," diye cevapladı ve başıyla nazikçe Stevie'yi selamladı.

"Stevie iyi biri," dedi Allison. "Davayla ilgili ona bir röportaj verebilirsen benim için çok büyük anlamı olur."

Paul kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedi Allison. "O iyi biri."

Küçük köpek ve sahibi giderken Paul onlara güle güle demek için el salladı. Sonra danışmada ışık hızıyla takvime bir şeyler yazan adama döndü.

"Tatlım, sonraki randevum ne zaman?"

"Kırk beş dakika sonra bir tane var," diye cevapladı adam. "On çeyrekteki kısırlaştırma randevunu bu öğleden sonraya almak istediler."

"Biraz zamanım var gibi görünüyor," dedi Paul. "Bir kahve içebilirim. Bu sana uyar mı, Joe?"

"Uyar," diye cevapladı Joe. "Bana ameliyat malzemelerini açmam için zaman vermiş olur."

"Kocam," diye açıkladı Paul. "Her şeyin düzenini o sağlar."

Joe buna itiraz etmedi. Stevie'ye bakmak için masanın üzerine eğildi.

"Demek Box Box herifi artık kampın sahibi, ha?" diye sordu.

Stevie başıyla onayladı.

"Bir de şeyle ilgili podcast mi yapmak istiyor... Şey, olanlarla ilgili? Her işe el atıyor gibi görünüyor. Yine de itiraf etmeliyim ki o kutuları seviyorum."

Stevie omuz silkti çünkü Joe haklıydı. Adamın garip ilgi alanları vardı.

"Joe düzen seviyor," diye açıkladı Dr. Penhale. "Balayımızı *The Container Store*[4]'da geçirmek isteyecek diye onunla dalga geçerdim."

Joe suçunu kabullenir gibi ellerini havaya kaldırdı.

"Senin işini hallettiğimize göre," dedi Allison. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana sorman yeter."

Bir baş selamıyla oradan ayrıldı.

[4]Amerika Birleşik Devletleri'nde ev ve ofis düzenleyici malzemelerin satıldığı zincir mağazalar. (ç.n.)

"Allison'ın üzerinde büyük bir etki yaratmış gibisin," dedi Paul. "Onunla aran iyiyse benimle de iyi olur. Hadi, Patty'nin yerine gidip bir kahve ya da gazoz falan alalım."

Caddeyi geçerek Sunshine Pastanesi'ne doğru ilerlediler. Patty Horne arka tarafta pasta süslüyordu. Onlara el salladı ama asistanı kahve siparişlerini alıp hazırlarken işine devam etti. Paul ödemeyi yapmakta ısrar etti. Bütün masalar boş olduğundan pencerenin yanındakine geçtiler. Sunshine Pastanesi, isminin hakkını verecek kadar güneş alan bir yerdi. Gün ışığı, kavanozun içine yerleştirilmiş kırmızı gerbera papatyalarıyla dekore edilmiş enerjik sarı rengindeki masalara vuruyordu.

"Pekâlâ, sana nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Paul.

"Bunu kaydetmem sorun olur mu?" dedi Stevie telefonunu çıkararak. "Podcast için değil, kendim için. Hatırlatma amaçlı."

Paul istediğini yapabilirsin dercesine bir hareket yaptı.

"Sanırım..." dedi Stevie ama sonra bu şekilde başladığı için pişman oldu. Daha emin, daha özgüvenli konuşması gerekiyordu. Ama söylemek yapmaktan daha kolaydı. Stevie kardeşini kaybetmiş bir adamın karşısında oturuyordu, tıpkı Allison'ın ablasını, Patty'nin arkadaşlarını kaybettiği gibi. Buradaki herkesin bir *kaybı* vardı. Stevie bunu iliklerinde hissetti.

Paul bekliyordu. Stevie'nin bu özgüvensizliğe bir son vermesi gerekiyordu.

"Kardeşin," dedi. Bu bir soru değildi ama Paul anlamış gibi görünüyordu. "Tabii senin için sorun değilse," diye ekledi.

Paul başıyla onayladı, çenesi hafifçe göğsüne doğru eğildi.

"Sorun değil," dedi. "Kardeşime olanlarla ilgili –ve burada olan her şeyle ilgili– on yedi yaşımdan beri konuşuyorum zaten. Bütün hayatım bununla geçti. Kardeşim 1977'nin

aralık ayında öldü, cinayetlerden yedi ay kadar önce. Noel'den hemen önceydi. Ortaokulda bando takımındaydı. Trampet çalıyordu. Noel konseri için uzun saatler süren özel provalar yapıyorlardı. Ben evdeydim. Alt katta *Starsky and Hutch*'ı izleyerek ev ödevimi yapıyordum. Telefon çaldı ve sonra... Üst kattan gelen çığlıkları duydum."

Durdu ve bir süre kahvesine baktı.

"Arayan kişi komşumuz Bayan Campbell'dı," dedi Paul. "Kaza kavşağın orada olmuştu. Michael birkaç dakikaya evde olacaktı. Ama biri kavşaktan dönerken onu biçmişti. Bayan Campbell bunu duyup dışarıya koşmuş, kardeşimin yanındaymış... Şey olduğunda."

Başını iki yana salladı.

"Hemen ölmemiş. Bayan Campbell ambulans gelene kadar onun yanında kalmış. Hastane yolunda ölmüş."

"İnsanlar Todd Cooper olduğunu düşünüyor, yani ona çar–"

"Ben düşünmüyorum," diye araya girdi Paul. "Ben ona çarpan kişinin Todd Cooper olduğunu *biliyorum*. Herkes ona çarpan kişinin Todd Cooper olduğunu biliyor."

Sesi biraz yükseldiğinde Patty başını süslediği pastadan kaldırıp baktı. Paul hafifçe boğazını temizledi. "Neden dışarı çıkmıyoruz?" diye sordu. "Güzel bir sabah."

Pastanede oldukları kısa süre içinde bile sıcaklık yükselmişti, Stevie aniden terlemeye başladığını hissetti.

Kapıdan çıkıp yoldan geçenlerden uzaklaşır uzaklaşmaz, "Burası küçük bir kasaba," dedi Paul. "Herkes herkesi çok iyi tanır. Todd ve kardeşimle ilgili olayın sır falan olduğu da söylenemez. Patty kesinlikle her şeyi biliyor. Ama en iyisi bu

sohbeti... Şey, bilmiyorum. Açık açık konuşmamak bir refleks oldu sanırım."

Meydana doğru ilerlediler ve anıtın yanındaki banklardan birine oturdular.

"Kasaba eskiden daha küçük geliyordu," dedi. "Herkes herkesin evine, bahçesine girer çıkardı. Hepimiz kimin neyin peşinde olduğunu bilirdik. Todd'u tanıyordum. İyi arkadaştık. Kırmızı çizgili, kahverengi bir cip kullanıyordu. Müziğin sesini son ses açıp hız yapardı. Kafası iyiyken de sarhoşken de araba kullanırdı. O zamanlar herkes böyle şeyler yapardı. Ama Todd çok sık yapıyordu. O şekilde kullandığı zamanların çoğunda ben de arabada olurdum. Kaza yapmaktan kıl payı kurtulduğunda güler geçerdik. O gece kıl payı kurtulamadı. Biri onu gördü. Dana Silverman isminde bir kız vardı, o da bandodaydı. O da provadan eve dönüyordu. Kazanın hemen ardından Todd'un cipinin Mason Caddesi'nin köşesini dönüp Prospect Bulvarı'na girdiğini ve çok hızlı gittiğini gördüğünü söyledi. Hatta Todd'un dikiz aynasında asılı olan yeşil, pelüş zarları bile görmüştü. Kazadan sonraki gün Todd okula kendi arabasıyla değil, kız arkadaşı Diane'in arabasıyla geldi. Bu daha önce hiç olmamıştı."

"Kimse neden diye sormadı mı?" dedi Stevie.

"Ben ve pek çok kişi Diane'e neden diye sorduk. Todd önemli derslerin birinden D aldığı için babasının anahtarlarına el koyduğunu söyledi. Dediğim gibi Todd'u tanırdım. O arabada daha önce bulunmuştum, onun hayatıyla ilgili her şeyi biliyordum. Babası ders notu yüzünden sinirlenmiş olabilirdi ama *asla* anahtarlarına el koymazdı."

"Polis onu sorgulamadı mı?" dedi Stevie.

"Sorguladıklarını söylediler. Bütün gece evde olduğunu söylemiş. Ebeveynleri de aynı şeyi söylemiş, bütün gece oturma odasında TV izlemişler."

"Ama arabaya bakmaları gerekirdi."

"İnsan öyle düşünüyor tabii," dedi Paul, keyifsizce gülümseyerek.

"Kimse *arabayı kontrol etmedi mi*?"

"Kazadan sonra, normalde daima garaj yolunda olan cip orada değildi. Bir *hafta* boyunca kimse arabayı görmedi. O bir haftanın ardından polis bize bir rapor ve birkaç form vererek birinin cipe bakmak için gittiğini ve herhangi bir hasar görmediklerini belirtti. Rapora kazadan sonraki günün tarihi atılmıştı ama herkes –evet herkes– onların o tarihlerde kontrole gitmediklerini biliyordu. Dediğim gibi, burası küçük bir kasaba. Todd'un babası belediye başkanıydı. Oğlunun bütün gece evde olduğunu söylemişti, demek ki oğlu bütün gece evdeydi. Cip ortadan kaybolmuş, bir hafta sonra yeniden ortaya çıkmıştı ve polis arabada bir sorun olmadığını söylüyordu. Demek ki arabada bir sorun yoktu."

"Bisikleti saklayan biri oldu mu?" diye sordu Stevie. "Boya izlerine bakabilirlerdi."

"Hep bunu düşünürüm," dedi Paul başını iki yana sallayarak. "1978 yılındaydık. Kimse böyle şeyleri bilmezdi. Yıllar sonra gidip bisikleti sordum ama ona ne olduğuna dair bir kayıt yoktu. Sırra kadem basmıştı. Ortadan kaldırdıklarını düşündüm. Yani demek istediğim bu, küçük bir kasabada yaşanan bir vur-kaç olayıydı. Üzücüydü ama yapılacak pek bir şey yoktu. Herkesin genel tepkisi buydu."

"Herkes Todd'un yaptığını biliyorduysa sonrasında ne oldu?"

"Şey, kasaba esasen üç gruba ayrılmıştı. Todd'un yaptığını düşünüp bizi destekleyenler. Todd'un masum olduğunu düşünenler – çok değillerdi ama birkaç kişi vardı. Bunlar beni çileden çıkarıyordu ama çoğunluğu oluşturan üçüncü gruptakiler kadar değil çünkü onlar Todd'un yaptığını *bilen* ama hiçbir şey yapmamayı seçenlerdi. Dana'nın onu gördüğünü *biliyorlardı*. Arabanın bir hafta boyunca ortadan kaybolduğunu *biliyorlardı*. Hepsini biliyorlardı ama yine de, *Bu sadece bir kazaydı. Bir kaza yüzünden neden çocuğun hayatı kararsın?* diye düşünüyorlardı. Belediye başkanının yalan söylediğini biliyorlardı ama bunu çocuğunu korumak için yapıyor diyorlardı. İyi *baba*ydı. Bu insanları asla affetmeyeceğim."

Bir an duraklayıp yerinde kıpırdandı. Stevie, onca yıl geçmesine rağmen Paul'ün olayın ağırlığını hâlâ hissettiğini görebiliyordu.

"Kardeşime çarpıp kaçtığını ve bundan paçayı yırttığını bildiğim çocukla aynı okula gitmek zorundaydım," dedi. "Onu her gün görmeye katlanmak zorundaydım. Ben onu görmezden geldim o da beni. O sıralar aynı zamanda gey olduğum gerçeğiyle de uğraşıyordum, 1970'lerin sonlarında cinsel kimliğini saklayan bir sporcuydum. Bu boşluğu doldurmaya ve şey gibi görünmeye çalışıyordum... O yıllarda hetero ve maço erkekler nasıl görünüyorsa öyle. Kolay zamanlar değildi ama atlattık. Ebeveynlerim harika insanlardı. Babam adalet istiyordu. Eşitlik istiyordu. İntikam peşinde değildi. O öyle bir adam değildi, insanların doğru olanı yapmasını isterdi. Birileri olayı incelesin diye çabalamaktan asla vazgeçmedi. Kasaba polisi onu yüzüstü bıraktığında eyalet polisiyle şansını denedi. Eyalet polisi yardımcı olamadığında yerel basına gitti. Onu dinleyen herkesle konuştu. Devam da edebilirdi ama yedi ay sonra Todd öldü."

Elini hafifçe havaya kaldırıp *ve işte böyle oldu* der gibi bir hareket kaptı.

"O gece kamptaydın," dedi Stevie. "Cinayetlerin işlendiği gece."

"Ben de kasabadaki her genç gibiydim. Herkes o grubun o gece dışarı çıkacağını biliyordu. Eric'in o gece çıkıp esrar alacağı açık bir sırdı. Eskiden esrar hem yasadışı hem de her yerde olan bir şeydi. Ben de ondan satın alıyordum. Herkes alıyordu. Her hafta gelip ne istediğimizi sorardı, biz ona birkaç papel verdiğimizde de bir yerlere gidip zulasını alırdı."

"Nerede olduğunu kimler biliyordu?" diye sordu Stevie.

"Herkes ormanda bir yerde olduğunu biliyordu, tüm olay açık bir sırdı. Eric'in sır gibi sakladığı tek şey esrarın yeriydi çünkü çalınmadığından emin olmak istiyordu. Aslında Sabrina'yı oraya götürdü ama Sabrina o grubun içinde uzun süredir yer almıyordu. Her açıdan fazlasıyla normal bir geceydi. Kampta üç tane cankurtaran vardı; Todd, Greg Dempsey ve Shawn Greenvale. Todd ormana gitmişti ve Greg de ev hapsindeydi, bu yüzden Shawn'la takılmak için o gece göl evine gittim. Todd ya da Greg oradayken asla gitmezdim. Shawn gitar öğreniyordu ve tıpkı yetmişlerdeki her çocuk gibi Led Zeppelin'in *Stairway to Heaven* şarkısını çalmaya çalışıyordu. Susan bizi kontrol etti. Ardından ben kendi kulübeme döndüm, bir süre kitap falan okudum diye hatırlıyorum, sonra da uyudum. Tüm bildiğim bu kadar. Açıkçası Michael'ın başına gelenler yüzünden insanların gözü bize çevrilmişti ancak bir açıdan şanslıydık çünkü Michael öldükten sonra komşularımız sürekli bize geliyordu, yemek getirip bizimle ilgileniyorlar ve bizi yalnız bırakmıyorlardı. Cinayetlerin işlendiği gece de komşularımız Bay ve Bayan Atkins bize yemeğe gelmiş, TV izlemek için kalmışlardı. Annem akşamları uyuyabilmek için

ilaç alıyordu, bu yüzden dokuz kırk gibi uyumaya gidince Bayan Atkins de evine dönmüştü. Ancak Bay Atkins gece ikiye kadar kaldı ve babamla verandada oturup bira içerek kâğıt oynadılar. Bu, en azından ailemi olayın dışında tuttu. Ben de o gece yatağa gidene kadar Shawn'la beraberdim. Diğer danışmanlar döndüğümü görmüşlerdi. Yani kısmen cinayetlere dahil olmadık. İnsanlar hâlâ zaman zaman bize garip bakışlar atsalar da herkes bizim bu olayda parmağımızın olmadığını biliyordu."

"Sence ne oldu?" diye sordu Stevie.

"Çok kaotikti," dedi Paul. "Polis bile ne yapacağını bilemez haldeydi. Her şeyi en başından berbat ettiler. İlk başta bunun bir uyuşturucu işi olduğunu söylediler ancak kimse bir yaz kampında bir torba esrar için dört insanı öldürmez ve bir de üstüne *esrarı orada bırakmazdı*. Sonra seri katilden bahsetmeye başladılar. Bu yüz seksen derece dönüş demekti. Sanırım çoğu insan böyle bir şey olduğuna inandı ama zamanla unutuldu. Peki ben ne düşünüyordum?"

Başını kaldırıp bir süre kasaba çevresine bakındı.

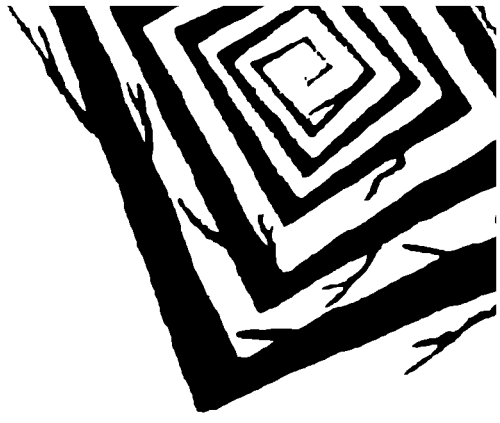
"Bu kasabada yanlış olan bir sürü şey var," dedi. "Bunu biliyordum. Bunu birinci elden yaşadım. Lanet diye bir şeye inanmam. Batıl inançlı ya da onun gibi bir şey değilim. Yani demek istediğim, bizim kasabamız kötü şeylerin yaşandığı ve her şeyin hasır altı edildiği bir yerdi. Cinayetlerle ilgili şeyler hep çok kişisel gelmişti. Bölgeseldi. Ormanda o yeri bulmak, doğru zamanda orada olmak... Her şey zamanlamayla ilgiliydi."

Elindeki boş kahve bardağını buruşturdu.

"Umarım bu yardımcı olmuştur," dedi. "Dürüst olmak gerekirse çok zaman geçti. Gerçeği öğreneceğimizi sanmıyorum

ama yine de bol şans. En azından kampın keyfini çıkarmanı diliyorum."

Paul gülümsedi ve Stevie'yi, John Barlow ve atının gölgesinde düşünceleriyle baş başa bırakıp gitti.

XVII

KASABADAN AYRILIP KAMPA DÖNERKEN STEVIE'NİN aklında bir fikir vardı. Bisikleti çevirip yan sokaklardan birine saptı.

Bisikletli birine çarpılan yeri bir bisikletle ziyaret etmek, özellikle de bisiklet sürme konusundaki yeteneklerinizden emin değilseniz riskli işti. Ancak Stevie hiçbir zaman dikkatli biri olmamıştı. Telefonundan çevre yollara baktı. Olay yeri alelade bir kavşaktaydı; çevresi alçak banliyö evleriyle dolu dört yönlü bir caddeydi. Kaldırım yoktu, yol boyunca uzanan çimenlik vardı sadece. Sakin ve ağaçlarla çevriliydi. Ama o aralık akşamı Michael Penhale'in düştüğü yeri belli eden bir işaret yoktu. Öyle bir kazanın nasıl yaşandığını anlamak kolaydı. Burası akşamları karanlık olmalıydı. Stevie'nin görebildiği kadarıyla sokak lambası yoktu, yani muhtemelen burada geçmişte de sokak lambası yoktu. Bir araba zikzaklar çizerek geliyor, hiç durmuyor ya da direksiyonu kırmıyordu...

Stevie gidona yaslanıp etrafındaki trafiği dikkatle izledi.

Geri döndüğünde kasaba lisesine giden yolun sonunda keskin bir viraja geldi. Patty'nin, Greg Dempsey'nin cinayetlerden

sonraki hafta motosiklet kazası yaptığını söylediği yerdi. Kazayı nasıl yaptığını anlamak zor değildi. Viraj keskindi, sık ağaçlar ve kayalardan oluşan bir duvarla çevrelenmişti. Dönüşü iyi alamazsanız Greg gibi bu duvara toslardınız. Bu hatayı kesinlikle başkaları da yapmış olmalıydı çünkü eski anma törenlerinden kalıntılar kalmıştı; uzun ağaçların arasma yarı gömülü, yıpranmış bir haç ve yılların izlerini taşıyan bir oyuncak ayı.

Stevie yoldan aşağıya bakınca Liberty Lisesi'nin gülünç derecede büyük tabelasını gördü. Aydınlık bir yaz gününde yol kenarında durmasına rağmen burada yalnız olmak ürkütücüydü. 1977 Aralık'ından 1978 Temmuz'una kadarki kısacık zaman diliminde bu kasabada çok fazla kötü şey yaşanmıştı. Yedi aylık, acımasız bir trajedi.

Yol kenarındaki çimenliğe yakın sürerek kasaba meydanına geri dönerken birçok kez birinin arkadan çarpacağından duyduğu tedirginlikle bisikletten inip yanında sürükledi. Geri döndüğünde Sunny Pines Kampı değişmişti. Çocuklar gelmişti. Birer ikişerli araba ve otobüslerle gelmişlerdi, parlak sırt çantaları ve scooter kaskları vardı. Yüksek sesli çığlıkları gölün huzurlu sessizliğinin üzerine yayıldı.

Bu bir sürpriz değildi ama yine de onların varlığıyla manzara o kadar değişmişti ki Stevie'nin kafası karıştı. Buranın her zaman taze biçili çim gibi kokan geniş alanlarına, küçük ahşap bina ve tabelalarına alışmıştı. İlk önce ona aitti, sonra kendi yaşıtı olan birkaç insana. Ama şimdi? Şimdi *her yerde* çocuk vardı.

Aniden bu işe kendi isteğiyle girdiğini hatırladı.

Stevie, ağlayan çocuklarını yavaşça paçalarından ayıran ve anne babalarını unutarak neşeyle koşup giden çocuklarını izleyen ebeveynlerin yanından geçti.

Janelle ve Nate yemekhanede kalan son danışmanlardı. Kahvaltı servisi yapılmıştı ama Stevie tezgâhın arkasındaki kadını streç filmi açarak ona biraz soğumuş krep vermesi için ikna edebilmişti. Çatal bıçağa ya da tabağa ihtiyacı yoktu. Bir peçetenin üzerine alıp eliyle kuru kuru yedi. Portakal suyu dedikleri maddeden bir bardak alıp arkadaşlarının yanına oturdu. Oturduğu an arkasında birinin varlığını hissetti. Nicole hemen yanındaki banka oturdu.

"Bu sabah kasabada mıydın?"

Stevie asitli portakal suyunu yudumladı ve *hı-hı* diye mırıldandı.

"Carson'dan özel iznin olduğunu biliyorum ama artık çocuklar geldi."

"Biliyorum," dedi Stevie. Çünkü biliyordu. Birkaç danışman tarafından toparlanıp kulübelerine götürülen çocukları uzaktan *görebiliyordu*.

"Yani demem o ki senin yapacak bir işin var."

"Farkındayım," dedi Stevie. "Kasabadan dönmek biraz zaman aldı sadece..."

"Ben yalnızca hatırlatıyorum," dedi Nicole ve daha fazla bir şey söylemeden yerinden kalkıp uzaklaştı.

"Seni sevdi," dedi Nate.

"İş hakkında endişelenme," diye ekledi Janelle. "O bende."

İçinde renklerine göre kodlanmış, her biri yapışkan not kâğıdıyla işaretlenmiş sayfalar olan bir klasör çıkardı.

"El sanatlarını yaşlara göre ayarladım," dedi. "Şimdi, bakalım..."

O sabah ve öğleden sonra Stevie bunlara baktı. Janelle'in dosyasındaki her şeye örnekler hazırlamanın yanı sıra herkesin isimlerinin öğrenildiği, kuralların okunduğu ve herkesin güzelce karşılandığı birden fazla toplantıya katıldılar. Stevie'nin girişlerini yaptığı çocuklar oldukça sevimliydiler. En azından çoğu öyleydi. En büyükleri on bir yaşındaydı ve açıkça danışmanlarını akranları olarak görüyorlardı. Stevie sürekli telefonunu kontrol ederek bir haber var mı diye bakıyordu ve dört gibi nihayet beklediği mesaj geldi.

David, **geldim**, yazmıştı.

"Sonra görüşürüz," dedi Janelle gülümseyerek.

Stevie'ye kamptan ayrılmaması söylenmiş olsa da onu kimse durduramazdı. Derslerin birinden sıvıştı ve kulübelerin arasından gizlice geçip açık alandan kampın girişine doğru hızlanarak kampı halka açık alandan ayıran yola koştu. Otoparkı görebileceği bir noktaya ulaşana kadar patikada koşturdu. David orada, gri külüstür bir Nissan'ın yanında duruyordu.

İkisi en son aralık ayında okuldayken her gün beraber olmuşlardı. Kader (ve bir sürü cinayetle bir senatör) onları ayırmıştı. Bir sürü video ve sayısız fotoğraf göndererek hayatlarının her anını birbirleriyle paylaşmışlardı. Stevie David'i kanlı canlı olarak en son, onu almaya geldikleri Vermont'un o karlı ve soğuk sabahında görmüştü. Yüzünün her bir detayını, her açıdan tanıyordu ama onu burada, karşısında dimdik görmek bir an için aklını karıştırmıştı. Hep böyle uzun, sırım gibi ve bu kadar kaslı mıydı? Tişörtü mü büyüktü yoksa zayıflamış mıydı? Bacakları hep böyle miydi? Ve saçları... Ellingham'daki koyu renkli, dağınık bukleli uzun saçları şu an biraz daha kısa kesilmişti. Stevie bunu biliyordu elbette, fotoğraflarını görmüştü ama şu anda garip gelmişti.

Ancak vücudu ne yapması gerektiğini biliyordu. David'e koşarak üzerine atladı, David sarsak bir şekilde onu yakaladı. Arabanın kapısına doğru geriye düştüler ve Stevie gülen David'i öptü.

Evet. Her şey artık yerine oturmuştu. Fotoğraf gerçeği yansıtıyordu. Kendi yüzünü onun boyun çukurunda hissetmek, David'in kollarını ona dolaması, birbirlerine sokulmaları. David'in nefesi. Kalp atışı. David.

Stevie parmak uçlarında yükselmişti ve yaslandıkları arabanın yan tarafında kaydıklarında kahkahalar eşliğinde sendeleyerek ayrıldılar.

"Tanışıyor muyuz?" dedi David.

Stevie ona sıkıca sarıldı.

"Yerleşmeme yardım etmek ister misin?" dedi David. "Güneş batmadan önce yatacak bir yerim olsa iyi olur."

Birlikte arabanın bagajından bir yığın ekipman çıkardılar; çadır, soğutucu, kamp ocağı, iki katlanır sandalye ve küçük bir katlanır masa. Bunları göle yakın boş bir alana taşıdılar.

"Uyku tulumu benim," dedi David. "Yoldayken durduğumuz bazı yerlerde kullanıyorum. Geri kalan eşyaları da kasabada bir yerden kiraladım. Bir dükkândan kano bile kiraladım. Şimdi, bir çadır nasıl..."

Çadır kurmanın göründüğünden daha zor bir şey olduğunu anlamaları uzun sürmedi. Yere bir sürü şey çakılması, doğru yere yayılması, boruları doğru yerlere geçirmek ve takmak gerekiyordu. Ama iki saat içinde çadıra girebilmiş, sağlam olduğunu görmüş ve hemen zemini denemişlerdi.

Bu çok özeldi. Stevie'nin daha önce ya da Ellingham'daki odalarında deneyimlediklerinden farklıydı. Burası vahşi ve her şeyden uzaktı. Buraya bir neden için gelmişlerdi. David

onca yolu onunla olmak için gelmişti. Onunla. Buraya gelmesinin *tek* nedeni buydu.

"Birazdan gitmem gerekecek," dedi Stevie.

"Gitmen şart mı?"

Stevie bir süre düşündü, tam olarak burada, çadırdaki bu uyku tulumunun üzerinde kalmak çok cazip geliyordu. Ama öte yandan geceyi dışarıda geçirme konusunda Nicole çok net konuşmuştu.

"Gitmem gerek."

"Seninle geleyim," dedi David. "Burası cinayet işlenen orman, değil mi?"

"Ama sonra tek başına dönmen gerekecek. Burası cinayet işlenen orman."

"Doğru noktaya parmak bastın. Kal o zaman."

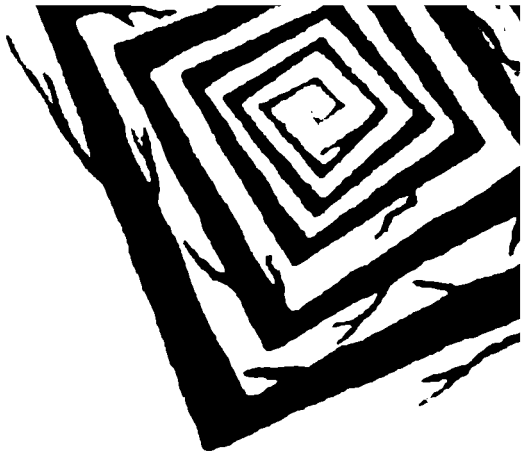
"Kes şunu," dedi Stevie onu iterek ama aslında hiç de kesmesini istemiyordu. Hemen ardından öpüşmeye başladılar. Ama bu, Janelle arayıp Nicole'ün etrafta olduğunu ve kamptan çıkış yasağının başlamak üzere olduğunu haber verişiyle son buldu.

"Gerçekten gitmem gerek," dedi Stevie. "Hemen, hemen gitmeliyim."

"O zaman ben seni arabayla bırakırım," dedi David.

Burada arabanızın olması elverişli bir şeydi. Kendine çekidüzen vermek için uğraşan Stevie çadırdan çıktıklarında hâlâ çoraplarını ve ayakkabılarını giymekle meşguldü. David onu kampın girişine giden yolun aşağısına kadar götürdü. Yolun ucuna kadar gidip giriş tabelasını ve ışıkları görünce durdu. Stevie sıcak geceye adım atıp yol boyu el sallayarak onu izledi ve sonra kulübesine doğru koştu. Nicole tekrar kontrole

geldiğinde Stevie yatağındaydı ve sanki hiç gitmemiş gibi tabletine bakıyordu.

XVIII

"GÜNAYDIN SUNNY PINES!"

Stevie gözlerini kırpıştırarak başını çevirip Janelle'e baktı. Ama orada değildi. Eşyalarını toplayıp duşa girmek için dışarıya çıktığında banyo sırası bekleyen uzun bir kuyrukla karşılaştı. Janelle ortada bir yerde duruyordu.

"Kötü oldu bu," dedi yüksek sesle.

Sıra o kadar uzundu ki Stevie duş almaktan vazgeçip Janelle'le beraber kahvaltıya gitti. Nate çoktan gelmiş onları bekliyordu. Bir tepsi alıp ikisinin arasında sıraya girdi ve sonra onların peşinden bir masaya yöneldi.

"İlk gece nasıldı?" diye sordu Janelle.

"Kızıl saçlı çocuğu görüyor musun?" diye cevapladı Nate. "Mavi tişörtlü olan? Adı Lucas. Benim düşmanım."

Janelle meyve tabağından üzüm alarak, "Sekiz yaşında bir çocukla düşman olamazsın," dedi.

"İşime karışma. O... Tanrım. Buraya geliyor."

Düşman Lucas, Nate'i fark etmişti ve gerçekten de elindeki sosisi yiyerek onlardan tarafa geliyordu. İzin bile istemeden masalarına oturup Janelle ve Stevie'ye baktı.

"Onun arkadaşları mısınız?" diye sordu.

Lucas doğrudan lafa giren biriydi.

"Evet," dedi Janelle tatlı tatlı. "Aynı okula gidiyoruz."

"Kitabını yedi kez okudum."

"Vay be," diye cevapladı Janelle. "Ne çok kez okumuşsun!"

Gerçekten de çoktu ve bu çocuk daha sekiz yaşındaydı.

"Evet," dedi Lucas. "Hâlâ devamını bekliyorum. Ama henüz bitirmediğini söylüyor."

Nate'in başı yavaş yavaş inen bir asansör gibi omuzlarına doğru çekildi.

"Bitirmesini sağlar mısınız?" diye sordu Lucas.

"Sanmıyorum," diye cevapladı Janelle. "Ama bitirecektir."

"Fikirlerim var," diye devam etti Lucas.

Lucas kendi grubunun masasına döndüğünde Nate, "Onu ben yazdım," dedi. "Fikre ihtiyacım yok."

"Aslında var," dedi Janelle ağzının içinde.

"Burası bir cehennem."

"Çocuk daha sekiz yaşında," diye belirtti Janelle. "Ve senin kitabını okumuş. Bu hoş bir şey."

Nate açıkça irkildi.

"Yakında daha fazla zamanın olacak," diye devam etti Janelle. "Diğer danışman bir iki güne burada olur."

Stevie sabah saatlerinin ani bir aksiyonla hareketlendiğini düşünse de günün ne getireceğinden habersizdi. Piknik masalarından tepsiler kaldırıldığı anda tüm kamp meydana geçti ve bayrak direğinin etrafında halka halinde toplanarak Bağlılık Yemini'ni okudular, duyuruları dinlediler. Ardından tüm grup dağıldı ve etkinlikler başladı.

Janelle'in Janelleliğini konuşturmuş olması iyi bir şeydi çünkü sanat atölyesi etkinliklere hazırdı. Hatta tüm kamp tarihi boyunca sanat atölyesi hiç o sabahki kadar hazır olmamış bile olabilirdi. Janelle hayatı boyunca bu ânı beklemiş ve şimdi bu fırsatı yakalamıştı. Çocuklar neye bulaştıklarını bilmiyorlardı. Hayatları boyunca asla yapmadıkları el işlerini yapacaklardı.

Birkaç saat boyunca Stevie ne davayı ne de David'i düşündü. Aklında sadece şöniller, kalemler ve kavisli makaslar vardı. Parmak uçlarında yapıştırıcı, kollarında da boya vardı ama kâğıt tabaklardan yarım düzine kadar baykuş, birkaç boncuk kolye, boya ve ayaklarla ilgili bir şeylerin yapılmasına yardım etmişti. Kısa dersler sırasında, sanat atölyesi çocuklardan arındığında Janelle, yüzünde mutluluk parıltısıyla, sanat, düzen ve temizlik sevgisini tek bir zevkte buluşturarak etrafı süpürdü. Öğle yemeği vakti geldi geçti ve ardından öğleden sonra da bitti. Kısa süre sonra akşam yemeği vakti geldi. Nate kulübesine çekilmeden önce, yemekte Lucas'a görünmemek için yemekhanenin sütunlarından birinin arkasına saklandı. Böylece ilk gün sona ermiş oldu.

"Ben gidip yarının planını yapacağım ve Vi'yle konuşacağım," dedi Janelle. "Kulübede görüşürüz."

Stevie dönüş yolunda David'i aradı.

"Nihayet," dedi David. "Nerede olduğunu merak ettim."

"Burada çok fazla..." Gerginlikle etrafına bakındı. "Çocuk var."

"Yaz kampında mı? Hadi canım, bunu birine anlatmamız gerek."

"Ayrıca," dedi Stevie, "kamp müdiresinin gittiğimi fark etmediğinden emin olmam gerek. Artık çocuklar geldiğine göre bu daha zor olacak. Çocuklar her şeyi görür, değil mi?"

"Ben oraya gelsem nasıl olur? Kanoyla gelebilirim. Erken saatlerde gölün çevresinde biraz kürek çektim, orada üzerinden geçerek gelebileceğim derin bir akıntı var. Kampa varmam birkaç dakika sürer."

Bu güzel bir plandı. Gölün çevresinden dolanmak çok daha uzun sürerdi ancak gölün üzerinden geçmek hem hızlı hem de kolaydı. Ayrıca kanoları bağlayabileceğiniz ya da onunla ne yapmak istiyorsanız onu yapabileceğiniz birçok iskele vardı. Stevie'nin içinde bunun yasak olabileceğine dair belli belirsiz bir his vardı ama bu kesin ve net bir his değildi.

Stevie göl evinin uzak ucunda tek başına otururken gölün üzerine mor bir alacakaranlık çöktü. Uzaktan çocukların şarkılar söylediklerini duyuyor, ateşböcekleri çevresinde parıldayarak uçuşuyorlardı. David sarı plastik bir kanoyla karanlık suların üzerinde süzülerek gelip taşlı kumda Stevie'nin yanındaki kumsala çıktığında gece çoktan sihirli bir atmosfere bürünmüştü.

"Güzel bir giriş oldu," dedi David. "Değil mi?"

Stevie, David'in o akşam fazladan çaba sarf ettiğini hemen anlamıştı. Saçları dağınıktı ancak özenle dağıtılmıştı. Stevie'nin daha önce hiç görmediği, üzerine oturan bir tişört

giymişi. Bunu, üzerinde öne çıkması gereken yerleri gözler önüne serdiği için aldığından neredeyse emindi. Uzun deniz şortu ve parmak arası terlikler giymişti ama bunlar bile genel bir uyum içindeydi. Eğilip Stevie'nin kulağına, "Buralarda mı yaşıyorsun?" diye fısıldadı.

Stevie titredi. Vücudu, sanki bütün vidaları aniden sökülüvermiş gibi gevşedi. David'in elini tutup onu insanlardan ve ışıklardan uzaklaştırarak kulübelerin arkasından kendi kulübesine kadar götürdü. Çok kısa bir an Sabrina ve diğerlerinin, bir şeyler almak için göl kıyısındaki bu karanlık ve sıcak yerden uzaklaşma heyecanıyla ormana kaçmalarını düşündü. Onları derinden anladığını hissetti. Ama bu his birkaç saniye içinde yok oldu. Kulübeye varıp kapıyı kapattılar. Sonra kendilerini kamp yatağında buldular. Kısa süre sonra Stevie kapının sertçe vurulduğunu duydu, gözlerini açtığında ışık gözlerini acıttı. Ayağa kalkarak kıyafetlerini düzeltti. David'i saklayamazdı çünkü kulübede gardırop yoktu. Bu yüzden kapıyı açmaktan ve orada onu bekleyen her neyse onunla yüzleşmekten başka çaresi yoktu.

Nicole asık bir yüzle basamakta duruyordu. İçeriye göz atıp derin bir iç geçirdi.

Yatağın kenarında oturan ve biraz fazla eğleniyormuş gibi görünen David'e, "Sen kimsin?" diye sordu.

"Ben..." Sanki kimseyle paylaşmaması gereken gerçek kimliğiyle ilgili sır ondaymış gibi Stevie'ye baktı. "...David?"

"David ne? Buraya nasıl geldin sen?"

"Kanoyla."

"Hemen gitmen gerek."

Nicole onun kalkıp tişörtünü düzeltmesini bekledi.

"Kanonun yanına kadar sana eşlik edeceğim," dedi. "Akşam karanlığında gölde olmaman gerekirdi. El fenerin var mı?"

"Şey..."

"Stevie, ona bir el feneri ver."

Stevie denileni yaptı ve David gergin bir gülümsemeyle feneri aldı. İkisi gitmek üzereydi ki Nicole başını kaldırıp kapının üzerine baktı.

"O bir kamera mı?"

"Kuşları kaydediyorum," dedi Stevie.

Neden böyle bir şey dediğini bilmiyordu. Öylesine çıkıvermişti.

"Birkaç dakikaya döneceğim. Konuşmamız gerek."

Kısa süre sonra tek başına geri geldi. Stevie, duş çantası daha düzenli olursa sanki durumu kurtarabilecekmiş gibi Nicole'ün yokluğunda kulübeyi toplamıştı.

"Seninle bir şey hakkında oldukça açık konuşmak istiyorum," dedi. "Biliyorum, sen Carson'ın misafirisin ama kampa izinsiz birini getirdiğini bir daha görürsem buradan gidersin. Carson ne derse desin. Burası bir çocuk kampı. Yani biz onların bakımlarıyla yükümlüyüz. Ben bu yerdeki her bir kişinin sorumluluğunu alıyorum. Çocukların yanında yabancı istemiyorum. Gölde geceleri kano süren insanlar istemiyorum. Göl tehlikeli olabiliyor. Bunu ilk ve son kez söylüyorum sana."

O kadar ciddi bir tonda konuşmuştu ki Stevie iliklerine kadar küçük düştüğünü hissetti.

"Tamam," dedi. "Anladım. Tamam."

Nicole çıktığında Janelle içeri girdi. Stevie Janelle'in az önce konuşulanların hepsini duyduğunu görebiliyordu çünkü kapıyı kapatırken kocaman açılmış gözleriyle Stevie'ye bakıyordu.

"Eğlenceli bir gece, ha?" diye sordu.

"David'le yakalandık gibi bir şey oldu."

"Biliyorum," dedi, sanki biraz sinirlenmiş gibiydi. "Nicole'den önce geldim. Beni duymadınız bile. Kapıyı kapatıp geri çıktım. Nicole'ün geldiğini gördüm ama benden önce davrandığı için kapıya zamanında ulaşamadım. Sana mesaj attım ama..."

Stevie telefonuna baktığında Janelle'den gelen okunmamış yedi mesaj olduğunu gördü. "Özür dilerim."

"Bir dahaki sefere... Önceden bana sorabilir misin? Ya da söyleyebilir misin? Gerçi bir dahaki seferin olacağını sanmıyorum çünkü kadın az önce kıçını eline verdi. Ne demek istediğimi anladın ama. Sizin yerinizde ben ve Vi olsaydık ben sana söylerdim."

"Özür dilerim," dedi Stevie tekrar, gerçekten pişmandı.

"Sorun değil." Janelle çalışma masasına giderek yatmaya hazırlanmak için çeşitli krem ve sabun çıkardı. Ses tonu aslında hiç de öyle demiyordu ama aralarında bir sorun yoktu. Birkaç dakika sonra Stevie'ye döndü.

"Vietnam *uzak*," dedi. "Hiçbirimizin geceleri kulübesine gizlice sokacağı biri yok."

Stevie anlayışla başını salladı.

"Uçak bileti için iki bin dolar borç verme şansın var mı acaba?" diye sordu Janelle.

"Limiti neredeyse bitmiş olan bir bedava kahve kartım var."

Janelle uzun bir nefes verdi.

"Okula dönmemize çok az kaldı," dedi Stevie.

"Nate'in nasıl hissettiğini şu an çok iyi anlıyorum," diye cevapladı Janelle. "*Çok az kaldı* kadar uzun süren bir şey yok."

Stevie, ertesi sabah kahvaltıda gözlerini yanından geçen Nicole'den kaçırdı. Yemekhaneye gittiklerinde Nate çoktan gelmişti ve kulübesindekilerin masasından uzak durarak tepsisindeki pankek ve pastırmayla bir köşede durmuş, surat asıyordu.

"Hiç gelmeyecekseniz sandım," dedi onlarla birlikte otururken.

"Senin onlarla olman gerekmiyor mu?" diye sordu Janelle.

Lucas Nate'i görünce başını kaldırdı. Nate tepsisinin üzerine eğildi.

"Bütün gece," dedi. "Bütün. Gece. Kitabım hakkında konuştu. Genelinde kitabın ne sorunu olduğunu, neden devamının olmadığını sordu. Kitap hakkında benden çok şey biliyor. O tam bir *bilinçli internet yorumcusu*."

"Daha *sekiz yaşında bir çocuk*," diye belirtti Janelle.

"Anlamıyorsun," dedi Nate başını iki yana sallayarak. "Nerede bu diğer danışman? Neden iyileşmedi? Bir günlük bir şey olması gerekiyordu."

"Nicole birkaç gün demişti," dedi Janelle, önceki geceki anlayışlı haliyle çelişerek.

"Ben buraya bunun için gelmedim."

Stevie pastırmasını yiyerek arkadaşlarının didişmesini izledi. Ayrı kaldıklarında onları çok özlemişti.

"Arkadaşın gelmiş," dedi Nate. "Kaptan Büyük Kutu. Kutu Çanta. Çanta Reis."

Stevie dönüp Nate'in dönük olduğu tarafa baktı. Gerçekten de Carson yemekhanenin bahçesinden hızla yürüyüp çocuklardan oluşan kalabalığın arasından geçerek onların masasına doğru geliyordu. Kaşları çatılmıştı ve bir iş peşindeymiş gibi görünüyordu.

"Ah Tanrım," dedi Stevie. "Yine ne istiyor? Nicole bana yine kampa garip insanları topluyorum diye kızacak. Bu insan kampın sahibi bile olsa."

Nate bunun ne anlama geldiğini açıklamasını bekliyor gibiydi ama Carson aniden yanlarında belirdi. Masalarının diğer ucuna çöktü.

Alçak ve nefes nefese kalmış bir sesle, "Seninle konuşmam gerek," dedi Stevie'ye.

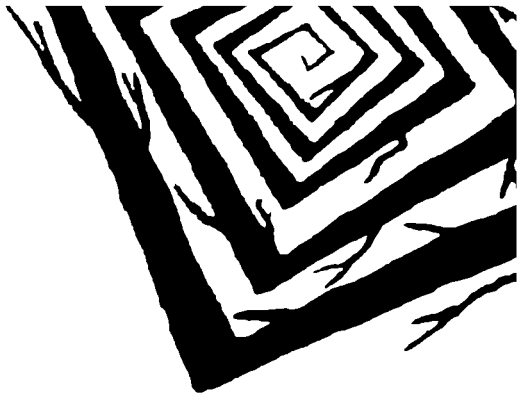
Stevie soğumakta olan pankeklerine baktı hemen. "Şunu bitirsem..."

Carson başını iki yana salladı. "Vakit yok."

"Podcastler kimseyi beklemez," dedi Nate.

Stevie ağzına atmak için çaresiz bir girişimle pankek yığınını bıçakla kesti.

"Dinle," dedi Carson. "Allison Abbott öldü."

XIX

STEVIE BİR ÇATAL DOLUSU PANKEKİ AĞZINA GÖTÜRMEK ÜZEREYKEN DONUP KALDI.

"Ne?" diye sordu.

"Arrowhead Burnu," dedi Carson. "Sabah koşusu sırasında oradan düşmüş."

Stevie etrafındaki her şeyin yavaş yavaş dönmeye başladığını hissetti. Allison'ı daha dün görmüştü, onunla sabah koşusuna gitmiş, Wonder Gölü Şelalesi'nin muhteşem bir görüntüyle altlarında aktığı Arrowhead Burnu'ndaki o noktayı izlemişti.

"Şimdi gitmemiz gerek," dedi Carson.

"Ne için?" diye sordu Nate.

Stevie'nin bir açıklamaya ihtiyacı yoktu. Gitmesi gerekiyordu, görmesi ve anlaması gerekiyordu. Otomatikman çatalla bıçağını kenara koydu ve telefonuyla çantasını aldı. Yemekhanenin ortasına varmışlardı ki Nicole onları durdurdu.

"Neler oluyor?" dedi Carson'a. "Ne yapıyorsun?"

"Stevie'ye ihtiyacım var."

"Onun burada bir işi var."

"Bugün değil," dedi Carson.

O ve Stevie, Nicole herhangi bir cevap veremeden yollarına devam ederek Tesla'ya bindiler. Bir dakika sonra aceleyle (ya da en azından kurallara uygun şekilde orta hızda) kamptan çıktılar. Ana kapıdan geçerek gölün halka açık kısmına doğru döndüler. Stevie ileride güvenlik kulübesinin yanındaki yolu bir polis aracının kapattığını gördü.

"Sen nereden öğrendin?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Bu sabah yürüyüş yapmak için çıkmıştım," dedi. "İki polis aracı ve bir ambulansın göle doğru gittiğini gördüm. Bu yüzden o yöne koştum. Oraya girmeye çalıştım ama polisler patikada beni durdurdular. Eve koştum ve etrafa göz atıp neler döndüğünü dinlemek için dronu havalandırdım. Birkaç görüntü kaydettim ancak çok yakına..."

Stevie tiksintiyle ona döndü ama söyleyecek bir şey bulamadı. Hâlâ şoktaydı ve aklı yerinde değildi.

Carson polis arabalarının yanından geçerken, "Ana girişleri kapatıyorlar," dedi. "Ormanın içinden gidebiliriz."

Stevie'nin telefonu titredi. David'den mesaj gelmişti:

Vakit bulduğunda buraya gel.

David beş günlüğüne buradaydı. Yaz boyu beraber geçirebilecekleri tek zaman buydu. Şimdi ne olacaktı? Bunu düşünemiyordu. Başı dönüyordu. Cevap yazdı.

Bu sabah orada garip bir şeyler oldu mu?

Hayır, diye cevapladı. **Neden?**

Mantıklıydı. Göl çok büyüktü ve Arrowhead gölün en uzak ucundaydı. David'se gölün ortalarında, 23. Nokta'nın yanındaydı.

Carson Tesla'yı yol kenarında durdurdu.

"İşte," dedi ona küçük bir mikrofon vererek. "Telefonun için daha iyi ses kaydeder. Oraya gir ve kaydedebileceğin bir şahit falan var mı diye bak. Ben Arrowhead'e gizlice yaklaşıp video çekmeye çalışacağım."

Stevie Carson'ın ne yapmaya çalıştığını aslında umursamıyordu. Ormana gidip Allison'a ne olduğunu kendi gözleriyle görmesi, kendi kulaklarıyla duyması gerekiyordu. Mikrofonu alarak arabadan çıktı ve sessizlik içindeki kırsal yolda koştu. Ormanın içine girdiğinde telefonu nerede olduğunu tam olarak saptayamaz hale geldi. Onu ya yolda ya da gölün ortasında gösteriyordu. Bu yüzden, suyun parıltısını görene kadar ağaçların arasında ilerlemeye devam etti ve sonra gölün etrafından dolanan patikalardan birine çıktı. Arrowhead yönünde, çevredeki polis ve ilk yardım ekiplerine görünmemeye çalışarak yürümeye başladı. Ancak köpeğini yürüyüşe çıkarmış bir kadından başka kimseyi görmedi, kadının olan bitenden haberi yokmuş gibi görünüyordu. Çevrede ölümler yaşandığı halde ormanların bu kadar normal ve huzurlu olması çok garipti. Bu ormanlar insanları yiyip bitirmiş ve bu konuda sessiz kalmışlardı.

Stevie sıcak havaya rağmen üşüdüğünü hissetti. Gölü solunda tutmaya devam ederek girintili çıkıntılı yolda kafası karışık bir halde ilerledi. Bir yandan da çevrede hareketlilik var mı diye sürekli kontrol ediyordu.

Nihayet ileride insanların konuşma seslerini duydu. Patikadan ayrılıp ağaçların arasından geçince bir grup yaşlı kadınla karşılaştı. Buradan Arrowhead'in ucunu ve tepede dolaşan

birkaç kişiyi görebiliyordu ama daha fazlası görünmüyordu. Ağaçların arasından çıkarken bu yabancıları korkutmak istemediği için biraz ses çıkarmaya çalıştı. Mikrofonu telefona taktıktan sonra cebinin en derinlerine yerleştirdi ve sanki normal bir yürüyüşe çıkmış gibi davranmaya çalıştı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu insanlara yaklaşırken, bir noktaya doğru gözlerini kısarak baktı.

"Bir kadın düştü," dedi yüzücülerden biri. "Ta oradan." Arrowhead'i işaret ederek.

"Kadın... Öylece düştü mü?"

"Çığlıklar duyduk ve sonra takıldı..."

"Sanki tökezledi," dedi diğer yüzücü.

"Evet, tökezlemiş olmalı."

İşte bu yüzden siz onlarla konuşmadan önce tanıkların kendi aralarında konuşmasına izin vermemeniz gerekiyordu. İnsanlar bir şeyi birlikte gördüklerinde ve bu konu üzerine konuşmaya başladıklarında detaylar birbirine karışıyordu. Şu anda bilinen tek şey Allison'ın çığlık atıp düştüğüydü ama olay tökezlemeye dönüşmüştü.

"Barbara şortu kıyıya yakın olduğundan telefonunu almak için iskeleye gitti. Ben de oraya gidip polisleri bekledim. Arkadaşlarımız yardım etmek için oraya doğru yüzdüler ama..."

"Çok geçti," dedi Barbara.

"Kadın kayaların üzerine düşmüştü. Kimse öyle bir şeyden kurtulamaz."

"Yukarıda başka biri var mıydı?" diye sordu Stevie.

"Yani biri onu itti mi diyorsun?" dedi Barbara. "Ah Tanrım. Hayır. Orada kimse yoktu. Olsa görürdük. Çünkü onu gayet

net görmüştük. Kadın dışında orada kimse yoktu. Çığlık atıyordu. Tökezlemiş olmalı."

Başka bir kadın üzgün bir sesle, "Tökezlemiş olmalı," diye tekrarladı.

Stevie Barbara'yı ve diğer kadını daha fazla zorlamamaya karar verdi. Üzgündüler, bir kadının kayalıklardan çığlık atarak yuvarlanışına tanık olmuşlardı.

Sıradan bir kadın değildi ama, Allison Abbott'tı. Ablasının hayatını arşivleyen kütüphaneci. Koşucu. Çok fazla şey yaşayan ve ablasını canı gibi seven kadın.

Stevie midesinin bulandığını hissetti, geldiği yoldan ormana döndü. Yumuşak, çam kokulu havadan derin nefesler çekerek yeşil ve kahverengi renklerden oluşan perdenin ve aralarından sızan güneş ışıklarının kendisini sakinleştirmesine izin verdi.

Çığlık. Tökezleme. Binlerce saatlik gerçek ve kurgu suç hikâyeleriyle beslenen beyni, yaşanan sahneyi tüm ayrıntılarıyla capcanlı resmetmişti.

Aniden bir anksiyete dalgası geldi. Ağaçların üzerine gelmesine, toprağın uğursuz görünmesine neden olacak kadar panik ve endişeyle doldu. Bu öyle bir şeydi ki sabahını altüst etmiş, onunla alay ederek aşina olduğu her şeyden uzaklaştırmıştı.

"Hayır," dedi yüksek sesle ve durdu. Gözlerini kapattı, nefes egzersizlerini denedi. Yavaşça nefesini tutup ağır ağır geri verdi. Nefes al. Nefes ver. Bir anlığına dünyanın sarsılarak uzaklaşmasına izin verdi.

Gözlerini yeniden açtığında etrafındaki şeyler tamamen düzelmemişti ancak biraz daha istikrarlıydı. Ona yardımı olacak bir yere gidiyordu. Birkaç kamp yerini geçerek yürümeye

devam etti, ta ki aşina olduğu çadırları görene kadar. Onların arkasında aradığı çadırı buldu. Oraya doğru koştu ama sonra ne yapacağından emin olamadı. Çadırın kapısını çalamazdı.

"Hey," dedi, sesi aceleci çıkmıştı. "Hey?"

İçeride bir kıpırdama oldu.

"Stevie?" dedi uykulu bir ses.

Bir hareketlilikten oldu, sonra fermuar içeriden açıldı ve dağınık saçlarıyla David göründü. Üzerinde tişörtle şort vardı. Gülümsedi ama Stevie'nin ifadesini görünce yüzü düştü.

"Ne oldu?"

Stevie çadırın dışındaki katlanır sandalyelerden birine oturarak bir süre yeri izledi.

"Allison Abbott öldü."

"Allison... Abbott mı?" diye sordu David, başını eğerek çadırdan çıktı. "Allison Abbott da kim?"

"Sabrina'nın kardeşi. Kütüphaneci. Gölün üzerindeki kayalıktan düşmüş. Arrowhead Burnu'ndan."

"Of, kahretsin," dedi çenesini ovuşturup bunu sindirmeye çalışarak. Allison'ı ya da Arrowhead'i bilmiyordu ama Stevie'yi biliyordu, acısını ve şaşkınlığını da. Bir süre etrafa baktıktan sonra soğutucuyu açıp bir kutu kahve çıkardı.

"Bundan ister misin?" dedi Stevie'ye kutuyu ikram ederek.

Stevie kutuyu aldı. David katlanır sandalyelerden birini sürükleyerek Stevie'nin yakınına oturdu.

"İyi misin?" diye sordu. Bu aralar bu soruyu çok sık soruyordu.

"Anlayamıyorum," dedi Stevie.

"Ben de ama neler olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

Stevie davanın bir kısmını ona anlatmıştı ancak burada yaptığı şeylerin her bir detayını anlatmamıştı. Carson'ı haşlaması gibi havalı kısımları anlatmıştı elbette ama Allison'ın Sabrina'nın eşyalarıyla dolu evine gittiğinde ve küçük de olsa Allison'a ablasının yaptığı bir şeyi verebilme şansı bulduğunda nasıl hissettiğini anlatmamıştı.

David bir süre yüzünü inceledi.

"Biri öldü," dedi. "Burada işlenen cinayetlerle bağı olan biri. Bunu daha önce de görmüştük."

Meşhur bir cinayetle tanınan Ellingham'da birinin ölmüş olmasını kastediyordu. Stevie acı ve sert kahveden bir yudum aldı. Tadını sevmemişti ama zihnini açtığı için yuttu. "Senin kanoya," dedi. "İki kişi sığar mı?"

"Tek kişilik. Ama başka kanolar da var. Üç kişi falan alıyor."

"Onlardan bir tane bulmamız lazım."

David yatarken giydiği kıyafetlerini değiştirmekle uğraşmadı. Ayağına bir ayakkabı geçirdi, biraz uzaktaki, Sunny Pines'a yakın olan küçük kano kiralama dükkânına doğru yürüdü ve bir kano kiraladı. Kaldırıp yere koymasına ve kumda sürüklemesine yardım ettiler. Kano Stevie'nin düşündüğünden daha büyük görünüyordu. Onu suya indirdiklerinde umduğundan daha çok sallanıyordu. Ancak Stevie odaklandı ve oturma yerine geçerek kürek çekmeyi denedi. Birkaç şaşkın çırpınıştan sonra daireler çizerek Wonder Gölü Şelalesi'nin sakin sularında sürüklenip Arrowhead'e doğru yola çıktılar. Polis tepenin altındaki insanları kıyıdan uzaklaştırmış ve cesedi kimse görmesin diye Allison'ın düştüğü noktaya brandalar asmıştı. Suda sürüklenerek oraya yaklaşırlarken onları kimse durdurmadı. Birkaç kişi daha aynı şeyi

yapıyordu; kanolardan, kayıklardan ve deniz yataklarından olay yerini izliyorlardı. Gerçi görülecek pek bir şey yoktu. Branda çoğu şeyi engelliyordu. Birkaç polis memuru kayalığın tepesinden orayı inceliyordu. David kanoyu olabildiğince hareketsiz tutmak için kürek çekerken Stevie olanları sessizlik içinde birkaç dakika izledi. Polislerden biri uca doğru yerde emekledi ve sonra ayağa kalkıp patikaya geri döndü. Muhtemelen Allison'ın düşmesine neyin sebep olduğuna dair herhangi bir iz arıyorlardı.

Sonunda Stevie, "Anlamıyorum," dedi.

"Anlaşılacak ne var bilmiyorum."

"Onun evinde ne gördüğümü bilmiyorsun," dedi Stevie. "Allison *düzenli* biriydi. *Janelle* bile onun yanında dağınık kalır. Her şey yerli yerindeydi. Programına dakikası dakikasına uyuyordu. Bu onun ablasının ölümüyle baş etme yöntemiydi. Patikada her gün aynı saatte koşuyordu. Onunla koşmuştum. Yoldaki her tümseği biliyordu. Kayalığın ucunda onunla beraber oturmuştum. Sivriliği konusunda beni uyarmıştı."

"Yine de dik bir uç. İnsanlar böyle yerlerden düşebilirler."

"Hayır," dedi Stevie kesin bir dille. "Bu bir kaza değil."

"Sen zaten hiçbir zaman kaza olduğunu düşünmezsin."

Ellingham Akademi'de Stevie'nin kaza olduğunu düşünmediği birkaç "kaza" yaşandığı doğruydu. Ama konu şu ki hislerinde haklı çıkmıştı.

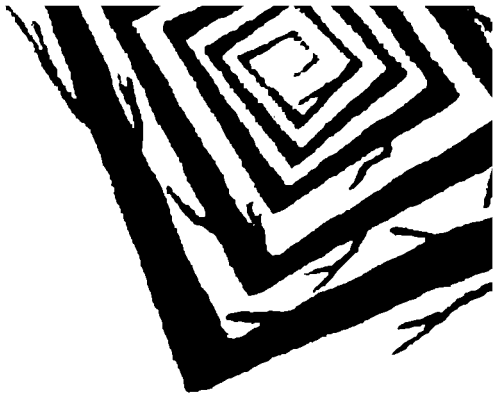
Şu anda da haklıydı.

Stevie mavi bir yusufçuğun gölün üzerinden uçuşunu izledi. Su durgun ve ince yeşil bir yosun tabakasıyla kaplı olmasına rağmen yer yer gökyüzünü yansıtabiliyordu. Berraklığını bozan şeyler karşısında bile bir şekilde güzel görünebiliyordu.

Polislerin kayaların üzerinde çalıştığını görmese burada bir şeylerin yaşanmış olabileceğine inanmazdı.

Carson birkaç kez aradı ama Stevie hiçbirini cevaplamadı. Kanoda arkasına yaslanarak yukarıdaki kalabalık bulutlarla aşağıdaki yansımalar arasında bir yerde Allison Abbott'ın hayatının nasıl sona erdiğini anlamaya çalıştı.

Şeytanın Tuzağı KENDİSİ 4

XX

ALLISON'IN ÖLDÜĞÜ GÜN TUHAF BİR PUS İÇİNDE geçip gitti. Stevie sanat atölyesindeki etkinliklere katıldı ama beyni çalkalanıyordu. Akşam yemeği saati geldiğinde kafasında dönüp duran düşüncelerden yorulmuştu. Orada otururken önündeki yemeğine dokunmadan hikâyeyi Nate ve Janelle'e, belki de on beşinci kez tekrar anlattı.

"Söylediklerine bakınca gerçekten de düşmüş gibi geliyor," dedi Janelle. "Araba kazalarının çoğu sürücülerin çok iyi bildiği yollarda gerçekleşir, biliyor muydun? İnsanlar dikkatli davranmaya gerek duymayarak rehavete kapılırlar. Dalgınlığına gelmiş olabilir."

"Hayır," dedi Stevie yeniden. "Yolunda olmayan bir şey var."

"Listeyi ona verdiğin zaman bir tuhaflık var mıydı?" diye sordu Janelle.

"Hayır. Verdiğim için mutlu oldu."

İfadelerine bakılırsa tıpkı David gibi onlar da Stevie'nin kaza olmadığını söylemek için aceleci davrandığını düşünüyorlardı. Ama Stevie'nin durumuna bakılırsa bunu dile

getirmemeleri gerektiğini de biliyorlardı. Stevie sersem ve uykulu bir halde kulübesine dönüp David'i aradı.

"Selam," dedi.

"Sesin tuhaf geliyor."

"Sadece yorgunum."

"Kano işi pek iyi sonuçlanmadı. Biraz yürümek ister misin? Seninle patikada buluşuruz?"

Stevie eliyle yüzünü ovuşturdu. David'le geçirebileceği çok az zamanı vardı –günleri sayılıydı– ama yorgunluktan ölüyordu. Allison'ın ölümüyle ilgili bir şey onu fena halde üzmüştü.

"Sanırım uykuya ihtiyacım var."

David'in iç geçirdiğini duydu.

"Biraz dinlen," dedi. "Yarın görüşürüz?"

"Tamam," dedi ve kulübesine giden basamakları çıktı.

İçeriye girdiğinde ayakkabılarını bile çıkarmadan kendini yatağa attı. Daha akşamın yedisiydi –gökyüzü bile kararmamıştı– ama Stevie bitmişti. Gözlerini kapadı, kulübenin, kampın ve günün kafa karışıklığının silinip gitmesine izin verdi. Tam dalmak üzereydi ki telefonu çaldı. Tanıdık olmayan yerel bir numaraydı.

"Stephanie Bell'le mi görüşüyorum?" dedi bir kadın sesi.

"Evet?"

"Benim adım Susan Marks," dedi kadın. "Kampın adı Wonder Şelalesi'yken kampın müdiresiydim."

Stevie bu ismi biliyordu, kalkıp oturdu.

"Allison..." Kadının sesi acı doluydu. "Allison Abbott bana numaranı verip seninle iletişime geçmemi söylemişti. Onu tanıdığın için sana haber vermem gerektiğini düşündüm..."

"Biliyorum," dedi Stevie nazikçe.

Susan anlayışla sessizleşti.

"Seninle konuşmamı istemişti, burada daha önce yaşananlarla ilgili... Tereddüt etmiştim ama onun dileğini yerine getirmek istiyorum. Benimle konuşmak istersen tabii."

"Kesinlikle," dedi Stevie. "İsterim. Kasabaya gelebilir miyim? Sabah yani?"

"Olur. Sekizden sonra istediğin zaman gelebilirsin."

Susan Marks Stevie'ye adresini verdikten sonra telefonu kapattı. Stevie bu gelişmeyi David'e mesajla bildirdikten sonra derin, deliksiz bir uykuya yattı.

Ertesi gün kamptan çıktıklarında, "Ee, kimi görmeye gidiyoruz," dedi David.

Stevie'yi kasabaya götürmek için külüstür Nissan'la gelmişti. Böylece Stevie'yi tehlikeli ve terli bir bisiklet yolculuğundan da kurtarmıştı. Stevie sanat atölyesine gidiyormuş gibi yapıp Nicole sabah teftişini bitirir bitirmez oradan sıvışmıştı. O gün neredeyse dayanılmaz bir nem vardı. Arabadaki klima çalışmadığı için pencereleri açmışlardı. Sabah gökyüzü parlaktı ancak güneş bir sis bulutunun arasından yansıyordu. Sanki acımasız bir yaz fırtınası yaklaşıyordu.

On iki saatlik uyku Stevie'yi canlandırmış görünüyordu. Vücudu sanki tamamen çökmüş, sonra yeniden çalışmaya başlamıştı. Artık tetikte ve biraz daha hareketliydi. Kaygı bazen böyle yapıyordu, sizi yavaşlatabildiği gibi hızlandırabiliyordu da.

"Susan Marks," dedi. "1978'de kampın müdiresiymiş."

"Sorgulama sırasında benim ne yapmam gerekiyor? Ne zaman yumruğumu masaya vurmalıyım? Yoksa kahve teklif eden kişi mi olacağım? Ne olmam gerek, sen söyle."

"Ben kimseyi sorgulamıyorum," dedi Stevie.

David'le beraber arabada olmak garipti. Ellingham'da kimsenin arabası yoktu. Orada her türlü yere ve mekâna beraber gitmişlerdi. Şöminesi ve eski koltuklarıyla Minerva isimli şirin, küçük bir yurtta beraber yaşamışlardı. Birbirlerinin odalarında kalmış, yemeklerini beraber yemiş, sabahtan akşama kadar birbirilerini görmüşlerdi. Aynı dolapları kullanmış, aynı balo salonunda uyumuş, yeraltı tünellerinden ve gizli yerlerden birlikte geçmişlerdi.

Yani bir arabada yan yana olmak çok büyük bir olay değildi. Ama yine de Stevie kendini, bir eli direksiyonda diğeri pencereden yarı sarkık şekilde araba kullanan David'in profilini incelerken buldu. Rüzgâr dalgalı saçlarını alnına yapıştırıyordu. Ülkeyi gezerken yer yer bronzlaşmıştı.

Romantik duygularla ilgili şöyle bir şey vardı; bu inanılmaz bir histi, sanki vücudunuzun her otoyolundan ya da yan yolundan akan sıcak bir sel gibiydi. Vücudunuzun üretebildiği her iyi kimyasal bereketli bir hasada dönüşüyordu ama duygular ve kimyasallar her şeyin önüne geçiyordu. Mantığı, anlamı ve odağı köreltiyordu. Diğer her şeyi önemsiz gösteriyor, zaman sarsılarak ilerliyordu; önce çok hızlı sonra ağır ağır. Ve bu duygular aniden ortaya çıkıyordu; tıpkı şu anda

David'i araba kullanırken izlediği gibi. Her şey dağılmıştı, aklındaki tüm düzenli düşünceler artık bölük pörçüktü. Stevie, Susan'ı görmeye gittiklerini unutarak kenara çekmek ve eğilip yanağının yumuşak çukurundan onu öpmek istedi. Susan bekleyebilirdi. Ormana gidebilirlerdi...

"Gözlerini dikmiş bana bakıyorsun," dedi David ona dönerek. "Yüzümü falan mı ısırmak istiyorsun?"

"Evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Stevie derin bir nefes alıp kendi kendine toparlanması gerektiğini söyledi. David, sanki Stevie'nin aklından geçenleri tam olarak biliyormuş gibi yüzünde bilmiş bir ifadeyle gülümsüyordu.

Liberty Lisesi'nin devasa mavi reklam panosunu geçtiler.

"Daha büyük bir pano yaptırmalılar," dedi David. "Bu çok küçükmüş."

"Zar zor görebiliyorum," dedi Stevie.

"Küçük kasabalar liselerini ne çok seviyor. Haykırarak övünüyor gibiler. Sence neden böyleler?"

"İnsanlar haykırmayı sever."

"Muhtemelen ondandır," dedi David, yüzünde kurnaz bir gülümsemeyle Stevie'ye döndü. "Ben haykırmayı severim, o kesin."

Odaklan, dedi Stevie kendine. Neredeyse varmak üzereydiler.

Susan Marks kasabanın göbeğinde, ana yola bağlanan sokakta oturuyordu. Arabayı kütüphaneyle meydanın yakınına park ettiler. Barlow Corners sessizdi ama hareketsiz değildi.

Çevredeki dükkânlara girip çıkan birkaç kişi ve Sunshine Pastanesi'nde de kahve içen insanlar vardı. Stevie telefonundaki haritayı takip etti, harita onları ana caddenin arkasındaki garip bir sokağa yönlendirdi. Buradaki yollar tek şeritliydi, çiçek tarhlarının, dekoratif bayrakların ve hasır bahçe mobilyalarının ağırlığı altında gıcırdayan küçük, muntazam Viktoryen evleriyle doluydu. Susan bu tek şeritli yolun en sonundaki evde oturuyordu. Onun evinde de birkaç bayrak vardı ama çiçek ve bitkiler bayraklardan daha çoktu.

Kısa kesilmiş ak saçlı bir kadın çiçek tarhının önünde dizlerinin üzerine çökmüştü. Stevie ve David yolun karşısına geçerken kadın ayağa kalkıp dizlerindeki tozu silkeledi. Susan Marks yetmişlerinin ortasındaydı ve ayağa kalkarken hafifçe zorlanmasına rağmen her gün sabah akşam yoga yapan biri gibi duruyordu.

"Stevie," dedi. Yoklama yapmaya alışmış birinin sert ve emir veren sesi vardı onda. "Sen kimsin?"

"Onun asistanı," dedi David. "Aptal sorular sormakla görevli asistan."

"Watson, ha?"

"Buyurun benim," diye cevapladı David gülümseyerek.

"Bugün çok sıcak bir gün olacak, bu yüzden otları ayıklama işini bir an önce bitirmek istedim. İçeri gelin."

Kadın içeri girerken Stevie'yle David de onu izledi. Evin içi de dışı gibi bitkilerle doluydu. Düzinelerce aşk merdiveni ve çeşitli yeşil bitki vardı. İki turuncu kedi güneş alan bir pencerenin pervazında birbirlerine sokulmuş tembel tembel yatıyorlardı. Bir çerçevede Susan ve bir başka kadının fotoğrafi vardı. Stevie bir an durup onlara baktı.

"Karım," dedi Susan, Stevie'nin baktığı şeyi kastederek. "Magda. Sekiz yıl önce kaybettik."

"Ah, ben..."

"Sorun değil," dedi Susan. "Kötü hissetmen için söylemedim. Magda kampta hemşireydi. Orada tanıştık. Kampla ilgili güzel anıları da vardı. Magda aynı zamanda bir sanatçıydı. Bunların hepsi onun."

Raftaki ve yerdeki çanak çömleği işaret etti. Stevie çömleklerin iyi mi yoksa kötü mü yapılmış olduğu hakkında çok bilgi sahibi değildi ama ona oldukça güzel ve canlı görünmüşlerdi.

Şaşırtıcı bir pembe renkle dekore edilen mutfağa yöneldiler. Her şey, duvarlar, mutfak robotu, havlular, halı... Pespembeydi.

"Magda mutfakta pembeyi severdi," diye açıkladı Susan. "Oturun lütfen."

Söylenileni yaptılar ve Susan önlerine birer kupa kahve bıraktı.

"Allison için üzgünüm," dedi Stevie.

"Ben de öyle," diye cevapladı Susan. "Çok yazık. Korkunç bir şey. Burada çok fazla kötü olay yaşandı. Allison çok çekti ama yine de dimdik ayakta kaldı. Sabah koşularımda ben de o noktada dururdum. Pek çok insan durur. Çünkü çok iyi bir manzarası var ama düşmek için kötü bir yer..."

"Bana çok dikkatli biri gibi gelmişti," dedi Stevie.

"Evet..." Susan uzaklara dalar gibi oldu. "Öyleydi. Çok dikkatli hem de. O böyle bir hata yapacak insan değildi. İnsanlar hatalar yapar elbette. Muhtemelen aklı başka yerdeydi."

Susan derin bir iç çekti ve kahve kupasına dalarak kendini toparlamaya çalıştı.

"Ee," dedi, "neden kimsenin çözemediği bu davayı sen –ve önceki gece davette konuşan adam– çözebileceğinizi düşünüyorsunuz?"

"Çözebilir miyim bilmiyorum," dedi Stevie. "Anlatmaya çalıştığımız hikâye bizi aşıyor..."

"İnsanlar hikâyenin aslını biliyor," diye cevapladı Susan. "İnsanlar yıllardır buraya geliyor, programlar yapıyor, kitaplar yazıyor ve bir trajediden para kazanıyorlar. Sizin farkınız ne?"

"Çünkü o oldukça iyi," dedi David Stevie'yi işaret ederek. "Onu küçük görme. Diğerlerinin başaramadığı şeyleri başardı. Derdi de para değil."

Stevie kızardığını hissetti. Bu sohbet oldukça garip başlamıştı ve sanki kontrolden çıkıyor gibiydi. Susan ilgiyle David'e baktı.

"Bunu söylemen için sana para mı veriyor?" diye dalga geçti duygusuz bir ifadeyle.

"Bana mı? Ah, evet, *fazla* ucuz biriyimdir."

Susan gülümseyerek başını salladı. "Seni araştırdım," dedi Stevie'ye. "Biliyorum Allison'la konuşmuştun ama olayların üzerinden bir daha geçsek sorun olmaz sanırım. Nereden başlamamı istersin?"

Susan Marks tamamen konuya odaklanmıştı, Stevie de aynısını yapmalıydı. Konuşmayı kaydedebilir miyim diye sorduğunda kadın hafif onaylamaz bakışlar atsa da sonunda istemeye istemeye onayladı.

"Sanırım..." Stevie kendine böyle şeyler söyleyip durmayı kesmesi gerektiğini söyledi. Ne yaptığını bilen biri gibi konuşmalıydı. "Wonder Şelalesi Kampı'na yolun nasıl düştü?"

"Yetmişlerde Liberty Lisesi'nin sağlık ve beden eğitimi bölümünün başındaydım," dedi Susan. "Okul döneminde eğitimciydim, sonra yaz için kampın yönetiminde boşluk oluşunca bu işi yapmaya başladım. Bana uygun bir işti; meşgul olmayı seven biriyimdir ve kampta da idare edilmesi gereken çok fazla spor faaliyeti ve etkinlik vardı. O yaz benim bu görevdeki beşinci yılımdı."

"Yani herkesi... Olaya karışanları yani, iyi tanıyordun?"

"Evet, hepsini tanıyordum," diye cevapladı Susan. "Todd, Diane, Eric, Sabrina... Hepsi benim öğrencimdi, bu kasabada büyümüşlerdi. Bu kasaba bir aile gibidir ama aileler bile..."

Açıklamanın havada kalmasına izin verdi.

"Onların hepsini sevmiyorsun sanırım," dedi Stevie, Susan'ın ifadesini okumaya çalışarak.

"Hayır. Hepsini sevmiyordum. Çocuklar için çürük elma ifadesini kullanmayı hiçbir zaman doğru bulmadım ama... Todd Cooper, o bir çürük elmaydı. Etkileyici biriydi. Yüzüne karşı daima kibardı. Ama belediye başkanının oğluydu ve tam bir –üslubumu mazur gör– piç kurusuydu."

"Todd'un Michael Penhale'in ölümüyle bir alakası olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu Stevie.

"Ah, kesinlikle düşünüyorum," dedi. Sesi gittikçe yükseliyor, ifadesi daha da hareketleniyordu. "Bundan şüphe eden biri olduğunu sanmıyorum. O suçluydu ve herkes bunu biliyordu. Kasabamızın utancı da bu. Rezil bir durumdu ve o beceriksiz Şerif tıpkı cinayetler olduğunda hiçbir şey yapmadığı gibi bunda da hiçbir şey yapmadı. Diane McClure'a gelecek

olursak... Diane'i severdim. Özünde iyi çocuktu. Ailesi caddenin karşısındaki dondurmacı Dairy Duchess'ın sahibiydi. Diane çetin cevizdi. Sert ve iyi bir atletti. Onu birçok kez koşu takımına katılması için ikna etmeye çalıştım ama katılmadı. Bence Diane iyi vakit geçirmeyi ve kötü çocuklarla takılmayı seviyordu. Todd kötü bir çocuktu. Onları beraber gördüğüme hiç mutlu olmamıştım ama şaşırmamıştım da."

"Peki ya Sabrina?" dedi Stevie. "Onun oraya neden gittiğini kimse anlayamamış gibi."

"Sabrina tam da herkesin söylediği gibi biriydi. Çok zeki bir çocuktu. Çalışkandı. Kibardı. Gerçekten çok kibardı. Kasabadan ayrılıp iyi bir hayat yaşayabilirdi. Ebeveynleri mükemmel olması için ona çok baskı yapıyordu ve bu beni bazen endişelendiriyordu. Sabrina kendine karşı çok acımasızdı. Sanırım o yaz, mezuniyetten sonra biraz özgür takılmak istemişti. Eric Wilde'la takılmaya başlamıştı..." Durakladı. "Eric Wilde," dedi gülümseyerek. "Onu küçüklüğünden tanırdım. Babası okulda öğretmendi, annesi de kasabanın kütüphanecisi. Eric zeki ve komik bir çocuktu. Aynı zamanda hınzırdı ama kötü anlamda değil. Kampa esrar satan kişinin o olduğunu öğrendiğimde pek şaşırmamıştım. Esrar artık eskisi gibi büyüleyici değil –burada yasal artık– ama o zamanlar büyük bir olaydı. Onu o patikada bulduğumuzda, öyle..."

Derin bir iç çekti, yanına gelip başını okşatmak için arka ayakları üzerinde yükselen turuncu kediye uzanarak onu okşadı.

"Zaman geçtikçe konuşmak kolaylaşıyor ama hisler yok olmuyor. Ki bu iyi bir şey sanırım. Önemli oldukları anlamına geliyor. Önemli *olmalı*. Kampın sorumlusu bendim, orayı ben yönetiyordum. Hepsinin sorumluluğu bana aitti. Kimse beni suçlamadı ki bu gerçekten cömertçeydi. Kendimi ne

derece suçluyordum bilmiyorum. O günlerde zor bir görevim vardı. Anlarsın işte, başımıza böyle bir şeyin gelebileceğini asla düşünmemiştik. Belki de daha masum olduğumuz zamanlardı. Emin değilim. Artık kamp daha iyi gözetleniyor. Çocuklar başlarında bir yetişkin olmadan oyun oynayamıyor. Herkesin cep telefonu var. Eskiden küçük çocuklar bile tüm gün kendi başlarına oynamaya giderdi. Çocuklar bisikletlerini kasaba çevresinde sürebiliyordu. Yatak kontrolleri yaptığım ve çok fazla kural koyduğum için sert biri olarak kabul edilmiştim. Bu yüzden olaydan sonra kasabadakiler bana çok iyi davrandılar. O çocuklar ormana gittiğinde kimse bunun benim başarısızlığımdan kaynaklandığını düşünmedi. Çünkü geçmişte çocuklar böyle şeyler yapardı. Bir dereceye kadar bu beklediğimiz bir şeydi. Biraz daha kahve ister misiniz?"

Cevap beklemeden kupaları aldı ve tekrar doldurmak için tezgâha yöneldi.

Kupaları kahve makinesinin altına koyarken, "Cinayetlerin işlendiği gece her şey çok normaldi," diye devam etti. "4 Temmuz'dan birkaç gün sonraydı. Beşle altı arası akşam yemeği servis edildi, ardından danışmanlar eşliğinde altıdan sekize kadar çocukların dışarıda oynamasına izin verildi. Sekizde herkes geceyi geçirmek için kulübelerine döndü. Yanlarında daima bir danışman oluyor, diğer danışman ise biraz boş vakit geçirebiliyordu. Akşamları genellikle kampın etrafında yürür, kontrolleri sağlardım. En büyük çekincemiz bir kampçı ya da danışmanın gece gölde yüzmeye çalışarak boğulmasıydı. Bu yüzden göl evinde cankurtaranlar kalıyor ve gece boyunca biri daima nöbette oluyordu. O gece göl evine uğradım, Paul ve Shawn oradaydı. Gitar çalıyorlardı, herkesin çıldırdığı *Stairway to Heaven*'ı öğrenmeye çalışıyorlardı. Tanrım, durmaksızın o şarkıyı çalıyorlardı. Kampta birkaç kulübe kontrolü yaparak devam ettim, ardından notlarımı

gözden geçirmek ve bir sonraki güne hazırlanmak üzere kulübeme döndüm. Çoğu zaman geceleri uyandırılırdım; kampçılardan biri hastalanır, çocuklardan biri yılan görür ya da başka biri bir şeye üzülürdü ama o gece kimse gelmedi. Kamp sessizdi."

Tazelenen kupaları önlerine koyarken turuncu kedi David'in kucağına kurulmuş, yüzünü kokluyordu.

"Peki sonraki gün?" dedi Stevie.

"Sabah uyandırma duyurusunu yaptım," dedi Susan, o günü hatırlayınca gözleri daldı. "Günün programının üzerinden geçiyordum ki bir çığlık duydum. Bu, hayatınızda pek sık duymadığınıza şükrettiğiniz, kötü bir şey olduğunu anladığınız o seslerden biriydi. Sesin kaynağını bulmaya çıktım. Yürürken telsizle Magda'yı aradım. O da sesi duymuştu ve aynı yöne ilerliyordu. İkimiz aynı anda tiyatroyla okçuluk alanına bağlanan patikaya vardık. Çığlık atan kişi Brandy Clark'tı. Yüzünü asla unutamıyorum; resmen grileşmişti. Eliyle işaret edince patikada ilerdik ve Eric'i gördük. Ne kadar detaylı anlatmamı istersin?"

Stevie'ye ciddiyetle baktı. David hafifçe kaşlarını kaldırdı.

"İstediğin kadar detaylı anlatabilirsin," dedi Stevie. "Sorun değil."

"Şey, umursamaz olduğumdan değil, detay veriyorum çünkü yaşananların ne kadar *korkunç* olduğunun bilinmesini istiyorum. O çocuklar vahşice öldürüldüler. Eric'in kıvırcık gür saçları vardı. Ona yaklaşırken saçların ona ait olduğunu anlamıştım. Bunu hatırlıyorum –çünkü tam olarak neye baktığımızdan emin değildik– Magda'yla beraber önce biraz yavaşladık ama sonra koşmaya başladık. Yüzüstü yatıyordu. Buz kesmişti. Başının arkasında yara vardı; kapkara, kanlı ve pıhtılaşmıştı. Sonra bıçak izlerini gördük."

Kucağına çıkıp kıvrılan kedi mırlamaya başlayınca bir an durakladı.

"Sabah yedi kırk beş civarıydı. Çok ciddi bir durumla karşı karşıyaydık. Ancak o an bunun büyüklüğünün farkında değildik. Eric'in öldürüldüğünü biliyorduk, tüm çocukları ve danışmanları düzene sokup herkesin güvende olmasını sağladık ve sonra hepsini oradan uzaklaştırdık. Patty Horne koşarak geldi ve diğerlerini sordu. İşte o zaman başka kayıp çocuklar olduğunu öğrendik. İsimlerini duyduğumda Todd ve Diane'in adı mantıklı gelmişti. Ancak üçüncü isim, Sabrina Abbott, işte bu mantıklı değildi. Sanırım Patty de o gece onlarla olacaktı ama başı belaya girdiği için revirde kalmak zorundaydı. Onu ve erkek arkadaşını romantik bir iş üzerinde yakalamıştık. Çocuklar onları görebilirlerdi. Magda'nın ciddi uyku sorunları vardı ve bu işimize yaradı. Çalışanlardan biri kuralları çiğnediğinde geceyi revirdeki yataklardan birinde Magda'nın gözetimi altında geçirirdi. Kuralları ihlal eden iki kişi olduğu için Greg'i o gece evine göndermiştim. Bu ceza diğer danışmanlara da yük olduğu için oldukça işe yarıyordu. Arkadaşlarının işleri zorlaştığında insanların kuralları çiğneme olasılığı da azalıyordu. Kurallara uymaları için sosyal baskı oluşuyordu. Neyse, üç kişinin daha kayıp olduğunu öğrendik. Polis ormanda aramaya çıktı. Ne bulduklarıyla ilgili kısmı biliyorsun."

Susan, sanki olay tekrar gözlerinin önünde yaşanıyormuş gibi burnundan soludu.

"Kamp o yaz devam etmedi. Birkaç yüz telefon görüşmesinden sonra herkesi eve göndermek zorunda kaldık. O hafta pek uyku uyumadım sanırım. Dediğim gibi kasabanın Şerif'ine pek inancım yoktu. Orada esrarı gördükleri an bunun bir uyuşturucu vakası olduğunu varsaydılar. O hafta bir ara FBI da geldi, sanırım Oduncu söylentileri de o zaman

ortaya çıktı. Tam bir kaos yaşanıyordu. Ölümcül uyuşturucu satıcıları ve seri katillerle dolu ormandan herkesin ödü kopuyordu."

Susan sanki bu hisleri paylaşmadığını belirtircesine burnunu kırıştırdı.

"Bununla da bitmedi," diye devam etti. "Patty'nin erkek arkadaşı Greg, beraber yakalandıklarından bahsettiğim hani? O da o hafta öldü, biliyorsun. Kasabanın piknikte toplandığı gece çocuklar da okulun arkasındaki futbol sahasında bir araya geldi. Ben de o yöne doğru arabayla gidiyordum. Patty'nin okulun garaj yolunda dikildiğini ve ağlayarak elindeki el fenerini salladığını hatırlıyorum. Çok üzgün ve kendinde değil gibiydi. Kenara çekip iyi olup olmadığını kontrol etmek üzereydim ki Greg'in kayaya çarpmasıyla beraber sanki orada bir şimşek çaktı. İlk başta bunun ne olduğunu anlamamıştım. İşte böyle geçen bir haftaydı, kâbus üstüne kâbus."

"Sence ne oldu?" diye sordu Stevie.

"Ormanda dört genç bıçaklanarak öldürüldüğünde insan ne düşüneceğini bilemiyor. Bu hiç mantıklı gelmiyor. Bu yüzden hasta birinin ya da bir yabancının yapmış olabileceğini varsayıyorsunuz. İçimden bir ses daima bunun uyuşturucuyla ya da seri katillerle alakası olmadığını söylüyordu. Ama gerçek şu ki o gece ormanda ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Çok vahşice ve kafa karıştırıcıydı."

"Peki," dedi Stevie, "uyuşturucu ve seri katil değilse..."

"Bilmiyorum," dedi Susan tekrar, ses tonu noktayı koymuştu. Konuşması bitmişti. Stevie, kahvesini kafaya diken David'e bir bakış attı.

"Son bir şey daha," dedi Stevie. "Sabrina'nın günlüğü..."

"Ah, evet. Allison... Allison yıllardır o günlüğün peşindeydi. Bana sayısız kez sordu. Sabrina'nın eşyalarını ailesine vermek için ben toplamıştım ama günlük yoktu."

"Biri almış olabilir mi?"

"Elbette," dedi Susan sanki bu aptalca bir soruymuş gibi, ki biraz öyleydi. Herhangi biri herhangi bir şeyi almış olabilirdi.

"Yani demek istediğim," dedi Stevie, "görünen o ki Sabrina kampçılar okumasın diye onu saklıyormuş."

"İlgilenmem gereken yüzlerce korkmuş çocuk ve ebeveyn vardı," dedi Susan. "Bazı ebeveynler tatile falan gittiğinden çocukları eve göndermem birkaç gün sürdü. Her bir çocuğun valizini hazırlayıp evine gönderdim. Sonraki iki günün tamamı da dördünün kampa getirdiği eşyaları toplamakla geçti. Her bir eşyanın ailelere düzgünce ve özenle teslim edildiğinden emin oldum. Şey, yani en azından neredeyse her bir eşyanın. Sigara ya da uyuşturucu içeren şeyleri ayrı kutulara koydum."

"Polis önce eşyalara göz atmadı mı?"

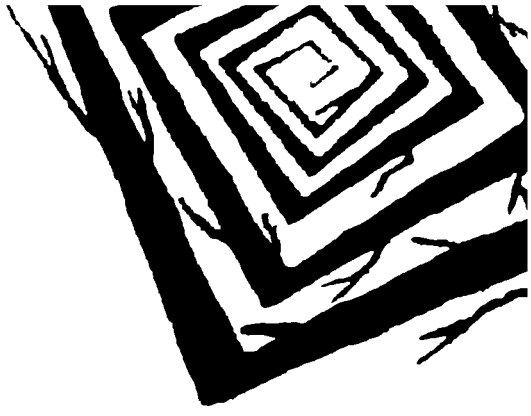
"Hayır," dedi Susan gülerek. "Kulübelerindeki eşyalara göz atma zahmetine hiç girmediler. Onlara defalarca kulübeleri aramak isterler mi diye sordum ama oralı bile olmadılar."

"O kutular hâlâ duruyor mu?" diye sordu Stevie.

"Hayır. Nihayet on beş yıl sonra polis onları istedi. Soruşturma allak bullaktı. Ama soruna gelecek olursam, hayır yoktu. Sabrina'nın kulübesinin her bir köşesini temizledim. Günlük orada değildi. Bunu Allison'a söylemiştim, sana da söylüyorum işte."

Ayaklarının etrafında dolanan kediyi kucakladı.

"Bol şans," dedi. "Bu davayı birileri çözse güzel olurdu. Bunu yapan piçin hak ettiğini bulmasını çok isterdim. Hepimiz isterdik."

XXI

"BİR ŞEYLER ÖĞRENEBİLDİN Mİ?" DİYE SORDU DAVID ARABAYA DÖNDÜKLERİNDE.

Stevie ellerini şortunun ceplerine sokmuş, kaldırımdaki çatlaklara bakıyordu.

"Bilmiyorum," dedi. "Yani aşağı yukarı bütün makalelerde yazan şeylerdi. Ama bir şey vardı, ne olduğunu bilmiyorum. Tuhaf olan bir şey vardı."

"Onun işin içinde olması gibi bir gariplik mi?"

"Hayır," dedi David'e dönerek. "Demek istediğim, bilmiyorum ama öyle olduğunu sanmıyorum? Bir şey beni rahatsız ediyor. Bir şey var..."

Stevie bazen kafasındaki düşünceleri sanki küçük bloklar, kendi kendilerine düzenlenmiş, birbirlerine yapışmış nesnelermiş gibi görebiliyordu. Susan'ın söylediği sözler aşağı yukarı bir düzen içinde hareket ediyordu ama bir şey onların arasından sıyrılarak kurtulmaya çalışıyordu. Neydi bu?..

"Bir şey daha," dedi David. "Biliyorsun, eylülde..."

"Ne?"

"Eylül diyorum."

"Ne olmuş eylüle?" dedi Stevie. Tüm düşünceleri, biri ışığı açıp içeri girdiğinde kaçışan fareler gibi zihninin köşelerine dağılmıştı. Sinirle kaşlarını çattı.

"Ne?" dedi David. "Neden surat yapıyorsun?"

"Eylüle ne olmuş? Neden bahsediyordun?"

"Diyorum ki eylülde, biliyorsun okul var."

Stevie David'in ağzındaki baklayı çıkarmasını bekledi. Düşüncelerini bir nizama sokmaya çok yaklaşmıştı. Neden okul hakkında konuşmaya başlamışlardı ki? Açılmasına daha uzun zaman vardı.

David, Stevie'nin öfkesini fark edip gıcıklığına gülümseyerek, "Şey," dedi, "o dağın tepesine geri döneceksin ve..."

Stevie dikkatini tekrar yürümekte oldukları caddeye çevirdi. Mahmur, güneşli bir Barlow Corners. Kasaba merkezindeki her şey çok düzenliydi. Kütüphanesi, meydanın ortasında gururla oturan aptal anıtı. Sunshine Pastanesi, Dairy Duchess... Komik çoraplar, ilham verici kupalar, hediyelikler ve ev eşyaları satan küçük dükkân. Dr. Penhale'in veterineri... Eczane. Diş hekiminin muayenehanesi ve kapıdan çıkan Shawn Greenvale...

Shawn Greenvale.

"...ve sen meşgul olacaksın. Bilmiyorum, belki ormanda birilerini öldürmek ya da..."

David hâlâ okul hakkında konuşuyordu. Stevie onun kolunu tutup çekiştirdi.

"Orada," dedi. "O adam. Kamyonete doğru yürüyen mavi tişörtlü adam. Shawn Greenvale."

"Shawn..."

"Sabrina Abbott'ın eski erkek arkadaşı," dedi Stevie, çoktan hızlanmıştı. Shawn onun görüşme listesindeydi ve istediği anı yakalamıştı. Dikkatleri üzerine çekmemeye çalışarak Shawn'ı yakalamak için hızlandı. Son birkaç bina kala koşmak zorunda kaldı.

"Pardon!" Nefes nefese kalmıştı. Eski beden eğitimi öğretmeni Susan Marks onun bu halini görse ciğerlerinin kapasitesinden hiç memnun olmazdı. "Shawn?"

Adam koştura koştura yanına gelerek avuçlarını kamyonetin kaportasına bastıran, siyahlar içindeki bu sarışın terli kıza ve onun peşinden gelen uzun boylu çocuğa baktı.

"Adım Stevie Bell ve..."

"Kim olduğunu biliyorum." Ses tonu hiç de sıcak ve hoş değildi.

"Seninle konuşabilir miyim?"

"Ne hakkında?" diye sordu.

"1978 yılında burada olanlar hakkında. Az önce Susan Marks'la konuştum ve..."

Adam arabaya uzandı ve ön camdaki gümüş rengi güneşliği alıp katlayarak arka koltuğa attı.

"Hayır."

"Ben..."

"Hayır," dedi tekrar.

Stevie üst dudağını ısırarak sustu. Shawn kamyonete binmeye yeltendi. Adam gidecek ve Stevie onunla bir daha konuşma şansı bulamayacaktı. Şansını denemek zorundaydı.

Açılan kapıya biraz daha yaklaşmak için yana kaydı, böylece onu itmeden kapıyı kapatamayacaktı.

"Seni rahatsız etmek istemiyorum," dedi hemen.

"O zaman etme," dedi Shawn kısaca. "Çekilir misin lütfen?"

Stevie kenara kaydı. Adam kamyonetin kapısını kapattı ve arabayı çalıştırıp gitti. Stevie kendine sinirlenerek yüzünü ovuşturdu. Caddenin ortasında koşarak adamın ismini seslenmek yerine beklemeli, acele etmemeli ve kendini düzgün şekilde tanıştırmalıydı.

"Sanırım senden hoşlandı," dedi David. "Çünkü utangaç rolü yapıyorsun."

Stevie oflayarak avuçlarını gözlerine bastırdı.

"Önemli biri miydi?" diye sordu David.

Stevie başıyla onayladı. David uzanıp bileğinden tuttu ve elini yüzünden çekti.

"Ne demişler, yaşa ve öğren," dedi. "Sorun değil."

Sorundu ama şimdilik bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Susan'la ilgili düşündüğü şeyler uçup gitmişti, Shawn da şu an yolda gidiyordu. Stevie David'le olduğu âna geri döndü.

"Okulla ilgili ne söylüyordun?"

David'in dudaklarında garip, yarım bir gülümseme belirdi.

"Hiçbir şey," dedi. "Sadece sohbet etmeye çalışıyordum."

David Stevie'yi kampa bıraktığında gün ortası olmuştu, hava inanılmaz sıcaktı. Park yerinden sanat atölyesine yürüyene kadar ter içinde kalmıştı. Janelle, gözetimi altında renkli kumları şişelere dolduran dokuz yaşındaki bir grup çocuğun ilgi odağıydı. Stevie ona yardımcı olacak bir şey var mı diye atölyede şöyle bir dolandı ama şişelere kum doldurmak pek yardıma ihtiyaç duyulan bir şey değildi. Bu yüzden boş bir masaya oturup Susan'la yaptığı görüşmenin ses kaydını dinlemek için telefonunu çıkardı ve önemli noktaları not aldı.

- Cinayetlerin işlendiği gece özel bir durum olmamış
- Paul ve Shawn göl evindeyken *Stairway to Heaven* çalıyormuş
- Çığlık duyulmuş
- Susan koşmuş ve Magda McMurphy'yle buluşmuş (Magda ve Susan evli)
- Herkesi yemekhanede toplamışlar
- Üç kişinin daha kayıp olduğunu öğrenmişler
- Patty Horne gittikleri yeri biliyormuş
- Kampçılar eve gönderilmiş
- Nöbetteyken futbol sahasına gidip Patty Horne'u ağlarken görmüş, sonra yolda bir kazaya ve bir ışık patlamasına tanık olmuş
- Susan olayın uyuşturucu ya da Oduncu'nun işi olduğunu düşünmüyor ama nedenini de açıklayamıyor

Kaydı gözden geçirdikten sonra ne yapacağını bilmez halde listeye baktı. Tırnaklarının etleriyle oynadı. *Stairway to Heaven*. Bu şarkıyı daha önce duymuştu ama hatırlayamıyordu.

Bazen çözmek istediği şeyin yerini ve zamanını çağrıştırabilecek şeyler dinlemeyi denerdi. Ellingham'dayken bazen otuzların müziklerini dinleyerek Albert ve Iris'in dağdaki araziye ilk taşındıkları zamanın kafa yapısına girmeye çalışmıştı. Belki müzik şimdi de ona yardımcı olurdu. İnternette Led Zeppelin'i ve sonra da şarkıyı bularak açtı.

Flüt ve gitar eşliğinde melodik bir ezgi olarak başlıyor, gittikçe sertleşerek *hard rock*a dönüşüyordu. Sihirli merdiven boşlukları ve kahkaha atan ormanlarla ilgili şifreli sözleri vardı. Kulağa büyücü olduklarını zanneden insanları anlatan bir şarkıymış gibi geliyordu.

Yetmişler nasıl bir zamandı? İnsanların tek yaptığı sigara içmek, bu tür şeyler dinlemek ve emniyet kemeri takmadan araba kullanmak mıydı? Herkesin ayılıp bayıldığı şarkı bu muydu?

Şarkı devam etti:

İnerken yoldan aşağıya

Gölgelerimiz ruhlarımızdan daha uzun

Orada herkesin tanıdığı bir kadın yürüyor

Ama bir şey vardı, Susan'ın söylediklerinde bir şey vardı. Müzik bu saklanan şeyi yerinden çıkardı ve gölgesi Stevie'nin düşüncelerine düştü. Neydi bu? Listesini tekrar gözden geçirdi, yazdıklarını mırıltıyla okuyarak bilincine işlemesini sağladı.

Paul, Shawn, Magda, Patty, Patty...

Sadece bir kişinin ismi iki kez belirdi: Patty Horne. Patty en güçlü mazereti olandı çünkü bütün gece birinin nezaretindeydi. Ayrıca arkadaşlarını öldürmek için hiçbir nedeni yoktu. Todd, Eric ve Diane onun dostlarıydı. Tıpkı Nate, Vi ve Janelle'in Stevie'nin dostları olduğu gibi. Ama ya aynı hafta

bir ışık parlamasıyla ağaç ve kaya duvarına çarparak ölen Greg Dempsey?

Barlow Corners'ta yaşanan bir başka iki tekerlekli araç kazası.

Aklında bir fikir şekillenmeye başladı.

Patty'nin dediği gibi eğer sevişirken yakalanmasalardı onlar da kurbanlardan biri olacaklardı. Dört kişi – bu bile yeterince zorken bir de altı kişi mi? Ya katil gruptan yalnızca bir kişiyi öldürmek istiyorduysa ve o gece Patty ve Greg nezaret altında olduğu için altı yerine orada dört kişi olacaklarını biliyorduysa? Belki de bunu bir fırsat olarak gördü.

Ama neden? Neden Sabrina, Diane, Todd ve Eric?

Tekrar fotoğraflar arasında gezindi ve Todd'un fotoğrafında kaldı. Kulaklıklarını takıp Susan'ın Todd hakkında konuştuğu kısmı yeniden dinledi:

"Çocuklar için çürük elma ifadesini kullanmayı hiçbir zaman doğru bulmadım ama... Todd Cooper, o bir çürük elmaydı. Etkileyici biriydi. Yüzüne karşı daima kibardı... O suçluydu ve herkes bunu biliyordu. Kasabamızın utancı da bu..."

Todd Cooper Michael Penhale'i öldürmüştü ve tüm kasaba bunu biliyordu. Dördü arasında hedef olarak seçilmesi en mantıklı tek kişi oydu. Penhale ailesi aklanmıştı, Paul Penhale göl evinde Shawn'la beraber görülmüştü. Susan bunu doğrulamıştı. Shawn ve Paul birlik olup onlara yanlış yapan insanları öldürmek istemiş olsa bile daha bugün tanıştığı Susan'ın bu olayda parmağının olma ihtimali çok düşük geliyordu.

Ama bu, kasabada Todd Cooper'ın cezasını çekmesini isteyebilecek ve bunu yaparken birkaç kişiyi daha acımadan ortadan kaldırabilecek kişinin yalnızca Penhaleler olduğu

anlamına da gelmiyordu. Neredeyse herkes Todd'un tehlikeli bir sürücü olduğunu belirtiyordu.

Belki de Michael Penhale ilk değildi. Belki başka birine daha çarpmıştı, yol kenarında yürüyen birine, bir otostopçuya? Başıboş birine? Halka açık kamptan birine? Belki de bu olduğunda diğerleri de yanındaydı. Belki de bu yüzden hepsi ölmek zorundaydı...

Stevie emin değildi. Kafasının içinde dönüp duruyorlardı. Buna benzer bir şeyi daha önce görmüştü ama *dikkat etmemişti.*

Sanat atölyesine şöyle bir göz gezdirdi. Kimsenin ona ihtiyacı yoktu. *Nutshell Studies* kitabını çıkardı ve bir şey bulana kadar sayfaları çevirdi. Bütün sahnelerin basit isimleri vardı: Karanlık Banyo, Tavan Arası, Çizgili Yatak Odası... Frances'in dehasının bir parçası da buydu: Göze çarpacak şeyler yapmıyordu.

Yüksek profilli suçlara ve olay mahallilerine gitmiyordu. Genellikle çok parası olmayan insanların yaşadığı sıradan yerleri göstermenin peşindeydi. Bunlar ölümleri göz ardı edilecek ya da araştırılmayacak insanlardı. Frances dedektiflerin bakmasını ve önemsemesini istiyordu: Üzerinde tek bir meyve bıçağı olan düzgünce katlanmış havlulara bakın. Yıpranmış giysilere dikkat edin. (Aslında giysileri yeterince yıpratmak için kendi üzerine üst üste giyer, sonra bunları araştırmalarında kullanmak üzere keserdi. İşte böyle özverili biriydi.) Buzluğa konulmamış eti, yastığın konumunu, çöp kovasındaki çöpleri inceleyin. Dokuları hissedin, duruşları not alın.

Stevie dikkat edebilseydi bunların hepsi anlamlı gelecekti. Kulübenin kapısına yazılı kelime. Oduncunun kullandığıyla aynı türde olmayan kırmızı ip. Sabrina'nın elindeki yaralar.

Eric Wilde'ın patikadaki duruşu. Kayıp günlük. Bisikletiyle ezilerek ölen çocuk. Kasabadaki herkesin bildiği kahverengi cip. Her gün gittiği noktadan düşen deneyimli koşucu. Bunların hiçbiri önemli değildi. Araştırmanın özü bunlardan hangilerinin önemli olduğunu görmekti. Hangisi olduğunu çözmesi gerekiyordu.

"Selam."

Stevie başını kaldırıp kulaklığını çıkardı. Lucas burnunun dibinde duruyordu. Stevie fark etmeden eski grup gitmiş, yeni bir grup çocuk gelmişti. Nate de grupla beraber gelmişti ama geride, Lucas'tan uzakta duruyordu.

"Ne o?" Eğilerek kitaba bakmaya çalıştı. "O adam asılmış mı?"

Stevie kitabı kapatmaya çalıştı ama Lucas elini sayfaya koymuştu.

"Neden asılmış? Ne bu?"

"Araştırma," dedi Stevie.

"Ne için?"

Stevie ona yardım etmesi için Janelle'e bakındı ama Janelle çocuklara şişelere kumu nasıl dökeceklerini gösteriyordu. Çoğu kişi Janelle'in "işini yaptığını" düşünebilirdi ancak Stevie için bu terk edilmekti.

"*Moonbright Cycles*'ı okudun mu?" diye sordu Lucas.

Stevie Nate'in kitabını Ellingham'a başlamadan önce okumuştu. Gerçi suç hikâyelerini sevdiği için mağaralarda yaşayan canavarlar, ejderhalar ve kılıçlar hakkında sekiz yüz sayfalık bir kitabı okumak pek ona göre değildi. *Fena değil*, diye düşünmüştü. Kitabı umursuyordu çünkü Nate'i seviyordu ve

kitap yazmak çok emek istiyor gibi görünüyordu. Stevie böyle bir şeyi hayatta yapamazdı.

"Şey, evet?"

"Sence de Moonbright'ın Solarium'da kalması gerekmiyor muydu? Oradan ayrılması aptallıktı. Orada Marlak'la savaşabilirdi."

Çocuğun söylediği hiçbir şey kafasındaki gerçek söz ve fikirlerle bağdaşmıyordu.

"Önerilerden hoşlanmıyor," dedi Lucas.

"Sorun değil. O yazmaktan da hoşlanmıyor zaten."

Lucas'ın yüzünden garip bir bakış geçti.

"Yazacak," dedi ve şişesine kum doldurmak için atölyenin diğer köşesine doğru uzaklaştı. Lucas gittiğinde Nate Stevie'nin yanma gelip oturdu.

"Galiba Lucas başına *bela* olacak," dedi Stevie. "Senin adına üzgünüm."

"Yemin ederim bu çocuk beni uyurken de izliyor," dedi Nate kollarını göğsünde kavuşturarak. Stevie'nin önündeki kitabı işaret ederek, "Ürkütücü," dedi ve yanına çekip içini açtı. Sayfaların arasında gezindi ama Stevie'nin neden korkunç cinayetlere sahne olan suç mahallilerinin minyatürlerini incelediğini sormadı.

"Yapacak bir şey bulmalıyım," dedi Stevie. "Allison'la ilgili."

"*Yapacak* ne var ki?"

"Bu dava, bu yer... Her şey çok fazla geliyor ama aynı zamanda da her şey birbirine uyuyormuş gibi geliyor. Tıpkı yapboz yapmak için kutuyu ilk açtığımızda, rasgele parçalardan oluşan bir yığınla karşılaşmak gibi. İlerledikçe

parçaların bir araya gelmesi kolaylaşıyor. *Hissediyorum* ama henüz oraya ulaşamadım. Allison'ın ölümünün bir yere oturacağını hissediyorum. Bunun kaza olmadığını *hissediyorum*. Sanki nasıl olduğunu görmüşüm, önceden biliyormuşum ama beynimin bir kısmı bunu algılamıyormuş gibi. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Nate başıyla onayladı.

"Tıpkı yazarken olduğu gibi. Aşağı yukarı ne yapmak istediğimi biliyorum ama o kadar uzun yazamıyorum çünkü elimden kayıyor gibi hissediyorum ve bu beni delirtiyor. Ama kafamdakini gördüğümde onu..."

Stevie'nin bakışları bir an Nate'in omzunun üzerindeki bir şeye odaklandı. Nate onun nereye baktığını görmek için döndüğünde Nicole'ün onlara doğru geldiğini gördü.

"Kahretsin," dedi Stevie. "Bu kez yanlış bir şey de yapmadım."

Nutshell Studies kitabını masanın altında kucağına koydu. Nicole yanlarına geldi ama Stevie'ye bakmıyordu.

"Fisher," dedi. "Diğer danışman Josh Whitley geldi. Eşyalarını ağaç eve taşıyabilirsin."

Nate'in gözleri kocaman açıldı.

"Ben sana yardım edebilirim," dedi Stevie. "Janelle burayla ilgileniyor."

Eşyalarını toplamak için kulübeye gittiklerinde Nate artık orada yeni çocuk haline gelmişti. Stevie içeriye girince şaşırdı. Çocukların eşyaları her yerdeydi ve içerisi iyice havalandırılmış olsa da garip bir koku vardı. Nate'in peşinden yatağına doğru giderken zeminin ortasında küçük, soyulup atılmış bir külotun üzerinden atladı. Nate valizini hiç açmamıştı. Her an kaçmaya hazırdı. Dylan ise bütün eşyalarını sağa sola saçmıştı. *Selfie* ışığı ve bir sürü ekipmanı vardı. Masasına yaydığı dokuz

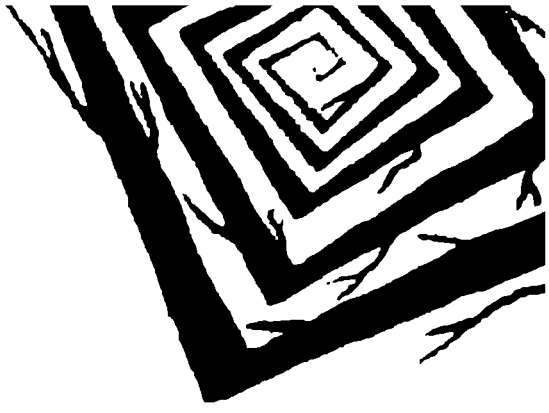
tane kadar güneş gözlüğü ve şüpheli görünen birkaç vitaminle sörfçü, kaykaycı ve *influencer* olduğuna dair birçok eşya vardı.

"Al," dedi Nate, Stevie'ye bilgisayar çantasını vererek.

Stevie cebinde bir titreme hissetti. Telefonunu çıkardığında David'den mesaj geldiğini gördü.

Polisler gitti. Arrowhead'e giden patikayı açtılar.

Duymak istediği tek şey tam da buydu.

XXII

STEVIE HİÇ ZAMAN KAYBETMEDEN ARROWHEAD'İ incelemeye (ve tabii David'i de çünkü sabahki hisleri azalmamıştı) gitmeden önce kısa süreliğine kulübesine uğradı. Duş almak uzun sürerdi ama kıyafetlerini değiştirebilirdi. Sık sık kıyafet değiştirdiği için tüm tişörtlerinin kirli olduğunu görünce canı sıkıldı. Temiz kalan tek tişört Sunny Pines Kampı'nın bembeyaz tişörtüydü. Üzerine geçirdi. Tişört kalın, sert bir penyeden yapılmıştı ve kocamandı. Bir süt kutusuna dönüşmüştü. Seksi ne anlama geliyorsa –ki Stevie bu konuda bilgi sahibi olduğunu öne süremezdi– bu onun tam tersiydi. Janelle'in sorun etmeyeceğini bildiğinden onun rujunu ödünç almayı düşündü ama sonra bundan vazgeçti. Ruj sürseydi bu onun karakterine ters düşeceğinden bir şeylerin peşinde olduğunun sinyallerini verecekti. Bir imdat çağrısı gibi görünebilirdi. David yardım çağırabilirdi. Bu yüzden üzerindeki devasa genişlikteki tişört ve rujsuz dudaklarıyla kapıya koştu.

Su şişesini lavaboda doldurmak için duş kabinine uğradı ve aynada kendi yansımasını gördü. Yüzünde yer yer güneş yanıkları oluşuyordu, sağdan çok solunda vardı. Ağır, nemli hava kısa sarı saç tutamlarını başına yapıştırmıştı.

"Ben güzel mi güzel bir prensesim," diye mırıldandı.

Stevie kamp yerine vardığında David onu bekliyordu. Yüzmüş gibi görünüyordu, hâlâ ıslak olan saçları başına yapışmıştı. (Bu ona yakışmıştı. Belki de ıslak, düz saç o kadar da kötü bir şey değildi.) Üzerinde sadece mayosuyla kamp sandalyelerinden birine yayılmıştı. Stevie'nin onu şimdiye kadar gördüğünden daha iyi görünüyordu. Bu gibi anlarda, ofislerine tül şapkalı bir kadın girdiğinde sarhoşa dönen o hırslı dedektifleri çok iyi anlıyordu. İnsan hormonlarının oldukça güçlü etkileri olabiliyordu.

Elbette David'in çadırını ziyaret etmeleri için biraz zamanları vardı. David o yöne gittiğinde Stevie iyimser hissediyordu ama o sadece içeriye uzanıp bir tişört aldı.

"Uzaklaştıklarını gördüğüm an sana haber verdim," dedi. "Senin için onları gözlüyordum."

Onun böyle odaklanmış olması gerçekten iyiydi ama şu an için biraz hayal kırıklığı yaratmıştı

"Güzel," dedi Stevie başını sallayarak. "Güzel..."

Gölün çevresinde yürümeye başladılar. Bu, kısa, hafif bir öpüşme için güzel bir fırsattı ama David garip bir şekilde sessiz ve düşünceli görünüyordu. Uzanıp Stevie'nin elini tuttu ve yolun büyük kısmını bu şekilde yürüdüler. Bu çok tatlıydı ama aynı zamanda da garipti. Tuhaf bir şeyler vardı.

"İyi misin?" diye sordu Stevie.

"Evet," dedi David, ona hafif bir gülümsemeyle bakarak. "İyiyim."

Arrowhead'e vardıklarında Stevie aklını birazcık elindeki işe verdi. Burada olmak, Allison'ın ona gösterdiği bu güzel noktada olmak onu kendine getiriyordu.

"Vay be," dedi David onun yanında durarak. "Güzel manzara."

Stevie'nin beklediğinden daha hızlı uca yaklaştı.

"Buradan kolaylıkla düşülür," dedi David. "Dikkati falan dağılmışsa eğer."

Stevie kenara doğru yavaş ve dikkatli adımlar atmaya başladı. Allison nerede durmuştu? Büyük olasılıkla en iyi manzaralı, en güvenli yerde. Sadece bakmak için değil – görmek için. Ne görmüştü? Biraz eğimli ama yumuşak siyah bir kaya parçası. Stevie yere çöküp su şişesini açarak suyun aşağıya doğru sızmasına izin verdi. Su, yavaş ama dolambaçlı bir yol çizdi. Çıkıntının küçük bir eğime kavuşup aşağıya doğru yatmaya başladığı yerde hız kazandı. Stevie karnının üzerine yatıp en uçtan aşağıyı görebilmek için bir yılan gibi süründü. Su, doğruca aşağıdaki kayaların üzerine ve sonra da patikaya, bazı ağaçların ve gölün üç metre kadar kenarına aktı. Cesetten ya da orada yaşananlardan hiçbir iz yoktu ama yine de Stevie'nin içi ürperdi.

Kötü bir ölüm şekliydi.

Geri çekildi ve bileklerinin etrafında çimenleri hissedene kadar doğrulmadı. Yerde oturan David'in yanına gitti.

"Ee, ne düşünüyorsun?" diye sordu David.

Stevie beyaz tişörtünün önüne bulaşan koyu çamur lekesini ovuşturdu.

"Bilmiyorum," dedi. "Depresyonun bazen görülemez bir şey olduğunu ve depresyondaki bir insanın çıkmaza girdiğini göremeyeceğimizi biliyorum. Ama o uca bir amaçla gittiğini

düşünmüyorum. Aşağıdaki insanlar onun kenarda tökezlediğini ve çığlık attığını söylediler."

"O zaman tökezledi. Bu kolaylıkla olacak bir şey. Koşuyorsun. Yorgunsun. Dikkatin dağılıyor, çevrene bakıyorsun ve sonra uca yaklaşırken tökezliyorsun."

Mantıklı geliyordu. Sadece mümkün ve olası gelmiyordu. Ancak tanıkların açıklamalarıyla kesinlikle örtüşüyordu.

Uzaktan alçak sesli bir gök gürültüsü duyuldu, akşama saatler olmasına rağmen gökyüzü kararardı.

"Bu akşam fırtına var," dedi David, sırtüstü yatıp gökyüzüne bakarak.

Stevie de yanına uzandı ve başını omzuna koydu. David ona döndü ve dudakları dudaklarını buldu.

Allison Abbott'ın düştüğü yerde öpüşmek kötü bir fikirdi ama Stevie buna takılmamaya çalıştı. Sanki bastırılmış bir şey salıverilmiş gibi aceleyle hareket ettiler. Önce David onun üzerine yuvarlandı, sonra da o David'in üzerine. Halka açık bir yerdeydiler ama ağaçlar ve gökyüzü dışında yalnızlardı. Sonra öpüşme başladığı hızla sona erdi. David yeniden sorgulayıcı bir ifadeyle gülümsedi ve dirsekleri üzerinde doğruldu.

"Ee," dedi. "Sonbahar. Okul."

Sabah Susan'ın evinden ayrıldıklarında başladığı konuşmaya geri dönmüştü.

"Sonbahar," diye tekrarladı Stevie. "Okul."

"Sen Ellingham'a geri döneceksin. Benimse şu anda hiçbir planım yok."

"Şu anda çalıştığın ekiple çalışmaya devam edersin diye düşünmüştüm," dedi Stevie.

"Evet, planım öyleydi... Ama bir şey oldu. Bir teklif aldım."

Stevie de doğruldu.

"Beni çocukluğumdan beri tanıyan biri var," dedi David aralarındaki boşluğa bakarak. "Babamdan hoşlanmıyorum, onu tanıyan pek çok kişi ondan hoşlanmıyor. Babamın gözden düşmesinde parmağım olduğundan şüphelendiği için benimle iletişime geçmiş. Babamla bağlarımı kopardığımı biliyor. Bana yardım teklif etti."

"Maddi yardım mı?"

"Bir nevi. Daha çok geleceğimle ilgili. Babamla kan bağım varken Amerika'da olmamın zor olabileceğini tahmin etmiş. Doğru tahmin. İngiltere'de bağlantıları varmış. Birkaç telefon açarak beni İngiltere'deki bir üniversiteye yerleştirmeyi ve masraflarımı karşılamayı teklif etti."

Stevie gözlerini kırpıştırdı. Sıcaktan ya da yaşananların hızından beyni David'in ağzından çıkan sözleri anlamlandıramıyordu.

"İngiltere mi?"

"İngiltere," diye tekrarladı. Yüzüne gergin bir ifade yayıldı.

"Okul için mi?"

"Okul için."

"Peki sen ne dedin?" diye sordu.

"Düşüneceğimi söyledim. Ama onlara yakında dönüş yapmam gerekecek. Bu hafta bitmeden."

David'le ilişki yaşamaya başladıklarından beri Stevie'nin kendi hakkında öğrendiği bir şey vardı: Duygusal konuşmalarda pek iyi değildi. Döngüye kapılması çok zaman almıyordu. Onunla tamamen bağ kurduğunu ve mutluluk

hormonlarının ılık sularında yüzdüğünü hissederken bir anda üşümüştü ve korkmuş hissediyordu. David'e daha yeni kavuşmuştu ama o çok uzaklara gidiyordu.

"Yani bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" dedi. "Tanıdığım bir kadın uçurumdan düştükten sonra?"

"Planım bu değildi," dedi David ciddiyetle. "Buraya geldiğimden beri konuyu açmak için uğraşıyordum. Doğru zamanı bulamadım. Yakında gitmem gerekiyor, o yüzden..."

"Yani haberi ortaya atıp kaçıyor musun?"

"Stevie," dedi sert bir tonla, "buraya elimden geldiğince erken geldim. Ben..."

"Senin ne yapmaya çalıştığını biliyorum," dedi Stevie, David'in ne yapmaya çalıştığı ve bunun ne anlama geldiği hakkında zerre kadar fikri olmasa da. Ama konuşmak böyle bir şeydi; konuşur, konuşur, konuşurdunuz ve ağzınızdan çıkanların ne anlama geldiğini ya da nereden çıktığını dahi bilmezdiniz.

"Bu bir fırsat," dedi David. "Bununla ilgili konuşmam ve düşünmem gerekiyor."

"Düşünecek ne var?" diye sordu Stevie. "Normal bir insan gibi okul masraflarını kendin karşılamak zorunda kalsaydın bu korkunç olurdu."

David doğruldu ve kollarını geriye doğru uzattı.

"Evet," dedi. "*Normal bir insan* gibi."

Aralarındaki hava buz kesti.

Stevie böyle bir şey söylemek istememişti. Sadece ucundan ima etmişti. Birinin okul masraflarını ödemeyi teklif etmesi ya da David'in bunu kabul ederek ayrılması onun suçu değildi. Ama bir kez daha dünyanın David'in önüne gümüş tabakla

sunulması adil değildi. David gibi insanlar kendi şanslarını yaratmak zorunda kalmıyordu. Bir *cinayeti* çözdüğü halde kimse Stevie'yi İngiltere'de bir okula ücretsiz göndermeyi teklif etmemişti.

Bu, tam mutlu oldukları anda David'in çok uzaklara gideceği anlamına da geliyordu. Kader ilişkilerinin iyi gitmemesini mi istiyordu?

"Bununla şu an uğraşamam," dedi Stevie yerden kalkarak.

Kapat çeneni Stevie, kapat çeneni, bir reality programındaymışsın gibi konuşmayı kes...

David, onun ses tonuna uygun bir şekilde, "Olaylar senin programına uygun gelişmediği için özür dilerim," diye patladı.

Stevie yürümeye başladı, neden yürüdüğünü bile bilmiyordu. Ağlıyordu. Önce hızlı yürüdü, sonra koştu ama daha sonra durdu çünkü koşmakta iyi değildi. Tepesinde gökyüzü hızla kararmaya başladı.

Bir noktada, halka açık kampı Sunny Pines'tan ayıran yola vardığında geri dönmeye karar verdi. Tam o anda gökyüzü de patlamaya karar verdi ve kısa sürede sağanağa dönüştü. Kampın girişindeki saçağın altına girmek için var gücüyle koşmak zorunda kaldı ve ardından kulübesine gitmek için de kulübeden kulübeye koşturdu.

Yağmur, kampta geçirdikleri süre boyunca yağdığından daha ısrarlı yağmaya tüm öğleden sonra ve gece devam etti. Etkinlikler nemli ve sıkışık iç mekânlara taşınmıştı. Akşam yemeği dışındaki bütün diğer aktiviteler iptal edilmiş, kampçılar gözleri şaşı olana dek tabletlerine ve telefonlarına bakmak için herhangi bir kapalı alana çekilmişlerdi.

Akşam bir ara yakınlarda bir yere yıldırım düşünce çok güçlü bir ses yankılandı. Çocuklar önce korkudan, daha

sonra da çığlık atmak harika hissettirdiğinden hep bir ağızdan bağırmaya başladı. Sonra elektrikler kesildi ve bütün gece gelmedi. Kampta birkaç jeneratör vardı ama kulübelerde yoktu. Stevie elektrikli aletlerini şarj etmeyi akıl edemediği için hepsinin şarjı bir saat içinde bitti ve gölün karşı tarafındaki David'le bütün irtibatı kesildi.

O gece yağmur gazap gibi yağarak kulübenin çatısını dövmeye, panjurlardan pencerelere sızarak Stevie'nin yüzünü ve çarşaflarını ıslatmaya devam etti. Ara sıra çok da uzak olmayan yerlere inen güçlü şimşek ve gök gürültüleriyle uyandı. Janelle kulaklıkları kulağında rahat rahat uyudu. Çoğu insan yağmur sesinin huzurlu olduğunu düşünerek bundan keyif alabilirdi, hatta normal şartlarda olsa Stevie de alabilirdi.

Ama şu anda şartlar normal değildi.

Uzun bir süre penceresinin önünde durdu, sonra kulübenin küçük verandasına çıkıp karanlıkta yağmuru izledi. Kamp alanına yürümeyi düşündü ama karanlıkta, cinayet ormanlarında yürümenin pek de iyi bir fikir olmadığını bilecek kadar aklı başındaydı. Bu yüzden Janelle'i uyandırmadan verandada birkaç adım attı. Gün doğmadan bir süre önce üzerine yorgunluk çökünce içeri girip yatağına uzandı. Sonra duyduğu ilk şey o tanıdık cızırtılı korkunç ses oldu.

"Günaydın, Sunny Pines! 4 Temmuz kutlu olsun!"

Stevie yatağının yanındaki pencereden gökyüzünü görebiliyordu. Devasa bir mavilikti, "Ne? Ben dün gece hiçbir şey yapmadım. Neden bahsediyorsun sen?" der gibi görünüyordu. Janelle'in yatağı boştu, çoktan uyanmış ve duşa gitmişti. Stevie uyumadan önce her şeyi fişe takmayı neyse ki akıl edebilmişti de telefonu ve tableti gece boyu şarj olmuş,

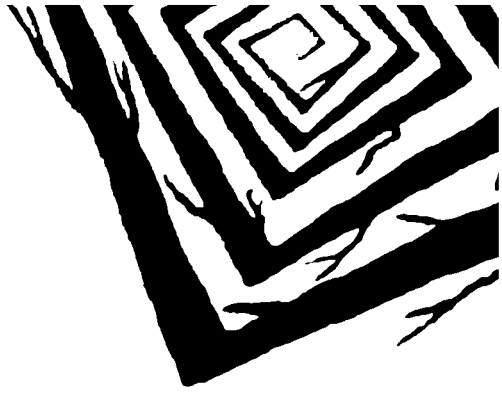
göreve hazır halde bekliyorlardı. Hemen David'den mesaj var mı diye kontrol etti. Ama yoktu.

Hiç vakit kaybetmedi. Dünkü beyaz tişörtünün önünde büyük, yoğun bir leke vardı ama yine de giydi. Janelle'e nereye gittiğini söylemek ya da mesaj atmak için bile zamanı yoktu. Harekete geçmeli ve David'in yanına gitmeliydi. Kamp boyunca koşar adım ilerledi, patikayı geçip gölün halka açık tarafına gitti.

Stevie, ormana ya da ağaçların arasına girdiğinizde derin nefesler alarak doğayla iç içe geçmeye "orman banyosu" denildiğini duymuştu. Bunun insana iyi geldiği söyleniyordu. Daha önce böyle bir şey duysa şüpheyle yaklaşırdı ama bu sabah ormanın gerçekten sakinleştirici bir etkisi vardı. Yağmurdan sonra toprağın ve yaprakların yoğun kokusu, sabah gölgesinin serinletici etkisi onu sakinleştirerek daha net düşünmesini sağladı. Kavga etmişlerse bunda ne vardı, daha önce de kavga etmişlerdi. Tartışmak ilişkilerinin temeliydi. Sorun değildi. Bunu konuşup çözecek, öpüşüp koklaşacaklardı. Bu hep duyduğu o barışma anlarından biri olacaktı. İlişkileri yoluna girecekti. Yalnız küçük bir sorun vardı:

Çadırının olduğu yere ulaştığında David'in gittiğini gördü.

Duzenleme
Ny.ozlem

XXIII

ÖRÜMCEKLERİN İŞİ İŞTİ. MESELA BU ÖRÜMCEĞİN. Bu dişi (önündeki örümcek uzun bacaklı bir erkek olsa da Stevie onun dişi olduğundan emindi) sabahtan beri pencere pervazının altında takılıyor, gevşek bir ağ örüyor ve yiyecek bir şeylerin ağına düşmesini bekliyordu. Evinizi kıçınızdan çıkan ağla örmek, yiyeceğinizin uçup ayağınıza gelmesi ve kimsenin size karışmaması; böyle düşününce orada güzel bir yaşam sürüyor gibiydi.

"Şunu kes," dedi Nate.

"Neyi keseyim?"

Stevie'nin sesi tıpkı yerdeki duruşu gibi düzdü, yüzünü duvara dönmüştü.

"Her ne yapıyorsan onu. Blair Cadısı'nın yeni versiyonu gibi görünüyorsun."

Bir saattir buradaydı. Hatta belki daha da uzun bir süredir. Çok çok daha uzun. Kimbilir? Şu anda Örümcek Zamanı'ndaydı.

David'in kamp yerinden ayrıldıktan sonra bir süre düşünceleri alabora olmuş halde gölün etrafında yürüdü. Öğle yemeğinden sonra bir ara kampa dönmüş olmalıydı, ardından da doğruca Nate'in tek başına, bilgisayarıyla mutlu mesut yaşadığı ağaç evine gelmişti. Yere oturduğunda örümcekleri düşünmeye başlamıştı. Günü böyle geçmişti.

Nate onu spor ayakkabısının ucuyla dürttü.

"Bir David meselesi," dedi. "Çok açık."

Stevie cevap vermedi.

"Romantizm eğlenceli görünüyor," diye ekledi Nate.

"Yapma."

"Bir şey yapmıyorum. Ne olduğunu bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum. Ama bu yaptığın her ne haltsa onu yapmaman gerektiğini biliyorum. Yapacak işlerin yok mu?"

"Janelle halletti. Bana ihtiyacı yok."

"Janelle'i kastetmiyorum." Nate karşıya geçti ve boş pencere pervazına oturup ona baktı.

"Her şeyin içine ettim. Her şeyi mahvettim," dedi Stevie.

Nate başını arkasındaki panjura vurmak istedi ama panjurun hafif aralık olduğunu fark edince hemen geri çekildi.

"Stevie." Sesi o kadar sinirli çıkmıştı ki Stevie çenesini yerden çekerek yavaşça kalkıp doğruldu. Uzun süredir boşluğa baktığından başı dönüyordu. Kendine ve bir gün önce tertemiz olan beyaz tişörtüne baktı. Tişört hâlâ çok genişti ama artık temiz veya sert değildi; nemli, kırışık bir kir yumağına dönmüştü. Arrowhead'den bulaşan lekeyle kapkara olmuştu. Lekeleri silmeye çalıştı ama bana mısın demediler. Üzerindeki şey her neyse bu kir değildi, daha çok mürekkep gibi kalıcı bir şeydi. Tişört mahvolmuştu.

Bu kötü bir işaret, kara bir lekeydi. Bir mesajdı. Aniden odağını yitirdi. David gitmişti. Yaz ıslak bir kâğıt gibi paramparça olmuştu.

"*Stevie.*"

Stevie gözlerini kırpıştırıp başını kaldırdı.

"Tişörtümde garip bir şey var," diye açıkladı.

"Neden buradan çıkmıyoruz?" dedi Nate. "Burada artık yapacak hiçbir şeyim yok ve bu da harika bir şey. Sen de madem kendi işini bıraktın, hadi buradan çıkalım ve kasabaya gidelim."

"Ne için?"

"Bir şeyler *yapmak* için. Orada bir lokanta var değil mi? Hadi oraya gidelim."

Stevie itiraz etmek üzereydi ama Nate'in sinirli halleri onu gerçekten korkutuyordu, solgun kaşları çatılmıştı.

"Tamam," dedi Stevie.

Yerden kalktı ve sonra da mesajlarına şöyle bir göz attı.

Hiç mesaj yoktu. Şaşırmamıştı tabii. Geçen süre boyunca telefonu başının yanında duruyordu ve bir kez olsun ötmemişti.

Nate'le beraber bisikletlerini ve anahtarlarını aldıktan sonra Sunny Pines'ın dışındaki patikaya doğru sürerek artık aşina oldukları üç şeritli yola çıktılar. Bu aktivite, kırgınlığı üzerinden atmasını sağlamıştı. Ama ne yazık ki kırgınlığını üzerinden atması ruhunu bir arada tutan daha acı verici bir katmanı açıkta bırakmıştı. David muhtemelen az önce bu yoldan geçerek uzaklaşmıştı. Ya da uzaklaşacaktı. Stevie durup onu aramalıydı. Ya da aramamalıydı. Belki kasabaya varınca

arardı. O çok uzaklaşmadan, otobana çıkıp Massachusetts'tan ve hayatından sonsuza dek ayrılmadan önce.

İngiltere. İngiltere'ye mi gidecekti gerçekten?

Neden daha on yedi yaşındayken hayatı sona ermişti? Zirveyi görmüştü. Şimdi de dibi görüyordu.

David'e lanet okudu. Allison Abbott'a ne olduğunu çözmeye çalışırken haberi ortaya atıp Stevie'yi şaşkına döndürdüğü için ona lanet okudu. Bunu daha önceki telefon konuşmalarından birinde söyleyebilirdi. Daha önce bir sürü fırsatı olmuştu.

Ayrıca ücretsiz üniversite mi? Zavallı küçük zengin veledi. Stevie kendi ailesinin onun üniversite masraflarını nasıl ödeyeceğini bile bilmiyordu. Bir sürü borcun altına girmesi ve ölene kadar bunu ödemesi gerekecekti. *Ah canım, babana mı kızdın? Al o zaman, sana her şey bedava.*

Bisikletini hırsla sürüp tüm öfkesini yoldan çıkarırken kenardan gitmek yerine caddenin şeridini kullanıyordu. Âdeta hadi gelin de arkadan çarpın dercesine *meydan okuyordu.* Nate ona yetişmekte zorlanıyor ve arada bir "lanet olasıca yolun ortasından gidiyorsun" tarzı şeyler bağırıyordu. Pedal çevirirken düşünmeyi kesmişti ve yol artık ona aitti. Almayı denesinler de görsünlerdi.

Barlow Corners'a rekor bir sürede ulaştılar. Nate kıpkırmızı yüzüyle bu fikri ortaya attığı için pişman olmuş gibi görünüyordu. Stevie'yse az da olsa tazelenmişti. En azından acıktığını biliyordu. Bu da bir şeydi. Bisikletlerini Sabrina'nın okuma salonunun yanına kilitlediler.

Dairy Duchess'a doğru yolun karşısına geçtiklerinde Nate, "Tanrım," dedi. "Bir daha asla. Bir dahaki sefere seni yanımda getirmeyeceğim."

Stevie, bazı dükkânların vitrinlerinde kırmızı, beyaz ve mavi renkli bayrakları görünce o günün 4 Temmuz olduğunu hatırladı. Akşam havai fişek gösterisi olmalıydı. Telefonunu kontrol etti, saatin altı olduğunu görünce şaşırdı. Bakmadan tahmin edecek olsaydı iki ya da üç diyebilirdi. Tüm gününü perişan halde geçirmişti. En sonunda Nate'in onu yerden kazımak zorunda kalmasına şaşmamalıydı.

Dairy Duchess, televizyonlarda gördüğünüz ve sanki gerçek hayatta hiç var olmamış gibi görünen eski tarz bir lokantaydı. Kırmızı tabureleri olan uzun bir tezgâh ve formika masalarla donatılmıştı. Ayrıca tatlı, serin bir rahatlık sunan kliması vardı. Nate ve Stevie girdiğinde içerisi neredeyse boştu, bu yüzden caddeye ve yolun diğer tarafında kalan kasabaya bakan pencerenin yanındaki masaya geçtiler. Ketçap şişelerinin arkasına sıkıştırılmış menülerin üzerinden John Barlow'un şapkasının ucu görünüyordu.

İkisi de hamburger ve *milkshake*te karar kıldı çünkü yiyecek konusunda aynı zevkleri paylaşıyorlardı. Nate dizüstü bilgisayarını çıkarıp hemen bir şeyler yazmaya başlayınca Stevie şaşırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

"*Yazıyor* musun?"

"Ben sadece... Bir şeyler yapıyorum."

"Yazıyorsun, değil mi?"

"Sen kendi işini çöz," dedi Nate. "Çöz."

"Çözemiyorum."

"O zaman öylece otur. En azından artık yerlerde sürünmüyorsun. Ben üstüme düşeni yaptım."

Bu biraz ihanet sayılırdı.

Stevie sırt çantasını çıkarıp eşyalarını masaya koydu. Tableti, telefonu ve not defteri. Bu davayla ilgili bildiği –aklında dolanan şey dışında– her şey buradaydı. İhtiyaç duyduğu bütün araçlar buradaydı. Şimdi artık düşünecek zamanı ve alanı vardı.

Eşyalara baktı.

Ketçap şişelerine baktı.

Menüye ve John Barlow'un şapkasına baktı.

Kütüphaneye baktı.

İşte o zaman bir şeyler görmeye başladığını hissetti.

Allison Abbott ölmüştü. Allison Abbott öldürülmüştü ve nedeni kesinlikle bu davayla ilgili bir şeydi. O uçurumdan öylece düşmemişti. Stevie'nin ne hissettiği önemli değildi. Allison Abbott artık yaşamıyordu ve birinin bir şeyler yapması gerekiyordu. Allison'a o günlüğü bulacağına dair söz vermiş ve sonra da Allison ölmüştü.

Bu da mantıken birilerinin, Allison'ın o günlüğü ele geçirmeye yaklaştığını düşündüğü anlamına geliyordu.

Bu savını, o günlükte cinayet işlemeye değer bir şeyler olduğu düşüncesi izledi.

Demek ki Sabrina Abbott –hani şu mükemmel, harika ve çok çalışkan Sabrina– bu olayın merkezindeki kişiydi.

Hamburger ve *milkshake*ler geldiğinde Stevie dikkatini yolun karşısındaki okuma salonuna vererek yemeye başladı. Bakışları dalıp giderken binanın dış hatları buğulaştı. Sabrina. Okumak. Yazmak. Ölene kadar ödünç kitap almaya devam etmişti.

Stevie'nin aklında bir şeyler oluşmaya başladı. Aklındakileri korumaya çalışarak tabletine uzandı ve Allison'ın evindeki anı odasının fotoğraflarını açtı. Her şey titizlikle düzenlemişti. Kitaplar, kıyafetler, süs eşyaları, fotoğraflar ve plaklar. 1978'de donup kalmış bir gencin hayatı. Kütüphane fişlerinin olduğu fotoğrafa baktı: *A Woman in Berlin* ve *The Rise and Fall of the Third Reich*. Columbia Üniversitesi'nde geleceğini hazırlayan ciddi bir insanın okuduğu ciddi kitaplar. Sabrina'nın 1977 yılındaki günlüğünü, konu listelerini ve çalışma sürelerini düşündü. Sabrina olayları detaylı bir şekilde kaleme alıyordu.

Bir düşüncenin gölgesi yine aklının koridorlarında dans etmeye başladı. Bir düşünce ve sonra bir düşünce daha. Duvarda dans eden gölgeler. Hayaletler. Cevaplar. Onunla oyun oynayan çözülemez cevaplar.

"Siktir," dedi Stevie.

"Ne?"

Tiksintiyle avuçlarını masaya vurdu.

"*Gördüm*," dedi. "Birazını. Kısacık görüntüler. Ağacın arkasında geyik gördüğüm zamanki gibiydi. *Bir şey* gördüm. Ya da duydum. Ama ne olduğunu çözemiyorum."

"Kulağa yazmak gibi geliyor," dedi Nate. "Çok kötü bir durum."

Stevie alnını masaya yasladığında Nate *milkshake*inden büyük bir yudum aldı. Yakın bir zamanda başını oradan kaldırmayacağını sezmiş olacak ki konuşmaya devam etti.

"İnsanlar *Yazım sürecin nasıldı?* gibi şeyler soruyor. Sürecin nasıl olduğunu bilmiyorum. Sadece oturup canavarlar hakkında bir şeyler yazdım. Ya da düşündüm. Ya da düşünerek klavyenin tuşlarına bastım."

Gölgeler yeniden duvarda belirdi ve çizgiler netleşerek şekle büründü.

Stevie başını kaldırdı.

"Ne dedin sen?" diye sordu.

"Ne? Ne zaman? Ne dedim?"

"Yazmak. Tuşlamak. Düşünmek. Ne?"

"Ne?"

"*Ne* demeyi kes," dedi Stevie. "Ne demek istedin? Düşünerek yazmak mı dedin?"

"Evet," dedi Nate. "Bir nevi parmaklarımla düşünüyorum? Kulağa saçma geliyor ama ne demek istediğimi anladın sen."

"Tuşlara basarak bir şeyler yazıyorsun," dedi. "Bir şeyler yazıyorsun. Siktir, siktir, siktir... Bana bilgisayarını ver."

"Kitabımı mı bitireceksin?" dedi Nate bilgisayarı ona doğru iterek. "Bu güzel haber."

Yazmak ya da ekrana bakmak yerine Stevie klavyeye bakıp parmaklarını L harfinden başlayarak tuşların üzerinde hafifçe gezdirdi ve sonra geri döndü. Ardından tabletini aldı ve aradığı şeyi bulana kadar geriye doğru gitti.

"Aman Tanrım," dedi. "Gitmem gerek."

"Ne?"

"*Ne* demeyi kes! Gitmem gerek."

Nate de ona kızarak, "Gitmem gerek demeyi kes," dedi ve bisikletin kilitlerine ait olan anahtarları kaptı. "Nereye?"

"Allison'ın evine," diye cevapladı Stevie ve hesabı istemek için elini salladı.

"Hayır. Bunu yapamazsın. Allison öldü."

"Yani bunu sorun etmez," dedi. "Bana anahtarları ver. Sabrina'nın günlüğü nereye sakladığını biliyorum. O kaybolmadı."

"Stevie, *açıkla.*"

Stevie hışımla ona bir fotoğraf açtı.

"İşte," dedi tabletini ona uzatarak. "1978 yılına ait sanat atölyesi malzemelerinin sipariş listesini ve ne kadar tuttuğunu gösteren bir fotoğraf."

Seramikler: Yüzük kutuları, küpe stantları, kediler, köpekler, kurabiye kavanozları; çöp kovası, kaplumbağa, ayıcık, paten (28 $)

"Daktilolar çok sinir bozucudur," dedi Stevie. "Geri alma tuşları yoktur. *Kurabiye kavanozları*ndan sonra gelen şu garip noktalı virgülü görüyor musun? Aptalca bir yazım hatası gibi duruyor, değil mi? Ve bu yetmişlerde yazılmış, yani yanlış bir tuşa bastığında bunu kolaylıkla düzeltemezsin. Şimdi kendi klavyene bak. Virgül ve noktalı virgül aynı tuşta. Shift tuşuna basmayı unutursan virgül yerine noktalı virgül olur. Basarsan da virgül, ki bu daha mantıklı. Virgülün anlamı..."

"Bunun bir liste olmasıydı."

"Aynen. Demek ki devamında yazan şekillerde, yani çöp kovası, kaplumbağa, ayıcık ve paten şeklinde kurabiye kavanozu siparişi verdiler. Bu listeyi kim yazdı? Sabrina. İşinin bir parçası olarak projeler üreten kimdi? Sabrina. Kim kaplumbağa hayranıydı? Sabrina. Kütüphanenin okuma salonundaki büyük kaplumbağayı hatırlıyor musun?" Okuma salonunun yönünde pencereyi tıklattı. "Sabrina çocukların eşyalarını kurcaladığını söylemiş, bu yüzden içine eşyalarını saklayabileceği bir şey yaptı. *Kaplumbağa şeklinde bir kurabiye kavanozu.* Günlük, öldüğü gece yanında değildi çünkü kulübesindeydi. Ve şimdi..."

Stevie fotoğraflar arasında gezinerek Allison'ın evindeki odanın fotoğraflarını buldu ve tabletini zafer edasıyla Nate'e çevirdi.

"İşte orada," dedi raflardan birinde duran büyük kaplumbağayı işaret ederek. "Bu sana ne gibi görünüyor?"

"Kaplumbağa," dedi. "Muhtemelen kaplumbağa şeklinde bir kavanoz."

"Bana bisikletin anahtarını ver."

"Ben de seninle geliyorum," dedi Nate.

"Benimle böyle yerlere gelmekten nefret edersin sen."

"Biliyorum," dedi. "Ama seni de tanıyorum. Bu senin işin. *Motivasyonun.*"

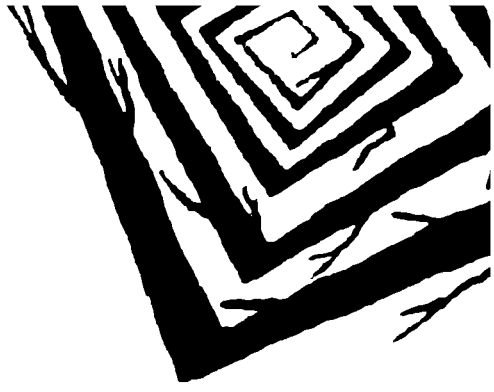
"Mecburum. İşin gereği bu."

"Böyle durumları seviyorsun ama."

Stevie bunu cevaplamadı çünkü aslında gerçekten de seviyordu.

"Seni de seviyorum, biliyorsun değil mi?"

"Ölümüme neden olduğunda bunu yasımı tutacak aileme söylersin," diye cevapladı Nate cüzdanına uzanarak. "Hadi, ben fikrimi değiştirmeden ödeyip çıkalım."

XXIV

GÜN HIZLA BATIYORDU. ALLISON'IN GARAJ YOLUNA girdiklerinde gökyüzü kararmak üzereydi. Stevie ve Nate kan ter içinde ve nefes nefese kalmıştı.

"İçeriye... Girdiğimiz... Zaman," dedi Nate soluklarının arasında. "Buzdolabında... Ne varsa... İçeceğim. Umurumda değil. Bu belki... Çalmak olacak. O da umurumda değil."

Stevie ağır ağır başıyla onayladı.

"Bisikletleri saklamamız lazım."

"Neden? Etrafta kimse yok."

"Birinin gelme ihtimaline karşı. Çünkü biz..."

Hırsız kelimesini söylememeye karar verdi. Nate arkadaşına yorgunlukla dehşet arası bir bakış attı. Bisikletleri ormanlık alana götürüp ağaçlara dayadılar ve sonra Allison'ın garaj yoluna kadar karanlık patikada yürüdüler.

"Güvenlik kamerası falan olabilir," dedi Nate kısık sesle.

"Eh, artık kamera kayıtlarına bakacak biri yok," diye cevapladı Stevie.

Çevrede kimse olmasa da ön kapıdan girmek kötü bir fikir gibi gelmişti. Yan tarafta, biraz daha gözden uzak bir kapı vardı. Stevie Nate'i o tarafa yönlendirirken çantasını kurcalayıp nitril eldivenler çıkardı.

"Bunları tak," dedi Nate'e bir çift eldiven uzatarak. "Ve harika hisset. Tıpkı prezervatif reklamındaki gibi."

Cüzdanını çıkardı. Ona ileride lazım olacak bir banka kartı ve elbette bir de kredi kartı vardı. Ama bu kartlara zarar vermese iyi olurdu. Ellingham okul kimliği sağlamdı, sonbaharda yenisini alabilirdi. Kimliği çıkarıp kapı aralığına sıkıştırdı.

"Kapı açmak gerçekten de bu kadar kolay, ha?" dedi Nate.

"Daha önce beni bunu yaparken görmüştün."

"Evet, ama ben Ellingham'daki kilitler eski falandır diye düşünmüştüm. Evlerin daha güvenli olduğuna inanmak istedim."

"Güvenlik oyunu," dedi Stevie. "İstediğine inanabilirsin."

Kilit yavaşça açılınca Stevie kapıyı araladı, karanlık eve adımlarını attılar. Stevie daha önce de özel yerlere gizlice girmişti, hatta bu yerlerden biri yakın zamanda talihsiz olaylar yaşamış insanlar tarafından terk edilmişti. Bunu *sık sık* yapmıyordu ama bir kere yapmış olması bile yeterdi. Ellingham Akademi pek çok erken deneyim yaşamasını sağlamıştı.

Stevie bu eve en son geldiğinde mutfak tarafından girmişti. Bu kapı evin alt katına, Allison'ın spor salonuna dönüştürdüğü dayalı döşeli bodruma açılıyordu. Buradan merdivenlere yönelip çerçeveli fotoğraflarla dolu koridora çıktılar. Dışarıda atılan ilk havai fişeklerin patlama sesleri geliyordu.

"Bağımsızlık Günü kutlu olsun," dedi Nate.

Stevie'nin aklında isimlendirdiği haliyle Sabrina'nın odası koridorun sonundaki kapalı kapının ardındaydı. Tepe ışığını açmayı düşündü ama sonra yakalanma ihtimaline karşın el fenerini kullanmaya karar verdi. Feneri etrafa tutup büyük kaplumbağayı aradı. Eskiden olduğu yerde değildi. Nate ise o sırada raflara bakıyordu.

"Bu da ne böyle?" dedi. "Saç fırçası? Eski kalemler? Bu..."

"Yas tutan bir kardeşin biriktirdikleri," diye araya girdi Stevie.

"Bir korku romanından fırlamış gibi."

Stevie üç yüz altmış derece dönerek her yeri gözden geçirdi.

"Kaplumbağa gitmiş," dedi. Bir an düşününce jetonu düştü. Stevie ona sanat malzemeleri listesini verdiğinde Allison bundan o kadar etkilenmişti ki hemen Stevie'yi Paul Penhale'in veteriner kliniğine götürmüştü.

"Çözmüş," dedi Stevie. "Ve kaplumbağayı kaldırmış. Onu bulmamız lazım."

Üst katta oldukları için aramaya oradan başladılar. Banyoyu hemen elediler. Allison'ın yatak odası girerken en garip hissettikleri yerdi. Ama Stevie rahatsızlığını bir kenara bıraktı. Önce görünürdeki eşyalara göz attı; kaplumbağa ne komodinin ne de çalışma masasının üzerindeydi. Hemen kısaca gardıroba baktı ancak her şey titizlikle asılmış ya da katlanmıştı. Kaplumbağa yoktu. Nate isteksiz isteksiz odada dolanmak dışında yalnızca yatağın altına baktı. Çamaşır dolabını üstünkörü gözden geçirdiler. Hiçbir şey yoktu.

Dışarıda havai fişekler patlarken aşağı indiler. Dışarıdaki ağaçlığın üzerinden ışıkları görebiliyorlardı. Nate kontrol etmek için oturma odasına yönelirken Stevie mutfağa gitti. Kısa süre sonra aramaya geldiği şeyi buldu; kaplumbağa,

normalde bir kurabiye kavanozunu yerleştireceğiniz yere, tezgâhın köşesine bırakılmıştı.

"Buldum," dedi, kaplumbağayı kaldırıp mutfak adasının arkasında yere oturdu. "Nate! Buldum!"

Nate mutfağa gidip yerde Stevie'nin yanına oturdu.

Stevie, "Işığı üzerine tut," dedi ve kavanozu açmak için telefonunu yere bıraktı.

Açılmadı.

"Kurabiye kavanozlarının contaları vardır," dedi. "Açmak için..."

Kaplumbağayı kenarından tutup sertçe çevirdi. Açılmadı. Biraz daha zorladı. Hafifçe gevşediğini hissetti. Bir kez daha denedi ve biraz daha kıpırdama oldu.

"Belki paslanmış falandır," dedi Nate.

Stevie arkasına yaslanıp uzun bir süre kaplumbağaya baktı. Canlı yeşil ve sarı renklere boyanmıştı, yüzünde küçük ve memnun bir gülümseme vardı. Güzel bir kaplumbağaydı, belli ki özenli biri tarafından yapılmıştı. Bu yüzden Stevie'nin bir sonraki yapacağı şey çok üzücü ama gerekliydi.

"Özür dilerim, Sabrina."

Ayağa kalkıp tezgâha baktı, birkaç çekmeceyi açarak mermer bir merdane buldu. Onu alıp kaplumbağanın sırtına sertçe indirdi.

"Ya da böyle bir şey yaparsın," dedi Nate.

Kaplumbağa üç büyük parçaya bölündü. Onları ayırınca aşınmış bir lastik conta ve kurabiyeler için bir boşluk ortaya çıktı. O boşlukta kurabiye yerine üzerinde yaldızlı rakamlarla *1978* yazan küçük, yumuşak ciltli kırmızı bir günlük vardı.

"Kabuğun içindeki gerçek," dedi Stevie sessizce.

Günlük zamanla kavanozun şeklini almıştı ve Stevie ona zarar vermeden çıkarmaya çalışınca sıkıştı. Çıkarmak için kaplumbağanın kafasını ve bacaklarından birini daha kırmak zorunda kaldı. Değerli bir seramik kaplumbağayı kırmaya hazır başlamışken devam ediyordu.

Havasız kavanoz günlüğü sadece bükmekle kalmamış, aynı zamanda güzelce korumuştu. Tozsuz ve kuruydu ama kırılgan değildi. Stevie kapağını dikkatle açtı. İlk sayfası buldukları şeyin ne olduğunu açık açık gösteriyordu.

SABRINA ABBOTT'A AİTTİR.

"Bir daha seni asla sorgulamayacağım," dedi Nate.

Stevie bükülmüş sayfayı çevirerek ilk sayfayı açtı.

3 Ocak 1978

Hoş geldin 1978. Seninle tanışmak güzel. Noel'de hediye gelen bu yepyeni günlüğe başlama zamanı geldi. Bu kez düz kırmızı bir kapağının olmasını çok sevdim. Geçen seneki Snoopy'li olanı da seviyordum çünkü Snoopy'yi her zaman seveceğim, buna kimse engel olamaz. Ancak bu, aklımdaki şeyden çok daha güzel.

"Bulduk," dedi Nate. "Alıp gitmeliyiz. Kampta okuyabiliriz."

Stevie birkaç cümle daha okudu.

Tatilden sonra bugün okula döndük. Michael Penhale olayı yüzünden okulun açılışının erteleneceğine dair

söylentiler vardı ama görünen o ki bu olay karışıklık yaratacağından normal tarihte okula döndük. Michael'ın ölümünden bu yana iki hafta geçtiğine inanamıyorum. Bugün birkaç öğrenci konseyi üyesiyle birlikte okula girdik.

"Stevie..."

"Tamam," dedi Stevie, günlüğü kapatıp sırt çantasına koydu. "Tamam..."

Nate eliyle Stevie'nin ağzını kapattı. Stevie'nin gözleri şaşkınlıkla fal taşı gibi açıldı ama sonra bunu neden yaptığını anladı. Biri ön kapıyı açmıştı.

Gizem-gerilim romanlarındaki insanlar daima kalplerinin ağızlarında attıklarını söylerlerdi. Stevie şu anda bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlıyordu çünkü tam da buna benzeyen bir şey yaşıyordu. Boğazına sıkışmış büyük, zonklayan bir düğüm, kusacak, oksijensiz kalacak ya da boğulacakmış gibi hissetmesine neden oluyordu. Nate, her nedense kendini yere atıp dümdüz yatarak mutfak halısı gibi davranmaya çalıştı. Stevie ellerini *sakın kımıldama* der gibi havaya kaldırdı ve gelen sesleri anlamak için kulak kesildi.

Kapı açıldı. Birinin içeriye girdiğine dair adım sesleri duyuldu. Sanki biri kapıda duraklamış, içeriyi dinliyordu. Stevie bundan hoşlanmadı. Gelen kişi önce oturma odasına, oradan da çıplak koridora ilerledi ve sonra mutfağın girişine varmadan durdu. Sinir bozucu bir bekleyişti. Sonra ayak sesleri merdivene dönerek basamakları gıcırdattı.

Stevie yutkundu, nefes alıyor mu diye kendini ve yaşıyor mu diye Nate'i kontrol edip başıyla mutfak kapısını işaret etti. Doğruldu, önce dizlerinin üzerinde hareket etti, sonra

ayağa kalkıp parmak uçlarında ilerledi. Kapının kilidi vardı, tokmağın üzerinde de sürgü. Temkinli hareket ederek ikisini de açtı. Sorun çıkmadı ama kapıyı açtığında kapıdan garip bir tıkırtı yükseldi. Tepelerindeki adım sesleri hareket etmeyi kesti.

Artık dikkatli olmalarına ya da orada değillermiş gibi davranmalarına gerek kalmamıştı. Stevie Nate'i yakaladığı gibi kapıdan çıktı ve bunu sessizce yapmak için de uğraşmadı. Dışarıda hava kararmıştı, evin arkasındaki sıcak bahçede ateş-böcekleri yanıp sönüyordu. Direkt dışarıya koşacak olsalar yukarıdaki her kimse onları pencereden görebilirdi. Nate'e onu takip etmesini işaret edip evin etrafından dolandı. Ağaçlığa ve garaj yoluna bakan ön tarafa geçtiler.

"Yürü!" diye fısıldadı Nate'e.

Çakıllı yolda olabildiğince hızlı ve sessiz koştular. Maalesef ay yüksekte ve parlaktı, ayrıca tepelerinde havai fişekler patlıyordu. Yani kaçışlarını saklamanın bir yolu yoktu. Çok geçmeden evden uzaklaşarak ağaçların arasındaki açıklığa ve oradan da yolun ormanın içinden geçen kısmına ulaştılar. Yolun caddeyle buluştuğu yere vardıklarında Stevie dönüp arkasına baktı.

"Bekle," dedi Nate'i kolundan yakalayarak. "Bekle, bekle, bekle..."

Stevie arkasına döndü ve eve doğru birkaç adım ilerledi.

"*Stevie.*"

"Bak," dedi Stevie. Nate yanına gelip ima ettiği şeyi görene kadar orada bekledi.

"Ne?" diye söylendi Nate. "Orada hiçbir şey yok."

"Doğru. Orada hiçbir şey yok. Orada bir araba da yok."

Bir an Nate söyleyecek bir şey bulamadı.

"Bu ne anlama geliyor?" dedi sonunda.

"Bu birinin buraya yürüyerek geldiği anlamına geliyor."

"Ama bu ne anlama geliyor?" dedi tekrar.

"Bir şey," dedi Stevie. "Muhtemelen kötü bir şey. Hadi."

Hızla yola geri döndüler. Nate biraz önden giderek ağaçların arasına daldı. Bir süre sonra geri döndüğünde Stevie yanına gelene kadar orada öylece durdu.

"Bisikletler gitmiş," dedi doğrudan. "Belki de yanlış yere baktım, ama... Onları hemen şu işaretin oraya bırakmıştık..."

Stevie garaj yolunda araba olmadığını fark ettiğinde böyle bir şey olacağını hissetmişti. Bir şey kötüye gittiğinde her şey sonuna kadar kötüye giderdi.

"Hadi," dedi Nate'i ağaçların arasına çekerek. "Yürüyerek döneceğiz ama yoldan uzak durarak gölün çevresinden dolanacağız."

Yürürken telefonunu çıkarıp haritayı açtı. Yavaş yükleniyordu. Sinyal zayıftı. Sonunda harita açıldı ama işe yarayacak gibi değildi.

"Harita şu an gölün ortasında olduğumuzu gösteriyor," dedi Stevie telefonunu cebine atarak. "Bir şekilde göle ulaşıp çevresinden dolanacağız. Şu yönde olmalı."

"Yani az önce gizlice girdiğimiz evde birileri dolanırken biz karanlıkta cinayet ormanına dalacağız."

"Başka bir planın varsa yapalım," dedi Stevie.

"Yok, sadece doğru anladığımdan emin olmaya çalışıyorum."

Stevie anahtarlarına uzandı. Anahtarlığında küçük bir hap kutusu vardı. Yürürken o kutuyu açtı ve içindeki minik hapı çıkardı. Panik ataklar için daima yanında Ativan taşıyordu. Cinayet ormanında kaybolmak bu hapı yutmak için oldukça iyi bir fırsattı. Evde olsa hap uykusunu getirirdi. Burada, ormanda ise zihni bulanmaya karar verirse onu kontrol altında tutacaktı. Anahtarlarını çantasına geri atarken arkalarında küçük bir ışık parıltısı fark etti. Tek bir harekede Nate'i bir ağacın arkasına itti. Nate başını sallayarak konuşmayacağını ima etti.

Bir adım çıtırtısı duyuldu.

Sonra hiçbir şey duyulmadı. Gelen kişi durmuştu.

Artık iki seçenekleri vardı. Birincisi, evdeki her kimse, tamamen mantıklı nedenlerden dolayı onları ormana kadar takip ettiğini kabullenmeliydiler. Eve bir şeyler yapmak için gelmiş, içeride birinin olduğundan şüphelenerek etrafa baktığı sırada ormana kaçan iki kişi görüp onları takip etmişti. Yani öylece ağacın arkasından çıkıp gelen kişinin kim olduğunu anlayarak suçlarını kabul edebilirlerdi.

Ama bu kişi arabasız gelmiş ve bisikletlerini almıştı. Yani geriye sadece ikinci seçenek kalıyordu.

Stevie, Nate'in kulağına, "*Kaçmamız gerek*," diye fısıldadı.

Gölün çevresini dolanan, sedir ağaçlarıyla kaplı yola doğru koştular. Bu, nerede olduklarını anlamaları açısından iyi ama görülmeleri açısından kötü bir yerdi. Ancak şu anda bu artık hiç mi hiç önemli değildi. En azından yolda daha hızlı koşabilir ve nereye gittiklerini bilebilirlerdi. Onları takip eden kişiyi duyabiliyorlardı. Stevie bir anlığına bakmak için arkasına döndü ama gelen kişi görüş alanının dışındaydı. Stevie rüyalarında yaptığı gibi koştu; öfkeyle, karanlığın içinde âdeta uçarak. Nate tam önünde havayı biçerek ilerliyordu.

Kurşunun sesini duymadan önce yanından geçtiğini hissetti ki bu çok garipti. Bu, o küçük, yusufçuk gibi vızıldayan şeylerdendi. Yakınlardaki bir ağaca isabet edince parçaları etrafa saçıldı.

"Aman Tanrım," diye bağırdı Nate hızla arkasına dönerek. "*Siktir.*"

İçgüdüsel olarak ikisi de patikadan ayrılıp ağaçların arasına dalarak karanlıkta bir o yana bir bu yana döndüler. Zemin yol boyunca beklenmedik yerlerde kök ve çukurlarla doluydu. Stevie dalların tenini çizdiğinin, bir çukura denk gelen bileğinin burkulduğunun zar zor farkına varmıştı. Şimdi nerede olduklarına dair hiçbir iz yoktu; orman akıllarını karıştırmıştı. Belki kampa doğru gidiyorlardı, belki de daire çiziyorlardı. Karanlıkta bütün ağaçlar birbirine benziyordu. Yaprak perdesinin arasındaki bir açıklıktan yukarıda, gökyüzünde mutlulukla patlayan kırmızı, beyaz ve mavi renklerdeki havai fişekleri görebiliyorlardı. Havai fişeklerin kıvılcımlarını kılavuz olarak kullanıp ağaçların arkasına saklanarak onlara doğru ilerlediler. Bacak ve dizlerindeki baskıya bakılacak olursa yükseğe çıkıyorlardı. Bu da en azından yeni ve farklı bir yöne gittikleri anlamına geliyordu.

Vızzz. Yakınlarda bir başka şey patladı. Stevie patlamanın şiddetini hissetmişti. Nate'in bağırdığını ve küfrettiğini hissetti ama gittikçe artan havai fişeklerin sesi ve kulaklarındaki uğultu yüzünden artık onu duyamıyordu. Kayalık zemine ulaştıklarında ilerlemek kolaylaştı...

Ve sonra ağaç örtüsü yok oldu. Orman açıldı ve onlara sadece gökyüzü kaldı. Stevie onları yönlendirdiği açıklığın aslında 23. Nokta olduğunu fark etti. Geri çekilip ormanlık alandan devam etmeyi denedi ama oradan sonra zemin

geçilmez, tehlikeli bir yokuş halinde aşağı iniyordu. Takipçilerinin izini de kaybetmişti.

Nate, Stevie'yi kolundan tutarak, "Yapmamız gerek," dedi nefes nefese.

"Ne?"

"Köşeye sıkıştık. Atla. Gidebildiğin kadar ileriye. Ayaklarını birleştir."

Aşağıdaki gölü görebiliyordu, âdeta siyah bir ayna gibi sessiz ve karanlıktı. Ayı ve havai fişekleri yansıtıyordu. Daha önce çok kötü durumlara düşmüştü; Ellingham'da tünellere girmiş, karda mahsur kalmıştı. Ama bu farklıydı. Bunda bir eylem, bilinmeyene doğru hesaplanmış bir sıçrama gerekiyordu. Korkmak için fazla dehşet içindeydi.

"Gidebildiğin kadar ileriye," dedi Nate tekrar. "Dümdüz devam et, havalandığında ayakların aşağıda ve yan yana olsun. Geriye çekil ve koşarak atla. Hemen!"

Stevie nasıl yapacağını bilmiyordu. Adımları ilerlemiyordu. İlerlesinler istiyordu ama olmuyordu.

Yanındaki ağaca ateş edildi.

Sonraki birkaç saniye çok yavaş ilerledi. Nate ona gitmesi için bağırıyordu. Stevie geri çekilip yere çömeldi. Nate de aynısı yaptı ve sonra Stevie'yi sırtından itti. Stevie zemini son kez hissederek öne doğru atladı.

Kayanın ucu onu bekliyordu, oraya basıp zıpladığında gökyüzüyle temas etti. Gözlerini kapatmak istedi ama yapamadı. Yuvarlanıyordu. Hızla aynaya yaklaşıyordu ve sonra...

XXV

BİR AN İÇİN HİÇBİR ŞEY OLMADI. STEVİE HİÇBİR YERDE değildi. Yok olmuştu. Hava kulağında yumuşak bir ıslık gibi yankılanırken uzaydan ve zamandan tamamen kopmuştu. Sol tarafına sert bir şey temas etti. Ama bu bir saniye kadar sonra olacakların yanında hiçbir şeydi. Sanki camın içine dalmıştı. Soğuk su ağzına ve burnuna doldu. Her yeri acıdan ve oksijen eksikliğinden yanıyordu. Stevie nereye gideceğini bilmiyordu. Neresi suyun yüzeyi neresi dibi bilmiyordu. Karanlık sular tüm duyularını köreltmişti.

Ölecekti.

İlginçti. Hiç çabalamasına gerek yoktu. Yalnızca karanlıkta beliren kabarcıklar ve bilinmeyen bir derinliğe batmak. Sırt çantasının hâlâ sırtında olduğunun ve ağırlığıyla onu dibe çektiğinin farkındaydı. Şaşkınlık ve yanmayla mücadele ederek çantadan kurtulmaya çalıştı. Sırt çantası bir kolundan kolayca çıktı. Vücudunun diğer yanını suda nasıl hareket ettireceğini bilmiyordu ama nihayetinde doğru yöne döndü ve çantayı çıkardı. Bu onu biraz hafifletmişti ancak hâlâ hangi yöne gideceğini bilemiyordu. Panikledi. Bilincini kaybederken dünya siyah beyaz noktalara bölünmüştü. Bir an sonra yan tarafında

bir patlama oldu; garip bir türbülans ve darbeyle gölün dibine sürüklenmeye başladı, ciğerleri...

Kolunda bir şey vardı, bir şey onu çekiyordu. Yüzeye çıktığında öğürüp öksürmeye başladı. Nefes alamıyordu. Ciğerlerinde su vardı. Nate sertçe sırtına vurunca ağzından ve burnundan sular boşaldı. Ciğerleri nasıl nefes alacağını ve içindeki suyu nasıl dışarıya atacağını çözmeye çalışırken Stevie öğürmeye devam etti. Kulaklarında bile su vardı. Nate'in söylediklerini uğultu şeklinde duyarken gözlerindeki yaşlar yüzünden onu göremiyordu.

Suyun içinde ilerlemek için çok güçsüzdü ama ucun altındaki kayalıklardan çok da uzakta değillerdi. Birlikte kayalıklara doğru gitmeyi başardılar.

Stevie titrek nefeslerin arasından, "G-günlük!" diye bağırdı. "G-git-t-ti."

"Ö-ön-nem-li d-de-ğil. U-u-nut g-gi-tt-sin. Stevie. Stee-e-e-vv-ie."

Stevie sağ eliyle kayayı tutmaya çalıştı ama eli işlevini yitirmişti. Sola dönmek için hareket ettiğinde koluna bir acı saplandı. Kayadan kayıp düşecekken Nate onu tişörtünden yakalayarak geriye doğru çekti.

"S-s-sanırım k-k-kolum..." acıyla kıvranmadan önce yalnızca bunu söyleyebildi.

Su karanlık ve durgundu, yüzeyinde ayın minik yansıması görünüyordu. Stevie başını kaldırıp yukarıda biri var mı diye bakmaya çalıştı ama sadece kayalar ve karanlık vardı.

"S-sence g-g-gitti mi?" dedi Nate öksürerek.

Stevie başını iki yana salladı ama hayır mı demek istedi yoksa bilmiyorum mu demek istedi o da emin değildi.

"Hey!" gölün karşı tarafından biri seslendi. "Hey! İyi misiniz?"

David'in sesiydi. Stevie halüsinasyon mu görüyordu? Bunların hepsi yaşanmış mıydı gerçekten? Ateş edilmesi, düşmeleri... Suda ölmüş müydü yoksa?

Nate, "H-hayır!" diye bağırarak cevapladı.

"Nate? Bekle! Bekle!"

"T-tamam," dedi Nate titremesi şiddetlenmişti.

Halüsinasyon değildi. Bu David'di.

Stevie David'in kanosuyla suyun içinde onlara yaklaşmasını izledi. Yanlarına varması beş dakika sürmüştü. Ya da beş yıl. Stevie emin değildi. Her şey buz gibiydi, kayaya tutunuşu bile zayıflamıştı. Karnıyla kayanın üzerine yatarak sudan kurtulmak istiyordu ama böyle bir gücü yoktu.

David yanlarına yaklaştığında Stevie hissettiği ilk duygunun öfke olmasına şaşırdı.

"S-s-sen b-b-burada n-n-ne halt e-ediyorsun?"

"Kıçını gölden kurtarmaya çalışıyorum," diye bağırdı David. "Asıl *sen* burada ne halt ediyorsun?"

"A-a-aman T-Tanrım," dedi Nate. "K-kapat ç-çeneni."

Bu duygu patlaması Stevie'nin kalan enerjisini de tüketmişti. Vücudu uyuşmuştu ve yorgunluk çökmüştü. Kayalardan kaymaya başladı.

"Hey... Hey..." David bacağını kanonun yan tarafına atıp suya indi ve Stevie'yi eğreti bir şekilde yakaladı. Bedeni ağırlaşmıştı, David bir eliyle kanoyu tutarken diğeriyle onu tutmakta zorlandı.

"Tamam," dedi durumun ciddiyetini hissederek, "bunu nasıl yapacağız? Nate, sen buraya gelip kanoyu tutabilir misin?"

"S-sanırım," dedi Nate kanoya uzanarak. Bir iki bocaladı ama sonra nihayetinde kanonun yanındaki bağlardan birini sıkıca kavrayarak vücudunu üzerine atabildi.

"K-kolum," diye mırıldandı Stevie. "H-hissetmiyorum."

"Tamam," dedi David, sakin görünmeye çalışıp bunu başaramayarak. "Sorun yok. Seni tutuyorum."

David kanoya uzandı ve bir can yeleği çıkarıp bunu Stevie'nin sağlam koluna geçirdi. Nate kanonun kıç kısmını tutuyordu, bu yüzden David Stevie'yi düzgün bir pozisyona sokup kanonun ön tarafına çıkarmaya yardım etti.

"Tamam," dedi. "Kıyıya kısa bir mesafe var. Nate, sıkı tutun."

David kayaya tırmanıp kanoya atladı. Küreği geriye doğru iterken Nate'in kafasını kıl payı kaçırdı. David, kanonun önündeki ve arkasındaki Nate'le Stevie'ye çarpmamak için küreği dalgalandırarak ilerledi. En yakın kıyı yaklaşık otuz metre uzaktaydı; çok uzun bir mesafe değildi ama Stevie'nin durumunda yüzmek imkânsızdı. Stevie bir noktadan sonra uyukladığını hissetti. Gözlerini kapatmak istiyordu ama kendi iç sesi ve David'in dış sesi ona uyanık kalıp dayanmasını söylüyordu. İki kolunu da can yeleğine geçirmesi gerekiyordu. Sol kolunu yeniden oynatmaya çalıştı ama öyle bir acı saplandı ki gözünün önü karardı. Sol kolunu kullanması söz konusu değildi. Bu yüzden sağına yüklendi. Sağ kolu hayatının şovunu yapacaktı. Ona soğuğu, yorgunluğu görmezden gelmesini emretti. Dünyanın en güçlü, en iyi koluydu.

Ayağının altında bir şey hissetti; ayakları yere sürtüyordu.

"Neredeyse geldik," dedi David. "İşte... İşte..."

Nate kanoyu bırakınca bu biraz yana yatmasına neden oldu. Kendini kıyıya, dirseklerinin üzerine attı. Stevie'nin sağ kolu fazla hareketten uyuştuğundan kaymaya başladığını hissetti ama ayakları zemine basana kadar sıkıca tutunmayı başardı. David kanodan yalpalayarak çıktı ve Stevie'yi kolunun altına alıp kıyıya doğru taşıdı. İşi biten kano fırsatını yakalayıp sürüklenerek uzaklaştı.

David soğuk, taşlı kumda yatan Stevie ve Nate'in üzerine eğildi.

"Siz," dedi. "İyi misiniz? O neydi öyle..."

Stevie başını kaldırıp ona baktı. Yüzü ay ve havai fişek ışıklarıyla gölgelenmişti.

"Sanırım k-kolum k-kırıldı."

Ve sonra şükürler olsun ki bayıldı.

Sonraki birkaç saat sis içinde geçti. Kamptan biri orman bekçisine haber vermiş, o da gelip onları bulmuştu. Stevie yapılan konuşmayı ve yürüyüp yürüyemeyeceğine dair sorgulamaları kısmen hatırlıyordu. Yürüme testini geçememiş olmalı ki biri onu sedyeye yatırıp boynuna bir şey taktı. Ormanda, tepesinde beliren iki kişinin tuttuğu sedyeyle inişli çıkışlı tuhaf bir yolculuk yaşandı. Sonra Nate'le beraber ambulanstaydı.

"Günlük..."

Nate battaniyenin içinde titreyerek, "Günlüğü unut," diye cevapladı.

Her şey canını acıtıyordu; iliklerine kadar işleyen, uyuşturan, her yerini kaplayan bir acı. Gözlerini kapatmaya çalıştı ama sağlık görevlisi onu uyandırıp gözlerine ışık tuttu. Neden uyumasına izin vermiyorlardı? Uyusaydı belki Sabrina'nın günlüğünü rüyasında görebilirdi...

İçinde dinlendiği şeyin kapıları aniden açıldı, acı verici soğuklukta, fazla aydınlık olan acil servise doğru sedyeyle taşındı. Sedye ilerlerken tavan döşemelerini, floresan lambalarını ve kapı girişlerindeki tabelaları izledi. Perdeyle ayrılmış bir bölüme alındığında hemşire ona adını ve birkaç şey daha sordu. Aceleci ya da endişeli görünmeyen insanlar gidip gelmeye devam ederek onu yalnız bırakmamakta ısrar ediyorlardı. Gözbebeklerini görmek, göğsünü dinlemek, kolunu oynatmak istediler...

Sonuncusu biraz çığlık atmasına neden oldu.

Gözlerini kapatarak Sabrina'nın yazdıklarını hatırlamaya ve günlüğü aklında tutmaya çalıştı. Ama sonra aklına daha iyi görüntü geldi. Bir yüz. Bu yüzün iri kahverengi gözleri ve koyu kahverengi saçları vardı. Sabrina. Onu tam olarak göremiyordu ama yakınlarındaydı ve Stevie'nin anlamlandıramadığı bir şeyler fısıldıyordu.

"Dayan Stevie. Harika gidiyorsun."

Gözlerini açtığında karşısındakinin Sabrina değil, Stevie'nin başını devasa bir makinenin içine sokan bir hastane personeli olduğunu fark etti. Makinenin içinde çok kısa kaldıktan sonra çıkarıldı.

Tanrım, burası buz gibiydi. Kontrol edilemez şekilde titriyordu.

"Hemşireden sana bir battaniye getirmesini isteyeceğim," dedi personel.

Koridora çıktıklarında bir hemşire, söz verildiği üzere battaniyeyle geldi ve onu Stevie'nin etrafına sardı.

"Çok mu sardım?" dedi. "Biraz gevşetmemi ister misin?"

"Geyik mi?"

"*Gevşek.*"

"Bir keresinde geyik görmüştüm," diye cevapladı Stevie.

Hemşire kaşlarını çatsa da Stevie'yi tekerlekli sandalyesine yerleştirip bir sonraki adreslerine, yani röntgen odasına götürdü. Oradan da sol kolunun alçıya alındığı alçı odasına geçtiler. Nihayet hastane yolculuğu tamamlandığında acil servise geri döndüler. Birkaç dakika kadar yalnız kalmıştı ki perde açıldı, üzerinde mor eşofman ve Box Box tişörtüyle Nate belirdi.

"Selam, şapşal," dedi. "Böyle bir şeyi sakın bir daha yapmayalım."

Daha da yaklaşıp yatağın yanında durdu.

"İyi görünüyorsun," dedi. "Şoka girdiğini düşünüyorlar. Başını çarpıp çarpmadığından emin olmadıkları için seni gözlem altında tuttular. Tomografini çektiler. Hatırlıyor musun?"

"Şöyle böyle."

"Bizim serserilik peşinde olduğumuzu ve 23. Nokta'dan atladığımızı zannediyorlar," dedi. "İkimizin de serseri olduğunu düşünüyorlar. Onlara biri bize ateş ettiği için atladığımızı söylemedim. Söylemeyi düşündüm aslında, çünkü biri bize ateş etti. Ama başkasının evine gizlice girmiştik, yani..."

Stevie yorgun yorgun başını salladı.

"Onlara Carson'ı aramalarını söyledim. Bu yüzden bunları giyiyorum. Kampın sahibi o olduğuna göre ailelerimizin imzalaması gereken izin formaları ve sigorta bilgilerimizin birer kopyası gibi şeylere erişimi vardır diye düşündüm. Ailelerimizi aramayacak kadar sorumsuz olduğundan bu geceyi onların hışmından kurtulmuş olarak atlatabileceğiz gibi görünüyor."

Stevie gözlerinin dolduğunu hissetti.

"Özür dilerim."

"Sorun değil," dedi Nate yere bakarak. "Her kim başka birinin peşinden bir yere gidiyorsa başına gelecekleri hak ediyor demektir. Janelle'i aradık. Buraya gelmek için ısrar etti, onu sabaha kadar beklemeye ikna ettim, bir an yola düşüp yürüyerek buraya geleceğinden korktum. Sanırım bu gece seni yatırıp müşahede altına alacaklar. Ben gidebilirmişim. David, sen üst kata çıkarılana kadar burada kalacak."

"Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" dedi Stevie.

"Sevsen iyi edersin."

Sağlam elini tutup sıkacakmış gibi görünse de son anda kısacık, şefkatli bir dokunuşla elinin üstüne hafifçe vurdu.

David üzerini değiştirmemişti. Kimse onun halini düşünmemişti. Tişörtü hâlâ kırış kırış ve ıslaktı, saçları da tamamen kuru sayılmazdı. Kendine sarması için kibarlık edip bir çarşaf vermişlerdi, ki bu garip olsa bile tam ona göre bir şeydi.

Bir eve zorla girdikten sonra hastanelik olduğu, David'in acil serviste bir çarşafa sarılı olarak dolaştığı şu anda Stevie ilk kez öpüştükleri günü hatırladı; David Minerva Yurdu'nda Stevie'nin odasında, üzerinde babasından kalma eski bir Yale eşofmanıyla, yerde duvara yaslanmış oturuyordu. Stevie ofis

malzemelerini kullanarak ona tanık ifadesiyle ilgili sorunları açıklıyordu. O gün pek çok açıdan ilişkilerinin belirleyici anı olmuştu.

İkisinin olayı buydu.

David yatağının yanına geldi, dirseklerini korkuluğa dayayıp öne doğru eğilerek ona baktı. Bakışlarını soldan sağa kaydırdığında, Stevie onun bu hareketinden yüzünün pek iyi durumda olmadığını anladı. Ama endişelenmemeye karar verdi.

"Bu akşam başka ne yapmak istersin?" diye sordu David sessizce. "Araba çalalım mı?"

Stevie espri yapamayacak kadar yorgundu. Gülümsemeyi düşündü ama yüzündeki sorun her neyse gülümseyemeyecek kadar acıyordu.

"Tamam," dedi David. "Belki yarın akşam."

Stevie ona bakmaya devam etti, yeşilimsi floresan ışığı David'in başında hale oluşturmuştu.

"Nate gecenin bir yarısı neden uçurumdan atladığınızı anlatmak istemedi," dedi. "Sizi, bunu iyi bir nedenden yaptığınızı bilecek kadar iyi tanıyorum. Ya da umarım bir nedeniniz vardır."

"Gitmiştin," dedi Stevie, sesi boğuk çıkıyordu. "Yoktun. Çadırın..."

"Su bastı. Komple su içinde kaldı. Kamp yerimi değiştirmek zorunda kaldım."

"Mesaj attım..."

"Çadırımı su bastı," dedi tekrar. "Telefonum yerdeydi. Kuruyana kadar açılmadı."

"Öylece gittiğini düşündüm," dedi Stevie.

"*Gitmem*," diye cevapladı David.

Hemşire perdeyi açarak içeri girdi ve David'in arkasından dolandı.

"Üst kata çıkma vakti," dedikten sonra Stevie'nin yatağına bağlı kablo ve ekipmanları düzenledi.

"Sabah döneceğim," dedi David. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Telefonum artık çalışıyor."

Stevie yatağıyla beraber uzak uçtaki çift kişilik boş odaya götürüldü. Hemşire onu yerleştirip bütün kablo, korkuluk ve ekipmanları yerine koyduktan sonra Stevie'yi kapısı aralık şekilde dinlenmeye bıraktı. Gözlerini kapatacağı sırada gözünü alan bir ışık fark etti. Kapının yanında, hemşirenin adının yazılı olduğu tabeladan bir şeyin yansıması parladı. Bununla beraber bir bipleme sesi duyuldu ama senkronize değildi.

Parlama. Duraklama. Bipleme. Parlama. Duraklama. Bipleme.

Stevie bunu boş verip gözlerini kapattı ve uyumaya çalıştı ama gözleri kapalıyken bile ışık gözlerine sızıyordu.

Parlama. Duraklama. Bipleme. Parlama. Duraklama. Uzun Duraklama. Bipleme.

Dayanılacak gibi değildi. Ama artık ne başı ne de kolu ağrıyordu. Doğru, ağrı kesici bir şeyler verdiklerini söylemişlerdi.

Kafasındaki sise rağmen yanıp sönen ışığın bu kadar dikkat dağıtıcı olması inanılmazdı. Belki de bu ışıkla dost olmalıydı. Işık ona, *Uykuya dal, Stevie. İyi geceler, Stevie,* diyordu.

Hayır, ışık değildi. Işık böyle bir şey söylemiyordu. *Bana bak! Bana bak! Bir şeyler oluyor!* diyordu.

Neler oluyordu? Hiçbir şey. Yatağındaydı, yorgun ve uykusuzdu, kolunu düzgünce sarmalayan bir alçısı vardı.

Parlama. Duraklama. Bipleme. Parlama. Duraklama. Bipleme. Parlama

Bana bak! Bana bak!

Stevie zihninde bir şeyin çaktığını hissetti.

Alçı rahattı. Alçı onun bir parçasıydı. Alçı...

Bana bak!

Stevie yatakta kıpırdanarak sağ eliyle yarı karanlıkta, hemşirenin bıraktığı çağrı düğmesini buldu. Bir kere bastı, sonra bir kere daha. Birkaç dakika sonra kapıda biri belirdi.

"İyi misin?" dedi hemşire.

"Kalem?"

"Ne?"

"Bir kalem alabilir miyim lütfen?" dedi Stevie. "Lütfen. Bu önemli."

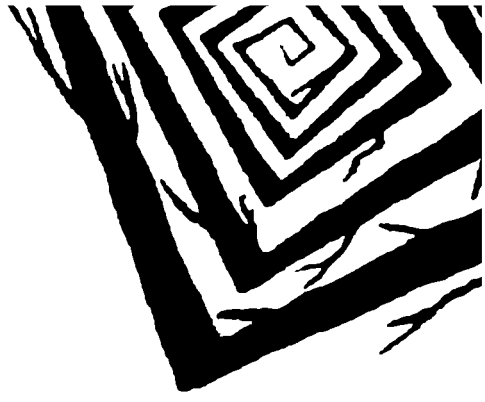
Hemşire zar zor duyulan bir iç çekişin ardından bir Sharpie bulup eline verdi.

"Teşekkürler," dedi Stevie boğuk bir sesle. Yuttuğu suları öksürerek çıkarmaktan boğazı tahriş olmuştu.

Hemşire gittiğinde kalemin kapağını ağzıyla açtı ve bunu yaptıktan sonra hastane kalemini ağzıyla açmanın çok iyi bir fikir olmadığını fark etti. Önemli değildi. Artık bir kalemi vardı. Oda karanlıktı ama alçısına yazdığı kelimeleri seçebiliyordu:

Işık. Parıltı. Şekil.

Artık uyuyabilirdi.

XXVI

STEVIE ÜZERİNDE İNCE HASTANE GECELİĞİYLE GARİP, DAR BİR YATAKTA UYANDI.

Sağlam koluna dayanarak yavaşça doğrulup oturdu. Bu elini de incittiğini fark edince şaşırdı, baktığında avuçlarının sıyrık ve kesiklerle dolu olduğunu gördü. Düşüşleri zarif ve temiz olmamıştı. Önceki gece birinin ayağına giydirdiği çoraplarla banyoya doğru ilerledi. Banyo aynası hasarın boyutunu ortaya sermişti; saçı karman çormandı, gözlerinin altında koyu halkalar ve yüzünün sağ tarafında uzun bir sıyrık vardı. Artık yeşil fiberglas alçıyla kaplı olan kolundaysa yeşil morluklar vardı.

Bunlar arkasındaki yatağa dönmesi gerektiğini belli eden şeylerdi. Ama sonra bir gece önce kolundaki alçıya yazdığı üç kelimeye baktı. Yüzünü yıkayıp (ki büyük hataydı, bu bile canını acıtmıştı) tekerlekli komodinin üzerindeki sabit telefona uzandı. Gözlerini kırpıştırıp ihtiyacı olan numarayı hatırlamaya çalıştı ve sonra aradı.

Karşı taraf telefonu açtığında, "Sana ihtiyacım var," dedi Stevie. "Ve kıyafete."

Bir saat içinde David çıkageldi. Stevie o bir saati koridorlarda dolanıp hemşireyi bulmaya çalışarak ve sonra ne zaman gideceğine dair hemşireyi sıkıştırarak geçirdi. Hemşire kibarca yatağına dönmesini, doktorun öğleden sonra geleceğini ve Stevie'nin ancak o zaman çıkabileceğini söyledi. Ama öğleden sonraya daha çok vardı.

David elinde bir çanta dolusu kıyafetle geldiğinde Stevie yataktan kalktı ve çantayı alıp banyoda gözden kayboldu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu David kapıdan.

"Her yerim ağrıyor," dedi Stevie. "Ama sorun değil."

David eşofman ve ağzı burnu yamulmuş bir tişört getirmişti. Stevie hastane geceliğini nasıl çıkaracağını anlamaya çalışarak beceriksizce uğraştı. Bağcıkları çekiştirip gevşettiğinde gecelik vücudunun bir yanından aşağıya kaydı ama diğer yanı askıdaki koluna takılıp kalmıştı. Çıkarmaya çalışarak gecelikle uğraştı. Dün gece bütün kıyafetlerini üzerinden keserek çıkarmışlardı (ki bu Stevie'ye çok lüzumsuz gelmişti ama sonra öğrendiğine göre boynunuzun, omurganızın ya da herhangi bir yerinizin kırıldığını düşünüyorlarsa böyle yapıyorlarmış.) Üzerinde kocaman, esnek bir külottan başka hiçbir şey yoktu.

"Ee, taburcu mu oluyorsun?" diye sordu David.

Stevie eşofmanı nasıl giyeceğine o kadar dalmıştı ki soruya cevap vermedi. Eşofmanı yere, geceliğin yanına attı ve ayaklarını içine sokarak sağ eliyle iki yanından yukarıya çekti. Tişörtü başına geçirdikten sonra sağ kolunu soktu ama solu sokmak zor olacaktı.

"Yardım et," dedi, ayağıyla kapıyı açıp David'e sırtını döndü. David onun erkek arkadaşıydı ama şu anda karmaşık bir durumda ve hastanedeydiler. Stevie sadece tişörtünü giymek istiyordu. David durumu çözmeye çalışarak Stevie'nin

etrafında dolandı, ortada meme şakası yapamayacak kadar ciddi bir durum vardı, tişörtün kolunu alçının üzerine doğru çekti.

"Tamam," dedi Stevie. "Gitme vakti."

"Gitmek mi? Şey yapmaları gerekmi..."

Stevie başını iki yana salladı.

"Ben iyiyim," dedi kaymayan terlikleriyle odasına dönüp ayakkabılarını ve sağlam kalan diğer eşyalarını nereye koyduklarını bulmaya çalışırken. Ayakkabılarını ve kıyafetlerinden kalanları, üzerinde HASTANIN EŞYALARI yazan plastik bir poşette pencerenin yanındaki tekli koltuğun üzerinde buldu. Stevie poşeti alıp içindekileri inceledi. Kamp tişörtü kesilerek ikiye ayrılmıştı ve torbada sıkışan nemden bir yoğuşma olmuştu. Poşeti sağlam kolunun altına sıkıştırıp dışarıya bakmak için kapıya gitti. Hemşire koridorda değildi. Acele ederlerse asansörlere varma şansları olurdu. Stevie bir an bile beklemeden, peşinden gelen David'le beraber odadan sıvıştı.

Asansöre vardıklarında David, "Emin misin?" diye sordu.

"Eminim," dedi Stevie. "Sadece kolum kırık. İyiyim ben."

Asansör geldiğinde Stevie bindi, David de onu takip etti. Hastanenin kapısından çıkıp külüstür Nissan'a bindiklerinde kimse onlara dikkat etmemişti. David onun için kapıyı açtığında Stevie vücudundaki ağrıları görmezden gelerek kendini yolcu koltuğuna bıraktı. David şoför koltuğuna geçti. Stevie David'in ona baktığını hissedebiliyordu ama neyse ki bir daha iyi misin diye sormayacak kadar sağduyulu davranıp motoru çalıştırdı.

"Sana bazı güzel haberlerim var," dedi. "Siz ikiniz bisikletle kasabaya gidip bir daha dönmediğinizde kampın müdiresi kafayı yedi. Carson ve Nate neden kasabaya gittiğinize dair bir

şeyler uydurdu; bir araba hızla önünüze kırınca bisikletleriniz kaydı ve düştünüz."

"Sorumsuz bir yetişkinin bizim tarafımızda olması güzel. Başka türlü hiçbir şey yapamazdık."

"Kampa mı?" dedi David. "Yoksa Carson'ın evine mi?"

"Kamp," dedi Stevie. "Sunny Pines tarafına değil ama, senin tarafa."

"Bana neden bir iki saat kadar doktoru beklemek yerine hastaneden öylece çıktığını anlatacak mısın? Bahse girerim bir nedenin vardır."

"Biri dün gece bize ateş etti," dedi Stevie, gözlerini açıp pencereden dışarıya baktı. Parlak ışık onu sersemletse de az sonra buna alıştı.

"Biri..."

"Bize ateş etti," dedi Stevie.

"Kim?"

Stevie'nin aklı bunu açıklayabilmek için fazla hızlı çalışıyordu. Tüm ipler, kablolar, arap saçına dönen şeyler – zihnin açıklayamadığı bir şekilde birbirine bağlanıyordu.

"Yakında öğreneceğim."

Kamp alanına vardıklarında Stevie sendeleyerek arabadan indi ve gölün etrafını saran ormanlık alana yürüdü. "Çevresinden yürümemiz gerek."

"Nereye gidiyoruz?"

"Oraya," dedi Stevie 23. Nokta'yı göstererek.

Gölün çevresinde uzun bir yürüyüşe çıktılar ve yol boyunca Stevie'nin vücudu sızladı. Suya düşmenin kuvveti tüm kaslarını germişti, ciğerleri ve boğazı hâlâ yanıyordu. Spor ayakkabıları hâlâ ıslaktı ve her adımında *cıp cıp* sesler çıkarıyordu. Stevie arada bir suyu daha net görebilmek için yoldan ayrılıyordu.

"Sırt çantamı arıyorum," dedi. "Suyun içindeyken çıkarmak zorunda kalmıştım. Ya battı ya da biri onu kurtardı."

"Ne olduğu önemli mi? Altı üstü bir sırt çantası."

"Sabrina Abbott'ın günlüğü bendeydi," dedi Stevie. "Onu buldum. Okuma fırsatı bulamadım ama onu buldum."

"Buldun mu? Nerede buldun?"

"Allison'ın evindeki kaplumbağanın içinde. Şimdiye çoktan okumuştum ama biri bizi öldürmeye çalıştı."

"Yani Allison konusunda haklıydın."

"Öyle görünüyor," diye cevapladı Stevie.

Sırt çantası görünürlerde yoktu.

Ormanın gerilediği ve Arrowhead Burnu'nun ürkütücü ihtişamıyla önlerinde uzandığı açıklığa ulaştılar. Oraya yaklaştıklarında Stevie'nin başı dönmeye başladı. Birkaç adım geri gidip ellerinin ve dizlerinin üzerine çökerek sağlam eliyle çalıları ve kökleri araştırdı.

"Mermi kovanı mı arıyorsun?" diye sordu David.

"Belki..."

David de yere çöküp toprağı incelemeye başladı. Stevie bir an araştırmaya ara verip toprağı didikleyen çocuğa baktı. David iyi biriydi. Garipti. Zordu. Ama daima kazanandı.

"Kampta birinin bir metal detektörü olabilir belki," dedi. "Dönüp sorabilirim."

Stevie ormanın zeminini arama işine geri döndü. Toprağı hissederek parmaklarıyla kazdı.

"Dün gece sizi bulduğumda kızgın görünüyordun," dedi David.

"Sanırım kızgındım."

"İkimizin de sorunları var. Ciddi sorunları."

Stevie aniden kendini sırtüstü yere bıraktı. Yayılarak tepesindeki gökyüzüne baktı.

"Buldun mu?" diye sordu David.

"Hayır."

"İyi misin?"

"Evet."

"Yoruldun mu?"

"Evet. Ama bugün yapmam gereken birkaç şey var."

"Polise birinin size ateş ettiğini söylemek gibi mi? Endişelenme, cevabını zaten biliyorum. Bazen bazı şeyleri sırf kendimi eğlendirmek için söylüyorum."

"Bir Düşünme Seansına ihtiyacım var," diye cevapladı Stevie. "Ve Janelle'in bir eser yapmasına ihtiyacım var. Bana neden diye sor."

"Kafanı kırmadığına yüzde yüz emin misin?"

"Sorduğun için teşekkürler," dedi Stevie ona bakıp gülümseyerek. "Sana neden olduğunu söyleyeyim; çünkü Frances Glessner Lee böyle yapardı. Barlow Corners'a olayın özetini gösterme zamanı geldi."

XXVII

STEVIE'NİN SEVDİĞİ PEK ÇOK CİNAYET ROMANINDA dedektif şüphelileri bir odaya toplar ve sonra cinayeti kimin işlediğini açıklamadan önce kimlerin masum olduğunu izah ederdi. Stevie şüphelilerin böyle bir toplantıya neden gitmek isteyebileceğini asla anlamıyordu. Belki de kitaplar geçmişte geçtiğinden o zamanlar yapacak pek fazla şey olmuyordu. Ama bugün bunun nedenini anlıyordu. İnsanlar o toplantılara gidiyordu çünkü cevabı bilmek istiyorlardı; özellikle de herkesin birbirini tanıdığı, bir cinayetin gölgesinin on yıllarca hissedildiği küçük kasabalarda.

Netflix'i bırakıp buraya gelmeye değer bir andı.

İnsanları buraya toplamak için hiç çaba sarf etmemişti. Stevie'nin tek yapması gereken Nextdoor'a gidip Barlow Corners topluluk sayfasında bir gönderi yayımlamaktı. Şöyle yazıyordu: 1978'DE NELER YAŞANDIĞINI BULDUM. BU AKŞAM 20:30'DA. Carson'ın evinin adresini vermişti. Tedbirini alarak Carson'ın kasabaya gitmesini ve sağda solda bir şeyler bulduklarını konuşmasını sağladı. Geri kalanını Barlow Corners'ın dedikodu makineleri halletti. O akşam sekizde, Barlow Corners sakinlerinden oluşan küçük kalabalık

armut koltuklardan bir deryanın içinde yerlerini alırken Zıplama Evi'nin gerçekdışı turuncu duvarları titremeye başlamıştı. Stevie'nin ihtiyaç duyduğundan daha fazla katılım olmuştu. Önemli kişiler gelmişti; Paul Penhale, Susan Marks, Patty Horne, Shawn Greenvale ve Çavuş Greves. (Sonuncusu bir telefon görüşmesinden sonra gelmişti.)

Stevie günün büyük kısmını ödünç aldığı dizüstü bilgisayarda çalışıp Carson'ın slayt gösterisini kontrol ederek geçirmişti. Slayt hazır ve nazırdı. Stevie'nin ihtiyaç duyduğu tek bir şey kalmıştı. Bekledi ve odanın bir köşesinde volta attı. Nihayet David ambarın kapısından girerek onun yanına geldi.

"Oldu," dedi. "Arka kapıdan getiriyorlar."

"Tamam," dedi Stevie, David'den çok kendine. "Zamanı geldi."

Carson ve ekibi kamera ekipmanlarını ambarın etrafına kurmuştu. Stevie başıyla işaret edince Carson ışıkları kararttı.

Stevie grubun önüne çıktı. Odada otuza yakın insan vardı. Amacı için yeterliydi, korkulacak kadar fazla değillerdi. Ancak kesinlikle endişe verecek kadar fazlalardı.

Nate ve Janelle sessizlik içinde gelip ön sıraya yakın bir yere oturdular. Stevie güçlükçe yutkundu ve konuşmaya başladı.

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedi. "Herkesin bildiği gibi, biz buraya, Ormandaki Kulübe davasıyla ilgili hikâyeyi anlatmak ve bu davayı çözmek umuduyla bir podcast yapmaya gelmiştik. Ancak bu gece sizlerle konuşmak istediğim şey kasabanın kendi hikâyesi."

Elindeki kumandaya bastığında yetmişlerden kalma, 200. Bağımsızlık Yıl Dönümü kapsamında John Barlow anıtının açılışından bir fotoğraf ekranda belirdi.

"İşte, Barlow Corners'ın şöhretinin en önemli iki ânı tek bir fotoğrafta," dedi. "1976 yılında kasabalılar, kasabanın kurucusu olan John Barlow isimli Bağımsızlık Savaşı gazisinin anıtını inşa etti. Daha sonra ortaya çıktığına göre John Barlow'un en büyük kahramanlığı birkaç İngiliz atını çalıp savaşın birkaç saat gecikmesini sağlamakmış. Pek de kahramanca değil. Ancak mitleri insanlar yaratır, değil mi? Bir hikâyeyi yeterince anlatırsanız gerçek olur. John Barlow bir kahraman olmalı ki bir anıtı var. Ama sonra bu fotoğraf çekildi. Çünkü çekilmese bir Bağımsızlık Savaşı gazisinin anıtını diken mükemmel bir Amerikan kasabası gibi görünmeyecekti, değil mi? İlk hikâyenin üzerine bir başka hikâye daha eklendi. Ancak Barlow Corners'ta yanlış giden bir şeyler vardı."

Stevie odayı gözüyle taradı.

"İnsanlar burada bir şeylerden sıyrılabiliyordu," diye devam etti. "Sonra yeni, neredeyse bir şehir efsanesi ya da korku filmi kadar ürkütücü bir hikâye daha eklendi. Dört kamp danışmanı ormana uyuşturucu almaya gitti... Ve hiçbiri geri dönmedi. İlk başta polis uyuşturucuyla ilgisi olduğunu düşündü, çünkü neden olmasındı? Ancak bu mantıklı gelmiyordu. Ortada küçük bir miktar esrar vardı ve olay yerinde bırakılmıştı. Ortam Oduncu'nun cinayetlerindekine benziyordu ancak sahne detayları farklıydı. Eric'in tişörtünden alınan DNA örneği de Oduncu'nunkiyle uyuşmuyordu. Çoğu kişi bu teorileri artık yok sayıyor. Ama katil kim olabilirdi? Kasaba halkı bir şeylerden şüpheleniyordu çünkü ortada Todd Cooper'ı öldürmek için elinde iyi nedenleri olabilecek insanlar vardı. Todd Cooper arabasıyla masum bir çocuğu –Michael Penhale'i– ezmiş ve hiç kimse bu konuda bir şey yapmamıştı. Todd bu işten paçayı sıyırmıştı çünkü kendisi belediye başkanının oğluydu. Ancak suçluydu ve neredeyse

kasabadaki herkes bunu biliyordu. Kimse intikam almak istediği için Penhale ailesini suçlayamazdı..."

Paul'ün yüzü bembeyaz kesildi, kocası Josh sanki koltuğundan fırlayacakmış gibi duruyordu. Stevie hızla odanın ön tarafına yöneldi ve Susan Marks'ın önünde durdu.

"Sizinle yaptığımız sohbette kafama takılan bir şey vardı," dedi. "Şu âna kadar bunun ne olduğunu anlayamamıştım."

Susan gözlerinde ilgi parıltılarıyla Stevie'ye baktı.

"İnsanların yalan uydurduklarında bazen yaptıkları bir şey vardır," dedi. "Detaylar uydururlar, belirgin detaylar. Paul bana Shawn'la beraber o gece göl evinde gitarla *Stairway to Heaven* çalmayı öğrendiğini anlatmıştı. Bu mantıklıydı. Ama sonra sen de bana aynı şeyi söyledin. Diğer detaylar konusunda bu kadar net değildin. Rasgele bazı kontroller yapıp sonra yatmaya gittiğini söyledin. Ama bana şarkı ve gitarla ilgili detayı anlattığından emin oldun. Evinden ayrıldıktan sonra sokakta Shawn'a rastladım."

Stevie, kollarını göğsünde kavuşturan Shawn'a baktı.

"Benimle konuşmak istemedi," dedi. "Ama sonra seninle konuştuğumu söylediğimde benimle kesin olarak konuşmak istemedi. Siz üçünüz, sanki o gece yaşanan *en önemli şey* buymuş gibi, herkesin Paul ve Shawn'ın göl evinde *Stairway to Heaven* çaldığını bilmesini istiyorsunuz gibi görünüyordu. Hepinizin bu kadar net bir detayı belirtmesinin ve tekrar tekrar aynı hikâyeyi aynı şekilde anlatmasının tek bir nedeni vardı. Çünkü bu doğru değildi."

Shawn başını yere eğip hafifçe iç çekti. Paul, kocası kolunu sıvazlarken eliyle gözünden akan bir damla yaşı sildi. Susan'sa ihtiyatla Stevie'ye bakmaya devam etti.

"Paul," dedi Stevie, "sen o gece göl evinde değildin."

Ambardaki herkes sessizleştiğinden Paul'ün cevabı derin bir yankı yarattı.

"Hayır," dedi sessizce. "Değildim. Onların bir suçu yok. Sadece bana yardım ediyorlardı."

"Biliyorum," dedi Stevie. "O gece göl evinde sadece Shawn vardı, gölü gözlüyordu. Muhtemelen gitarıyla uğraşıyor, *Stairway to Heaven*'ı çalmayı öğreniyordu. Susan, sen de o gece kontrole çıkıp cankurtaranlardan birinin görevde olduğundan emin oldun ama çalınan şarkıyı fark ettiğinden şüpheliyim. Büyük bir Led Zeppelin hayranı olduğunu sanmıyorum."

Susan hafifçe burnundan güldü.

"Paul," diye devam etti Stevie, "sen başka bir yerdeydin ama kimseyi öldürmüyordun."

"Hayır," dedi ellerini kucağında birleştirerek. "Hayır, öldürmüyordum. Çok uzun zaman oldu. Bunu hâlâ saklıyor olmamız çok saçma. Ben yanlış bir şey yapmıyordum."

"Hayır," dedi Stevie, "sen sadece bir oğlanla buluşuyordun."

Paul başıyla onayladı. "O başka bir kasabadandı. Buraya arabayla gelip benimle ormanda buluşmuştu. Sonra cinayetler yaşandı ve benim o gece nerede olduğumu kanıtlamam gerekti. Gey olduğumu bilmemeliydiler. Kasabadan kaçmak zorunda kalırdım. Eminim kampta da çalışamazdım, gey birinin çocuklarla çalışamayacağını düşünürlerdi çünkü..."

"Çünkü 1978 yılındaydınız," dedi Stevie. "Gelecekteki karınla tanışmış ve ona âşık olmuş olsan bile sen de aynı nedenden dolayı sessiz kaldın." Bu söz, dudakları hafifçe titreyen Susan'aydı. Stevie'yi başıyla onayladı.

"Peki ne oldu?" diye sordu Stevie nazikçe.

Susan Shawn'a baktığında adam iç çekip başıyla onayladı.

"Ertesi sabah," dedi Susan, "her iki danışmanla ayrı ayrı konuşup o gece tam olarak ne olduğunu öğrenmeye çalıştım. Paul'e gittiğimde bana cevap veremedi. Yürüyüşe çıktım gibisinden belirsiz bir şey söyledi. Onun gey olduğunu biliyordum. Çocuklarımın içinde kimlerin gey olduğunu biliyor ve daima onları kollamaya çalışıyordum. Ben de cinsel kimliğini saklayan bir bireydim ama bir yetişkindim. O sadece bir çocuktu ve o yıl çok fazla şey yaşamıştı. Polise bir oğlanla buluşmaya gittiğini söylerse başına gelecekleri biliyordum. Yalan söyleyerek bir kızla buluşmaya gittiğini söyleyebilirdi ama o zaman da kızın kim olduğunu sorgularlardı. Sonra o gece Shawn'ın göl evinde tek başına olduğunu hatırladım. Paul ve Shawn arkadaşlardı ve ikisi de iyi çocuklardı. Başlarının bu durum yüzünden belaya girebileceğini fark ettim. Shawn'ınki Sabrina yüzünden, Paul'inkiyse Todd yüzünden. Aklıma ikisinin beraber olduklarını söylemeleri fikri geldi. Anlarsınız, onları korumak için. Bu yüzden Shawn'ı içeriye çağırdım..."

"O harikaydı," dedi Paul. "Cinsel kimliğimi, orada öylece açıklamak zorunda kaldım ve Shawn bu durumu inanılmaz iyi karşıladı. İnanılmazdın."

"Büyük bir olay değildi," dedi Shawn. "Biliyorsun."

"Shawn'ın ne yaptığını detaylı bir şekilde anlatmasını istedim," diye devam etti Susan, "sonra ortak bir hikâye uydurmalarını ve bunu ezberlemelerini sağladım. İkisi göl evinde gitar çalıyorlardı. Şarkıyı detaylandırmalarını istedim ki bütün detaylar eşleşebilsin. Ben de aynı hikâyeyi anlatacaktım. Şunu bilmeni isterim ki bu hikâyeyi bu kadar uzun süre anlatmayı planlamamıştık. Polisin herkesle konuşarak cinayetleri işleyen kişiyi bulacağını ve bu konunun kapanacağını düşünmüştük. Bu çocukların bu cinayetlerle hiçbir alakalarının olmadığını ve korunmaya ihtiyaçları olduğunu biliyordum."

"Ama cinayetler hiçbir zaman çözülemedi," dedi Paul. "Gerçeği anlatmak istedim ama bu Shawn ve Susan'ın başını derde sokabilirdi. Dava ünlendikçe biz de hikâyemize sadık kalmak zorunda kaldık çünkü hikâyeyi değiştirmek büyük bir olay yaratırdı. Bu yüzden aynı hikâyeyi anlatıp durduk."

Derin bir iç çekti

"Çok rahatladım," dedi Paul. "Tanrım, çok rahatladım. Teşekkürler. İkinize de teşekkürler."

Zıplama Evi'ndeki kalabalık, mevzunun sona erdiğini düşünerek kıpırdanmaya başladı.

"Büyük ifşa bu değildi," dedi Stevie, sağlam kolunu kaldırarak. "Bu sadece bir kısmıydı, tamamı değil. Görüyorsunuz, konu hâlâ 1978 yılında kasabada yaşanan o dört cinayetle alakalı..."

Stevie başını kaldırıp tavandan sarkan trapeze baktı. Göğe doğru sallanma zamanıydı. Ya da en azından pencerelere doğru.

"...ancak burada bir yanlış var. Orada dört kurban yoktu. Bunu anladığınız anda tüm hikâye mantık kazanmaya başlıyor."

Uzun bir sessizlik oldu.

Susan sonunda, "Ne?" dedi.

Kalabalığın sesi olmuş gibiydi. Stevie birinin böyle bir tepki vereceğini umuyordu, aksi halde duraklaması çok tuhaf kaçacaktı.

"Kurbanlar dört kişi değildi," diye tekrarladı Stevie. "Altıydı. Biri ormandaki kulübe olayından önce biri de sonra. O dört danışman bir seri katil tarafından ya da bir avuç esrar için öldürülmedi. Onlar, içlerinden biri görmemesi gereken

bir şeyi gördüğü için öldürüldüler. Bu kişi Barlow Corners'ta korkunç bir şeyin yaşandığını biliyordu ve bu konuda bir şeyler yapmaya çalışmıştı."

"Sabrina," dedi Shawn. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok ama o kişi Sabrina olmalı."

Stevie başıyla onaylayarak, "Sabrina," diye tekrarladı. "Zeki ve ısrarcıydı. Ve... *Her şeyi günlüğüne yazdı.*"

"Bir dakika," dedi Shawn. "Sen şimdi... Sabrina'nın günlüğü sende mi? Allison'ın daima aradığı günlük?"

Stevie'nin alçısının içi sinir bozucu şekilde kaşınmaya başladı.

"Ben... Biz günlüğü bulduk," dedi Stevie. "Biri bulmamızı istemiyordu. Peşimize düştü, bize ateş edip 23. Nokta'nın ucuna kadar kovalayarak günlüğü bizden almaya çalıştı. Çünkü Sabrina'nın tek tanık olduğunu biliyordu."

Stevie arkadaşlarına baktı. Nate gözleriyle yalvararak durmasını söylüyordu.

Ama Stevie durmayacaktı.

Dikkatini odadaki, göz teması kurmak zorunda olduğu tek kişiye verdi.

"Bu kişi Sabrina konusunda endişelenmekte haklıydı," diye devam etti Stevie. "Ve Allison'la benim hakkımda da. Hepimizi susturmaya çalıştılar. Ama işe yaramadı."

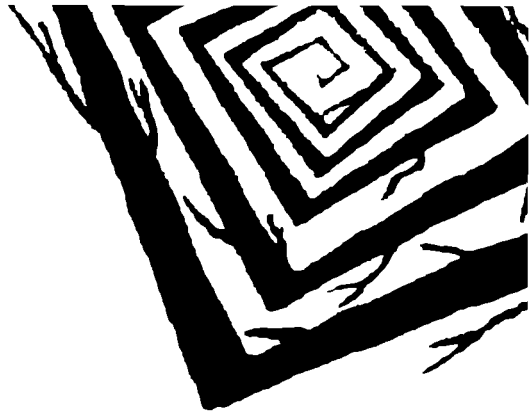
Stevie göz ucuyla Nate'in yerinde sindiğini gördü. Janelle Stevie'ye bakmaya devam ediyordu, gözleri endişeli olsa da merak doluydu. Yalanlar konusunda uzman olan David'se Stevie'nin ağzından çıkacak her yalana uyum sağlayacak şekilde hazır bekliyordu.

Ya şimdi ya hiçti.

Stevie sağlam elini alçı askısının içine sokup günlüğü çıkardı.

"Sabrina Abbott'ın anlattıklarını kim dinlemek ister?" diye sordu.

Şeytanın da KENDİSİ 4

XXVIII

O GÜN ÖĞLEDEN SONRA STEVİE ELİNDEKİ KÜÇÜK günlüğün içeriğine oldukça aşina olmuştu. Sayfaları, düzinelerce yapışkan not kâğıdıyla işaretlemişti ve şimdi okuma zamanı gelmişti:

3 Ocak 1978

Hoş geldin 1978. Seninle tanışmak güzel. Noel'de hediye edilen bu yepyeni günlüğe başlama zamanı geldi. Bu kez düz kırmızı bir kapağının olmasını çok sevdim. Geçen seneki Snoopy'li olanı da seviyordum çünkü Snoopy'yi her zaman seveceğim, buna kimse engel olamaz. Ancak bu, aklımdaki şeyden çok daha güzel.

Tatilden sonra bugün okula döndük. Michael Penhale olayı yüzünden okulun açılışının erteleneceğine dair söylentiler vardı ama görünen o ki bu olay karışıklık yaratacağından normal tarihte okula döndük. Michael'ın ölümünden bu yana iki hafta geçtiğine inanamıyorum. Gün boyu okulda herkesin konuştuğu tek şey buydu. Konuşulanlar duyulmasa bile herkes bunu konuşuyordu.

İnsanların sesini alçalttığını görüyorsanız nedeni buydu. Todd Cooper'ı neredeyse yirmi kez gördüm. Sanki hiçbir şey olmamış gibi etrafta konuşuyordu, sanki Michael'ı onun öldürdüğünü kasabanın yarısı bilmiyormuş gibi.

Ebeveynlerim polisin araştırdığını ve Michael öldüğü sırada Todd'un evde olduğunu öğrendiklerini söyledi. Kasaba dışından, yolu bilmeyen birinin onu öldürdüğünü düşünüyorlar. Dana kahverengi bir cip görmüş olabilirdi ama etrafta onlardan bir sürü vardı.

Ve sanırım ben de öyle düşünüyorum?

Piyano: 45 dakika

Tarih: 35 dakika

Almanca: 20 dakika

Niyet mektupları: 3 saat

7 Ocak 1978

Garip biri olduğum düşünülebilir ama okul tekrar açıldığı için çok mutluyum. Tatiller de güzel tabii, normalde severim ama Shawn sürekli etrafimdaydı. Eskiden bundan hoşlanırdım, oysa şimdi sıkılmaya başladım. Sanırım bu hafta üniversite başvurularımı göndermem gerektiği ve henüz niyet mektuplarımı bitiremediğim için böyle hissediyorum. Onları not defterime yazdım ve düzenlemelerini de neredeyse bitirdim. Dördünü daktilo etmem tüm gecemi alacak. (Daktilo kullanmayı gerçekten öğrenmem gerekiyor. Piyano çalabilirken nasıl daktilo kullanamam? 1978'deki hedefim daktilo kullanmayı öğrenmek olsun.) Neyse, Shawn çalışmaya geldiğinde bile odadaki varlığını

hissedebiliyorum. Niyet mektuplarını bitirmek için yalnız kalmak istiyorum.

Belki bunun bir nedeni de Columbia'ya gerçekten başvurmak isteyip istemediğim ve oranın gerçekten de benim ilk tercihim olup olmadığı hakkında bana çok soru sormasıdır. Orası yerine Cornell'e başvurmak istemez miyim? Ya da SUNY'ye? Benim tamamen farklı ve tamamen yeni bir şey istiyor olabileceğimi bile anlamıyor. Kültürün, sanatın ve hayatın olduğu bir yerde yaşamak istiyorum. Her türden hayatın olduğu bir yerde.

Piyano: 25 dakika

Matematik: 45 dakika

Almanca: 35 dakika

Fizik: 30 dakika

Tarih: 25 dakika

Niyet mektupları: 2 saat 15 dakika

9 Ocak 1978

Bugün dersler bittikten sonra okulda kalıp niyet mektuplarımı yazmak için daktilo odasını kullandım. Orada biraz mahremiyetim olur da bunları bitirebilirim diye düşünmüştüm. Shawn beni orada da buldu. Ona okulda kalacağımı bile söylememiştim. Koridorlarda beni arayan bir hayalet gibi gezinmekten başka yapacak hiç işi yok mu?

Tahmin ettiğim üzere beni eve bırakmak istediğini söyledi. Belki de bisikletimi kullanmayayım diye onu

annemle babam göndermişti. Michael'a olanlardan sonra herkes karanlıkta bisiklet sürülmesinden korkar olmuştu.

Ama yine de önce bana sorabilirlerdi.

Matematik: 20 dakika

Almanca: 50 dakika

Niyet mektupları ve başvuru formları: 3 saat

5 Nisan 1978

Saat sabahın üçü. Artık yapamıyorum. Uyumam gerek.

Dört gibi okuldan eve geldiğimde erken bitirebileceğimi düşünmüştüm. Bir saat piyano çalıştım ve sonra Shawn geldi. Annemle babam, ben istemesem bile ondan akşam yemeğine kalmasını istedi. Yapacak işlerim vardı. Aslında ders çalışmak istemese de TV odasında "ders çalışmak" için benimle takıldı, bense gerçekten ders çalıştım. Ben pufta otururken o kanepede surat asıp Çavdar Tarlasında Çocuklar'ı okuyormuş gibi yaptı. Sekiz gibi ona gitmesini söyledim çünkü sürekli bana baktığını hissettiğimden odaklanamıyordum. Mırın kırın etti. Annem bize kola getirince de kolayı bahane etti. Kolasını bitirmesi bir saat sürdü. Sanki dipsiz, sihirli bir bardaktan içiyordu. Nihayet dokuz gibi gittiğinde fizik projemi yapmak üzere masa başına geçebildim.

Bitirdiğimde kulaklıklarımı takıp karanlıkta yere oturarak Fleetwood Mac'i dinledim. Rumours albümü, üyelerin birlikte çalışmak zorunda olmalarına rağmen nasıl ayrı düştüklerini anlatıyordu. Stevie ve Lindsey açık açık kavga ediyordu. Bunu şarkılarından duymak mümkündü. Orada

öylece otururken yağmur yağmaya başladı ve Stevie'nin sesi yükseldi: "Yağmur seni yıkayarak temizlediğinde bunu anlayacaksın." İşte o anda anladım.

Artık Shawn'la çıkmak istemiyorum. Ayrılmak istiyorum. Evet. Bunu yazarken bile ne kadar doğru bir karar olduğunu fark ediyorum. Yağmur beni yıkayarak temizliyor ve ben artık anlıyorum.

Aman Tanrım, ondan ayrılacağım.

İyi hissediyorum. Yani bir süredir hissetmediğim kadar iyi hissediyorum.

Şimdiyse "Kendi yoluna gidebilirsin" diyor. Bunlar şarkıyı bana mı söylüyor?

Teşekkürler, Lindsey. Teşekkürler, Stevie.

Bugün çalıştığım konuların süresini son kez tutuyorum çünkü bundan sonra bütün zamanım benim olacak.

Piyano: 1 saat

Matematik: 25 dakika

Almanca: 45 dakika

İngilizce: 45 dakika (okuma)

Tarih: 1 saat (okuma)

Fizik: 3 saat

Shawn: Bitti.

6 Nisan 1978

Ona durumu hafta sonu açıklayacağım. Tarafsız bir mekânda. Kolayca çekip gidebileceğim bir yerde. Dairy Duchess olabilir.

8 Nisan 1978

Ne korkunç bir kâbus.

9 Nisan 1978

Dün yazamadım. Çok kötü hissediyordum.

Onunla Dairy Duchess'ta buluştum. Sonsuza kadar söyleyemeyecekmişim gibi hissettiğimden hemen konuya girdim ve "Ayrılmamız gerektiğini düşünüyorum," dedim.

Bana baktı. Böyle bir şey söylememi beklemediği yüzünden anlaşılıyordu. Sanırım ilk başta şaka yaptığımı sanmıştı? Tekrarlamak için lafa girdiğimde, "Hayır," dedi. Kabaca ya da kızgınlıkla değil. Sadece şaşkındı sanırım? Korkmaya başladım, çünkü çok sarsılmış ve üzgün görünüyordu.

Sonrasında yaşananlar konusunda detaya girmeyeceğim. Çok fazla gözyaşı aktığını söyleyebilirim. Onun gözyaşları. Hiçbir şey yapmadan orada öylece oturdum. Yalvarmaya başladı. Herkesin içinde.

Onu ardımda bırakıp bisikletle eve döndüm.

Yaptığım şeyi aileme anlatmam gerekiyordu. Duyunca hiç beklemediğim şekilde deliye döndüler. Bağırıp çağırmadılar ama beni uzun uzun sorguya çektiler. Bu karardan emin miydim? Öfkeyle mi hareket ediyordum? Yemin ederim üniversite konusunda bile bu kadar sorguya

çekilmemiştim. Bunu sakince onlara da hatırlattığımda annem, "Üniversiteye istediğin yerde gidebilirsin ama tek bir kişiyle evlenebilirsin," dedi.

Mantıklı gelmeyen de buydu.

Kendileri gibi olmadığımı söyledim. Lise aşkımla evlenip sonsuza kadar burada kalmak istemiyordum. Bunun üzerine bir ton laf salatası yaptılar, bunu zaten bildiklerini ama Shawn'ın harika biri olduğunu söyledikten sonra biraz da mezuniyet balosu gibi konularla ilgili kafa ütülediler.

Konuşmanın ortasında, sokakta paten kayan Allison geldi ve ne olduğunu sordu. Öğrendiğinde, sanki biri ölmüş gibi iki gözü iki çeşme ağladı. Onu anlıyorum. On iki yaşında ve dokuz yaşından beri Shawn'ı etrafta görmeye alışmıştı. Shawn onun abisi gibiydi. Ama bu konuda ben ne yapabilirim ki? Kız kardeşim çok seviyor diye onunla evlenecek miyim?

Neyse, evde iki saat boyunca kıyametler koptu. Cookie bile havlamaya başladı ve hiç susmadı. Odama girdim ve kulaklığımı takıp plak dinledim. Rumours'u açtım. Never Going Back Again'i beş kez dinledim. O şarkıdan sonra Don't Stop'a geçti. Sözleri sanki bana pusula oluyordu. "Yarını düşünmekten vazgeçme, vazgeçme, yakında gelecek."

Gelse iyi olur.

Güncelleme: Akşam 10

Evde şu an durum iyi. Sanırım annemle babam isteğim konusunda ne kadar ciddi olduğumu ve bana güvenmeleri gerektiğini anladılar. Allison kapımı çalıp bana Sizzler'a

yemeğe gitmek isteyip istemediğimi sordu. Şu anda aramız iyi. Allison dünyanın en iyi kardeşi, beni anlıyor.

12 Nisan 1978

Aman Tanrım. Columbia'ya kabul edildim. Hem de burslu.

Yarını düşünmekten vazgeçme.

Vazgeçme, yakında gelecek.

14 Nisan 1978

Bugün öğle yemeğinde ilginç bir şey oldu.

Okulda öğle yemeği molamız Shawn'la aynı saatlerde değil. O, dördüncü derste molaya çıkıyor. Ama bugün hangi nedenle bilmiyorum beşinci derste çıktı. Geçen akşamdan sonra ilk kez onu görünce bu kadar öfkeli hissettim. Yemek sırasına döndüm ama arkamdan geldiğini hissediyordum. "Konuşabilir miyiz?" dedi.

Ona yemek yemek istediğimi söyledim. Çünkü o anda kusacakmışım gibi geliyordu. Kimse yemek sırasında ayaklarının altında kusmuk görmek istemezdi.

Tekrar sorduğunda tepsimi sıkı sıkı tuttum, ama sonra bir şey oldu. Benden iki üç sıra önde olan Diane McClure arkaya doğru gelip benim yanımda sıraya girdi.

"Sana yemek yemek istediğini söyledi," dedi.

Shawn bir şeyler geveledi ama Diane duymazdan geldi. Böylece Shawn geri çekildi. Yemin ederim o anda minnetten neredeyse ağlayacaktım.

Shawn'la Dairy Duchess'ta ayrıldığımız gün Diane orada garsonluk yapıyordu. Her şeyin nasıl sonuçlandığını gördüğünden bugün sırada yaşanabilecekleri de tahmin etmiş olmalıydı. Bana, "Gelip bizimle oturmaya ne dersin?" dedi.

Diane genellikle Eric, Patty, Greg ve Todd'la takılır. Onlarla samimi olmak istediğimden emin değildim. Eric iyi biriydi, Todd'u da tanıyordum ama onlarla pek takılmak istemiyordum. Patty ve Greg her yerde, sürekli vıcık vıcıktılar.

Ama o sırada benim için fırtınanın ortasında bir liman gibilerdi. Dışarıdaki piknik masalarından birinde oturuyorlardı. Bu beni rahatsız etmedi.

Diane eğer istersem her gün öğle yemeğimi onlarla yiyebileceğimi söyledi. Belki yerim?

2 Mayıs 1978

Bugün yeni öğlen yemeği grubumla oturdum.

Todd Cooper'ın yakınındayken nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Michael'a olanlar konusunda ne düşünmem gerektiğini ise hiç bilmiyorum. Daha önce Todd'un kazayla bir ilgisi olmaması konusunda polisin haklı olabileceğine inanıyordum. Ancak şimdi, onunla vakit geçirdikçe tam bir pislik olduğunu görebiliyorum. Korkutucu ya da zararlı değil ama kazayla bir insanı kolayca öldürebilecek biri. Todd kendinden başka kimsenin farkında değil gibi görünüyor. Anlatabiliyor muyum? Yani birini arabasıyla ezip bunun farkında olan ama yine de suçsuz olduğunu iddia eden biri gibi. İşte bana böyle görünüyor. Yani hâlâ o mu

yaptı bilmiyorum ama bu ürkütücü olsa da mümkün gibi. Yine de...

Diane tamamen kendini ona adamış. Todd için yalan söyleyebileceğine inanıyorum.

Eric desen...

Eric farklı biri. İyi biri sanırım? Belki iyiden de öte?

31 Mayıs 1978

Finaller bitti. Bitti. Lise bitti.

6 Haziran 1978

Yapacak hiçbir şeyimin olmaması ne garip. Yapacak hiçbir şeyimin olmadığı bir zaman hatırlamıyorum. Kamp oryantasyonu ve eğitimler önümüzdeki cuma başlayacak. Yani canımın istediğini yapabileceğim bir buçuk haftam var. İnsanlar boş vakitlerinde neler yapar?

Diane aradığında odamı temizliyordum çünkü yapacak başka bir şeyim yoktu.

Patty'nin evinde takılacaklarını söyledi. Pattylerin büyük bir havuzu var. Gitmek ister miyim diye sordu. Olur dedim. Todd'la beraber beni almaya geldiler.

Horneların güzel bir evi olduğunu biliyordum ama oraya daha önce hiç gitmemiştim. Sparrow Caddesi'nin sonunda bulunan büyük bir ev. Evin arkasındaki havuzlu bahçe neredeyse ormanın sınırına dek uzanıyor. Bay Horne'un bir bira dolabı var, kullanmamızı umursamamış hatta dışarı gelip bize mangalda sosisli pişirmişti.

Eğlenceli miydi? Eğleniyor muydum?

Sanırım eğleniyordum?

8 Haziran 1978

Bugün iki şey oldu. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Öğle yemeğinden sonra Greg kapıda durup beni Patty'nin evine bırakabileceğini söyledi. Olur dedim. Sparrow Caddesi'ne vardığımızda garaj yolu yerine sokağın sonuna park etti ve eve yürüdük. Nedenini sorduğumda, Patty'nin kendisi evde olmasa bile havuzu kullanmasına izin verdiğini ama bu babasını sinirlendirdiğinden arabayı sokağın sonuna park edip arka kapıdan gelmesini istediğini söyledi. Böylece komşular, ikisi de evde değilken insanların evlerine girip çıkmasından Bay Horne'a bahsedemeyeceklerdi.

Ona Patty'nin nerede olduğunu sordum. Alışverişe gittiğini, Eric ve Diane'in de birazdan geleceklerini söyledi. Diane'in Diary Duchess'ta vardiyası vardı, Eric de "sütçülük işiyle" ilgileniyordu. (Eric'in ot alıp sattığını ve buna "sütçülük" dediğini biliyordum. Birkaç ay önce olsa bunu duyunca deliye dönerdim. Şimdiyse normal geliyordu.)

Neyse, biraz yüzdük ve havuzda takıldık. Greg Patty'nin erkek arkadaşı olduğundan orada bulunmamızda sorun yoktu. Ama sonra evin içinden sesler geldi.

Greg, "Hassiktir! Eşyalarını topla!" dedi.

Gülüyordu ama ciddi olduğunu anlayabiliyordum. Çantamı ve havlumu kapıp onun peşinden bahçedeki kulübeye gittim.

İşte o anda işler çok ama çok garip bir hal aldı.

Bay Horne ve bir adam evden çıkıp bulunduğumuz kulübeden çok da uzakta olmayan havuzun kenarına

oturup konuşmaya başladılar. Adamın adı Wendel bir şeydi. Harvard'dan beri Bay Horne'u görmediğini söylüyordu. Bay Horne dalga geçerek onu nasıl bulduğunu sordu. Adam diş hekiminin muayenehanesine gittiğini ve bekleme odasında Life dergisinin 200. Bağımsızlık Yıl Dönümü baskısını karıştırırken Bay Horne ve hepimizin olduğu fotoğrafı gördüğünü söyledi.

Bay Horne Almanca konuşmaya başladı. Adam neden diye sorduğunda Bay Horne, ne zaman savaş hakkında konuşsa, komşular duyarsa diye Almancayı tercih ettiğini çünkü bunun yaptıkları işin doğasında olduğunu söyledi. Adam bunu anlamış gibi görünüyordu.

Almancam mükemmel değildir ama temel şeyleri anlayabilecek kadar iyiyim. Fakat konuşmaların bazı kısımları çok ileri seviyeydi. Hatırladıklarımı aşağıya yazacağım. Tamamını anlamadım.

Şöyle bir konuşmaydı:

Adam: Berlin'den sonra senden bir daha haber alamadım. Rusların seni öldürdüğünü sandım.

Bay Horne: Neredeyse öldürüyorlardı.

Adam: Orada ne kadar süre hapis kaldın?

Bay Horne: Sekiz ay.

Adam: Kendin için en iyi olanı yaptın.

Bay Horne: Öyle sayılır.

Bir süre evle ilgili konuştular ama askeriyeyle ilgili şeylerin bazılarını anlamadım. Ayrıca Greg dikkatimi dağıtıp duruyordu, ona kesmesini söylemek zorunda kaldım. Konuşmayı biraz geç yakaladım. Ama adamın soyadının Ralph ya da öyle bir şey olduğunu öğrendim.

Adam: Takip ettiğin kişi kimdi? Von Hessen mi? (Ya da öyle bir şey.)

Bay Horne: Evet.

Adam: Onu bulabildiklerini hiç sanmıyorum, bulabildiler mi?

Bay Horne: Sanırım sonunda cesedini buldular.

Adam: Hayır. Onu asla bulamadılar.

Bay Horne: İşe devam etmişsin.

Adam: Evet.

Bay Horne: Ben ayrıldıktan sonra geriye dönüp bakmak istemedim.

Adam: Bu beni şaşırtıyor.

Bay Horne: Neden?

Adam: Her zaman çok... Boş ver, çok eskide kaldı.

Sonra Patty geldi ve onları böldü. Bay Horne adama akşam yedi gibi tekrar gelmesini, mangalda et pişireceğini söyledi. Adam gelirim dedi. Bay Horne ona nerede kaldığını sorunca adam Holiday House Motel'de kaldığını söyledi.

Hâlâ bu aptal kulübenin içinde sıkışıp kalmış haldeydik. İçerisi gerçekten sıcaklamaya başlamıştı. Bana ne olduğunu bilmiyordum ama terlemiştim, biraz da gergin ve enerjik hissediyordum. Bay Horne'un Patty'nin New York'taki Stones konserine gitmesine izin verdiğini duyduk. Patty çığlık attı. Greg bana yaklaşmıştı ve beraber dışarıyı dinliyorduk, sonra nasıl oldu bilmiyorum öpüşmeye başladık. Nasıl başladığını bile bilmiyorum ama bu tamamen onun suçu değildi. Benim de suçumdu.

Sonra panikledim. Hatta tamamen kafayı yedim. Greg beni sakinleştirerek sorun olmadığını, o ve Patty'nin daha önce de başka insanlarla öpüştüklerini söyledi. Bu... Onların sürekli vıcık vıcık olmalarına tezat bir durumdu, ama öyle diyorsa öyle olsun? Sorun yoksa neden saklandığımızı sordum, o da sorun olmadığını ama Patty'nin evinde yaşandığı için bunun garip karşılanabileceğini söyledi.

Bir ara kulübeden çıkmayı başarıp çitlerin üzerinden atlayarak eve döndük. Duyduğum garip konuşmayı geçici olarak unutmuştum. Ama bu akşam, burada otururken aklımda dönüp durmaya başladı.

Bugün ne olmuştu öyle?

9 Haziran 1978

Pekâlâ. Bunları buraya yazmak bile garip geliyor.

Bugün Patty'nin evine normal bir havuz partisi için yeniden gittim. Olanlar yüzünden gergindim. Greg ve Patty cephesinde her şey normal görünüyordu. Her zamanki gibiydiler. Greg fısıldayarak Patty'ye anlattığını ve sorun olmadığını söyledi. Ama onun yanında bundan bahsetmememem gerektiğini, bunun ortamı tuhaflaştıracağını da ekledi. Söyledikleri bana garip geldi ama dikkatim tamamen onda değildi.

Havuz mobilyaları yeniden düzenlenmişti. Tamamen değil ama her zaman aynı yerde olan birkaç sandalye yer değiştirmişti. Havuzun dibinde de değişiklikler vardı; suya birkaç bozuk para saçılmıştı. Dün onların orada olmadığına emindim. Sığ kenarda değil, havuzun ortalarında, derinlerde bir yerdeydi.

Gözüm onlara takılınca Bay Horne bunu fark etti. Bana neye baktığımı sorduğunda ağzımdan bozukluklarla ilgili bir şeyler kaçırdım. Patty benim Liberty'deki en zeki insan falan olduğumdan bahsetmeye başladı. Ki bu çok aptalcaydı, çünkü bir havuzun dibindeki bozuklukları fark etmek için zeki olmanıza gerek yoktu.

Bay Horne bir an bana baktıktan sonra, "Sana dikkat etmem gerekecek," dedi.

Sonra herkese, "Ee, kim bozuklukları çıkaracak? Çıkarana bira var!" dedi.

O anda benim dışımda herkes bozuklukları çıkarmak üzere balıklama suya atladı. Sonra dönüp o sırada gülümseyen Bay Horne'a baktım. Herkes birbirine su sıçratıyor, birbirini batırıyor ve bozuklukları almak için dibe dalmaya çalışıyordu.

Bay Horne, "Beraberlik! Herkese bira!" dedi.

Garajdaki buzdolabından biraları getirince herkes bir tane aldı. Bira sevmesem de ben de aldım. Sonra Bay Horne mangalı yakıp sosisli pişirdi. Bundan sonrası, mangal ve sosisli kokuları eşliğinde normal bir havuz partisi gibi geçti.

Ama yanlış olan bir şeyler vardı. Ancak ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

10 Haziran 1978

Bugün Eric'i aradım ve bir süre bisiklete binmek için buluştuk. Dalgın görünmüş olmalıyım ki okulun orada kenara çektiğimizde bana neyim olduğunu sordu. Ona Greg'le aramızda geçenleri, Greg'in sorun değil deyişini, bunu partide Patty'ye söylediğini, onların başkalarıyla

öpüştüklerini bildiğimi ama yine de tuhaf hissettiğimi itiraf ettim. Ona diğer şeyleri anlatmadım çünkü ne söyleyebilirdim ki? O olayda neyin tuhaf olduğunu ya da bunun beni neden huzursuz ettiğini ben bile bilmiyorum.

Eric güldü ama kötü niyetli değildi.

"Patty'ye büyük şok olacak," dedi. "Greg'i kardeşim gibi severim ama yalancı şerefsizin tekidir."

Kendimi kaybetmek üzereydim ki Eric hemen beni sakinleştirdi.

"Bu senin suçun değil," dedi. "Greg sana gerçeği söylemiş olsaydı yanlış bir şey yaptığını düşünmezdin. Sorun değil. Greg şerefsizdir. Ortalığı karıştırmayı sever."

Sonunda beni fena halde güldürmeyi başardı. Eric komik biri.

Ondan iyi bir danışman olurdu, kamp danışmanlığını kastetmiyorum, psikolojik danışman falan gibi.

Bana esrar ikram etti. Utanarak esrar içmediğimi söyledim. Otu kenara kaldırdı. Liberty Lisesi'nde hiç ot içmemiş tek kişinin ben olduğumu biliyorum. İçmenin çok büyük bir olay olmadığını da biliyorum çünkü dediğim gibi herkes içiyor ve hepsi de sağlıklı. Ben sıkıntılı biri olduğum için içmiyorum.

Bunu Eric'e de söyledim, "Ben sıkıntılı biriyim."

Eric kahkahalarla geriye doğru düştü. Shawn hiç böyle gülmez. Gülen biriyle takılmak hoşmuş.

12 Haziran 1978

Bugün erken uyandım. Bay Horne ve evine gelen adamın arasında geçen, kulak misafiri olduğum konuşmayla ilgili

rüya gördüm. Bunu düşünmeden edemiyorum. Tuhaf bir konuşmaydı.

Artık boş vaktim var, yapacak bir şeyim olmadığından Holiday House Motel'e gideceğim. Oraya bisikletle gitmişken dönerken Dairy Duchess'ta dondurma yerim. Bilinci mi de kapatsam iyi olacak.

Güncelleme: 16:00

Düşündüğüm gibi geçmedi. Olanlardan ne çıkaracağımı bilemiyorum. Yatağımın ucunda oturmuş, hafiften titriyorum.

Otele gidip babamın bir arkadaşının birkaç gün önce orada kaldığını, evimizde bir eşyasını unuttuğunu ve geri dönüp almamasından endişelendiğimi söyledim. Ralph ismini geveledeğimde bankonun arkasındaki kadın hemen anladı. Orada bir adamın kaldığını ama otelden çıkışını yapmadığını söyledi. Anahtarını odasında bırakıp gitmiş.

Bu nereden aklıma geldi bilmiyorum ama kadına faturanın bir kopyasını alıp babama gösterebileceğimi ve onun da ödeme konusunda yardımcı olabileceğini söyledim. Kadın bir an tereddüt ettiyse de sonunda dosya çekmecesini açıp faturayı çıkardı. Adamın adı Ralph değildi, Wendel Rolf'tu. Adresini tam olarak okuyamamıştım ama New York, Albany'den olduğunu görmüştüm. Fatura altmış dört dolardı. Sadece iki gece kalmıştı.

Yani adam otelden çıkışını yapmamış mıydı?

Ne olduğunu düşünüyordum? Bay Horne'un onu havuzda boğduğunu mu? Bunu yaparken de adamın cebindeki bozuklukların havuzun dibine saçıldığını mı?

Sanki Alfred Hitchcock filmi gibi bir şeydi.

13 Haziran 1978

Bu sona ermeli. Bunu aklımdan atmalıyım. Parçalara ayırıp bir anlam çıkarmalıyım. Duyduğum ve gördüklerim neydi?

Geçen gün yazdığım konuşmayı tekrar okuyorum:

Wendel Rolf: Berlin'den sonra senden bir daha haber alamadım. Rusların seni öldürdüğünü sandım.

WR: Takip ettiğin kişi kimdi? Von Hessen mi? (Ya da öyle bir şey.)

Bay Horne: Evet.

WR: Onu bulabildiklerini hiç sanmıyorum, bulabildiler mi?

Bay Horne: Sanırım sonunda cesedini buldular.

WR: Hayır. Onu asla bulamadılar.

Bay Home: İşe devam etmişsin.

WR: Evet.

Bu ne anlama geliyor?

Aklıma gelen tek bir şey var.

Bay Horne'un evine bir adam geldi. Görünüşe göre birbirlerini savaş zamanından tanıyorlardı. Aralarında bir gerginlik vardı. Yolunda olmayan bir şey vardı. Ertesi gün havuz mobilyaları yer değiştirmişti. Havuzda bozukluklar vardı. Bay Horne garip davranıyordu. Ve adam bir daha oteline dönmemişti.

Kaçan Nazileri anlatan bir sürü hikâye okuduk. İnsanlar onların peşlerine düşmüşlerdi. Naziler farklı ülkelerde yeni kimliklerle yaşamaya başlamışlardı.

Burada ne haltlar dönüyor?

14 Haziran 1978

Bugün kütüphaneye gidip çocuklara kitap okudum. İşim bittiğinde tarih raflarında Nazilerle ve Berlin'in düşüşüyle ilgili kitaplara bakındım. Çok detaylı kitaplar yoktu. Daha fazla bilgi içerebilecek birkaç kitap ismi buldum. Onları kütüphane istek listesine ekledim. O kitapları getirmeleri biraz zaman alacak.

Eve gittiğimde bilinmeyen numaraları arayıp Wendel Rolf'un numarasını aldım. Aradım. Hatta dört kez aradım, ama kimse cevaplamadı.

Yaz tatilimde ne yaptığımla ilgili makalem garip bir hal almak üzere.

15 Haziran 1978

Bu sabah o numarayı tekrar aradım. Kimse cevaplamadı.

Ben ne yapıyorum? Ben ne yapıyorum?

Güncelleme: 23:00

Tüm bunların çok bariz bir açıklaması var: Adam tatilde. *Evde değil.*

Kendime gelmem gerekiyor. Yarın oryantasyon için kampa gideceğim.

16 Haziran 1978

İnanamıyorum. Shawn kampta işe girmiş.

18 Haziran 1978

Bok gibi geçen iki günün ardından işler düzelmeye başladı. Shawn mesafesini koruduğundan ortam o kadar da kötü değil.

Ayrıca çocukları seviyorum. Çok sevimliler. Ama eşyalarımı karıştırıyorlar. Bu yüzden günlüğümü kampın kütüphanesinde saklamaya başladım. Çünkü oraya benim dışımda neredeyse hiç kimse gitmiyor. Sadece yalnız, yaşlı bir inek olan ben gidiyorum. Yine de daha sağlam bir yere ihtiyacım var.

27 Haziran 1978

Çocuklar her an yanımda oldukları için daha sık yazamayacak kadar meşgul oluyorum. Sanat atölyesinde bu günlüğü saklamak için bir şey yaptım, yani en azından bunu hallettim.

Dün gece rüyamda Horneların evinde gördüğüm Wendel Rolf'la ilgili bir şeyler gördüm ve tüm gün bunu düşündüm. Aklıma girmiş ve bir daha çıkmamıştı. Bundan kurtulmam gerekiyor. Belki New York'a gittiğimde terapi görürüm. Orada terapist vardır.

Sanırım buradayken bu konuyu Eric'le konuşabilirim? Çoğu zaman beraber takılıyoruz. Henüz öpüşmedik ama yakındır. Hissedebiliyorum.

28 Haziran 1978

Eric'e her şeyi anlattım.

Bana kendime çok yüklendiğimi söyledi. Greg ve Patty konusunda kötü hissediyordum ve Shawn'ın kampta olması beni strese sokuyordu. Sonbaharda Columbia'ya başlayacağım, bu yüzden yakında New York'a taşınıyorum. Tüm bunlar çok fazla geliyor. Belki de bunaldığım için kafamda bazı şeyler kuruyorum.

Ah, öpüşme mevzusu var ya? Oldu.

1 Temmuz 1978

Kendimle ilgili bir şey söyleyeyim mi: Mutlaka endişelenecek bir şeyler bulurum. Yeni endişem ne mi? Greg olayı. Sanki dürüst davranmazsam suçluluk beni yiyip bitirecekmiş gibi hissediyorum. Ama Patty'yi incitmek de istemiyorum. Yine de gerçeği bilmesi gerek, değil mi? Ben bilmek isterdim.

2 Temmuz 1978

Gece yarısı. Kulübeme daha yeni geldim. Her yerim sinek ısırıklarıyla dolu.

Kamp ateşinden ve çocukların yataklarına gitmesinden sonra Patty'nin kulübesine gidip duvarını tıklatarak onu dışarıya çağırdım. Ona Greg'in evlerindeki havuzu kullanmamızda sorun olmadığını söylediğinden ve biz oradayken babasının öğle yemeğine bir arkadaşıyla geldiğinden bahsettim. Ona babasıyla adamın arasında geçen garip konuşmadan bahsetmedim. Bu önemli değildi.

Greg'le öpüştüğümüzü söyledim. Greg'in başka insanlarla takılmayı sorun etmediklerini söylediğini de anlattım.

İlk başta bana kızmış gibi görünmedi ama üzülmüştü. Gerçekten üzülmüştü. O kadar üzülmüştü ki ağlamaktan kusmaya başladı. Tanrım.

Neyse. Bu çok korkunçtu.

3 Temmuz 1978

Patty o kadar üzgündü ki o gün kasabadaki evine döndü. Bok gibi hissediyorum ama en azından gerçekleri söylemiştim.

4 Temmuz 1978

Bağımsızlık Günü kutlu olsun?

Patty Horne bugün kampa döndü. Greg'le beraber büyük kamp ateşinin başında yan yana oturdu. Havai fişekleri izlerken öpüştüklerini gördüm. Sanırım onu affetmişti?

Eric, "Bununla ilgili endişelenme. Babası ona başka bir at ya da keyfini yerine getirecek başka bir şey almıştır," dedi.

Dürüst olmak gerekirse çok garipti. Kamptan ayrılmak isteyecek kadar üzgün değil miydi? Şimdiyse araları düzelmişti?

Ben Eric'le oturuyordum, kollarını bana dolamıştı. Shawn bizi izliyordu.

Barlow Corners'tan bir an önce ayrılmam gerekiyor. Burası artık bana dar geliyor.

5 Temmuz 1978

Kütüphaneden istediğim kitaplar bugün geldi. Bayan Wilde kampı arayarak bana haber verdi. Kütüphaneye Nazi kitapları istettiğim için utanıyorum ama onları ben sipariş ettiğim için çocukların serbest dersinde başlarında Katie varken bisikletle kasabaya gittim. Elimde kitaplar varken Bay Horne'a rastladım. O da kütüphaneye gidiyordu. Kitaplar çantada değildi, onları bisikletin sepetine koyacaktım. Kitapların isimlerini gördü.

"Bunlar çok ciddi yaz okumaları," dedi.

"Columbia için. Okula gitmeden önce yazın okuma yapmamızı istediler. Biraz edebiyat, biraz tarih," dedim.

Vay be falan gibisinden bir şey söyledi. Fazla normal davranıyordu ama kalbim hızla çarpmaya devam etti. Fakat bir şey vardı... Bilmiyorum. İfadesinde miydi?

Bunu neden yaptığımı bilmiyorum ama, "Siz de Harvard için böyle hazırlanmış mıydınız?" diye sordum.

Hatırlamadığını söyledi. Belki okumuştu, üzerinden uzun zaman geçmişti.

Ama sonra, "Harvard'a gittiğimi nereden biliyorsun?" dedi.

"Patty söyledi," dedim.

Sorun şu ki tereddüde düştüm ve bunu düşünmem iki saniye sürdü çünkü o anda beynim uyuşmuştu. Uzun uzun bakıp sonra gülümsedi. Bana hoşça kal, seni görmek güzeldi, kampta iyi eğlenceler dedi ve sonra yoluna gitti.

Bu konuşma beni iyice paranoyak yapmıştı ve kitaplar bu duruma yardımcı olamayacaklardı. Bu yüzden kütüphaneye döndüm, Bayan Wilde'a bunların aradığım kitaplar

olmadığını ve iade etmek istediğimi söyledim. Sonra çabucak kampa döndüm.

Bay Horne Nazi değil.

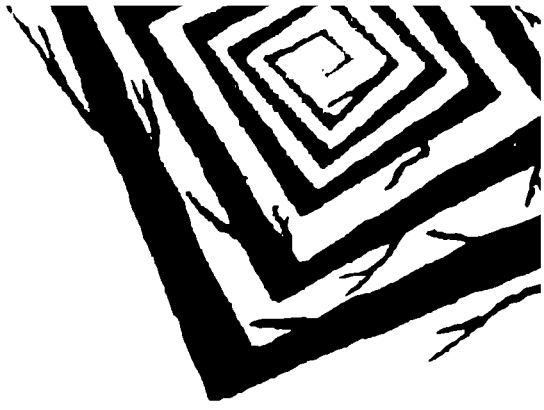
Sakinleşmeyi denemem gerekiyor, bir hafta izin almalı ya da gerçekten tatilimin tadını çıkarmaya çalışmalıyım. Bunu gerçekten yapmalıyım. Çok çalışmaktan yorulmuştum. Neden ben de diğer herkes gibi eğlenemiyorum?

Yarın onlarla gidip ormanda takılacağım. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Eric orada esrar alım satımı yapıyor. Ama aynı zamanda eğleniyorlar da.

Bunu yapacağım. Bir kez olsun bazı kuralları yıkmam gerek yoksa patlayacakmışım gibi hissediyorum. Bu yaz hayatın tadını çıkaracağım.

Beni duyuyor musun, Sabrina Abbott? Bu HAYATIN tadını çıkaracaksın!

Tam da öyle yapacağım.

XXIX

"SON GÜNLÜK BUYDU," DEDİ STEVIE, NAZİKÇE KİTABI KAPATARAK.

Neredeyse bir saattir günlüğü okuyordu. Boğazı kurumuş, sesi çatlamaya başlamıştı. Janelle bunu fark edince bir şişe maden suyuyla yanına gitti. Stevie maden suyundan hoşlanmazdı ama kafaya dikti ve neden olduğu büyük geğirtiyi gizlemek için başını yana çevirdi. Pek başarılı olamadı.

Poirot katili teşhis ettikten hemen sonra geğirmezdi.

Patty Horne'un rengi atmıştı. Tamamen hareketsiz duruyordu, başını hafifçe yana eğdiğinde dudaklarında rahatsız edici bir gülümseme belirdi. Kalabalığın geri kalanı sessizdi.

Stevie, başını önüne eğmiş oturan Shawn Greenvale'e kısa bir bakış attı. Üzerinden ne kadar zaman geçmiş olursa olsun bunları duymak onun için kolay olmamıştı. Ama üstesinden geliyordu, tıpkı Paul'ün olayında güçlü kalabildiği gibi. Ayrılmış olabilirlerdi ama açıkça görülüyordu ki Sabrina Shawn'la, o çok iyi bir çocuk olduğu için birlikteydi. Sadece işler yürümemişti.

"Pekâlâ," dedi Stevie, boğazından bir başka geğirtinin yükseldiğini hissedip acıyla bastırdı. "Şu soruyla başlayalım: Wendel Rolf kimdi ve o gün sizin evinize geldikten sonra başına ne geldi? Bunun cevabı için birinden yardım almam gerekiyor..."

Dizüstü bilgisayarına uzandı ve ekranı değiştirdi. Ekranda, büyük gözlüklü ve uzun düz saçlı bir kadının görüntüsü belirdi.

"Selam," dedi Stevie. "Herkese ne bulduğunu anlat."

"Selam," dedi Germaine. "Ben *The Batt Report*'tan Germaine Batt."

Germaine, Stevie'nin Ellingham'dan sınıf arkadaşıydı ve kendi haber sitesini yönetiyordu. O ve Stevie'nin sıra dışı, çıkara dayalı bir ilişkisi vardı. Bu iyiliğin de bir karşılığı olacaktı. Ama buna değerdi.

"Pekâlâ." Germaine formaliteleri geçip direk konuya girmekte hiç sorun yaşamadı. "Harvard'la başladım çünkü bana gösterdiğin konuşmada bahsi geçiyordu. Bu akşamüzeri oradaki bazı kişilerle iletişime geçtim, benim için birkaç tane yıllık çıkardılar. Wendel Rolf 1940'ta Arnold Horne ile beraber mezun olmuş. Bir soy araştırması sitesinde ikisinin de askerlik kayıtlarını buldum. Wendel Rolf 1946 yılında madalyayla terhis olmuş, Arnold Horne ise 1947'de. Buraya kadar her şey normal. Ama sonra Wendel Rolf'la ilgili bütün kayıtlar yok oluyor. Bütün gün yerel gazete arşivlerinin ve Facebook'un altını üstüne getirmem gerekti ve sonunda bir akrabasını buldum. Harvard mezunları araştırmasının bir parçasıymışım gibi rol yaptım. Böylece benimle konuştu. Wendel Rolf 1978'de bir hafta sonu balık tutmaya gitmiş ve bir daha geri dönmemiş. 1983 yılında ölümü ilan edilmiş. Kaza mı geçirdi yoksa başka bir şey mi oldu kimse bilmiyor.

Görünüşe göre ailesi intihar ettiğini ama hayat sigortasından yararlandıklarından emin olmak için bunu sakladığını düşünüyor. Harvard'dan olduğunuzu söylediğinizde bir sürü şey bulabiliyorsunuz."

"Yani," dedi Stevie. "Wendel Rolf bir dergide eski okul ve asker arkadaşı Arnold Horne'un fotoğrafını gördü. Kesinlikle oydu çünkü fotoğrafın açıklamasında adı yazıyordu. Sonra arkadaşını ziyaret etti. Ama açık olan bir şey vardı ki anında bir şeylerin yolunda olmadığını anladı; çünkü o Arnold Horne değildi. Sabrina'nın duyduğu konuşmada Wendel, von Hessen isimli başka bir adamdan bahsetmişti."

"Onu bulmak daha kolay oldu," dedi Germaine. "Otto von Hessen, Berlin dışında çalışan üst düzey Nazi istihbarat subayıydı. Onunla ilgili pek çok şey var. En son Berlin düşmeden hemen önce, 1945 yılının Nisan ayında görülmüş. Sonra ortadan kaybolmuş. Fotoğrafları göstermemi ister misin?"

Stevie başıyla onayladığında Germaine ekranını paylaşarak Arnold Horne'un Harvard'dan bir fotoğrafıyla von Hessen'in üniformalı fotoğrafını yan yana koydu.

Benzerlik göz ardı edilemeyecek kadar barizdi.

"Arnold Horne Harvard'da okudu ve İkinci Dünya Savaşı'nda ajanlık yaptı," dedi Stevie. "Berlin'de bulundu. Konuşmadan biliyoruz ki von Hessen'le bir bağı vardı. Berlin düştüğünde ve Nazilerin kaçması gerektiğinde bir Amerikan istihbaratçısının kimliğini almaktan daha iyi ne olabilirdi? Tıpatıp benzemiyorlardı ama yakından bakmadığınızda yeterince benziyorlardı. Gerçek Arnold Horne Almanya'ya gitmişti ama geri dönen, Amerika'da sakin bir hayat sürerek gözlerden uzak duran kişi Otto von Hessen olmuştu. Hiçbir şeyin yaşanmadığı küçük bir kasabaya taşındı, yerel bankanın yönetimini devraldı ve fotoğraf çektirmekten hiçbir

zaman hoşlanmadı. Bu, yıllar boyunca işe yaradı. Ama sonra Barlow Corners'ta bir anıt inşa edildi, yerel bir gazete güzel bir fotoğraf çekti ve o fotoğraf ulusal bir dergide yer buldu. Wendel Rolf eski dostunun fotoğrafını gördü, onu ziyarete geldiğinde bir şeylerin yolunda olmadığını fark etti, çünkü karşısındaki adam aslında Arnold Horne değildi. O günden sonra Wendel Rolf bir daha görülmedi. O birinci kurbandı. Hikâye işte burada başlıyor. Ve eğer o gün Sabrina Abbott Greg'le beraber kulübede bulunmasaydı, bu kadar dikkatli ve kararlı olmasaydı muhtemelen burada sona erecekti. Ama..."

Stevie Germaine'e ekran paylaşımını kapamasını işaret etti ve sonra Patty'ye döndü.

"Hikâyeye sen dahil oldun. Mezuniyetten sonra 1978 yazıydı. Bana kendin söyledin, o zamanlar hiçbir amacın yoktu. Yaz bittiğinde ne yapacağına dair hiç plan yapmamıştın. Greg, arkadaşların ve onlarla takılmak; senin bütün dünyan buydu. O gün baban Wendel Rolf'la buluştuğunda Greg ve Sabrina kulübedeydiler ve senin olan bitenden haberin yoktu. Bu üç kişiden hiçbiri akşamüzeri evinde yaşananları bilmeni istemediler. O akşam Wendel Rolf geri geldi ve baban onu öldürdü. Ertesi gün Sabrina size geldiğinde eşyaların yer değiştirdiğini gördü. Duydukları konusunda gerçekten meraklanmıştı. O sırada senin bunlardan haberin yoktu. Tabii babanın da. Ama sonra Sabrina'nın vicdanı devreye girdi ve sana kulübede Greg'le öpüştüklerini söyledi. Sen kamptan ayrıldın ve bunu babana anlattın. Baban işlerin altüst olduğunu anlamıştı. Arkadaşların, yani babanın nefret ettiği kişiler, hayatınızı mahvedecekti. Sanırım o gece evinizde bir sürü şey yaşandı. Bence baban sana gerçeği ya da gerçeğin farklı bir versiyonunu anlattı çünkü arkadaşlarının ölmesi gerektiğini bilmeli ve baban onları öldürürken ona yardım etmeliydin. Bir şeyler yapılmalıydı, hem de hemen. Baban

gizlice kampa girip çaresine bakamazdı. Başka bir yerde, çevrede kimselerin olmadığı bir yerde olmalıydı. Ve sen tam olarak öyle bir yer biliyordun; ormandaki haftalık uyuşturucu teslimatının yapıldığı yer. Sabrina orada olacaktı. Eric, Todd ve Diane'in orada bulunması sadece şanssızlıktı. Hem Sabrina'nın onlara söylemediği ne malumdu? Hepsinin ölmesi gerekiyordu."

Stevie dört kurbanın fotoğraflarından oluşan slaytı ekrana getirdi, böylece Patty onlara bakabilecekti.

"Kendini korumak zorundaydın. Bu yüzden ertesi gün kampa döndün, Greg'le aranız birden düzelivermişti. O kadar düzelmişti ki onunla ormanda yakalanarak ev hapsi aldın. Bu da sana sağlam bir mazeret sağladı. Oduncu cinayetlerinin bazı detayları gazetede yer almıştı. Bu mükemmel bir fırsattı. O zamanlar internet yoktu, Arnold detaylara göz atmak istiyorsa gazetedeki yazının bir kopyasını bulması gerekirdi. Yani 5 Temmuz'da Sabrina'nın kütüphaneye girmek üzere olan Arnold'a rastlaması o kadar da şaşırtıcı değildi. Bu karşılaşma onun kaderini belirlemişti."

Stevie Zıplama Evi'ne girmiş avare bir sineği yüzünden uzaklaştırdı. Uzun süredir konuştuğundan vücudu ağrımaya başlamıştı. Bir pufa uzanıp biraz dinlenmek istedi ama hikâye henüz bitmemişti. Ormandaki kulübeyi açmanın ve sürprizi bozmanın zamanı gelmişti.

"Ormandaki Kulübe cinayetlerinin işlendiği gece," diye devam etti, "baban ormana gitti. Ona söylediğin noktaya ulaştı. O bir Nazi istihbarat subayıydı. Otuz üç yıl boyunca sahte kimlikle yaşamıştı. Ormanda, kafaları güzel dört genci pusuya düşürmek onun için çocuk oyuncağıydı. Kanıtlar orada neler yaşandığını gösteriyor. Todd ve Diane muhtemelen birlikte bir uyku tulumunun içindeydiler. Mücadele

ettiklerine dair bir iz yoktu, yani muhtemelen onun geldiğini bile görmediler. Bulundukları yerde öldürülüp uyku tulumunun içinde götürüldüler. Sabrina ve Eric farklı şekillerde saldırıya uğradı. Sabrina mücadele etti, ellerinde yara izleri vardı. Eric'in başına vurulmuştu ama kaçmayı başardı. Bu babanı korkutmuş olmalı çünkü Eric kaçabilseydi her şey sona ererdi. Ama baban onu kampın sınırında yakaladı ve öldürdü. Olay yeri sanki bir Oduncu cinayetiymiş gibi şekillendirildi ve iş bitti. Yalnız..."

Stevie Greg'in fotoğrafını ekrana taşıdı.

"O gün kulübede olan tek kişi Sabrina değildi. Greg de oradaydı. Bu tamamen çözülebilecek bir sorun değildi. *Hepsi* ölmeliydi. Baban erkek arkadaşının da ölmesi gerektiğini söylediğinde ona ne dedin? Üzülmüş müydün yoksa seni aldatmasının öcünü alacağın için sevinmiş miydin?"

Patty başını öne eğdi, Stevie bununla onu şah damarından vurduğunu biliyordu.

"Sen bizi elinde bir silahla ormanda kovaladığın için dün geceyi hastanede geçirdim. Nate'le beni 23. Nokta'dan aşağı kovaladın, kolum bu yüzden böyle..."

Alçısını havaya kaldırdı.

"Dün gece pek kendimde değildim. Uyumaya çalıştım ama gözümün önünde parıldayan ışık yüzünden uyumadım. Oldukça dikkat dağıtıcıydı. Aklıma Susan'ın bana söylediği bir şeyi getirdi. Bütün öğrencilerin futbol sahasında toplandıkları gece ne gördüğünü söylemiştin, Susan?"

"Anma gecesinde mi?" diye sordu Susan.

Stevie başıyla onayladı.

"Patty'nin okulun otoparkında ağladığını ve sonra da ileride meydana gelen kazayı gördüm."

"Hayır," dedi Stevie. "Tam olarak bunu görmedin."

"Şey, doğru. Greg duvara çarptığında ışık parlaması gördüm. Tam dönüşte kaza yaptı."

"Greg kaza yaptığında neden ışık parlaması göresin?"

"Farları yüzünden sanırım? Motosiklet savrulunca olmuş olabilir? Aslında bilmiyorum."

"Ne kadar parlaktı?"

"Oldukça parlak," dedi Susan düşünceli bir şekilde. "O kadar parlaktı ki hâlâ hatırlıyorum. Sanırım far olamayacak kadar parlaktı. Belki de başka bir şeydi."

Stevie Janelle'e döndü.

"Şimdi getirebilir misin?" diye sordu.

Janelle başıyla onayladı ve Nate'i kolundan çekiştirdi. Yandaki odalardan birine girip bir dakika sonra ellerinde üzeri karton ve el işçiliğiyle bezeli büyük bir platformla döndüler. Bu kutu lise binasını temsil ediyordu. Kumaşla yapılmış kıvrımlı bir yol, yapıştırıcıyla zemin kartonuna yapıştırılmıştı. Kil hamuruyla yapılan yumrular kavşaktaki kayalardı. Şönil ve yosun benzeri tüylü bir şeyden ağaçlar, kartondan da Liberty Lisesi'nin tabelasının bir kopyası yapılmıştı.

"Mükemmel yapacak kadar vaktim yoktu," dedi Janelle. "Ama orantılar doğru. Ve burada..."

Stevie'ye birkaç tuzluk verdi, her biri farklı renkte kumlarla doluydu.

"Pekâlâ," dedi Stevie pembe kumla dolu tuzluğu otoparkın ucuna yerleştirirken. "Bu Patty Horne. Ve bu..." Yeşil kumla dolu tuzluğu Patty'nin tuzluğunun yanına koydu. "Sensin. Işığı gördüğünde buradaydın değil mi?"

"Evet," dedi Susan. "Yola dönmek üzereydim."

"Peki, o sırada Patty ne yapıyordu?"

"Ağlıyordu," dedi Susan.

"Ama başka ne yapıyordu? Bana ne söylemiştin?"

Susan bir an durakladı, düşünceli bir şekilde başını yana eğdi. Soru karşısında aklı karışmıştı.

"Ağlıyordu," dedi. "Bağırıyordu. Çok üzgündü. Bir el fenerini sağa sola sallıyordu."

Stevie parmağını ona doğrultarak beklediği şeyin bu olduğunu belirtti.

"El fenerini sağa sola sallıyordu," dedi.

"Ama bahsettiğim ışık o değildi," dedi Susan hemen. "Uzaktan bir ışık gördüm."

"Bunu biliyorum," dedi Stevie, kendine gülümsememesi gerektiğini hatırlattı.

Telefonunu çıkardı ve onu pembe tuzluğun yanına tuttu.

"Bir dakikalığına ışıkları söndürmemiz gerekiyor."

Carson ışıkları kapatınca ambar karanlığa gömüldü. Stevie telefonun fenerini açtı. Işığı daraltmak için etrafını maskeleme bandıyla bantlamıştı. Hafifçe eğip lacivert renkteki Liberty Lisesi tabelasının üzerinde gezdirince daha önce küçük bir noktaya vuran ışık şimdi etrafa yayıldı.

"Patty fenerini buraya yansıttı," dedi Stevie. "Janelle, şimdi."

Yolun sonunda Janelle telefonunu küçük kil kayaların ve şönil ağaçların üzerine yerleştirdi ve fenerini açtı. Fenerini bantlamamıştı, bu yüzden Stevie'ninkinden daha parlak ve geniş bir aydınlık veriyordu. Stevie hemen geri çekildi,

planladığı üzere birçok insan gözlerini çevirmiş ya da elleriyle siper yapmışlardı.

"Gördüğün şey buydu" dedi Stevie. "Işıkları geri açabilirsiniz."

Işıklar yandığında birkaç insan hâlâ gözlerini kırpıştırıyordu.

"Bu oldukça iyi bir yeniden canlandırma," dedi Susan. "Ama neden bunu gösterme gereği duydun?"

"Çünkü gördüğün şey bir *sinyal* ve bir *karşılıktı*. Patty'nin fenerini açması, yolun sonundan açık açık görünebilecek bir işaretti. Bu, Greg'in otoparktan ayrıldığı ve gidebileceği tek yöne doğru yola koyulduğu anlamına geliyordu. Sokağın sonunda babası elinde daha güçlü bir el feneriyle bekliyordu. Greg yaklaştığında bunu ona doğrulttu. Işık o kadar parlaktı ki yolun öbür ucundan sen bile görmüştün. Greg biraz sarhoş ve kafası güzel olduğundan önünü göremeyerek dönüşte kontrolünü kaybetti. Kaza garantiliydi. Sadece kaza denilebilecek basit, temiz ve etkili bir iş."

"Bunu yapmak için orada durmanıza bile gerek yok," diye vurguladı Janelle. "Oraya yansıtıcı bir şey koyup yoldan uzak durarak ışığı oraya doğrultabilirsiniz. Çok *basit*."

"Gerçekten de öyle," dedi Stevie. "O kadar basit ki insanın inanası gelmiyor. Böyle bir şey ancak ajanlık işlerinden iyi anlayan birinin aklına gelebilir. Işık. Ayna. İşaret. İz bırakmayan şeyler. Basit, zekice ve etkili. Sanırım bunu babandan öğrendin ve Allison'ı onun yaptığı şekilde öldürdün. Allison hep kardeşinin günlüğünü istemişti. Günlük poliste değildi. Kampta da bulunamamıştı. Öğrendiğimiz üzere, günlüğün bulunması senin için hiç iyi olmazdı. 1978'de bulunamadıysa muhtemelen bir daha da bulunamayacaktı. Sen hep güvendeydin. Ama sonra, birkaç gün önce ben Allison'a sanat malzemelerinin arasında bulduğum bir kâğıt parçasını verdim ve

Allison, Sabrina'nın danışmanlarla el işleri yaparken boyamak için kaplumbağa şeklinde seramik bir kurabiye kavanozu sipariş ettiğini fark etti. Sabrina bunu günlüğü saklamak için yapmıştı. Kapağını da öyle güzel ve sıkı yapmıştı ki kampçılar içini açıp kurcalayamayacaktı. Allison evindeki seramik kaplumbağanın biblo değil de kavanoz olduğunu anlamıştı. Çok heyecanlanmış olmalı. Eve gidip açmaya çalıştı ama kapak sıkışmıştı. Zarar vermeden nasıl açacağını çözmesi gerekiyordu. Allison Sabrina'ya ait bir şeye asla zarar veremezdi. Seni, yani arkadaşını arayıp günlüğün nerede olduğunu bildiğinden bahsetmiş olmalı? Tüm hayatın –inşa ettiğin her şey, olduğun her şey– yerle bir olmak üzereydi. Bir savaş kahramanının değil, adı çıkmış bir katilin kızı olarak anılacaktın. Ve sonra insanlar Greg olayını biraz daha dikkatli incelemeye başlayacaklardı. Hayır. Bunların hiçbiri olamazdı. Zaten beş arkadaşının ölmesine izin vermiştin. Sırrını saklamak için bir tanesinin daha ölmesi gerekiyordu."

Susan Marks dönüp üzüntü dolu bakışlarını Patty'ye dikti.

"Allison'la ilgili güvenebileceğiniz tek şey neydi? Günlük programı. Her sabah koşar ve Arrowhead'de dururdu. Bu senin için mükemmel bir fırsattı. Böyle bir yerden düşmek dünyanın en kolay şeyi olurdu. Ayrıca etrafta bu ânı bütünüyle görüp orada kimsenin olmadığına yemin edebilecek –gerçekten yemin edebilecek– insanlar olabilecekti. Dürüst olayım mı? Bu fikri sana *benim* verdiğimden endişe ediyorum. Buraya ilk geldiğimiz sabah dükkânına uğradığımızda, yaptığın pastalara bakmıştık ve Janelle sana onları nasıl süslediğini sormuştu. Sen de bu işteki numaranın dışarıdan içeriye doğru çalışmak olduğunu söylemiştin. Ben de 'suç mahalli' gibi demiştim. Böyle şeyler söylediğimde insanlar beni dinlemez ama sanırım sen dinlemiştin. Allison düşerse bölge kapatılacak ve dışarıdan içeriye doğru aranmaya başlanacaktı. Bu da sana zaman

tanıyacaktı. Kanıtları yok etmek için. Güneşin altındaki sıcak bir kayadan ne gibi bir kanıt yok edilirdi?"

Kalabalık bunun birine yöneltilen bir soru olup olmadığına anlamaya çalışırken kısa bir duraklama oldu. Sonunda biri sessizliği gelişigüzel bir cevapla bozdu. "Buz?"

"Buz," dedi Stevie, kendine duyduğu güveni sesine yansıtmaya çalıştı. "Ayrıntılı bir şey yapmak için zamanı yoktu, silikon kalıp ya da öyle bir şeyle uğraşamazdın. Elinden gelen tek şey ince buz tabakaları yapmaktı. Onları kayanın üzerine koydun, Allison üzerine bastığı anda kaydı. Kanıt güneşin etkisiyle eridi ya da bir kısmı Allison'la beraber aşağıya düştü. Polis kayaları incelediğinde hiçbir şey bulamadı. İhtiyacın olan her şey elinin altındaydı; buz yapmak için büyük bir tepsi, büyük bir dondurucu, incelikli yiyecekleri taşımak için kullanılan büyük ölçekli kaplar. Geriye tek bir şey kalıyordu, geride kanıt bırakabilecek tek bir şey."

Stevie çantasını bir kez daha karıştırdı ve Sunny Pines Kampı tişörtünü çıkardı.

"Tekrar açıldığında Arrowhead'e gittim," dedi. "Yüzeyin ne kadar meyilli olduğunu anlamak için şişemden biraz su döktüm ve sonra yere yattım. O anda kayanın üzerinde kuruyan bir şeyi ıslattığımı ve bunun tişörtümde leke bıraktığını fark etmemiştim. Çünkü bu bir boyaydı, gıda boyası. Büyük, ince buz parçaları yaptın ve onları kayayla aynı renk olsun diye boyayla kararttın. Kimse fark etmeyecek ve zamanla, yağmurla birlikte yıkanıp gidecekti. Fırtınadan önce oraya gitmem iyi olmuş. Çünkü bu," vurgulamak için tişörtü havaya kaldırdı, "incelenebilir. Markası ve çeşidine kadar analiz edilebilir."

Patty, karaya vurmuş balık gibi ağzını birkaç kez açıp kapadı.

"Bu saçmalık..."

"Olay şu," dedi Stevie. "Sabrina artık bir tanık. Mezarından konuşabilen bir tanık. Ve buradaki herkes," oradaki herkesi işaret ederek, "bunu duydu. Ve bu podcasti duyacak olan herkes..."

Carson, "Şey, artık bir televizyon programı oldu," diyerek araya girdi. "Kesin."

"Ya da bu TV programını izleyecek herkes senin şu anki halini inceleyecek. Hikâyenin kendi kısmını anlatmak için bir şansın var. Çünkü sen anlatmazsan başkaları senin yerine anlatacak. Herkes seni yargılayacak. Bundan kaçamayacaksın. Şu anda istediğini söyleyebilmek için bir şansın var..."

"Bir tavsiye vereyim," dedi David kollarını göğsünde kavuşturarak. "Ona istediği şeyi anlat. Senin konumunda olan son kişi anlatmamayı seçti ve sonu hiç iyi bitmedi."

"Babam *iyi bir adamdı*," dedi Patty. "*Her şeyi* benim için yaptı. O benim için *yaşadı*."

Sesinde bir titreme vardı. Gerçeği mümkün olduğunca ayrı tutmak için önüne çektiği kayalar, yılların psikolojik ağırlığının meydana getirdiği depremle titriyordu.

David, "Baban bir Nazi'ydi," diye düzeltti onu. "Ve beş arkadaşını öldürdü."

Patty kaskatı kesilerek sustu.

"Şu anda muhtemelen kendine sorduğun bir şey var," diye devam etti Stevie. "Bu günlüğü nasıl ele geçiririm? Bizi kovaladın. Göle atladığımızı gördün. Benim 'günlük gitti' diye bağırdığımı duydun. Eminim kontrol de etmişsindir. Bütün gece orada mıydın? İddiaya varım patikayı arayıp yanlışlıkla orada düşürüp düşürmediğime bakmışsındır. Gerçekten emin olmak için her yere baktığından eminim. Şafakta göle gelip

günlüğün yüzeyde yüzüp yüzmediğine de baktın mı? Aramak için suya girdin mi?"

Patty'nin yüzüne yayılan öfke parıltısı Stevie'ye cevabın evet olduğunu söylüyordu. Kesinlikle öyle yapmıştı.

"Pekâlâ," dedi Stevie, "şimdi sen benim günlüğü gölden hasarsız nasıl çıkardığımı merak ediyorsundur."

"Ben ediyorum," diye mırıldandı Nate, sesinde şaşkınlık vardı.

Salondaki beklenti dolu sessizlik çok güzeldi.

"Olan şu, günlük göle hiç düşmedi," dedi Stevie.

"Bekle," dedi Nate. "Ne? Ben de oradaydım. Sen dedin ki..."

"Göle düştü dedim, evet." Stevie gülmemeye çalıştı ama başarısız oldu. "Bağırdığımı duyduğundan emin olmak istedim. Gerisini pek hatırlamıyorum çünkü... Bir uçurumdan göle düşmüştüm. Ama en azından bunu yaptığımdan emin oldum. Senin günlüğü kaybettiğimi düşünmeni istedim."

Patty öfkeyle yerinde kıpırdandı.

"Sakladım mı diyorsun yani?" diye sordu Nate. "Ne ara? Yol boyunca koştuk."

"Bunun için Carson'a teşekkür etmem gerek," dedi Stevie.

"Ne?" dedi Carson. "Ben mi?"

"Çok vaktim yoktu ama elimde bu vardı..."

Stevie ahşap desenli bir Bag Bag çantası çıkardı, kulübenin duvarlarındaki ahşabın dokusunda yapılmıştı.

"Bu aptal çanta ahşap gibi görünüyordu. Çok güzel bir desen, değil mi? Gerçekçi. Beni bile yanıltmıştı. Göremediğin için seni suçlayamam. Bu sabah, ne aradığımı bildiğim halde

ben bile bulmakta zorlandım. Atlamadan hemen önce günlüğü bunun içine koyup aşağıya attım. Biz sağ kurtulamasak bile en azından biri onu bulur diye düşündüm. Günlüğü güvende tutmalıydım."

Sonra garip bir şey oldu. Patty gülmeye başladı.

Paul Penhale ayağa kalktı.

"Patty," dedi kısık bir sesle. "Patty... Ne *yaptın* sen? Bana bak, Patty. Ne *yaptın*?"

Stevie Paul'ün arkasından dolandı, gülmekten gözlerinden yaşlar aktığı için Patty'nin gözleri kan çanağına dönmüştü. Yüzü öfke, rahatlama ya da Stevie'nin bilmediği bir duyguyla buruşmuştu. Patty Horne'un içinde bir şeyler serbest kalıyordu.

"Teşekkür etmelisin," dedi. "*Teşekkür* etmelisin. Todd Cooper. Kardeşine ne yaptığını biliyorsun. Herkes biliyor. Bütün kasaba bu işten sıyrılmasına izin verdi. Ne yaptığını bize *anlatmıştı*. Michael'a çarptığını bize *anlattı*. Diane onu kolladı. Eric kesinlikle şüpheleniyordu ama onunla takılmaktan asla vazgeçmedi. Aynısı Greg ve benim için de geçerliydi. Hepimiz suçuna ortaklık ettik. Hayatta olsalardı sence ne yapıyor olurlardı? Todd bir canavardı. Eric uyuşturucu satıcısıydı. Diane melankolik bir uyuşturucu bağımlısıydı. Greg'se pisliğin tekiydi. Babam bana bunu anlatmaya çalışmıştı ama ben dinlemedim. Aslında dürüst olmak gerekirse arkasından ağlanan tek kişi Sabrina'ydı. Mükemmel Sabrina. Ama o akşam Todd Cooper'la takılan kişi kimdi? Yine Mükemmel Sabrina. Ben evde değilken benim evimde erkek arkadaşımla öpüşen kimdi? Mükemmel Sabrina. Adalet bekçiliğinizi ya da bu yaptığınız her neyse onu bir kenara bırakın." Ekranı, Stevie'yi, Zıplama Evi'ni ve kalabalığı işaret etti. "Bunların

hiçbiri... Gerçek değil. Bu cinayet saplantılı çocuk kafasından bir şeyler uyduruyor."

Çavuş Graves o anda yerinden kalktı ve Patty Horne'un yanına gitti.

"Sizinle biraz dışarıda konuşmak istiyorum."

"Seninle dışarı falan gelmiyorum."

"İsterseniz," dedi dedektif sakin bir sesle. "Sizinle burada konuşmaktan da memnuniyet duyarım. Mahremiyetiniz için dışarıda konuşmak istiyorum. Bayan Bell gündüz gelip bana bildiklerini anlattı. Bu öğleden sonra izin çıkarttım. Silahınız varmış."

Bu bir soru değildi.

"Bunun için ve Eric Wilde'ın tişörtünden alınan örnekle analiz yaptırmak için DNA örneğinizi alma iznim var. Yanımda örnek kiti var. Sadece bir dakikanızı alacaktır."

Graves başıyla salonun arka tarafını işaret etti.

"Bana eşlik eden iki memurum var," dedi. "Onların yanına giderseniz bu konuşmaya daha özel bir yerde devam ederiz. Bayan Bell'le konuşmam gerek, sonra yanınıza geleceğim."

Çavuş Graves Stevie'ye arkadaki küçük verandaya açılan kapıyı gösterdi.

"Günlüğü kurtardığından bahsetmemiştin," dedi ona.

"Sürpriz?"

Çavuş Graves cebinden bir eldiven çıkarıp taktı ve günlüğü Stevie'den aldı.

"Tişörtü de," diye ekledi.

Stevie tişörtü ona verdi.

"Bahsetmeyi unuttuğun ateş etme mevzusunu da konuşacağız. Sen ve arkadaşların, ifadeler alınıp bu iş çözülene kadar burada kalacaksınız."

İçeriye geri döndüler ve Çavuş Graves kalabalığın büyük kısmını gönderdi. Stevie pek çok kişinin bu akşamı kaydettiğini ve açıkça internette paylaştığını gördü. Carson salonda dolanıp bunu engellemeye çalışıyordu ama kuş uçmuştu artık. Stevie'nin yanına gelip derin bir iç çekti.

"Bu çantaların satışlarında patlama olacak," dedi, bunu olması gerektiği kadar kısık sesle söylememişti.

XXX

AY GÖLÜN ÜZERİNDE YÜKSELMİŞTİ. ELBETTE SİNEKLER vardı, hem de binlercesi. Ama bu, iskelede yan yana oturan dört kişinin umurunda değildi. Arada bir sineklere vurup uzaklaştırıyorlardı ama bu pek etkili olmuyordu. Janelle'in getirdiği doğal sinek kovucu bu yaratıkları daha da coşturmuş gibiydi.

Sessizliğin gittikçe uzadığını gören David, "Sizi bilemem," dedi, "ama ben sıkıldım."

Şişeye uzanıp yapış yapış citronella yağı spreyinden kendine biraz daha sıktı.

Çavuş Graves'in Stevie ve arkadaşlarını serbest bırakmasının üzerinden bir saat geçmişti. Daha günler sürecek ifadeler, evrak işleri ve sorgulamalar olacaktı. Ama bu akşamlık işleri bitmişti ve onlar da kendilerini sineklere yem olarak sunmuşlardı.

"Peki," dedi Nate sonunda. "Neden?"

"Ne neden?" dedi Stevie.

"Neden günlüğün sende olduğunu bize söylemedin?"

"Özür dilerim," dedi Stevie iç çekerek. "Ama yapmam gerekiyordu. Allison'a olanlar –gıda boyası dışında– tamamen bir tahmin oyunuydu. Allison'ın ölümünü Patty'ye bağlayan tek şey günlüktü. Patty günlüğün bende olmadığını düşünürse bu büyük toplantıyı gerçekten ama gerçekten merak edecekti. Toplantıya geldiğinden ve gerçekten gafil avlandığından emin olmak istedim. Onu o kadar çok korkutmak istedim ki çıldırıp insanların içinde kameralara konuşmalıydı. Günlüğü ortaya çıkarmadan önceki saniyeye kadar güvende olduğunu düşünmesini istedim."

"Sence ona ne olacak?" dedi Janelle.

"Yaptığı pek çok şeyin kanıtlanması zor," dedi Stevie. "Ama bazı şeyler ortada. Trafik ışıklarının olduğu yerde kameralar var, yani o sabah pastaneden ayrıldığını görebilirler. Ormandaki kovanları kontrol ederek onun silahıyla uyumlu olup olmadığına da bakabilirler. Sanırım bu, yani bize ateş etmesi, onun faka basmasına neden olacak."

"Belgesel de tuzu biberi olacak," dedi Nate. "İnsanlar anlattıklarına nasıl tepki verdiğini gördüklerinde çirkin bir şöhrete kavuşacak."

"Kötüler bazen paçayı sıyırır," diye ekledi David. "Ama bu kez sıyıramayacak gibi. Bu kasaba delirmiş."

Başlarının üzerinde bir şey uçuşunca Stevie irkildi.

"Yarasa," dedi Janelle. "Sinekleri mideye indirmek için geldi."

"Mesaj alınmıştır," dedi Nate ayağa kalkıp gerinerek. "Ben gidip kitabımı yazayım."

Diğer üçü dönüp ona baktı.

"Ne?" dedi Nate.

"Ne olduğunu biliyorsun," diye cevapladı Stevie.

"Aklımda bazı fikirler var, hepsi bu. O çocuk peşimde dolanıp bana kendi kitaplarımı bilmediğimi söylüyor. Neyse. Herkes işine baksın."

Sonra kampa doğru yollandı.

"Çocuk haklıydı," dedi Stevie. "Bana Nate'i kitabını yazmaya döndüreceğini söylemişti ve başardı. Onu o kadar delirtti ki... Sonunda yazmaya başladı."

"Ve ben de..." Janelle de ayağa kalktı. "Gidip Vi'yle konuşacağım. Kulübede görüşürüz."

David ve Stevie baş başa kalmıştı.

"Ee," dedi David uzun bir sessizliğin ardından.

"Ee," diye cevapladı Stevie, eğilip bacaklarına bakarak.

Konuşma vakti gelmişti ki Stevie bu konuda berbattı. En azından bu tür konuşmalarda öyleydi. Hisler, özürler, içten konuşmalar. Katili ilan etme konuşmaları gibi değildi, bu gerçekten korkutucuydu.

"Özür dilerim," dedi Stevie. Âdeta cümleyi tükürerek söylemişti.

"Seninle çıkmaya başladığımda neye bulaştığımı biliyordum. Biz diğer gençler gibi değiliz."

Stevie alçısının üst kısmında, dirseğinin hemen yanında açıkta kalan tenini kaşıdı.

"Evet, şey..." Suçlarla ilgili konuştuğunda kelimeler onu yarı yolda bırakmıyorlardı. Suçlar hakkında konuşmak kolaydı, zor olan buydu.

"Ne yapacaksın? İngiltere durumunu yani?"

"Şey, sen Ellingham'da meşgul olacaksın. Hatta benimle vakit geçiremeyecek kadar meşgul olacaksın."

"Kes şunu."

"Hayır," dedi David. "Ciddiyim. Tekrar ünlendin. Ormandaki Kulübe cinayetlerini çözdün."

"Evet, ama..."

"Sadece söylüyorum. Hangi şekilde olursa olsun okulda olacaksın. Yalan söyleyecek değilim, babamın tahammül edemediği bir adamın beni üniversiteye göndermesi oldukça cezbedici. Bu güzel bir his olurdu..."

Göl ve ay arasında bir yerde bir *ama* asılı kaldı.

"Ama bir ya da iki gün sürerdi. Babama çeken yanım da bu. Her şeyin bir yarış olduğunu düşünmek, her şeyi kazanmaya odaklanmak, düşman kazanmak. Ve sonunda tek yaptığım beni satın almak isteyen bir adamdan para almak olur. Adam benden karşılık beklemiyor –iyi biridir– ama aynı zaman babamla uğraşmak da istiyor. Hayatımın artık bu şekilde ilerlemesini istemiyorum. Bu yüzden... Teklifini ya da parasını kabul etmeyeceğim."

Stevie aniden başını kaldırıp hevesle ona baktı.

"Biraz birikmişim var," dedi David, "biraz da kredi alırım. Bir yıla yetecek kadar param yok ama bir sömestr idare edebilirim. Çoktan kaydığımı yaptırdığım bir program var. Çok uzun sürmeyecek. Belki sen de ara tatilde İngiltere'ye gelirsin. Orada da suç işleniyor. Hem de çok fazla. Sürekli birileri öldürülüyor. Karındeşen Jack mesela, onu çözmüşler miydi?"

"Hayır," dedi Stevie. "Birkaç şüpheli vardı, ama asıl sorun Karındeşen Jack'in seri katilden çok medyanın yarattığı bir şey olmasıydı."

David ona yaklaştı ve kırık koluna baskı uygulamamaya dikkat ederek vücudunu Stevie'ye yasladı.

"Seni bu yüzden seviyorum," dedi, "cinayet takıntılı manyak."

Sevmek mi?

"Evet," diye cevapladı David seslendirilmemiş soruyu. "Az önce itirafta bulundum ve cezamı çekmeye hazırım."

Göl sinek vızıltıları ve yarasaların kanat sesleri dışında sessizdi. Arkalarında, kampçıların gülüşmeleri ve uzaktaki kamp şenliğinden şarkı sesleri duyuluyordu. Ama Stevie onları duymuyordu. Kendini öpüşmeye o kadar kaptırmıştı ki arkalarından kayarak gölün sessiz sularına süzülen suyılanını dahi duymamıştı.

Bazen bilmemek daha iyiydi.

Yazar Notu

Frances Glessner Lee gerçek biri ve *Nutshell Studies*'le ilgili bu kitapta anlattığım her şey doğru. Lee'nin çalışmaları bugün bile dedektiflik eğitimlerinde kullanılmaya devam ediyor. Smithsonian bu araştırmaları dijitalleştirip internette yayımladı; hatta minik odalara girip detayları inceleyebilelim diye üç boyutlu hale getirdi. Bu kaynağın yanı sıra Corinne May Botz'un kaleme aldığı, çalışmaların yakın plan fotoğrafları ve bazı sahnelerin açıklamalarının yer aldığı *Nutshell Studies of Unexplained Death*'i kullandım. Bunlar cinayetleri çözmüyor, yani tam olarak değil. Araştırmaların amacı gözlemlemeyi öğretmek. Bu kitabın başında yer alan alıntıda da bahsedildiği gibi bir dedektifin işi masumları aklamak olduğu kadar suçluyu tespit etmektir de. Bu araştırmalar, oldukça zor bir iş olan gerçeği bulmaya dayalı.

Gerçek suç ve suç soruşturmalarına merakınız varsa kesinlikle vaktinize değerler. Kitaptaki araştırmalar inanılmaz minyatür işçiliklerini gözler önüne seriyor olsa da ölüleri detaylı tasvir ediyor, doğası gereği açık ve net bir şekilde gösteriyor.

Teşekkürler

Bu kitabın büyük kısmı 2020 pandemi sürecinde, New York'un salgından kırıldığı bir dönemde yazıldı. Tedavi, beslenme, ulaşım, iletişim ve şehrin yönetimi gibi alanlarda ön saflarda mücadele eden insanlar olmasaydı bu kitabı yazmak gerçekten mümkün olmazdı. Romanımı, hastanelerde görev yapan sağlık çalışanları için akşamları tutulan alkışları ve acı dolu siren seslerini dinleyerek kaleme aldım. İlk teşekkürüm hayatımıza devam etmemizi sağlayan herkese; o kadar çoklar ki. Her neredeyseniz, iyi ki varsınız.

Her zaman olduğu gibi ajanım, arkadaşım, suç ortağım, KT Literary'den Kate Schafer Testerman'a teşekkür ediyorum. Dostum, acaba sen olmasan ben nerede olurdum?

Stevie'nin dedektifliğini mümkün kılan HarperCollins'teki herkese teşekkürü borç bilirim. Benim inanılmaz, tutkulu editörüm Katherine Tegen'e ve harika editör ekibine; Sarah Schonfeld, Alexandra Rakaczki ve Christine Corcoran Cox'a teşekkür ederim. Yayım ve hazırlık kısmında bu kitaba güzellik katarak fiziksel olarak elimizde tutmamızı ve okumamızı sağlayan Vanessa Nuttry, David DeWitt, Joel Tippie, Katie Fitch, Leo Nickolls ve Charlotte Tegen'e minnettarım. Reklam ve pazarlama ekibinin çabaları olmasa bu kitap dünyaya açılamazdı, bu yüzden Michael D'Angelo, Audrey Diestelkamp, Jacquelynn Burke ve Anna Bernard'a çok ama çok teşekkürler.

Yazın ortasında yalnızca bir kez dairemizden çıktık. Arkadaşım Cassandra Clare'in kitap yazmak için kullandığı bir çiftliği vardı ve bize şehirden kaçıp oraya sığınmayı teklif etti. O yıl açık havada ilk vakit geçirişimizdi. Cassandra sayesinde ormanda olmanın, göle atlamanın, güneşi tenimizde hissetmenin ne demek olduğunu yeniden hatırladık. Yusufçukları saydık, köpeğim Dexy'yle beraber kahvemi dışarıda, ağaçların altında içmenin keyfini yaşadım. Arkadaşlarımız Holly Black ve Kelly Link sayesinde bu kitapta tıkandığım bazı konuları aştım. Bir haftalık temiz hava bana yıl sonuna kadar yetti. Onlara ve bütün arkadaşlarıma teşekkürlerimi sunuyorum.

Son olarak, burada yalnızca Oscar olarak bilinen eşime teşekkürler. O ne yaptığını biliyor. Hem de öyle bir biliyor ki.